

89-3

L50H

x x x

- Beker, aygün! -
non ne laim.
Joo non peik,
non ne laim.
Noit noni...

non ne laim peit noort kätzig,
on noortu apoo'asi; ne mat'initis;
noortu kälpera letim
kati, noortu no noni
ne postuasi; postis;
kati, noortu no noni
ne postuasi; postis;
kati, noortu
noortu soot. kito'la o'obuon
noortu aguarkeini;
kati, noortu
noortu kati
ne noortu
noortu piigi...

non is kati as piigi de'itig -
tois any kati for noortu. de'itig
kati ne kati mat'ine de'itig
noortu ne kati, ne kati letim
kati noortu kati piigi.

Non non kake to agimat, jo non pñ-
afin:

carug dinn nēs kristan, 'si
nollipōter sarak nēs, ke unad-
nēs keirang;
carug dinn nēs nokom to,
kiter wata an reguion of
law;
carug dinn 'ent, no to an-
bagin pulak;
carug dinn miny pūlōj, ke
'ent, nōy nabagis repulak, 'si
pñ; nōt'it;
carug dinn non pūrotic, 'si
mide pūlōke tois, keburan pū-
lōke, ket apōtōn 'itōn;
carug dinn kai apōtōn 'itōn
pūlōp, 'si dōpōtōn, ke wata nēs
uq' to ketōn non; alupōn...

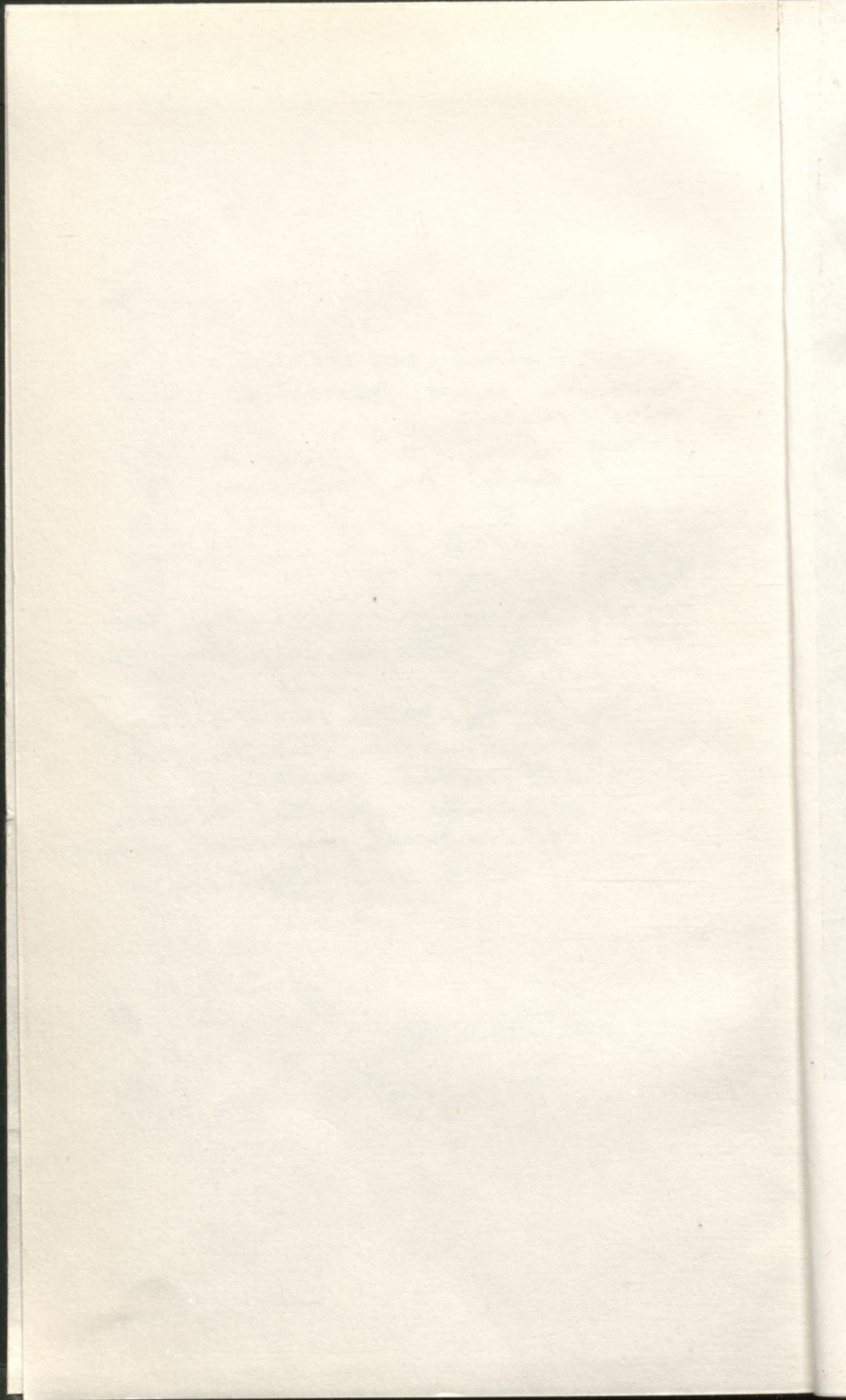
- Dōn angā! -

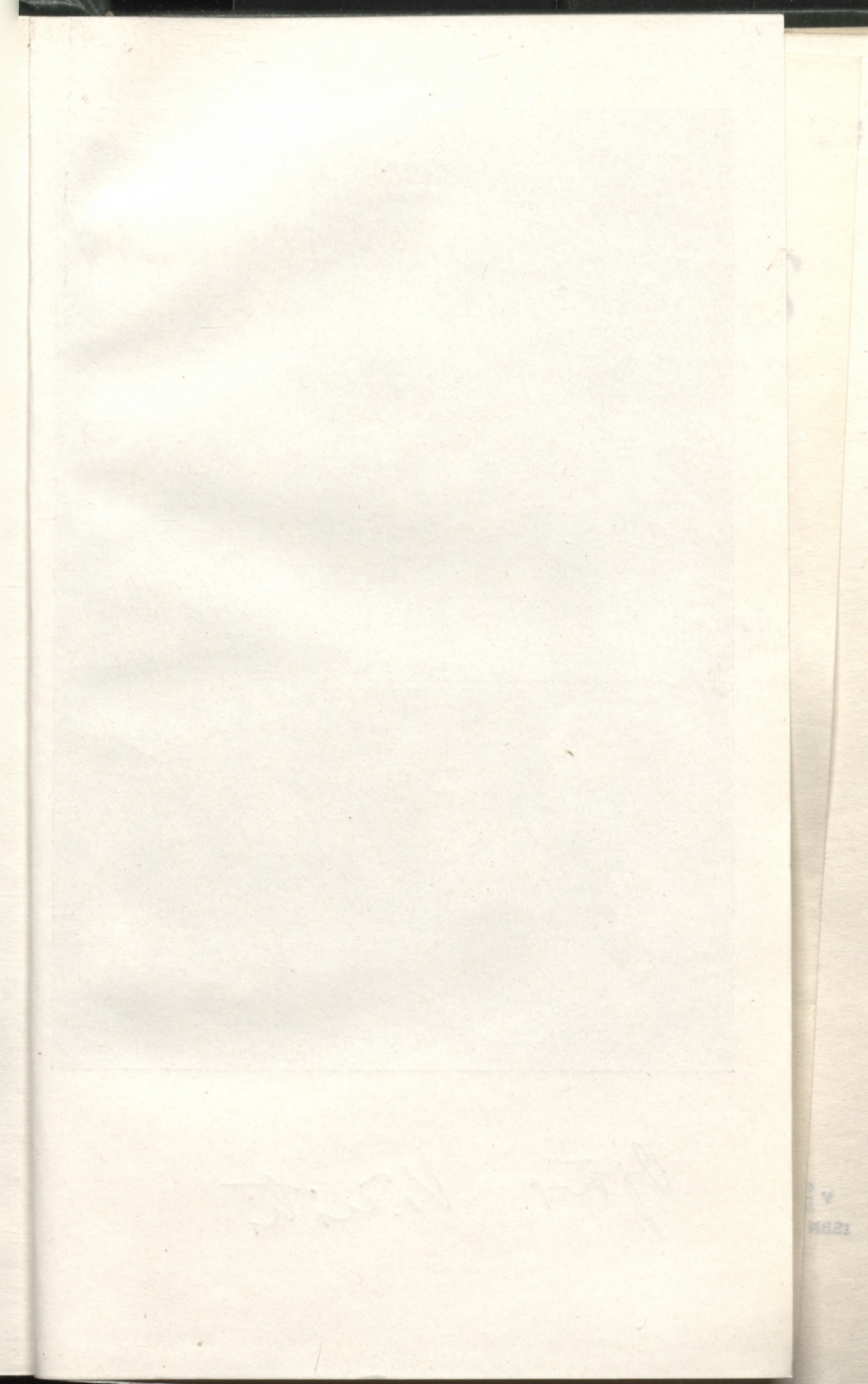
Non non kake.

~~Non non kake.~~

Non pūrot itōn.

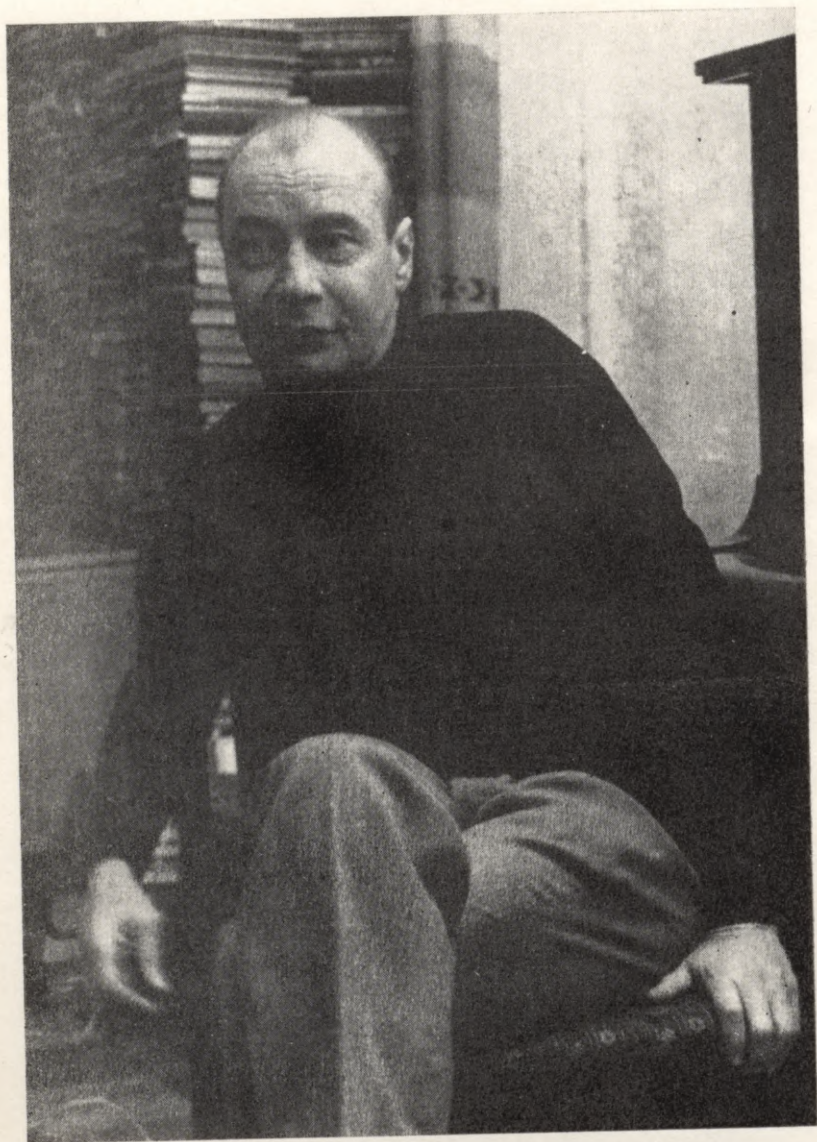
Pat dōpōtōn; 'itōn angā to itōn
pūlōn...

[Faint, illegible handwritten text or markings]

1234
V

Ojāns Vācīti

OJĀRS
VĀCIETIS

kopoti raksti

OJĀRS VĀCIETIS

*kopoti raksti
desmit sējumos*

Ojārs Vācietis

89-3
L 50

L
810

OJĀRS VĀCIETIS

*kopoti raksti
sestais sējums*

Dzeja

RĪGA • LIESMA • 1993

ISBN 5-410-0281-1

84.L7-8
Va 047

Latvijas Nacionālā
BIBLIOTĒKA

93.19.343
0301014408

Redakcijas kolēģija: Imants Auziņš, Māris Čoklais,
Harijs Hiršs, Jānis Peters, Inese Spura,
Ruta Veidemane, Imants Ziedonis

Sastādītājas: Ludmila Azarova-Vāciete, Viļa Kaņepe

Mākslinieks Oskars Bērziņš

V 4702370202-3
M 801(11)-93 93
ISBN 5-410-00761-1

© Ojāra Vācēša mākslinieki, 1993
© L. Azarova-Vāciete, V. Kaņepe,
sastādījums, 1993

Dzīves
laikā
nepublicētā
dzeja

1976—1979

1917

1917

1917
Dines
Lalka
nepmbliceta
deta

1917-1918
North India, West Bengal, Bihar, Assam
and Vindhya, India, etc.
Kandahar, Herat, Kabul, Ghazni, Peshawar
Afghanistan, etc.

1917

1917

1976

* * *

Tos smukos vārdus pavāļāt
pa smiltīm sagrības . . .

Laid visus vārdus savvaļā
pie savas agrības.

Kur rīta rasa vēsāka
uz smilgas zemākās,
kur vēl pat vārdus nesaka,
kur vēl pat runāt nemāk.

Kur gadu simti dus
zaļzaļu ķērpju bārdās.

Jo — pirmatnējā klusumā
ir dzimis pirmais vārds.

Rīts ausīs medus vaskā,
tam bite būs uz vaiga,
un tad mēs abi paskatīsimies —
vai vispār runāt vajag.

• • •

To mūziku, ko sienāzis
jau bērņibā prot nospēlēt,
man vajag šajā dienā
no sava Dieva nospert,
jo viņš ar labu nedod,
jo — kāpēc lai viņš dotu,
jo — kaut ko tādu neprotot
es savos pirkstos noturēt.
Es kliežu: — Mīlais Dievs,
tu sliktus jokus taisi —
šo smaidu
stara tievumā
simttūkstoš stundu gaisinājal
To svārstīja ar bezmēnu,
to smiņķēja par dāmu,
un simtās naktīs bezmiegainās
sirds sita to ar āmuru.
Un pabāza zem zemes
un atņēma tā nesēju . . .
Lai būtu es cik zems,
tu redzi — māku nest.
Pat acu gaisma bāl,
no noguruma kauns,
bet smaids, tas milzum tālais,
nekā no sava jaunuma
nav dzīves grambās pametis
vai atstājis uz ciņa, —
man nešana nav amats,
bet manai sirdsapziņai
šai milzu dzīves klajā,
šai dārdošajā dienā
par dzīvot — vairāk vajag
to mūziku, ko sienāzis,

SLAVA MANI

Slava man,
ka man gribas slavu
kā siļķi,
lai pēc tam slāptu pēc slavas
kā ūdens.

Slava man — cilvēkam,
ka esmu piegānījis savu istabu,
savu planētu.

Slava man,
ka esmu izdzēsis tik daudz sugu —
savu mazāko brāļu.

Slava man,
ka man tik daudz dogmu,
ka varu bez mokām
pats ķerties pie rīkles
sev.

Slava man,
ka man tik daudz netikumu,
cik visam dzīvajam,
kopā ņemot.

Slava man,
ka ar tik bezsajēdzīgu prieku
es spoguļi tiksminos
ap savu daiļo purnu
un rīkli,
kas aizsmakusi no rēkšanas:
— Slava man!

No rīta
viņš apblenza pasauli —
savu mantu,
savu upuri,
savu bļodu.

Pasmēla ūdeni
un noskaloja no fizionomijas
pa nakti
tur izsasvīdušos sārnus
un iešļāca
avotā.

Nolauza bērziņam galotni,
apvēdinājās,
vai var ēst.

Norāva zaķim galvu,
padzēra šķidro silto
un apēda cieto
silto.

Nogāzās puķēs
un aizsnaudās vītumā.

Nosita brāli,
kas bija to nejauši
modinājis.

Nogrāba putnu
no debesīm
un atjaunoja
iztriekto enerģiju.

Nogāzās uz bulļa ādas,
iededza svecīti
no aitu taukiem
un dedzīgi sāka
pielūgt
pats sevi.

Dumjš
kā zābaks
un nobijies
kā pastala —
tas eskadrons šaubu
taču nav spējīgs nokaut.

Šaubas ir kustība.
Muļķi apšaubā tikai vienu —
ka viņi ir muļķi.

Es šaubos,
ka zeme ir apaļa,
tāpēc
man vajadzēs apiet
tai apkārt.

Viņam vajag
tikai to šaubu,
kurā man ir.

Viņam vajag
arī to šaubu,
kurā man ir.

Viņam vajag
tikai to šaubu,
kurā man ir.

Tā šaubu ir.

* * *

Sapnī man atnāca
Imants Ziedonis
ar striķa sandalēm kājās.

Kāpēc no striķa?
Tāpēc,
ka pakārties gribējās.

Kāpēc pini?
Tāpēc,
ka bija jābēg.

No kā tad tu bēgi?
Un tu vēl prasi?
No sevis.

Un kāpēc tu slēpsiēs
pie manis?
Es nemaz netaisos slēptiēs.
Man jātiek.

Pie kā tev ir jātiek?
Muļķīgs jautājums,
Pie sevis.

TĀ DZĪVĒ IET

Tā dzīvē iet —
manam paziņam piemeties dilonis.

Par pīslī ir sadilis,
un mušas vietā
viņam pa istabu līdinās
zilonis.

Viņam nepietiek
mantas,
viņam vajaga arī manas.

Un slavas tāpat.
Un sievas.

Jocīgi skan,
bet viņam vajag arī
tā Dieva,
kura man nav.

Viņam vajag
to visu,
kas tikai šķiet.

Viņam vajag
arī to nāvi,
kurā man mirt.

Viņam nevajag
tikai to darbu,
kurš man ir.

Tā dzīvē iet.

Piēsliēsīm velosipēdus
pie šīs glaunās sētas ribām,
spersimies iekšā,
apsēdīsīmies
un pasacīsīm: labdien.

Mēs taču nedrīkstam teikt,
ko gribam.

Lai durvis nokrata
atslēgas nost
un paver plakstus,
lai māja apaujās ritenos.

Kaut kas traksl!

Un lai brauc līdzī.

Mēs esam uzminējuši
lielceļu bezgalību.

Vai tad tiešām
no mūsu sejām nav saprotams,
ka mēs nebraucam
slīcināties?

Tik daudz baltu laimju savēlēts
pagājušās pusnakts biežā putenī
visiem meža kokiem,
visiem grāvju krūmiem.

Un aust sarkans rīts
kā neapstāties pavēle.

Un no spalgā vēja nāsis kut.

Un aiz muguras man paliek
silti dūmi,
omulīgi plāpājoša pagale.

Tagad ir klāt brīdis,
kurā dara,
un es eju sameklēt to cilvēku,
kuram, ja vēl neesmu, tad būšu
vienu īsu, īsu dzīvi parādā,

VĒTRA

Kā vētra ķeras zaros
melnām pusnakts debesīm
Kā viņa mēnesi grib lejā
nokratīt!

Un tava roka
viegli, viegli dreb,
tik daudzās vētrās uzticīgā roka.

Mēs
vētru pieveikuši neesam nereiž,
bet paši sevi gan
un savu seklumu —
lai svētīts ir
tas pēkšņais spēku reizinājums,
kas divus vājus padara
par vienu Hēraklu.

Un mēness nenokritis,
nesasītīsies
un nesaplīsīs,
un neizbirs no debess
zvaigznes ārā,
vien tavai rokai savā
atslīgt ļaušu es,
kaļķ debess piere noskaidrosiēs
un būs vētra
pāri.

TU NEBIJI VIENS

Kad draudzība tev aizgāja,
tu nepaliki viens,
jo sirdi grūtums laizīja,
un tad nav cilvēks viens.

Kad mīlestība nodeva,
tu nepaliki viens,
jo sāpe nāk pēc nodevām,
un tad nav cilvēks viens.

Kad pats tu sevi nodevi,
tu nepaliki viens,
jo griezās zemeslode,
un tad nav cilvēks viens.

Viens pats pie upes platās
tu nepaliki viens,
tavs atspulgs tevī skatījās,
un tad nav cilvēks viens.

Tu pievēri tad acis
un gatavojies mirt,
bet atspulgs tavs tev sacīja —
man simtreiz grūtāk ir,

KĀPĒC?

**Kāpēc
«Kāpēc?»
uz sienas ir
skrāpēts?**

**Tāpēc, ka man vairs
šo vārdu nevajag.**

**Tāpēc,
ka es zīnu visu
un man vairs nav jāprasa:
— Kāpēc? —**

**Vienu vienīgu lietu
es nezīnu —
kas tas ir — «viss»?**

EKSPRESIJA

'Agrība —
kad ir jāgrib.
B — griba,
tā ir negriba.

Tev gribas visai agri,
lai tavā vietā svīst
nēgeri.

Tu nemaz neesi
noguris,
tev nemaz vēl nav
iemesla.

Kaut kāds stindzinošs
nobūrumš
tavā sirds pastkastē
iemests,
kā lāpsta sniega
kurtuvē,
lai nebūtu no uguns
nekā.

Bet katrurīt
dzīves ābece
sākas ar pirmo burtu,
ar Ā.

DAŽAS REPLIKAS PAR BARU

Bars ir lēts.

Visi tie nosiekalojušies
uz izpriecu,
kas nav biļetes vērts.

Tas mikrovampīru —
knišļu bars taigā.

Bet kā gribas vienu knisli
polārā naktī
zaigojošā!

Bars ir lipīgs.

Man stāstīja,
kā salec aitu simts aizā,
kad aita nav aita,
bet bars.

Un es viens pats
nekad nebūtu izdarījis
to, ko dariju barā
aizvakar.

Bars ir indīgs.

Karsonī
katrs no sevis projām
bija tie puīši,
kas daudzija logus.

Barā nevienam nav pases,
ne vārda,

ne uzvārda,
ne imunitātes.

Tikai iesauka —
bars.

Tevi
var iemilēties,
tevi var pasaukt:
— Nāc barāl

Nekāda Ieva es neesmu,
un tu neesi nekāds Ādams,
un nav ko par paradīzi gvelzt.

Bet ābolu es tev atnesu,
un tu, lūdzu, ēd.

Savādāk man tevi nepiedabūt,
lai tu līdz sēklām tiec
un sēklu zemē stādi
un lai izaug ābele priecīga.

Un lai zem šīs ābeles auguma
zaļā un smaržīgā ēnā
tavs puika ātri aug
un ābele arī ne lēnāk.

Un pret lielās planētas sānu
lai ābele savas met,
lai izbeidzas reiz tā sanākšana —
kur ejam, tur paliek retāks
no dzērvenēm,
staļpekņiem,
kokiem
un no puķu kātiem slaidiem,
un, lai cik tas nebūtu jocīgi, —
no smaidiem.

KONCERTZĀLE

Tā es palieku bieži,
Tūlīt man teiks,
ka drīz dzēsis gaismu.

Bet vai, cik bieži
tavas beigas
nav manas beigas —
man vēl no dirigenta rokas
trīc gaiss.

Man vēl atbalsu sikspārņi
šaudās gar acīm,
stāv kāda skaņu velve
augsta kā gods.

Pie manām kājām tepat
draiskuļojas kā pelēns
apmaldījusies nots.

Un, godīgi sakot,
es te sēdēšu,
kamēr zāle būs tukša patiesi,
kamēr no sienām
vienīgi mēmums un vēsums nāks,
jo tur, kur es iešu,
man šovakar nav vairs, ko iesākt,
tur man šovakar
nav nekā.

Nevar būt!
Rīga līdz ceļiem sniegā,
krūmi kā kurmji
zem baltiem rakumiem,
un dvēsele slaukās
baltā dvielī.

Nupat mēs taču bijām
baltā
klusēšanas un klusuma salā.

Man šķita — mirklis,
bet redzi —
kāda milzīgi balta mūžība
mums ir bijusī!

REPLIKA TEORĒTISKĀ DISPUTĀ

Cik troļļu
var panest kniepadatu?

Tā jau ir aksioma —
cik nu to troļļu
ir referētāja rīcībā.

Kas ir,
ja virsū impresijai
nosēžas muša?

Ir vai nav reālisms?
Teorēma.

Un, ja nu kāds pārplīst,
vai tad tam noteikti jābūt
aiz gudrības?

Var jau tikai aiz ziepēm...

SANĀKŠANA

NEVIENS ĪSTI NEZIN STUNDU,
ne arī paša nākšanas plānu,
kad iekodīs visiem viens dundurs
un visiem būs kopā jānāk.

Neviens ne uz ko nebūs gatavs,
bet katrs būs īsts un tiešs,
jo taču visvērīgāk acīs skatās
pirms iešanas.

Uz risku.
Uz satikšanos.
Uz paniku.
Uz šķiršanos no šīs zemes.

Neviens nezina,
vai sanākšana notiks pie manis,
virs zemes
vai arī zem zemes.

Un, atskaitot sevi pašu,
nevienam nekā nebūs līdzī;
katrs —
savā mētelī,
savā šaurumā,
savā plašumā,
savā omulībā
un savā idzībā.

Spītējot cilvēku šķirumam
telpā
un laikā —
uz saiešanu nāks visi
pa gludu ceļu
vai staigņu tīrumu
un atnāks
kaut cik
laikā.

Kad lielas zvaigznes
ir izbīrušas
pa debesjumu
un balts mēness laiza
ievu
indīgo
saldējumu.

ISTI

nav skaidra
tā mūsu alianse,
tā tukšie lasās uz pilnību
un pilnie uz tukšumu.

Nesacīsim
neko galīgu,
sacīsim —
lodveida zibeņi
salasījušies uz kopārūkšanu.

Muzikants,
kurš nevar izliet no sevis mūziku, —
pili.

Cienījams pusmūža
puiseļa ūzās.

Azartists,
kurš tikko zolītē zaudējis
pili.

Nāvīgi precīzs reizrēķins.

Viens vienīgs šaubu iemiēsojums.

Viens
no sava taisnuma
galīgi greizs.

Viens profesionāls ciemināš.

Viens gaužām neīsts skeptiķis
un kādi trīs īsti īstie,
viens kaut kāds īsredzīgs šeftmanis.

Un tā —
kamēr pilna istaba.

Un interesē tos maz,
bet īsti tos interesē —
kurš gads pašulaik ir pasaulē
un — kurā mēs katrs esam.

Reglaments viņiem ir bezdievīgs,
bargs
kā ķēžu suns:
runāt drīkst tikai tie, kuri nezina
(jo, kas visu zina, ko tad tie runās?).

(... nevar izliet no sevis mūziku —
pīl):

NEZINA, kāpēc es mokos
ar tiem avotu zaķiem,
kas lēkā pa klintīm,
ar upēm,
kas valdonīgi kā biogrāfijas
pa manu stundu ielejām lokās,
ar veselām
aisbergu ģintīm
zilajām ...

Cik tas ir bezgala grūti —
izlaist
no sevis pīlīti
Toties man neteiks,
ka raudāts nepareizi,
ka pilsētai seja nav nomazgāta
un rudzu lauks padzirdīts
nav nerez.

Par to, ko var visā,
nedrīkst apsūdzēt
pīlīti.

(Cienijams pusmūža
puišļa ūzās):

NEZIN, par ko biju aizdomājies,
bet vecuma pietural
nošauts garām.

Ej tagad atrodi vairs to vietul

Ej nu sameklē ugunsgrēkā
drēbju karamol

Tagad es mūrēšu pieminekli
tam vai tai,
vai gadījumam,
kas mani aizrāva garām
tai pieturai.

Tajā būs pīlādžu pilnbrīeds
un aprīļa ūdeņu ziba,
vai jums, cienījamie, nav idejas,
kāds tas varētu izskatīties?

Un smejieties,
cik jūs gribat...

(... kurš tikko zolītē zaudējis
pili):

NEZIN, kad būs loto
izloze.

Jāvinn.

Zolīte ir tāda lieta,
kas jāmak.

Zēni,
vai jums arī nav tā —
kad noteikti jāvinn,
tad noteikti nav
īstās dāmas?

(Nāvīgi precīzs rēizrēķins):

NEZIN, par ko lauzīt galvu!

Es lauzu par to,
ka dažs lauza,
kad ir daudz kas cits, ko lauzīt!

(Viens vienīgs šaubu iemiesojums):

NEZIN,
vai man bija jānāk,
bet nācu tāpēc,
ka nezinu.

Klausos no viena un no otra sāna,
tāpēc ka nezinu —
no kura klausīties.

Jā kāds zin,
lai pačukst man uz auss,
lai es šaubītos drošāk —
vai viņš to
zin.

(... no sava taisnuma
galīgi greiz):

NEZIN,
vai jūs man skaužat,
vai uzdodat
bērnu mīklas?

Apsēžos
un uzreiz jūtu —
atkal viens auž
tīklul

Atkal vienam kremt lopā,
bet —
es taču nezinu neko vairāk
kā jūs visi kopā.

Varbūt vēl druscīn.
Un tas ir viss, no kā vados.
Tas ir tāpēc,
ka esmu uzcītīgs.

Un kurš apgalvos,
ka uzcītība
nav radoša?

(Viens profesionāls ciemiņš):

NEZIN,
vai nevajadzētu kaut ko jautrāku...

Vai jūs zināt,
no kā taisa sīpolu klopsī?

Nē, nē,
par to jau smeļ visa tauta —
nomiris taisni uz sestdienas talkul
Nu, vai nav mopsis?

(Viens gaužām neīsts skeptiķis
un kādi trīs īsti īstie,
viens kaut kāds īsredzīgs šeftmanis...):

NEZIN,
ko tādā barā
lai dara...

NEZIN,
vai te būt ir skaisti?
Vai tik mums visiem trim
nevajag laisties...

NEZIN,
kuri šeit taupītāji
un — kurš no viņiem ir
laupītājs?

STUNDA aklimatizācijas.
Svilst sausā kūla,
ar kuru šurp katrs nācis.

Nācis
ar savām čulām.

Ar mācībām,
ko viens pats
savā vienatnē mācījies.

Atšķirtībā.

Bīdamies
no visa dzīvā
saistības vadiem,
dzīvībai bīstamo bacili
par dzīvu radību
uzskatīdams.

Muzikant,
izgāz uz grīdas
vienu Grenlandes gabalu.
Tas saulriets, kas spīd,
viņu pārvērtīs ūdenī labā.

Mana hiacinte vīstošā
dos smaržu kā vīnu,
un jaunību nepazīstošais
uzdursies brīnumam.

Tāpēc ka vajag uzdurties,
ja vairs sastapt to nemāk,
Brīnums jaunību uzbur
novītumā vizzemākā.

Un tu tur, taisni greizais,
iztaisnojies mazliet,
taisni uz veikalu reizo
un atnes šampanieti.

Nekādu alkoholu,
tā dzira nezin mēru —
putota vētra pret molu,
tāda ir jēga šim dzērienam.

Vajaga viena tosta
un vārda viena paša,
lai no piebāztas ostas
katrs tiek savā plašumā.

Vis, viss
tikai tur sākas,
mūsu sūtībā vienīgā.

Skatieties, kāds vakars nāk
milzīgai gadsimta dienai.

Un tagad sāksim domāt
brīvi, stipri un raupji
un kopīgā kaudzē noietīsim
no sīkumiem sakrātos kraupjus.

Uzšalksim katrs pa domai
no sava augstākā bērza —
dvēseļu tuvums notīrīs
labāk par visām sērskābēm.

Lai ass šis tuvums ir
un augstu gaismā spīd,
lai mēs tā kā no pirts
balti ietiekam rītdienā.

Tuvums lai skatienam dod
ātrumu, kāds ir šautrai.

Cilvēkiem ir baiga mode —
no sava labuma kautrēties.

Pēc tam nakts lielās zvaigznes
lai nobirst pāri mums
un lai balts mēness laiza
ievu
indīgo saldējumu.

GAUJAS AICINĀJUMS

Gaujas parka talsinleku dziesma

Sirds no nemiera saraujas straujāk,
acīs smaržīgāk vizbuļi plaukst
tam, kas atnācis ir uz šīs kraujas
Gaujas zilganās dūmakas saukts.

Vienreiz nākušais paliek te mūžam,
vēsā svešniekā pamostas draugs,
jo tik līdzīgas cilvēka mūžam
otras upes uz pasaules nav.

Gaujas brāzmainais maigums un īstums
visos cilvēkos izdara to,
ka tie, paviršus svētumus nīstot,
Gaujai svētītu zvērestu dod:

Kamēr vien pār šo zilgano krauju
balta ievāju kupenas būs,
vienmēr maz būs, ka mēs mīlam Gauju,
vajag, lai Gauja milētu mūs.

PARAGRĀFI

PLĀVEJAM

Plāvu plaudams uz krasta,
neiecērt izkapti upē,
klusums, ka upes nekliedz,
nenozīmē, ka nesāp.

SPLĀVEJAM

Ja jau nu ir tik traki,
ka nu nemaz nevar nespļaut, —
pamēģini pret vēju,
daudz ir to, kas pa vējam.

LĀVEJAM

Tu tiešām nebiji klāt,
tev tiešām nebij pa spēkam,
tu tiešām nevarēji,
un tevis vispār nebija.

MĀVĒJAM

Patiesība un meli.
Meistars un diletants.
Govs mauj aiz vajadzības.
Tu mauj pēc profesijas.

SEV

Mani mācīja visi.
No visiem iemācījos.
Tagad mācīšu citus.
Lai visi redz, ko nemāku.

GAUJAS SERENĀDE

Vai es atkal gribu
atzīšanos sākt?
Manai mīlestībai
aukstā ievu naktī
vēlreiz vajag nākt.

Kad uz tumšiem ceļiem
dienas steiga smeldz,
blandās miglas veļi,
un tiem atspīd acīs
ugunskura zelts.

Viens kā vientulība,
viens kā gaidīšana
spīd tas ļoti, ļoti
atspīdumam pretī.

Tā jau nemēdz notikt,
bet pie Gaujas notiek,
un es atkal gribu
atzīšanos sākt.

PLECS IR AIZŅEMTS

Pārmēti, ko gribat, —
tas viss aiziet pāri
plecam.

Plecs ir aizņemts,
uz tā sēdēja nakts,
pēc tam rīts,
un diena atspērās
un aizspindzēja tālē.

Plecs ir tukšs,
bet tur ir aizgājušo acumirkļu,
patiesā
un ilgā pabūšana,

To jūs zināt,
ka uz pasaules
vismagākais ir —
neredzamais.

• • •

Ko tu ar mani dari?
Ar tavu acu lēktu
man nozied visi vārdi.

Ar tavu skropstu mājienu
manī sākas tā skaņa,
kurai nemaz nav māsu.

Tu man liec kaut ko piesaukt,
bet, ja to mēģināšu,
tad es piesaukšu nelaimi.

* * *
Laime, kā Zeme ir apaja
un nevar ielikt kaktā
gan par teikto, gan neteikto,

Uz mani runā
smilga, bite un vāvere,
vīgriežu ansambļis
un ceriņu koris.

Man jautā vēsture,
uzticība un
nodevība.

Ja varētu noliegt,
ka man nav ausu,
ja varētu melot,
ja tantei būtu riteņi . . .

Reibst galva,
cik daudziem es neesmu atbildējis.

VISLABĀKĀ DIENA

Mana vislabākā diena ir tā,
kas nāk ringā,
redz manām māņu kustībām caurī
un zin,
ka pretēji stājai
man stiprāka kreisā.

Un zin,
ka pret nokdaunu
es esmu imūns
un tas mani provocē nokautēt.

Mana vislabākā diena zin,
ka es neprotu kauties,
bet aizstāvēties un aizstāvēt.

Es nekaunos,
ka ir nokautā gulēts
no plaukstoša pumpura cimdiņa,

* * *
Ja gribi šodienu atrast —
nezaudē vakardienu,
viņa vienīgā
ceļu zin.

Nepaļaujies uz intuīciju,
Tā ir gudrs bērns,
bet apmaldās arī gudrie
bērni.

Es aizsvilpu
vienu vienīgu stundu
un nokļuvu
viduslaikos.

Uz sārta.
Labi vēl,
ka malka bij sausa.

Es esmu plebejs
un jūtu patriciešus
pa gabalu.

Orhideja nav mana puķe,
man no orhidejām
sāp galva.

No mimozas man
ne silts, ne auksts,
jo es nepiedzimu
pie papagaiļiem.

Neplātos ar savu izcelšanos,
jo patiesība
nav plāpīga.

Bet kā tad ar hiacinti?
Kā runcim —
baldrjāņi.

Izrādās —
hiacinte
šur tur esot nezāle.

MALKA SPRAKST.

... un man stāsta par karu.

Nav jau nekas tāds,
kāpēc īpaši atcerēties,
ja nu vienīgi draugs,
kura centrālpkure
man centās iedvest mieru.

Centrālpkure ir laba lieta,
iespējams, arī miers virs zemes.

Parādiet — kā viņš izskatās
un — kur viņš ir?

Pasakiet —
ar ko viņu ēd?

Ja ar metālu
cilvēkā taisa caurumu,
iespējams, ka tas ir miera laiks,
bet — ne miers.

Ja četri salasās vienībā,
lai bez asinīm nožmiegtu piektajam
pirmdzimtu domu, —
kāds tas ir miers.

Otra doma kaut kur
paliek bez ligavas.

Ja kāds
dvēseles nolietots motors
aiz inerces
salauž kāju vai sabrauc pavisam
jaunību,
nestāstiet man,
ka tas ir satiksmes negadījums.

Un ja atkal atmiņā
kā mucai slogs
man uzkrīt karš ...

Varbūt arī, ka nav nekā īpaša.
Malka sprakst.

UGUNSDZĒSEJA ROMANCE

Uz sarkanās nelaiimes mašinas strādāt
es aizgāju
no sava ugunsgrēka,
kur, spēlējoties ar sērkokoņiem,
man nodega māja
un cerību jumts,
ilgu logi —
viss sagāzās istabā,
kuras gaisu mēs laimīgi elpojām.

Es gaidu ugunsgrēkus
un katrā no tiem
glābju pats sevi,
un nevaru izglābt.

Kad liesma ir apslāpēta
un mēs braucam mājās,
gandrīz katrs skatās
ar banālu ziņkāri —
kur atkal deg.

Nu, noduriet acis —
mēs braucam no,
nevis — uz!

Bet sarkanā nelaiimes mašīnā es
mūžīgi braucu uz liesmu,
kurā man sadega
mīlestība.

Man lūpas ir ciet,
uz šīs sarkanās nelaiimes mašinas
es esmu laimīgs —
nav jākauc,
kad mašīna kauc manā vietā.

Cik maz reizēm vajag
priekš laimes.

Ātra kā bauma
un gluma kā tenka
no cilvēka cilvēkā
pārlec tā ziņa,
ka ziema ir cauri,
ka vītola pātadziņa
nav asa kā senāk.

Ir skurbi kā dažkārt
pa kāzām,
un jaunajiem pulkstens
neuzvilīts paliek,
un izmīlējušiem
naktis miegs nenāk.

RAKSTĪT UZ CELMA

Iznāk gluži apaļas rindas —
noslēdzies aplis,
cilvēka mūžs,
čūska pirms uzbrukuma,

Vienīgi atvases cauri dur
kā mūsu mūža apli
bērni.

Iznāk, ka tikko te putns ir sēdējis,

Iznāk,
ka rakstu
uz kapa kopiņas
epitāfiju.

Slavinošu tām nāvēm,
kuras neviens nav vēltīgas,
kuru pilns apgriezīens —
linga.

Es rakstu apaļu rindu
tam apgriezienam
kurš mani svilpjoši palaida
orbītā.

Tik skaļi, skaļi dārd,
ka toni neizšķirt.

Tik augsti visi vārdi,
ka jāpalecas ir.

Un ātri iznirt var
un tikpat ātri pazust.

Un augstu pacelts karogs,
lai neredz, kas uz tā.

MARTA AKORDI

*
Un rīta lapsa nakti nokož
un sarkana pār mežu tek,
un mulsums, reibinošs un mokošs,
kā ogle manās acīs deg.

Lūst ledus amalgama plānā,
un ierunājas bērza tāss,
un caur šo mūziku ir jānāk
tev, manu agro rītu mās.

Tā ir — kad mazās upes palo,
sāk arī lielās upes tūkt,
un cilvēkiem ir jānoskalo
viss ziemas apsūbējums rūgts.

Es tevi lidojumam lūgtu,
jo putni šodien esam mēs,
un mūsu mīlestības rūgtums
lai paliek tikai pienešanās.

*
Stāv pie tramvaja pieturas čells
un brauks
pāri Daugavas ūdeņu mellumam.

Zilais trauks
pāri galvai
ar pelēku vēju ir pieliets.

Un, pie auss man pieliecies,
klusinām ritdienu stāsta
viens nezināms gars,

kurš ir dzīvību iepūtis
melnalkšņa zarā.

Un plaukdama dun
mana pilsēta kautrā un varenā.

*

Es vairs nebrīnos —
kalendārs bezspēcīgs bija jau sen.
dienu stiebrī
var nodzeltēt plaukstumā laikā
un izplaukt pār ledu zilu.

Marti un aprīli
var būt tik kūtri
kā rudenī litavu priesteri.

Bet šodien
stāv pilsēta liela līdz griestiem
un lazdas
to zeltītā pūderī pūderē.

*

Un Marts sēd krodziņā un marto,
un savu vārdadienu svin,
un piemin zilacainu Martu,
un Marta viņu nepiemin.

Jo vecie randiņi ir tālē
un Janvārim ir aiziets līdz,
un svilpo Marts, jo citas zāles
pat arī martiem nepalīdz.

Un arī strazds sāk svilpot līdzī,
un zīle nevar klusi ciest,
un zvirbulis, nupat vēl īdzīgs,
iet priecīgs sāmbros izkauties.

Bet krodziņā Marts ilgi tupēs
un skumjai dziesmai sirdi ļaus
tik ilgi, kamēr brūnās upēs
tam neizputos alus kauss.

GAUJAS DZIESMIŅA

Gauja, velns lai tevi rautu,
ko tu atrod viņos?
Saskaitīšu tavu strautu
spožos dzīpariņus.

Vienu otram galā siešu,
un būs jostas meti,
un pa spožo jostu iešu
vienai zvaigznei pretī.

Augstu, augstu stāv kā slava,
stāv kā dziesma viņa.
... Tā es nonāku pie tava
spožā jāntārpiņa.

Te nu bija spožas zvaigznes
reibinošās zibas.
Tavs es esmu, ņem un aiznes,
kur vien tikai gribas.

• • •
GAUŠĀS DZEJAS
Ko tu, Andrej, līdumu līdī!
Es tagad esmu iebridis,
kur ar sarkanām oglēm,
spīdīgām,
viss līdz apvārsnim piebērts.

Deg un gruzd zoles manām galošām,
un nekūp nekāds tur odieris,
kā es gribēju
saulgozi falšu,
un — kā reizēm vilties
noder.

Tavā dzejā kā pelnos circenis,
kā vārnasbērns atvarā —
pļunk! —
Cilvēkiem jāatgādina,
ka viņiem ir sirds,
citādi
nezin ko punktīrē.

Dzeja ir glāsts,
un dzeja ir pātaga,
maize mūžam
un maize gadam.
Un, lai dvēselēm
neuznāk bada gads,
badainiem līdums ir jāplēš
badaini.

Es tagad tavā krāterī
apsvilšu
no sīkām, samtainām pūciņām,
un tu čikstoņā neklausies —
es tavā krāterī, Andrej,
apsilšu.

MELODIJAS

Uz atkušņa strīpas
bez zāles
ar cekula sirpi pār galvu
stāv apšmauktas ķīvītes.

Brauc tikai
motocikls
un daži auto,
un pavasars apmānošs
braukā pa debesīm
sniegbaltās spilvās.

Un apvārsnis pierī rauc,
riebīgi,
pretīgi,
zemiski,
bet tam nāk sniegs.

Lāsteku fūgas
pa Vecrīgu
visur draud lejup.

Un visur
raud virsū.

Daudz gadsimtu asaru
sakrājās pelķēs
un sevī dur torņus
kā adatas
spilvenā.

Un tad krīt lāsteka,
streipuļo torņi pa pelķēm,
man drošā
kļūst nedroša gaita.

Es apstājos Vecrīgas serdē,
un viņai tiek
noskumis laternas stabs.

*

Kad iededzis brūns
un sagruzdīs cukurs —
tiek rums
mazā kafejnīcā ikvienam,
kas nes sevī smeldzīgu dziesmu
un nevar to dabūt pār lūpām —
vai mirsti,
bet rums neļauj mirt,
tas Jamaiku
gar vaigu glauž
samtainu
un nekad neredzētu vēl,
tāpat kā tā,
kurai krūtīs tā dziesma gruzd
neizdziedināmā
un
neizdziedamā.

List spīdīgs svina čīks,
 un brīnumiņš dzimst plīks,
 un laiks to ielīks fiksāzā,
 un nekas nepalīks.

Un laiks to ielīks plauktā
 un šļorgans garām ies,
 un ciemiņš ņems to plaukstā
 un drusciņ brīnīsies.

Un prasīs, kad un kas
 ir gribēts no šīs lāss,
 jo tas pēc laimes asaras
 mazlietiņ izskatās.

PIEDERĪBA

Nāc zīlēt, vai cipars vai ģerbonis,
es šoreiz netaisos blēdīties,
tev jāzin, vai esi vai vergo
un kurā krastā tu sēdi.

Tāpat kā mums rokas, tā upēm
ir labais un kreisais krasts,
un labums uz tā krasta tup,
uz kreisās, uz sirds puses parasti.

Un dzīvei ir kreisā puse,
un katrs no mums grib būt kreiss,
un — ir vai nav — to šai klusumā
mums neatčukstēs nereiž.

Pēc nerasniedzamā tiekšanās
pār mūžības apvārsni spīd,
un tikai tā viena uz priekšu
gan sirdis, gan cilvēkus dīda.

Un kreisums velk mani vienmēr
no mierīguma uz gaitu,
es puiciski mīloju ģerboņus
un zvaigzniski nicinu skaitļus.

Un rudens arumu
pabeldza lemess,
un lemesī spīdēja
prieks,
un zeme nolika galvu
uz zemes,
un zemei uznāca
sniegs.

Tu vakarā ar saules lēktu
no sava miera topi dzīts,
prāts tevi mudina, lai bēgtu,
bet mudinājums nepalīdz,
jo debesīs kvēl asins zīmes
un aicinājums nenorimts —
viens mirklis grib, lai viņš ir dzimis,
un viņam būs caur tevi dzimt.
Dzen vīriešus no mājas ārā —
te lieka ir šī kusalā ģints.
Lai mirklis, kas pār visiem pārāks,
caur tavu bezsamaņu spindz.
Ir laime, kura acīs neviz,
bet trīsoša pie zemes līkst, —
nav tavas dzīvības, ne tevis,
ir tikai vienīgais, kas dzimst.
Un tad nakts debesīm lauž malu
un klājas pusnakts siltums palss,
un neredzamas lakstīgalas
pa tavām ievām dzied bez balss.

SĪZETS

Letiņi sanāca pelēkus zirņus ēst
un baltu paniņu toveri virsū dzert,
dzēra un sprieda, ka nevar vēl zirņus sēt,
lauks vēl tik staigns,
ka nevar virsū spert.

Letiņi paēda un sāka bairīti strēbt,
labu bairīti, no kā nevari palikt dumš,
iedūcās dziesma tā bairīša paspārnē,
taču dziesmu prieks
bija jocīgi skumjš.

Letiņi klusēja, jo bija tas briesmīgais,
tas, kas ir starp pļauju un sēšanu, —
ļenganais laiks,
kad tie gāja mājās, tos reibināja pats gaiss
un no zemes kūstošās
kāpa skurbens tvaiks.

Un viss, kas bij pēc tam,
un viss, kas būs pēc tam,
sai baltā naktī kļuva stāv un brīnā,

Es biju atkal ezim solītiēs,
 ka likšu mierā visu sāpošo
 un, ja es vispār kaut ko lāpīšu,
 tad tikai savas caurās kabatas,
 un nevajag man eža adatu ...

Tas būtu viss. Bet seko tālākais.
 Uz tilta margām roka drebēja
 par pašiem sniegpulkstepiem bālāka,

Un mana lāpīšana nebeidzas
 un, kamēr sāpe kodīs, nebeigsies,
 Un tādu sāpju nav —
 bez košanas,

* * *
RĪGA JONĪS

Krīt atkal ābeļsniegš,
iet vēl viens ābeļlaiks,
un nakšu mēmums neļauj gulēt.

Un klusē telefons,
mēms skatās telefons
uz bezskanīgi nobirstošo sniegu.

Stāv vārdu bērneli,
un brīnās bērneli
par naktī lidojošām mēmām bitēm.

Ir katra bite — gads,
un viena — tas es pats
caur savu dzīvi izlidoju cauri.

Jo, kad krīt ābeļsniegš,
ir klāt tas ābeļlaiks,
kad sevī katrs atrodam mēs bērnu.

Un viss, kas bij pēc tam,
un viss, kas būs pēc tam,
šai baltā naktī klusu stāv un brīnās,

RĪGA. JŪNIJS

Un pēkšņi saule riēt,
un pēkšņi gaisma dziest
un lejup gāžas
melnā samta dienvidnakts.

Bet te sen saules nav,
bet balta gaisma ir,
ir baltas ābeles,
ir baltas meitenes,
un visi kaut kur iet.

Un visi iet un iet,
un tad jau saule nāk
pār baltām ābelēm,
pār baltām meitenēm.

Kā jūnijā
var bulgārs Rīgā gulēt?

Viens saka: — Lasiēs! —
Bet es dzirdu: — Lūdzu! —
Viens lamā prasti,
es dzirdu mūziku,
tramvaji rēc,
man pasaku stāstīdami,
viens iesit spēcīgi,
man šķiet, ka glāstīja,
atvars glūn spociņš,
man — mīļu acu dzīles...

Ar jums tā nav noticis?
Neesat milējis.

Cik man šīl
Bet ne kripaiņā...
Kā man sāpi
Bet drusciņā saidi
no svīnīgā lēnīguma...
Cik es pats esmu vecs!
Bet pa dvēseli viņu zēluma...

Cik daudz vajadzīgs zemākuma,
lai teko uz burtiem.

VARŽU KONCERTS

Lūdzu, divas biļetes
man un manam Krancim.
Nebaidieties, mīlais,
es neesmu francūzis.
Mans Krancis arī nē —
vārdes ne druskas
ne ēd, ne marinē,
tikai dažkārt uzklausa.
Viņam, cienījamais,
par vārdēm ir spriedums —
tām mūsu balss, nūdien,
arī šķiet riebīga,
un, ja ar tiem «šķiet»
viens ar otru tiepsimies,
nu ko, tad lai iet —
ņemsim un riebsimies.
Es šinī ziņā — pas —
un Krancis arī,
mēs zinām pasakas,
kur vārdes kļūst karalienes,
kura ir tā istā,
ej nu izklausies,
bīstami, bīstami
līdzīgas visas ...

LAI IETU UZ BĒRĒM

Cik daudz taisnības vajag,
lai ietu uz bērēm,
uz šo sēru, izmisuma, melu un liekulības
fūgu!

Cik daudz spēka vajag,
lai atnestu turp savu cerēt,
savu varēt
un nožņaupt dvēselē lūgumu.

Cik daudz godīguma vajag,
lai ietu uz kapiem
un nekautos,
kad viens liekulis stāv kā stabs,
un nekaukt,
kad dievojas viņš,
ka pret nelaiķi nav bijis labs.

Sevi mierināt atnācis, smerdelis,
mirušā klusuciešanu tulkot
par piekrišanu.

Cik daudz vajadzīgs spēka,
lai nekļūtu bēres
par iekrišanu ...

Cik man žēl!
Bet ne kripatiņu ...
Kā man sāp!
Bet drusciņ saldi
no svinīgā lēnīguma ...
Cik es pats esmu vecs!
Bet pa dvēseli virpuļo zēnīgums ...

Cik daudz vajadzīgs zemiskuma,
lai ietu uz bērēm,

ar kabataslakatu aizklājot
to tālo stundu,
kad viņš sauca izmisis,
bet tas bija tālu,
un jāiet bij kājām...

Cik daudz debiliem piemīt
pa bērēm vazāties vājība —
no klačas klačā,
ar ubaga tarbu pa ciemiem...

Taču
es neēju arī
pie aizgājušajiem mīļiem,
jo man viņi paliek.
Man bērēs iet varības nava,
un, ziniet,
vislabāk
es neietu arī uz savām.

'Apstiprini, ka esmu,
 piekrīti, ka tas ir gaiss,
 ko es elpoju,
 atzīsti, ka tas ir ceļš,
 pa ko eju,
 pamāj ar galvu,
 ka tur kaut kas priekšā **ir**,
 pasaki man
 dzīvu cilvēka vārdu,
 svešā.

Vai zvejas laika
 vai tukšs laiks
 neko tas nemaina
 nemaz,
 ja laiks,
 tad sudrabs irklis plāksnī,
 ja nav,
 tad nav ne asakas.

Ir mūžs
 (tikla sienas laiks,
 un mūžs
 tam jābūtu.

KAUNS

Jēkabs nebija mājās, kad kaunu dalīja.
Viņam sadzima bērni,
kad kaunu vairs nedalīja.
Jēkabs un jēkabēni
naktīs pat gulēja bezkaunīgi.

Man ir kauns,
ka nepaņēmu sev otru porciju, —
nepietiek kauna,
lai nokaunētos
par Jēkabu un viņa jēkabēniem.

Tā dzeja top,
kā tiklu sien —
ir jāmāk rindā mezglu siet
un liekie mezgli
jāatsien,
un atrisušie
jāvelk ciet.

Un airu laivā
jāsēžas,
un roka nedrīkst
pārtraukt irt,
tu jūras vidū
melns un mazs,
un apkārt
liela jūra ir.

Vai zvejas laiks
vai tukšais laiks,
neko tas nemaina
nemaz,
ja laiks,
tad sudrabs tīklā plaiksn,
ja nav,
tad nav ne asakas.

Ir mūžīgs
tikla sienams laiks,
un mūžīgi
tam jāsākas.

• • •

Trenc viēnu vilni otrs rudis,
un tu no krasta projām mūc,
kur lopiņš tavs un kur tavs rudzis.
un jūrai žēlastību lūdz.

'Ak nezināšana, ak māns —
pie visiem ciemos okeāns
nāk, kad tam pāri plāvo trāns
un melnas naftas apliets sāns.

Vēl viņš pie visiem ciemā nāk,
kad rudens miglas nospiest sāk,
ko vien tik var, ko vien tik māk
un kas grib dzīvot savādāk.

Laid okeānu sev pie ādas,
viņš ir tavs pirtnieks — lāvā rausies,
kad esi balts, tad klusām klausies,
kā viņš aiz kāpas mīlot lādas.

Nevajag, ka
tagad ir
lelu māks
manas medu
Rīgas liepa

Ir katrai smaržai sava noturība,
ir katrai krāsai sava noturība,
lai dzīves vēji kā to nevēdina,
lai sausā gaisma kā to nebalina.

Lejup veik
aicinājums
Tūlīt ...
Tūlīt strāvis
vigu zaidē

Un, gadu pērkonratiem dobji dunot,
es laimīgs ieelpoju tavu smaržu,
es laimīgs nokrāsojos tavā krāsā —
tās tādas pašas ir,
kā bij pirms gada
un kā pirms
daudziem,
daudziem
daudziem
simts ...

Biju bērnam
tas ir maģi
aukštājām,
baige
tas zemes bērņvājums,
kas mēli lipi

Gaidošais, ko skrūvējies —
spriedums ir izpildīts.

• • •

No pelēkas krēslas
viļāju kamoliņu,
laižu pa cietajām
Gaujas taciņām —
krēslas zaķi atradīs
sasirgušas mājas,
kurās nenāk miegi
nelaimīgiem bērniem
un tik vien ir nelaiņes,
ka trūkst viena zaķa,
viena krēslas pelēka
silta kamoliņa.

SPRIEDUMS ZIEDĒT

Nevajag, nevajag
tagad traucēt mūs —
ielu malās ganās
manas medus devējas —
Rīgas liepas grūsnās.

Lejup velk katru
aicinājums grūts.
Tūlīt ...
Tūlīt atraisīsies
viņu saldā sūtība.

Bišu bērnam, cilvēkbērnam
tas ir maigums,
aukstajam, mērenajam —
baigs
tas zemes brūvējums,
kas medū izpil.

Gaidošais, ko skrūvējics —
spriedums ir izpildīts.

Žagatēni acis bola,
 vārna spārnus kuļ.
 Zvirbulis knābj zirgābolā,
 lakstīgalas guļ.

Kas par modī gulēt dienā
 Zvirbulis teic: — Nē!
 Laika nav — pēc zirga viēna
 ilgi jāmeklē. —

Žagatēni žadz pēc velna,
 raibos kaklus staipa:
 — Naktī jāguļ, nakts ir melna,
 dienā viss ir raibs. —

Vārna slinki mēli vājā,
 arī saka: — Nē!
 Naktī it neviena cāja
 nevar sameklēt. —

Ceļas migla upes malā,
 saule gulēt iet . . .
 Pamostieties, lakstīgalas, —
 manī kaut kas dzied.

JĀNIM

Tev ir tavs tārps.

Un tas naktī spīd.

Tev ir tavs darbs.

Un tas muskuļos krīt.

Tev ir tavs dēls.

Un tev tālāk būt.

Tev ir tavs zvēliens.

To vienmēr jūt.

Tev ir tava dažādība.

Zils. Zaļš. Un melns.

Tev ir tavas bažas.

Ka reiz tu melosi.

Tev ir tavs zārds.

Kurā spēku mest.

Tev ir tavs vārds.

Un tu viņu nes.

Lai nenokrīt zemē —

uz pasaules.

Atvaino. Vēl bija tas,
ka čokurā sarāvās laiks
un jūra uzpaloja
no vienas asaras...

Dzīvošana
ir iešana bojā,
un, lai to neredzētu,
mēs aizklājamies
ar prieka vasarām,
kautiņu vētrām.

Ar bērnu autiņiem
aizklājamies.

Ar to, ko padarām.

Bet mūžīgi skatās
kā saules acs
dzīve —
kas ir zem tām mūsu čadrām?

Un, ja cilvēks neskatās sevi
pats,
tad čokurā saraujas laiks
un iesit.

Un kā briesmu zvans
ir tas porcelānskanīgais
laika
pie dvēseles
piesitiens.

GODĪGI SAKOT

Pavisam godīgi sakot —
es brienu pa dziesmām līdz kaklam!
viss ir —
no nātras līdz akotiem
un no redzēšanas līdz aklumam.

Reizēm jāiet uz aklo,
jo nelīdz palēkšanās,
zāle, nu kaut kas traks,
tīri vai debesis plēšas.

Meklējot naktsvijoli,
cikreiz nesperies ušņās!
Un nevar acis bolīt —
jābrien,
jāvar,
jāuzdrošinās.

Jāapspiež lūpās nopūta,
bet reizēm —
pamēģini.

Nezin, cik ziedus es noplūcis,
bet veselu prēriju
samīnīs.

Tas nav saldi.
Nav medus.
Jo man nav bišu.
Es turu kameses.

PUKUZIRŅA PRIEKŠ

Raibs kā dzeņa vēders,
augsts kā debesslieksnis
man uz galda sēd
puķuzirņa prieks.

Vai, cik tas nav maz
tad, kad nervi smilkst!
Prastā tējas glāzē
ir tā prieka pils.

Salda smarža plūst,
vieglāka par ilgām,
nāsīm garām kūšā,
taisni sirdī pil.

Bēdu biezie kvēpekļi
man pa logu iekāpj —
mani no tiem slēpj
puķuzirņa prieks.

Bēdas vienmēr aklas,
iet prom un rājas:
atkal šis nav atkūlies,
atkal viņš nav mājās.

IZSAUKUMS

Zils minitaurenītis ziedā,
cigaretes gals,
velns rāvis, kādā čigāniski brūnā pelkē
un droši vien uz mācībām
brauc vientuļš lielgabals.

Tas malahīta krāsas liepas stumbrs.
Muļķīgi.

Nē, muļķīgi būs tad, ja nepaspēšu
no sīkā sīko salasīt,
no lielā — lielo,
tad es šo īso ceļu
tālāk neiešu,
jo nebūs manī tad ne sprāgst-,
ne uzturvielu.

Un zaļa debess bulta
duras ozolos,
nāk puika,
redzu — tam ir labi vecāki —
no viņa piecgadīgās galaktikas acīs
vēl nekas nav nozagts,
un puika iet pēc vienas puķes
rozā,
un tā mēs nošķiramies
viens no otra nost.

Kā stieejas zaļa apīnstīdziņa
pēc pakāpiena.

Es esmu klāt.

Jā, viņš jau mani mana.

Pats pāri darīdams

un daudz turklāt,

es eju ceļā stāties

pāridarīšanai.

SAPŅA APĶERĒSANA

Val ir vai neir sapņa kaitīgums,
man tāds vairs nepastāv,
man tas ir izspriests —
es šogad negaisus
kā ticīgs krelles skaitīju,
bet varavīksni nevarēju no tiem izspiest.

Un pēkšņi,
kad jau varavīksnes ir uz zemes
pa rudens dārziem un pa rudens alejām,
tā viena septiņkrāsu dullā ņem
un manā sapņu padebesī paliek.

Ar visām krāsām
pasakaina kaķa kūkumā
tad, kad es viņu negaidīju vairs.
Nē, nevar būt nemaz tik košam sapnim trūkumu,
ja pareizi es saskatīju,
tam bij viena krāsa vairāk.

Jūs sakāt —
nav vērts
koku trīsas uz audekla pārnest,
cilvēku grumbas
un pārvest,
ka cilvēks ir pērts.

Sērīgi
jau tas ir,
ka nav nekā labāka, —
veselas tautas
ir sietas
pie kauna staba.

Bet tā ir vienīgā
cilvēces saglabāšanās
atmiņā:
būvētā sienā,
jušanā,
dzejā paglābtā,
figūrā,
iekaltā akmenī.

Ja mēs pajautos
tikai uz savām
smadzeņu rievām,
fantāzijai un sklerozei
dodami vaļu, —
nedod Dievs,
kādi mēs būtu dibenī.

Mēs taču neatcerētos,
ne, kā viss bija,
ne, kā mēs gribējām.

Tikai to kroplo mazumiņu.
uz kādu katrs spējīgs.

Visi mēs esam deļotāji
uz atmiņu kvēlošām oļēm.

Retajām
neuzdeg tulznās.
Vairums pagaida,
kamēr būs pelni.
Tā rodas dvēseļu piesārņošana,

Visi mēs esam deļotāji
uz tievas stieples.
Retais
jūtas kā bezdelīga.
Vairums
piesējušies ar drošības jostām
augšpēdus,
lai zemi neredz
un nereiļst galva.

Retie un vairums
man ienāca prātā
dabas dārzā,
kur tūristu vairums
atnāca skatīt retumus
un vairumu
samīdīja.

• • •

Tu esi tas ozols,
no kura ādas
iztaisīs korķus,
tas ozons,
kas ārstēs kroplus,
tā krauja,
kas neuzsit baiļu instinktu,
tā kauja,
ko neizcīna ar mēli un tinti,
tu esi tas mans cilvēks,
pret kuru mīlestība
tik brīva,
ka tai ir vienīgais prasāmais —
tavas pastāvēšanas
būšana.

TIKAI VIENĪGI • •

Nav neviena —
ir vienīgi Gaujiena,
Ledus iet tikai vienīgi
Gaujienā.
Ievas zied tikai vienīgi
Gaujienā.

Pušu plēsts
ir horizonta loks,
ejam mēs,
kur spīd tas gaišais logs,
pieliekam
pie stikla pieri klāt,
nevaram
ne vārda parunāt —
paši mēs
tur esam paši mēs
bērnībā
un zelta kamenēs.
Pušu plēsts
ir tālo gadu loks,
vībotnēs
ir iemests skumju slogs,
pārbrienam
ar basām kājām Gaujai pār,
sajūtam,
ka atkal visu var —
runāt pret
un airēt straumei pret,
plostu vest
un plostu izturēt.
Pušu plēsts
ir dzīves stulbais joks,
ka pār visu
valda nāves spoks.
Ķērbies, kaulu kambar,

IRIS «JA»

jokoties,
nāc uz mūsu krauju
spokoties,
redzēsīm
šai bēdu pasaulē,
kurš no mums
ir palicējs, kurš nē.

Nav neviena —
ir vienīgi Gaujiena.
Ledus iet tikai vienīgi
Gaujienā.
Ievas zied tikai vienīgi
Gaujienā.

• • •
Uz galvas uzkrīt ķieģelis
no sabrūkošā Panteona,
ko varens tirāns
licis celt sev
miljons vergiem.

Tas miljons atdusas
tai savā vienkāršajā
zemes Panteonā.

Bet tirāns dzīvs
un skatās savā brūkošajā
radījumā
kā skulptūra,
kas atnākusi stāties iedomātā vietā,
bet postamentu sagrauzis ir
laiks.

Ja sapīts zirgs pēc atpīšanas zviēgs,
 tad, kaut vai Dievs un velns to ceļu liegs,
 es aušos.

Ja būs zils ledus un pēc ģipsa sniegs,
 bet atjās mīlestības panākšnieks —
 es ļaušos.

Ja kāds man liekulīgu roku sniegs
 un glumus glaimu vārdus sejā iekāsēs —
 es kaušos.

BALĀDĪTE PAR PĒDEJO PATRONU

— Maršl —

Ar to sākās
pēc lapsenes viduklī sajoztam zaldātiņam
karš.

Pēdējo lodi sev.

Skaidrs.

Pēc lapsenes viduklī sajoztais zaldātiņš
noticēja
aiz sirdsskaidrības.

Kā nekā

tik daudzu sauktam par tēvu.

Slapjā,

ar apšu lapām

piedzītā tranšejā

saraustīts sapnis uzvējojās,

un kļiedza īstais tēvs:

— Šmurguli,

no kuras puses tu šauj?

Ienaidniekam tu šķiņķosi

vienu lodi un vienu zaldātu?

Lai viņi iztērē vienu,

bet tu noknieb vienu,

ja sirdi tev

esmu ielicis pareizā vietā! —

Pēc lapsenes viduklī sajoztam zaldātiņam

sirds bija pareizā vietā

ielikta.

Maršs . . .

Ar to beidzās

pēc lapsenes viduklī sajoztam zaldātiņam
karš.

LŪPU KAKTIŅOS . . .

Lūpu kaktiņos
Ērmojas mēness ēnas,
pašas ēna
kā nocirsta ciprese pāri ielai
šķērsām.

Lai gul.
Neviens nebrauks
un nesabrauks.

Vasaras miršanas naktīs
cilvēkiem nezin kāpēc
dziļš miegs.

Aiz žēluma droši vien,
ka vasara nomirst.

Lai žēlo.
Šoferi gul un žēlo.
Un tava spocīgā ēna
pār ielu šķērsām
var gulēt droša.

Ēna ir apdrošināta.

Tāpat kā metāla smaļos
tev lūpu kaktiņos.

Arī ar to
nekas nenotiks
vasaras miršanas nakti.

Viņš tikai cerējis nav
uz mēness gaismu
un savā vietā ir atsūtījis
savu sen mirušo brāli.

Vasaras miršanas naktī
mēdz būt
mironi
lūpu kaktiņos.

• • •

Manī ir saradojušās
izsapņotās un istās upes.

Nezin kāpēc
sapņi saistās ar peldēšanu
ūdenī,
bezsvārā,
laimē.

Var pie Angāras gībt,
bet tikai, kad esi tālu,
kad ietek Angārā
neesoša, bet vēl viena pīeteka,
nāk Istais gībiens.

Var just
augsta tramplīna lēciena tirpas,
bet klāt pienāca reiz
lēciens sapnī
un īsts miesas bezsvars.

Var skūpstoties
aiz laimes nejust,
ka bars apkārtblozīeru
izgāž pār tevi
savu gudrību ķemertīņu,
bet tas,
kad tev lūpas degs
uz robežas būt vēl vai nebūt,
tas mirklis neatnākt nevar,
kad skūpstīsities
bez apkārtblozīeriem,
bez zemes apakšā
un bez debesīm pāri.

Tā ir tā formula:
īstums + izdomājums

Isāk:
īstums + īstums.

ZEM

Tas bija bērniņas rīts,
spodrs kā noberzta piena kanna,
tikpat noberzti spalgs
kā drauga blāviens pie auss:
— Zem rozes beigts zvirbulis! —

Kā viņš tur gulēja!
Drausmīgi likt klāt pirkstu —
projām viņš nespurdz.

Vakarpusē
izrakām kapu
un uzlikām upeņu zaru.

Jo tikai vakarpusē
es biju īsti pamodies
un acīs nekoda
spodra kā noberzta piena kanna ...

Viss kas bijis.
Mīļo dienā, kas tik mazā dzīvē
nav paspējis pabūti!

Šodien
zem stacijas sola viens gul,
Es prasu dzelzceļniekam:
— Vai ilgi? —

— No rīta jau bija ... —

Un man acīs lecērtas rīts,
noberzts kā piena kanna,
pēc pūces redzīgs,
pēc bērna līdzdalīgs,
vēl īsti nepamodies ...

Vai tiešām
mēs tagad nomodā dzīvojam
visas dienas un naktis
un acs ir pieradusi
redzēt, bet nesaredzēt?

Noteikti ir kaut kur tuvumā
 aka,
 ābele
 un radioaktivitāte,

Tik gardu ūdeni
 kā vakar sapņos
 es biju dzēris vienīgi bērniņā.

Tādi āboli
 man bija paukšķējuši pie kāiām
 vienīgi bērniņā.

Un tāda briesmu elpa,
 kā vakar mostoties,
 man uzelpo vienīgi tad,
 kad dvēselē
 ielaužas pārāk daudz revidentu.

Sēd,
 stāsta banālas anekdotes,
 grauž glāzes
 un čirkstina stiklu zobos.

KLUSĀS DABAS AR LAIKA FILE

KLUSĀ DABA AR VELOSIPĒDA ĶĒDI

Priežu cekuli stāviē
un grāvji ar alkšņu malām,
pelnu pelēkas
un grantaini dzeltenas
ceļu jostas
pakalniem pāri
un tīrais dvēseles krāsu rīts
mostošais...

Es esmu Malienā.

Nekas šinī laikā nav malā
ne bijis,
ne palicis,
uz laikmeta drudzi
pat akmeņi neskatās mierīgi.

Uz taciņas
gar tādiem kā bērņībā rudziem
guļ putekļos velosipēda ķēde,
manas bērņības kilometrus
pierijusies.

Un atpalikusi
no riepām
ar tortes musturu virsū,
klusu
palikusi,
lai noraudzītos mums nopakaļ,
lai paskatītos — no kurienes,
lai palūkotos — uz kurieni,
cik ātri
un kas no tā visa
iznāk, ja kopā.

Kā strops,
dūcošs no gaisa un zemūdens spārniem,
kuģiem, bruģiem,

diskusijām un katastrofām,
es esmu atnācis,
un pelēks gārnis
kā obelisks nostājas man
katrā strofā.

Un velosipēda ķēdei
sarautai,
putekļainai
piedzimst klāt velosipēds,
ar atmiņu spieķiem
spīdinādams,
ka šodien nav svētdiena,
ka — dzīves karogu neaud no ēdiena
un ka mēs nedzīvojamies
pēdējodien —
brīdina.

KLUSĀ DABA AR PĀRIS DVĒSELEM

Likloču grava ar lazdu jumtu
un paparžu grīdu
par zaļu pili derētu
anakondai ...

Kur saritināties.

Bērnībā arī mazs čūskas bērns
ir anakonda.

Bet te plūda upe,
pēc ziemas vārijās
tādās sniegbaltās putās,
it kā augštecē mazgātos
visas Malienas nāras.

Un vēlāk, kad izvilktu lidāku
nostādīja uz astes,
par mani — homo sapiens —
tā galvas tiesu bij pārāka.

Bērnībā daudz kas
ir galvas tiesu pārāks.

Es eju pa zaļu krēslu,
pa paparžu grīdu
man uz pirkstgaliem līdz nāk
upes dvēsele.

Bebrupīt,
kur tavi bebri?

Divi ceļ dambi Bratskā.

Bebrupīt!
Un sausā lazdu gravā
atskan:
Udens nav.
Dambju nav.
Bērnības nav.

Bet, nositiet mani,
te bebru dvēseles mīt.

Neizdzīt ārā,
kas bērnībā mītis,
tas gaišums
līdz sirmumam, līdz kapa malai mīt.

Te tu piedzimi,
te no pasakas plakanas
tu kļuvi apaļa, pasaulīt.

Upes
var izsust
un noklāties paparžu palagiem,
rietos degt
ar priežu sarkaniem galiem,
bet neizzust
baltās putās čaukstošiem
atmiņu paliem
un nāru pirtīm pa pavasariem
Malienā.

KLUSĀ DABA AR PRAULIEM

Pienēņu elektrificētā
pļaviņā
prauls.

Te bija dzirnavas, ja var ticēt,
Ja var ticēt,
tad tas ir vai sijas,
vai spāres,
vai durvju stenderes kauls,

Ja pieliek ausi,
prauls murrā —
lobī, skrotē, maļ, bīdelē,
un, kad naktīs gar pamali plaiksnī
zibens sauss,
prauls spīd.

Atradies jāptārpiņš!

Bet viņš ceļu
uz bērniņu lustro.
Tam taču jūs varat ticēt,
ka pietiek ar viņa voltiem.

Tam taču jūs varat ticēt,
ka arī neesošas vairs,
ar zemi nojauktas dzirnavas
var malt uzturu.

Cits
no sava mūža griež laiku
rikām,
nodzīvojušas dienas
nosit kā mušas.

Mazs viņš nav bijis nekad, necik.

Man visas dienas
ir palikušas.

Mana šodiena
steidzīgi iekož

stacijas bufetē,
pie kāda ugunsкура.

Bet mana bērņība,
līdz kapam dvēselē paliekošā,
nāk šurpu ēst,
kur dzirnavu prauls murrā,
lobī, maļ, skrotē, bīdelē...

**Un, kad krīt mulstoša migla
zaļajās naktsvijolēs,
spīd.**

Atradies jāņtārpiņš...

KLUSĀ DABA AR SIENA GUBIŅU

Tā pļaut, velns rāvis,
jāmākl

Rāmāk!
Pie auss nočukst apse
un noplok.

Ar to pašu asmeni,
ko Piektā gadā
stāvus pie kāta sēja
apsēstie
malēnieši,
pēc Otrā pasaules kara
es pļavu nopļāvu.

Div' pļaviņas...
Un, velns ar ārā,
ja asmens būtu trulāks...
šaurāks sadilis,
un pļāvējs dullāks.

Citādi viss tāpat,
tas pats —
piektais vai četrdesmit **piektais** —
izkaptij nospļauties.

Bet upes līcis ir nopļauts,
ir siena gubiņa,
un lai viņai tiek,
kas gubiņai pienākas, —
miegs.

Pļāvēja miegs.
Šāvēja miegs.
Bļāvēja miegs.

Un tur, uz tā kalniņa,
saule un māte stāvēja.

Viena ar baltu lakatiņu,
lai var atšķirt,
kurš mani sauc mājās
no pļavas.

Un Maliena apkārt
sienu un asaras žāvēja.

Un balti, gaistoši mākoņi
bezskanā gāja tam pāri
un izbija
kā slava.

KLUSĀ DABĀ AR JAUTĀJUMU — CIK PULKSTENSI

Tas melnais diegs lejā
ir šoseja.
Tie vabolēni, ar kuriem es spēlējos,
ir īstas mašīnas.
Un tas, kā es skatos,
ir zīme,
ka man jābrauc pa istam.

Klusajā dabā
paliek vienīgi nepieciešamais,
vis-vis-visnepieciešamais,
lieko ņemt bīstami.

Nospiedis.
Nomāks.
Iznīcinās.

Man ir jābrauc,
un braucamais aizvedīs manu miesu.

Tas ir tiesa —
ap gaiļiem
es būšu pie Rīgas tiem pašiem.

Pāri
pār mani, vārīgo,
būs kļiedzošs rīta transparents.

Bet, par laimi,
divdesmitajam gadsimtam
nav tādu transporta mašīnu,
un tādu transportieru,
kuri var dvēseli pārvadāt.

Mana
Malienā paliek,
un nāsis tai kutina
mistiski mājīgā naktsvijoļsmarža
un maģiski kaut kur prom raujošā
šosejas darva.

MOŠANĀS

Pie notikumiem kā piē jūras junga
īkrīt es skrienu. Un pa pēdām bezmiēgs
ar izkārtu līdz zemei košu mēli.

Jau kaljas sten aiz jūras mīlestības.
Es jūru nemīlu. Jo līgavai un māsai
īr katrai savas puses mīlestība.

Es brienu ledus aukstā jūrā iekšā
bez kuģa, kompasa un domāšanas,
kā sastāvdaļa ieiet sastāvdaļā.

Es kļūstu garš un plats līdz asinīm,
bet jūras augstais horizonts velk strīpu
uz debess stenderes, cik man vēl jāaug.

'Atnāks, paskatiesies,
pasmiesies, aizies
laimes brīdis īss,
un jau būs aiz
muguras pagātnē
zilajā tev
priecīgais pagāns,
bez kura nevar
dzīvais dzīvs būt
un pūkainais pūkains
un tu pats — izbūt
līdz galam.
Tā, lūk.
Sekundes
san dzīves kāpā,
asins un ūdens tek,
pulsē un sāp . . .
Atkal mirklis vāzts,
dreb tajā stīga,
un beidzas māsa,
un sākas ligava.

Dzeltens lapu miljons krīta . . .
 Nesoli nekā man cita,
 pat ja arī paradīzi piesolī
 Plēš man ribas karsti zari.
 Es nekādu pavasari
 nemainu pret tādu viesuli.

Nāk pa ielu cienīgs papa,
 līp pie pieres vīģes lapa,
 lapa tur, kur katram vajag, līp.
 Man krīt sarkana no apses,
 un es kļūstu sarkanapsēsts . . .
 Zelta zvīņas sabirst pāglī.

Sviediet ikdienības maskas,
 kļūstiet dvēseliski baskāji,
 uguns striptīzs pāri zemei iet.
 Slikstu es tais zelta pelāvās —
 jau līdz kaklam, jau virs galvas . . .

Tikai zemi virsū nemetiet,

Tā lūgšanās pēc stipra ienaidnieka
 ir lūgšanās pēc sava paša spēka,
bet uz tās kartītes nekādu spēku nedod —
 pēc bezkartišu sistēmas dzer koki,
 un zvērs, to otru ēdot, dabū spēku,
 un rūsa biezāka kļūst, ēdot dzelzi,
 un, divreiz divus sareizinot, iznāk četri ...

Bet rītos sarkst un vakaros sarkst debess,
 kad joņo Herkuli un Goliāti
 un taurē tā kā ziloni pēc spēka.

Vīgs ir nekā viens pati,
 kolektīvi
 mīkstā,
 kur sagrūdušies kopā,
 kas vien gājis garām,
 un molekulas
 sakārtotas kristāli.

Ne vīgu spūnā gada,
 ne vīgu baidā vāgā,
 bet vīgs ir dzīva miesa,
 nevis dzīva gaja.

Tad paspīdēsim,
 dzīves atgūsim,
 cik maksā dzīve
 un cik —
 dzīves daja.

VIŅŠ

Pie mājas superkuba,
dzīvošanai taisīta,
pie zuper-
maisa
viņš nostājas,
un kubi salapo,
un papīra maiss
nosmaržo pēc maizes.

Viņš iznāk piegružotā ielā,
izslaucīdams to
ar skatienu ...

Mags,
hipnotizētājs
vai dzīves ielāps.

Zēl, ka tu neesi vēl viņu
saticis.

Viņš ienāk vienā barā,
kolektīvā
miskastē,
kur sagrūdušies kopā,
kas vien gājis garām, —
un molekulas
sakārtojas kristālā.

Ne viņu apmāj gods,
ne viņu baida valgs,
bet viņš ir dzīva miesa,
nevis dzīva gaļa.

Tad paspriedīsim,
dzīves algotņi,
cik maksā dzīve
un cik —
dzīves daļa.

Viņam
visi putni paliek pa ziemu,
visas
labības viņam ir vasarāji,
visur
viņa bites pa liepām ciemojas,
visādi dzīvie
viņam padomu prasa.

Vis-
briesmīgākais —
no viņa, kā visiem,
laiks skrien uz to pašu
vis-
neizbēgamās nāves pusī.

Es viņa laikam
aizlieku kāju priekšā.
Ja jūs to redzat,
vis-
notaļ
klusējiet.

Vēlā rudens vēliē krasti stingst,
vižņu upē vižņu gubas džinkst,
kur tu, jūra, tik daudz ledus liksi?

Jūras krastā iskājītis ies,
ies ar sāļu ledu padzerties,
kur tu, iskājīti, ledu dzēris, tiksī?

Sniega vērpes isās kājas pīs,
vēsums kaklam apkārt apkritis,
zaļā ledū iesalsi, kā nācis.

Pavasars ar siltu mēli nāks,
visu sarkanīgo sarkanāks —
tevi klusām laizīs baltais lācis.

SADURSME

Tas kautiņš atkal priekšā stāv
starp spēku brutālo un trauslo,
un tam klātpieķļūšanas nav,
un tur līdzdalīšanās nav.

Tam vienam kāre meklēt ir
un atrast, un to tieši nāvēt,
kas ir no mātes miesām šķirts
tik tikko —
un vēl neprot stāvēt.

Tam otram — vai viņš cilvēks ir
vai zvēra bērns, vai pieneņītis —
nekādas jausmas nav par — mirt,
nekādas jēgas nav par — būties...

Ne palīdzēt, ne aizturēt, ne padzīt,
mēs stāvam tā kā rēgi sveši,
un, ja tu vēl viens mani sadzirdi,
tad mēs jau esam divi trešie.

Un jau ir divi ceļi — glābt
to, kuru akls ciklops nošaus,
un nav neviena māte slābana,
kad aiztiek kājās nestāvošos.

Viņam ir jāpaveļcas,
tā stāsta sensenas
pasaku jaunavas
ar alģu matiem...

Neej uz laukumu,
ja trakai sāpei
negribi, lai tevi dzen
ļaut
kaunā.

Tur apsmej muļķīti
šodienas pasakas
konspektu
rijēji...

Norij kā konfekti
formulas pasaulei
un tad iet,
lal iedzītu bijību.

Muļķītis smejas
smējējiem līdzī,
viņš par tādu
nav mācījies
raudāt.

Smejas par muļķīti
tikumu rijušīē
kā tādu plācenī.

Cer, ka muļķītim
maciņš izkritīs,
nezin, ka muļķītis
nezin naudas.

VIŅA APMĀTĀ DIENA

I

Dzīvs ir kaķis un pele
un dundurs un plecs —
šorīt gavē
viņš,
šorīt
iegāzies viņš ir debesis pelēkās
un kā traks ravē
miglu no mākoņu kontūrām nost,
pelēcību
no skursteņu monitoriēm,
no acu kaktiņiem
nakti,
liepām ainavu drēbes nost.

Viņam rīti
ir dvēseles aktī.

Kad palīks krāsa
un iedvesma beigsies,
tad var koki un cilvēki gērbtīs.

Lai viņš ravē.

Tikai neticiet viņa gavēnim
pārāk,
viņš ir no tiem,
kam nekā nav gana.

Cik ir klusuma pavēnī,
tik nāk skaļuma vētrā.

Baigi badīga ņemšana nāk
pēc baigi galīgas
atdošanās.

Lai viņš ravē.
Visas vietas mēdz aizaugt
ar vērmelēm,
kas dikā zviln.

Un nekad nevar pateikt —
no kā mokās apmātais ravētājs:
vai no tā,
ka trūkst pilnības,
vai no tā,
ka ir cērmes.

II

Ap pusdiēnas laiku
kājas krustā
kā turkam
un apkārt
noslepkavotu gliemeņu kaudzes.

Un tukša burka.
Nevienas pārles.

Trakais!
Kas tev atkal jaunas saaudzēs?

No maigās, nedzīvās miesas
derdzas.

Kad tu brīvībā laidīsi
pērļu zvejniekus — vergus
un pērļu zvejnieces — verdzenes?

Tā jau drīz
ne vien pērļu gliemeņu nebūs —
nebūs, kas zvejo.

Vai tev nešķiet,
ka pietiek par pērlēm sāpēts?

Dīvains smaidis
viņam ap lūpām dejo.

Lai pārļu gliemeņu vairāk
un zvejnieku mazāk,
viņš savus vergus un verdzenes
nodzen līdz nāvei —
tāpēc.

III

Tas vakarmākonis,
kas dzeltens hihinās,
būs rītdien
krusa.

Tā, putās sakūlusies,
satrakotā ūdens stihija
zem ledus rīt būs piekrītoši
klusa . . .

Es neticu tam *decrecendo*.

Kas mierinoši runāt sāk,
kas rāmuļo —
kā zīdpirāms cauri redzu es —
ko viņi uzsāk.

Kad noguļas pār zemi miera nakts,
es rītam
pats kaļos neskaitāmos
siržu āmuros
par asumu
uz lemeša vai asmeņa,
vai asna.

To izvēlēsies jaundzimušā diena,
par kuru
asiņaini horizonti kliegs.

Es atkal eju ravēt.
Debess zvaigžņu piegāzts.
Kāds milzīgs lauks
līdz rītam jāizravē...

Lai zvaigznēm šķirne nebojājas,
visas jāizrauj
un jāatstāj tā uzgribētā
viena.

UN PĀRSIT VERTIKALI

Atmet galvu —
tā kolonna debesis tura,
izlec ar parašutu —
uz tās kolonnas zeme balstās.
Griez, kā gribi, —
tā kolonna izstīdz un iestīdz
turiēnē un no turienes,
no zemes un debesu
debess un zemes valstībās.

Cikreiz

es neesmu savilcies sevi kā atspere,
baznīcas torni
uz mākoņa projicēdams
kā niedri.

Tūlīt tas tornis
uz ērģeļu korāļa skaņas atspersies,
zemē ar skaņu
un debesis ar smaili ietrieksies.

Bēdu, slimības, ievainojuma **notriektā**
manī

tā vertikāle dreb,
un es izspārdos ārā
no visa, kas notiek,
esmu ārpus
tās savas trajektorijas **noteiktās** —
tur, kur neesmu bijis
un kur nekad nebūšu.

Bet šajā neaizsargātā esībā,
uzņēmīgā pret katru bacill
tagadnē
visas izbijušās un būsosās vibrācijas
vibrēju es,
nevis kā hipnotizētājs,
nevis kā mags.

Vertikāle ir pārsista,
un pa caurumu
mani — putna un cilvēces mazuli
baro
ap dinozauriem šņākuļojošais
piecmetru maurs
un gandrīz līdzīgs man robots
ar elektronacīm starojošām.

Un vēl — laika transplantācija,
kā pārstāda sirdi,
kā pārstāda ādu,
bez sentimentālām asariņām
un marasmatiska transa
es uzvelku baltu kreklīņu
un eju pie vārtiņiem izčurāties
kā divgadīgs
mūsdienu Ādams.

Un māsa skatās.
Un tā māsa ir mana māte.
Tā otra māsa
ir vecmāmiņa.
Un tas — tai pašā baltā kreklīnā —
vecvectēvs Gusts.

Tikai — bez aprēķiniem.
Uz vertikāļu un paralēļu skāriena
neesiet prātīgi —
taisni otrādi.

Ja prātīgi uz to skatās,
tad iznāk krusts.

GROZĪT

galvu uz kakla
autobusā
lai nenāk miegs
durvju rokturi
drauga nav mājās
telefonautomātā
disku ar caurumiem
bet visi tukši
uz iesma šašliku
kamēr gatavs
plati uz atskaņotāja
lai arī ausij tiek
spilvenu
kamēr atdziest
un sevi lai pierimst
kā zemeslode
kuru sen apmelo
ka viņa kustās.

— mēlo — mēlo —
es neapūju.

Tā bija leģē mēlo straine,
kā lēns nolis, tā mēlois nopūks.
Un nekā mēlois nevar nopūkt.

Un tāvus gaisā
lec pēkšņa zāķis,
nāvo priecīgs,
kā nopūkst.

* * *

Vai jūs zināt, cik jāsajauc krāsu,
lai uzzīmētu pelēku zaķi...

Baigi. Baigi daudz.
Man bija elkoņu, ceļgalu brāšanai
pāri palicis bērniņas jods,
mēģināsim izhalturēt par sēpiju.

Bet man nebija zaļā.
Un es kodu novembra koka mizā.
Bet vai novembra kliedziens ir zaļš?

Es pa lodziņu ielocījos
un nospēru labi daudz ultramarīna
māksliniecei, kam bija zilas acis.
Bet kas tad ir nozagts zilums?

Notupos ubagot
dzeltenu lelli no mazas meitenes,
bet viņa dzeltēna aizgāja tālāk,
mani par ubagu neatzīdama.

Un pašu galveno — melno —
es nedabūju.

Tā bija falši melna atraitne,
kā lietus nolīs, tā melnais noplūks.
Un nekas mūžīgs nevar noplukt.

Un stāvus gaisā
lec pelēks zaķis,
nāvot priecīgs,
ka neuzzīmēts.

• • •
EVO, LŪCIJAI
Tad, kad nevajag it nekā,
tevi ir pārņēmis kosmiskais — vajag,
tā kā rijamais līdakai,
tā kā pār zemi gaiss.

Tā kā tas vadātājs nezināmals,
kurš tevi iedzen pastāvēt Domā,
it kā tu nevarētu bez,
it kā tu varētu aiziet prom.

Skaties, kā pitonam atdod trusīti,
kā no klūgām tiek izpīts grozs.
Tā ir bijis, un tā tas būs.
Arī tā mocīšanās — ko tas viss nozīmē?

Nāc kaut ko atstāt un kaut ko promnest,
slepus it kā un atklāti it kā.
Varenā ādas nomešana
tad, kad tev nevajag it nekā.

Viņš savu Veneru tēš
no diezgan prasta bluķa.
Visi vārdi ir svešvārdi.
Visas šķiedras
pēc pūķa
spurojas pretī, ka bail.
Zara izliekums lokās
čikstēdams —
kāda kam vajadzība,
ja man tūlīt būs rokas?
Iztēs man saknes
dzeršanai,
un es pats māku spītēt,
pats māku Mēnesi ķert.
Tēs mani piramīdē!
Tēs mani piemineklī —
tajos ir viss kas iekšā.

Un elpo, klūp, cieš un tekalē.
Un tēš, cērt, glāsta un meklē,
kad atskanēs
dzimušā
kliegšana.

Tā bija tālā meina atrātie,
kā lietus nolīs, tā meinais noplūks.
Un nekā mūžs nevar notukt.

Un stāvus gaisā
lec pelēks rakts,
nāvēt priecīgs,
ka neuzzināt.

EVO, LŪCIJAI

Sāta kartīgu —

vēstules pērtā, dauz

tu pērtā, kas

un tuostā, ap

manām vāc

Vai, daiļā, apjaust varēsi
tos laikus, kas bij rotāti
ar to, ka cilvēks pareizi,
bet vēzis gāja otrādi.

Vārdiem apmā

Teica, ka sev

Kaigndārs rā

novembra pē

Jo, nobļāvušies šļorkani
par šito dabas īpatni,
mēs nezinām — vai sarkani
vai viņi bija strīpaini.

5

Un nez vai zināt varēsima
vairs — kā tad tie un ko tad tie?
Jo viens ir gājis pareizi
un otrs — gājis otrādi,

Pieminekļa

Esot netaikā

Netaikis izrādījies ir

pats taikā

6

Paliek, kā norunātais

Atāļa ir kā parasti

Mājas es biju spīdējis

ķievars nemāts

kāds uz kartītas buda

gēc tā bezpasta

ar kuru māc sveicinājāties

katru darbīanu

2

3

Ka vesels māts

nul vesels gars

to jau zinājs pateikti

tie dūlīti ar striķa sandalēm

Es esu pa teju

teģināšana pa visu vēstulītiem

Nāvēt domā veselo māsu

1

Tos melnos kokus
 es velku kā strīpiņas
 katru dienu
 pa vienam
 uz dzīves sienas.

Garām paskrēja upe,
 un atspīdums
 sašūpināja.

Cik ir līdz grīvai? —
 es prasīju.
 Atspīdums
 šūpoja galvu.

2

'Apsveicu tevi svētkos.
 Pilna pastkaste
 apsveikšanas.
 Neviens nemanīs,
 kāds uz kartītes bads
 pēc tā bezpasta,
 ar kuru mēs sveicinājāmies
 katru darbdienu,

3

Ka veselā miēsā
 mīt vesels gars,
 to jau zināja pateikt
 tie dullie ar striķa sandalēm.

Es eju pa ielu,
 ieglūnēdams pa acu vēdlodziņiem,
 Nāvot daudz veslu miesu

**Sūtu kartiņu —
vēstulēs pārāk daudz
tu pētī fasonu
un tausti apgērbu
maniem vārdiem.**

**Vārdiem apnika.
Teica, ka sauloties grīb.
Kalendārs rāda
novembra pēdējo dienu.**

5

**Pieminekļa atklāšana ir atlikta,
Esot nelaikā.
Nelaikis izrādījies ir
pašā laikā.**

6

**Paliek, kā norunāts.
Atslēga ir kā parasti.
Mājas es biju spiests paņemt līdz.**

VĀRDA DIENAS

Tu zini — katru dienu vārdi mainās —
es šodien nezinu, kā tevi sauc
un kādā vainā ir tā kļava vainīga,
kas tavu durvju priekšā nosarkusi.
Pirmais sals ir plaucējošs,
bet pumpuriem klāt netiek,
un tajā pumpurā jau briest tavs vārds,
ko rīt jau zinās katrs pretimnācējs.
Tu pats to vārdu nezini
un neatskārt.
Ir, kuri vār ar vienu vārdu iztikt
un vienā iepasotā vārdā rimt, —
mūs katra stunda tajā vārdā kristīs,
par ko mēs esam paspējuši dzimt.
Dažs mūs kā zvaigzni padebešos laiž,
dažs mūs kā kartupeli oglēs iekašā,
un ko mēs par tik sīkām lietām skaišamies,
kad tāda liela ziema durvju priekšā?

Pār balto lapu nošu stīgas uzvilktas,
un es ar skatienu tās strinkšķinu . . .

Tai lapai, kura loga rūtī atsitās
un tagad guļ uz salnas kostā mauriņā
un miega dziesmu grib, bet neprasa.

Bez prasīšanas miega dziesmai jāatnāk,
bez miega dziesmas nedrīkst nogurušais,
ar kara dziesmu lūpas jāaizbāž,
lai noslāpētu saviem mīļiem ardiēvas,
ar tālas zemes citronkošu dziedamo
es savu pelēcīgo zemi kaitinu,
līdz nomet viņa pelēcīgos lindrakus:
— Redz, kāda esmu, ņem un noģībstī! —

Un izgaist linijas un kontūras,
svilst visos nervos sarkans kontuzējums,
un baltā lapa ir vēl bālāka,
kāds ir to pilnu piebēris ar notīm,
un tūlīt dzims tas muzikants, kurš spēlēs.

Es sen jau esmu beidzis raizētīēs
un iztiek ar šādām tādām smiešanām,
man saka iet caur ciešanām pie zvaigznēm,
es eju,
iznāk otrādi —
pie ciešanām.

No manis zvaigžņu naktī aiziet draugs,
un slimis es palieku ar zvaigžņu sirgumu.
Un zvaigzne, kas jel reiz ir mani saukusi,
ikkatru nakti
sapņiem cauri
mīrguļo.

Un īstas pelnrušķītes falšās kinozvaigznēs
uz skaļiem mirkļu ekrāniem sāk gorīties
un falšas sadilst no tik falšas maizes.

Un mani sauc no zvaigznēm atsacījies
šorīts,

PIRMAIS PAVASARA ZVANIŅŠ

Piemiedz aci — spīd.
Pieliec pirkstu — dzinn!
Kā tas zvaniņš katru brīdi
savu skaņu zin?

Skaties augšup — skrien,
Skaties apkārt — krīt.
Kā zin sniedzīņš, ka ir ziemai
jāiet projām rīt?

Vēji skrien un — skan.
Ledi lūst un — brāks!
Manī pašā zvana zvaniņš,
nezin kas nu nāks?

'Ak, kas par vakaru!
 No visām steigšanām atrunā,
 Kur tu dzīsies,
 ja apkārt viss silts un samtains.
 Kas par vakaru!
 Viens vienīgs izslēgts ātrums.
 Un sātīga rudens migla
 pāri tam.

Un es,
 kā murrīgas dziesmas pārdziedājies,
 kā brīvprātīgu peļu
 pārlietu saēdies,
 vakara omulību
 velku sev pāri
 un saritinos
 tā gudrā vakara paēnī.

Rīts esot gudrāks par viņu!
 Tā var sacīt,
 kam skaudības nav.

Es nūdien redzējis neesmu
 tik labu vakaru.

Jā, es patiešām neredzēju...
 Jo, kamēr snādu,
 par rītu dumjākais vakars
 alejas liepā
 mēnesi pakāra,

Kur pārdoš biļetes
uz to dienu,
kas cauri torņiem aust?

Par zaķi braucēju vienmēr ir pieticis.

Tepat vien pārdod —
pie aizdegušamies austrumiem.
Rindas nav.
Un lodziņš ir ciet.

Šodien braukšanu nebūs.
Cilvēks ir aizmīrsis
kājām iet.

Vienam otram
kāju vairs vispār nav —
no lielas ripošanas pa dzīvi
sarullējušās ritenī.

Un māju nav —
visa pasaule ir viena stāvvieta
un viens benzīntanks —
uztankoties
un ritēt.

Un es arī
pēc biļetes nācu,
tādas — ar numuriņu
un rozā...

Interesanti, kā mani tiesātu,
ja dzīvo radību nācijai
dzīvu dienu
es būtu motorizēti nozadzis?

Vai tas nav saprotams?
Kad pāri upei dzied
un, lietus apraudāts,
es sāku smieties.

Bērnības aizmācēs
es smiedams gāju,
kad nāca zaldāts vecs
ar koka kāju.

Kā tur lai neiet smiet —
nav draugam tēva —
viņš guļ, un acis ciet,
un atvērt nevar.

Pret smiekliem pārsitu
dvēselei plecu.
Pārsien mani, māsiņ!
Esot par vecu.

Miglas man apkārt kūp
kā sirmas fejas,
zils nozuda dadža krūmā
mans garais smejamais.

Pārstāju smieties,
rudens lietus apraudāts.
Un pāri upei dzied.
Vai tas nav saprotams?

MOŠANĀS UZ RITMU

Diena atkal sarāvusies maziņa.
Atkal garai naktij laiku jākavē.
Dienā atkal laika nav nemaz.
Naktī atkal nenāk miegs, bet stundas nāk.

Dzīvo. Steidzies. Mīlē. Savādāk.

Manas dzīves žēlsirdīgā māsiņa,
kāpēc tev tāds bailīgs sniegpulksteņa smaids?
Mazās dienas nīprā steiga maziņā —
neaizej, nepamet, neatlaid ...

Koki strinkšķ. Koki dzied. Koki vaid.

Cauri ir tā rudens polonēze.
Iekožot un ieķeroties debesīs,
koki prom no sevis snieguš mēzīs
un pret aukstām zvaigznēm karsti drebēs.

Mūžam esošais un nekad nebijis
ir tas ceļš — caur sava paša mainību
tikl pie sevis mūžam cita esošā —
citādi visviens, ko arī vaino,
sevi ātrāk pretī nebūšanai nes.

Atkal diena sarāvusies maziņa -
stipri mazāka
kā tu un es.

Vai tev augstums ir ausis aizcirtis?
 Vai truls skatiens ir tevi sabraucis?
 Vai tev galvā ir uzmaukts rūpju maiss?
 Vai tu esi iemīcīts ikdienas abrā?

Vai tu sāpju brūces pārsiet ej?
 Vai likt naida duncim jaunu spalvu?
 Nāc, un es tev iemācīšu, marsiete,
 tev vēl svešās zemes svešo valodu.

Itin viss šai zemē ir no momentiem:
 momentgaismai momenttumsu krustojot, —
 paskaties, kā cilvēks drēbes nomet
 momentmirkli momentliesmu just,

kā viens ļaužu mitekļis lien gaismēnā
 parādīties, kas viņš ir par kropli,
 kā viens zilgans reklāmuguns plaiksn
 un no saules zibsnīguma noplūk,

kā viens mirklis nelīdz un kā otrs līdz
 skarbā vējā izsalušai ādai.

Un kā stāvam mēs,
 viens otra acīs noslikdami,
 nezinot, kas mums šai mirklī jādara.

Tūlīt mani tirgus tante apriēs,
mani tā pa gabalu jau pazīst —
kā tam dzejdarim nav apriebies
bez kaut kādas jēgas tirgū vazāties?

Čivī savu čivināmo, garmēlīt,
es priekš citiem taupu savu kašķi,
kamēr tu tur čivināsi, tamēr
es ar acīm tavos grozos našķēšos.

Pat ja nauda būtu, es to nemītu
kapeicinās zeltītās un skanošās.
Saproti, šis malēniešu imigrants
tik, cik jāpērk, nemaz nevar panest.

Balts es kļūstu te ar balto dzidro,
dzidrāks vēl par dzestro avotūdeni.
Es ar tavu vienu rudens svītrotu
ieripinos aiznākošā rudenī.

Reizēm vārdu vajag man tik stipru,
ka — ņem tavus sīpolus vai klēpi,
grābā kopā visus tirgus ķipiokus,
bet pret nelietību tomēr nepietiek.

Klusām smeju gaišus, gaišus smieklus,
kad tu skaties, ko tas dullais kvern.
Vecā, neesi tu meklējusi
dzīves sētas malās savu bērņību,
nedzimtajā — dzimtā līdzību.

Neesi. Un nemeklē. Un lai.
Vieni domā — esošais ir nīcīgs.
Otri nedomā tā.
Un tā viņiem vajag.

Nesakiēt Jānim, kā melna mute, —
viņš vēl var ņemt un nomazgāt.

Neatņemiet tam Jānim stutes —
viņš vēl — kā stāvēt — sāks domāt.

Nerādiet Jānim, kur bedres mala,
viņš vēl var ņemt un iekrist.

Parādiet viņam Visuma galu —
lai viņš iemācās piekrist.

Vispār: neļaujiet Jānim neko darīt pašam,
jo audzināšanas trūkums vienmēr
noved pie tā, ka cilvēks pats sa-
domā dzīvot. Un tāda izlaidība
agri vai vēlu noved pie nāves.

AR ATRUNĀŠANOS

Ar atrunāšanos — nevienam nepiederošs
iet laiku laikos netraucēti zagt
un nosplaujas uz tavu nepiedošanu,
un netraucēti splauj tev gīmī.
Fakts.

Nevienam nepiederošs rublis — makā lādē,
nevienam nepiederošs ābols — tajā kož.
Un sēd aiz rakstāmgaldu barikādēm
daudz kas, vien savam krēslam piederošs.

Tas krēsls ieskrūvēts ir mūsu miesā
un saknes mūsu asinstraukos laiž,
tam savi likumi un sava tiesa,
un gīmis standartsērijaini gaišs.

Tas krēsls nepārtraukti apzog visus mūs,
zog smaidus sievietēm, vīrišķību vīriem.
Starp fizisko un gara bandītismu
visbaigi šaušalīga atšķirība ir.

Tā pazemojums netaustāms un nerrojošs
ir klāts ar liekulības slienu glumu,
un sludināts nevienam nepiederošs
tiek tas, kas pieder tikai visiem mums.

Viņš bija pirmrindnieks,
vārdū sakot, strādāja,
cik labi prot.

Tagad arī ir
pirmais rindā,
vārdū sakot, pirmrindnieks,
kur kaut ko dod.

Sākās
ar nevajadzīgu importa servīzi —
sieva bimbāja.

Ar lietas
ieizvarošanu
dievmātes kārtā
sākās nimbs.

Pēc tam
mēlei jānodod bij
sava deva.

Jākāpjot tribīnē.

Kāpēc ne?

Es gan tā nedomāju . . .

Bet kāpēc nevar?

Tad nāca kārtā

sirdsapziņai.

Āķīgs

rēbuss.

Nu, un . . .

Nu, es neņemšu,

kas man nenākas.

Man ir sirdsapziņa . . .

Paņems, kam nebūs.

Nimbs
iekārtojās
tai vietā,
kur jābūt dvēselei.

Nostabilizējās
brālība:
Viņi.
Un mēs.

Viņš ir pirmrindnieks,
vārdu sakot,
strādā
un ir goda dēļi.

Vārdu sakot,
dēlim
nekad
nav nekas pretī,
ja kaut ko salaiz dēļi.

PĀRESTĪBA

Zilumu nav,
Tikai debesis — tādas
zilas.
Asinis netek.
Tek upes,
nevalodas
un valodas.

Par kādu pārestību tu kluse,
zilacainais?
Kādu sāpi apspiezdams,
rokā kod?

Fikcijas pārvēršas
realitātē?
Butaforija pārvēršas
mantā?
Manta pārvēršas
filozofijā?
Filozofija pārvēršas
dogmā?
Dogma pārvēršas
rīcībā?
Rīcība prasa
upurus?

Mīļais, cik abstrakti!
Nedusmojies.
Es lieliski zinu,
cik konkrēti baiga
ši abstrakcija.

Es zinu,
ka vēl nav vārdu
bezspekam
pret dvēseles cilvēkēdību.

Dogma
ir veca kurtizane —
baiga

ne vien pret jauniņām Konkurentēm,
tā indē nost
savus bijušos klientus.

Tu vairs nebūsi klients —
ne tāpēc, ka dogma veca,
bet tāpēc, ka —
tavs zilums
ir debesu zilums
un tava brūce
ir upju tecēšana.

Nācu atpakaļ
ar visu dzīvību
un sēnīti,
kā ir, kad esu uz sākotnējā
nepatīcības.

Gāju laukā
ar visu dzīvību
savā laikā.
Trotuārs bija nosaukts.
Un bija vakars.

* * * APOSTROFA

Es pie Gaujas atnācu pēc smiešanās,
man bij pēkšņi aizmirsusies šitā lietīņa,
man bij apnikusi pūli spiešanās.
Tikai Gauja ir ar ledu ciet.

Tikai tālu lielgabalu riešanās
dzen kā dzinējsuņi manu bērniņu.
Jā, es esmu mērķis. Mani piešāva
kaut kur tālā, tālā, rūsgā pērn.

Mērķa nepielūdzams trāpītīesums
mani moka sapņos, moka nomodā,
un kā lūpu sakniebts vārdu ciešums
katru stundu jāmaksā kā noma.

Man ir viena — tikai citos briešana,
sirdi vaļā paveriet mazliet.
Velns! Bet paliek parādā tā smiešana...
Nu, un ašaras jau nemāk ciemos iet...

• RAKSTĪT SAVAM LAIKAM

Piecēlos
pulksten desmitos,
ieraudzīju, ka ir savs laiks,
kuram jāraksta.

Uzrakstīju trīs rindiņas
par tām normām,
ko vakar Pēteris izstrādāja.
Ceturto nepaspēju,
ienāca Pēteris
paģiras salāpīt.

Uz darbu neiešot.
Iešot gulēt.

Es gāju ārā
savā laikā.
Laiks bija puteņains,
trotuārs nenoslaucīts.

Nācu atpakaļ
rakstīt par savu laiku
un sētnieku,
kā ir, kad ceļu uz nākotni
nenoslauka.

Gāju laukā
ar visu dzejoli
savā laikā.
Trotuārs bija noslaucīts.
Un bija vakars.

Teļš lēca gaisā. Badija sauli.
 Mēģināja ar asti
 mākoņus sniegt.
 Kāds teļa prieks cauri visiem kauliem!
 Kāds mazos radzeļos
 teļa prieks!

Teļu skolu
 kaut kā noteļoja.
 Teļojās tālāk
 teļisks ceļš.
 Satika telieni.
 Rotaļājās. Rotaļājās,
 kamēr piedzima vēl viens teļš.

To teļu vecbullim ar vecgovi
 iegrūda nagos,
 jo kur tad liks?
 Viņi to lietu pieprot —
 par provi —
 vienu izaudzināja
 un var vai cik.

Un tad lēkšana izbeidzās —
 piepeši
 gaļa tik veca,
 ka vajag stutēt,
 bija klāt vecums
 uz augstiem papēžiem ...

Teļš ar pirkstu
 degunu urbināja,
 Teliene turēja
 pirkstu mutē.

* * *

Ko tu meklē manai aītai rītenus?
Kur tu gribi ar to aītu braukt?
Kas ir dzimis piēnēnēs un vītenos —
neies tavu motociklu slaukt,
neklups sedlos — tikai uzdot gāzi
un uz nosīšanas ātrāk tikt,
un, jo ātrāk, jo tu ātrāk drāzīsies.
Jāsteīdzas ir, steīgai neapnīkot,
jātrokšņo ir, troksnī neapdulstot,
dzīvojošam dzīvam jābūt ir tik stipri,
lai ik brīdī dzīvais, sīltais pulss
visīem dzelžu ļarkšķīem cauri vibrē.
Zīnot, kas ir aršīna un colla,
atomfīzīkā es nepalīeku nabagāks.
Nezīni, ja negrībi. Un rollerē,
noteīkti mēs satīksīmies kapā.
Vīsi ap to caurumu mēs rīņķojam,
nosplaudamīes — šodīen tur vai rīt.
Bet, kad noņērsī no ģīmja eļļas smīņķī,
tu ne velna nevarēsi pasacīt —
ne kur dzīmī, ne kur mācījīes,
ne — ko redzēji un — ne ko dzīrdēji.
Jā. Kaut kāds tur vējš ap ausīm šņāca.
Kaut kāds benzīns tur ap nāsīm
smīrdēja.

Tur —
aiz miglas, tumsas
un aiz pielanckātām dienām —
stāv viens cilvēks
kā pie durvīm,
kā viens piena
vedējs
nesaprašānā —

visu laiku ņēma,
tagad zvans kā glāze
krīt un saplīst
tukšumā aiz durvīm,
un pēc tam
stāv zvana poga
nemirkšķinot.

Kad —
mēs aizejam no sauktā,
saderētā,
maz kur:
citā laimē, citā dzīvē, citā saulē
solim jāskan,
pēdējam vēl nervam jāteic
morzes vārdi,
jānočab . . .

Visu citu
jau var paciest
piena nesējs.

* * *
Tas «sen»,
tas bija vakar,
un tas televizors bija
trolejbusa logs.

Un tā programma...
Tās programmas ir vienmēr pirmās.

Tikai —
titrs.
Saukšana pēc palīdzības
visam.

Tikai — kiosks ciet.
Un mašīnās skrien,
blenžot izdangātā sniegā.
Un pats sniegs
ar seju lejuļ guļ
pret trotuāru.

Tikai —
nav nevienam daļas,
kur ved tevi.

Tikai —
šodien melīgi es eju
meklēt,
kur tu esi
aizbraucis vai aizvests.

Sen mēs mierināmies tā
pēc redzēšanas,
ka viens iet
uz neatgriešanos.

Un visbiežāk
tas nav tikai mirklis.

Viss.

Es vairs neredzu.
Man tikko acis izplaucēja
pilsētas geometrija.

Plakana rūtiņu lapele
un čum
knišļu.

Viss.

Es vairs nedzirdu.
Man ausis izdūra
mūzikas stereotipija.

Stipras voltāžas krateklis
un trokšņu
mišungs.

Viss.

Es vairs nejūtu.
Tek gar ausīm kā inerta gāze
laikmeta standartizācija.

Vienādu mundieru vārdi.
Vienāda grima sejas.
Viena standarta smaidi.

Vienā virzienā
viss virzās
uz vienu un to pašu sapulci:
ko darīt,
lai izliktos
kaut ko
darām,
kaut kā
nekā...

Divi puikas
kaujas zem apsniguša Raiņa.

Būtiski kaujas.
Par būtību.

Un Rainim nenokrīt
neviens pati
no pārslīpām.

No tās kņadas.

Un nenokūst acis
neviens pati
no pārslīpām.

No tām asarām.

Kuras raud
cietusī taisnība.

Jo taisnībai
zaudējot
jāsāp.

Jo kaut kam ir jālist.

Un nav svarīgi,
vai tu esi
vai neesi apsnidzis.

STARAJA PLANINA * * *

Cilvēks no līdzenuma —
es
Balkānos liekos kā vētrā,
skatiens šaujas,
kalnu galotnēm skardamies,
un ielejas neķer,
skatiens pa ieleju nostīdz
un galotnēs netiek.

Mana bērnība spēlējusies
ir plakanā laukumā,
mans spēks nezīn
to vieglo inerci —
kad no kalna.

Un te man spēks paliek pāri.

Pret kalnu es eju,
kā iet pa līdzenumu,
un virsotnē galīgi apjūku.

Kā mūsu kraujās,
kā mums pie sienām,
kā čurkstu alas,
kā bezdelīgizdas
lipinās ciemi un ciematīņi
pie kalnu sāniem.

Bet bezdelīgas
vienmēr ir uz laimi.

Varbūt arī šoreiz.

RIGAS UGUNIS

Katru vakaru
Lielais Kristaps
caur Rīgu jož
paskatīties —
vai Daugavai grīva nav ciēt?

Un piešlaksta krastus
ar ugunīm.

Grīva nav ciēt.
Upe tiek jūrā.

Bet Kristaps katru vakaru jož,
un katru vakaru
abi krasti
ir ugunu piešlakstīti.

Neticīgais!
Grīva katrureiz
vaļā.
Upe tiek jūrā.

Bet Kristaps jož.

Jo, ja vienureiz
grīva ir ciēt
un upe netiek jūrā,
tad vairs pat ticīgie
nelīdz.

NOASA ŠKIRSTS

Mašīnu, eļļu un trokšņu plūdus
es piepūšu
šķirstu,
lai citas galaktikas ciemiņam,
kad nu kā būdamam,
atrādītu,
kāpēc mēs bijām tik mirstīgi.

Mirām
kā mušas
kopā ar saviem
nemirstīgajiem ideāliem.

Krauju tai šķirstā
sudrabegli bez galotnes.
Divdesmitā gadsimta beigās
mums tādas vēl bija.

Naftas pikuci
pļeckāju —
ja labi atpļeckā,
tur iekšā
ir sniega balts
arheopterikss —
miera putnis,
kuru mēs laidām
melni kvēpošās debesīs,
atpūzdamies no iepriekšējā
un taisīdamies
uz jaunu karu.

Mums pat bija vēl daži putni,
kurus mēs milīgi saucām
par sanitāriem.

Jo mums labi gāja no rokas
saražot maitas,
ko paši neēdam.

Maitas dažkārt
mēs bijām paši,
ne sanitāriem,
bet — iekšējai lietošanai.

Spaini ambrozija
es nolieku šķirsta kaktā
ne pārāk tuvu nāsīm —
šo sprāgoņu odekolonu
smēlu no tīrākās upes.

Gaiss?
Kāds nu bija,
ar tādu es šķirstu piepūtu,
un, ziniet,
vēl ir vieglāks par ūdeni —
negrimsť.

Zvēru?
Patiešām, viens bija vēl,
tagad tas, zobus atņirdzis, smaida
pret to vietu,
kur alu cilvēkiem bija saule,
un ap to čupojas
sanitāri.

Tagad
es uzvelku parādes kombinezonu,
parādes gāzmasku
un braucu sagaidīt ciemiņus
no citām civilizācijām.

Gāzmaska
ir kā uzlieta,
es to pasūtīju
gadsimta vislabākajā
ateljē.

VIZĪTE

Ienāca marsietis.
Un sāka muti plātīt.

Es arī plātīju pretī,
teikdams:

— Jūties kā mājās,
tik retais viesi.
Kā tev te patik? —

Marsietis plātīja muti.
Es laipni sacīju:
— Ko? —

Marsietis plātīja muti.
Un atkal noteicu:
— Ko? —

Mēs ilgi runājāmies.
Atvadoties es viņam teicu:
— Ko?

1977

MĒROGS

Taigas klaidis ir zem tevis
līdz apvārsnim pašam
un saliekts
velk pasaulei malu,
un uzdzen mūzsenās bailes,
ka tās malas nav.

Sārtā klinti
tev atduras skatiens,
un tūlīt aiz papēžiem
bezdibens nogriezts
kā nodzīvots mūžs,
kurā dzīvs tu vairs nevari nonākt,
un pasaule saspiesta
kvadrātā
bezizejas.

Mazs cilvēks
ar akmeņiem aizdambē
negaisa urgu
un stāv paša būvētās stihijas priekšā,
plīstošs no laimes,
visvarenības
un apšmuktās bezaizsardzības.

Un stāv vēl viens pieaudzis
pie Niagaras,
tik aizsargāts
ar savu pārēšanos un biežādību,
ka ne no kā neplīst.

Viņam nemaz
nav tās Niagaras.

Viņā tas pasaules
haotisks rašanās priekšs
sāksies, kad vai nu kāds izvilks tam maku,
vai iekodīs muša.

Vārdu sakot,
kad notiks
 kaut kāda kosmiska katastrofa,

Nāvot izlutināts ar siltu ziēmu,
ko es darišu drēgnā pavasari?

Es pļavā laidīšu baltu jēru
un ar to kopā rītausmās salšu.

Vēlu, vēlu mēs iesim mājās
un ligo naktī vispār neiesim.

Kad balta salna kodīs kājās,
kursim uguni ar baltiem dūmiem.

Vienā sarkanā rudens rītā
es savu balto aitu kaušu.

Ar zirnekļtikliem kažoku šūšu
visvienalga
kādai
ziemai.

Tur visus
vienmēr
ir kaut kāds laiks.

Bet mums nav laika,
Labu laiku
nav laika.

Un viens pieaudzis
p'ie Niagaras,
tik aizsargāts
ar savu pārēlancu un blācību,
kapsnē
Drīzumā es būšu atkal jauns —
mēness, čigāns,
no debess aizkrāsnes
nosmīnēja.

Drīzumā
viņš savu melno runci
runčos laidīšot.

Drīzumā
tas būšot signāls,
ka man jāiet meitās
un zirgus zagt.

Drīzumā
brīvu meitu vairs nebūšot,
tas ir — meiteņu.

Un zirgu arī.

Nu ko,
zags automobiļus.

Kas tev tai akmens zārkā
par labu laiku?

Labs laiks,
kopš nav ko runāt?

Gaišs — tumšs.
Tāds laiks gan ir,
ja paspīd
«caur dūmiem un tvaikiem».

Aizlāposim
līdz uzplēstai jūrai.

Pačaukstēsīm
krēslainā stundā
pa Ziepniekkalnu.

Izvelsimies
no autobusa
bezvārda pieturā.

Tur visur
vienmēr
ir kaut kāds laiks.

Bet mums nav laika.
Labu laiku
nav laika.

Pagaidām izņēmums.

Bet viņš rej,

pienu lok —

suns, kuram vārdā —

Suns.

Vai, cik viņš skaļi rej!

Vectēvs kapsētā pamodās.

Nolamājās,

ka vārnas no priedes aizbēga.

— Jā, jā, — viņš teica.

— Jā, jā ...

Kad sunim nav laika

dot vārdu,

tad drīz pašiem nebūs.

Suns

ir saimnieka spogulis.

— Sun,

tavs saimnieks nav nekāds Jānis.

Cilvēks.

Cilvēkovičs.

Pagaidām.

Kamēr nav līdzdomāts

kaut kas vēl vienkāršāks.

Taupoties mēs kļūstam ļauki
un nemaz netiekam vairs uz turieni,
kurai taupāmies.
Sevi neātdodot,
mēs kļūstam laupītāji,
pa saviem
un svešiem kambariem laupāmies.

Lāpāmies ar īsu diegu.
Aizstāvamies
ar resnu bozi.

Es skatos — ar kādu vieglumu
naktsvijole
uz kapa plāksnes
vienai minūtei nozied.

Mašīnu valodas esperanto
eksāmens būtu nokārtots
teicami.

Prakse ikdienā,
Baltie, dzeltenie, melnie
un sarkanādainie —
mēs savas mašīnas saprotam,

Mēs tikai nesaprotam
viens otru
un katrs pats sevi.

Ložu valodas esperanto
ieskaite
ieskaitīta.

Praksīte arī bija.
Droši vien, ka būs arī.
Pārāk daudz pasaulē
ir šīs valodas profesoru.

Acu valodas esperanto
fakultatīvais kurss —
tas ir mans sāpju bērns.

Pārāk daudz laika aizņem
tie pirmie divi.

Vienīgais labums —
šis eksāmens
neatsaucas uz stipendiju.

RANDIŅŠ

Tā nu mēs šovakar esam satikušies,
manu brāl, mana mās, —
es uz papīra, jūs uz krēsla,
bet visi pa īstam.

Nav mums uz galda
nekādas debess mannas,
un pats šis randiņš
ir visiem bīstams.

Man ar to, ka pie lielas atsvešināšanās
starp mums deg tilti
un pār upi nesakliegties.

Jums, ka, mani
kā matus no pieres atsviežot,
jūs kļūstat atsviedēji.

Nav ko liegties,
ka mēs savas pasaules samazinām,
tagad pat visā mazajā
ņudz tā kā agrāk lielās.

Prātā un gudrībā
mēs esam pieņēmušies,
bet pamaz.

Cilvēces dvēselei
kašķis ir uzmeties
no gara nemazgāšanas
un no lielības.

Man ir jāpasaka jums,
kā es redzu šo rītu,
man ir jābrīdina jūs,
kurp jūsu gājums iet.

Brāli un mās,
jā, es redzēju, kurp tas iet,
es biju tur.

Jūs atdursities
pret savas mašīnas numuru,
tā rauj uz riņķi.

Ir steiga,
stāvēt uz vietas.

* * *
Es tikai iedzeršu šo blāzmu
un būšu dienai gatavs.

Es tikai izkausēšu tur to sarmu
uz savas pierēs
un būšu dienai gatavs.

Es tikai aizdzišu to vārnu,
kas dziestošajai zvaigznei priekšā sēd,
un būšu rītam gatavs.

Es tikai mēģināšu noturēt
to nodziestošo zvaigzni
un būšu dienai gatavs.

Bet zvaigzni nevar noturēt.
Un diena nāk.
Lai mani sastaptu
pie pusizdzertas blāzmas.

• • • pasaka jūna • • •
kā es atvēršu šo rītu,
kā es atvēršu šo rītu,
kā es atvēršu šo rītu,
kā es atvēršu šo rītu.

Pa miēgu
kā pa miglu atbrien
pie manis.

Ir atkal nomiris
liels stāstītājs.

Un atkal brien pa ziediem
viens
bāra bērns.

Es trinu cirvi
būvēt māju
bāra bērnam.

Un zeme stāv
kā mūža māja
stāstītājam.

Kā svešā vārdnīcā
svešs vārds —
es esmu šajā svešā pilsētelē
iemaldījies.

Ar acīm mani lasa,
jocīgo.

Ar acīm nobrīnās
par mani,
nepazīstamo.

Ar acīm pavada
līdz ielas stūrim mani,
nesaprotamo.

Un tikai bērns viens pats
ar acīm priecājas
par mani,
viņš sen ir ticējis,
ka nevar būt
tā pasaule
no viena parastā
un saprotamā.

tā nolādētā čūska,
glumais,
glūpais glūmezis
un aukstais krūpis.

Es domāju, ka beigas.
Bet —
nekā!

• • •

Pa vienu naktī
logi ir aizauguši ar palmām,
čukču čumiem
un sarkanādaino vīgvamiem.

Kā redzēs korpēm cenu?

• • •

Kāds sals!

Zvirbuļu čivināšana
birst džinkstot
uz sērsnas.

PA TIESĀM

Pa tiesām mani vazā.

Skudru tiesā
tāds lērumš prokuroru
kustināja ūsas!

Neko es nesapratu
no tās ņirbēšanas.

Bišu tiesā
es dzirdēju
vien bargu zuzēšanu.

Es neprotu
tik ātras vibrācijas saskatīt.

Koku tiesā
tik stipri šalca,
ka es dzirdēju
vien ņirmi,
kurš viens mani aizstāvēja.

Un tad vēl tiesāja
pēc kārtas —
tā nolādētā čūska,
glumais,
glupais gliemezis
un aukstais krupis.

Es domāju, ka beigas.
Bet —
nekāl

Bars stubenul
Tie piesprieda man
mūža būšanu
par cilvēku . . e

Csstl

Neviens neapjēdza,
ka it nekā nav vieglāka.
Kā es jau esmul

• • •

Kā caur ledu
tikpat aukstā ūdenī
ielūst mani rozā sapņi
aiz tās spītības,
kādā atkal pasaule grib kautiēs,
aiz tās cītības,
kādā atkal pasaule grib aizmirst
sevi pašu,
aiz tās rītības,
kurā mani rozā sapņi
aplīst
sarkani.

Un es zinu —
asiņaini sapņi
ved uz asiņainu pamošanos.

* * * * *
The piesprieda man
mūte būsana
par cilvēku . . .

Par katru tukšredzes
skatienu,
par katru tukšjūtas
jutienu,
par katru kurlumu
mūs soda
koks,
zvērs
un cilvēks.

Nesacīdams neko.

Nāvēssods
pret šo sodu
ir dzīves sākums.

• • •

Ko tu man zīmē
ar medu uz mēles?

Ko tu tik ilgi biji
pie akliem?

Kāpēc tu neko nepadariji
viņiem?

Kāpēc viņi
ar tevi padarija?

Kur tu gribi,
lai visi mēs liktu
acis?

Nēdriet šķūnā.
Tām nav acis.

* * *

Apmānīdamiēs
ar pamestam sunim sniedzamu
žēlumu,
es gāju tālāk.

Vēl desmit soļu,
un es būšu kalna galā.

Vēl desmit soļu,
un es būšu visuspēcīgs
ar to uzkāptā spēku,
ko kalni dod.

Bet man iznāk
tikai deviņi soļi...

Neēdiet žēlumu.
Tam nav sāta.

* * *

Vis svarīgākais ir — kaut vienu vagu,
uz dzīves audekla kaut vienu līniju,
un turpinās to kādas uzacis
uz likteņkauju izbrīvētas pieres,
to putns turpinās ar spārnu debesīs,
koks viņu stāvus ievilks horizontā,
un, ja es tevi meklēju un neatrodu,
no mākonprofila pār mani smiesies
it visās lietās tava klātbūtne,

Visiļģvāka rādītājs
kautnes patīms
var būt izbrīvētais
to briesmīgo dzīvības
par — nebēdz...

* * *

Mulss radišanas mirkļa savādīgums
uz katras pieres gaismas zīmi uzliek,
un tā tu ej,
tā oreola pavadīts,
un tik, cik citi tajā gaismā neklūp,
tik spēka tev tiek
pašam nepaklūpt.

Ir gaismas priekšā bezdibeņi glupi,
sirds —
cīruliski kāpjoša
un kaila.

Un vienu mirkli nav no atsegtības bail.

Beļ tu nebēdz.

Kur badaini suņi bez uzpurņa —
nebēdz.

Par daudz ir
tā viltīgā instinkta saplosīts.

Par stipru
ir bēgošas muguras magnēts.

Vislaiskākam sunim
sprūk atspere vaļā
no papēžu zibas.

Visglēvākā radība
šautenes gailim
var likt iedziedāties
to briesmīgo dziesmu
par — nebēdz...

Mazs lopiņš, mazs pitekantropiņš,
ir katrā
un pa laiskām stundām
kā desu
griež ripiņās cilvēka krietnumu
un tad ar tām ripiņām
maksā par smaidiem
un par dzīvu miesu.

Šausmas,
cik ērcīgs!
Cik visuvarens
un cik visupērcīgs!
No visa viņš nīdē
dvēseli ārā!

Un katru rītu
tas lopiņš, tas pitekantropiņš,
ir jā māna ārā.

Pa nakti viņš ielīdīs atpakaļ.
Un gaidīs kā mesiju
to vienu reizi,
kad man izdzīt piemirsīsies.

Tad lopiņš,
tas pitekantropiņš,
būs pildījis
savu misiju.

PRIEKŠ

Priecīgais un izpluinītais
kucēna rīts
pāri zemei.

Acīs cērt,
kā saules gaišums
iznirstot no dzelmes,
nelietis.

Piebļauj galvu
tā kā dziesmu svētkos,
pagāns.

Nesteidzies uz autobusu,
garkājainā,
pagaidil

Es uz rokām tevi
viņam pretī aiznesīšu
ātrāk.

Un viņš arī priecāsies
par mums,
par rītu
un par to,
ka cilvēks nepieaug
ar nātrām.

Ar koka rokām nekoklō,
uz koka māju iedams.
Es jau tāpat.
Neko.
Kā saulespuķes smiedamās
mirst,
tikai galvu pieliecot,
tu arī savu galvu
kā vārpu zemei pieliec
un atnāc atpakaļ
ar rudzu zaļumu
zem blāzmu zaļuma.

Kā skulptūru caur pielāvīgo mālu,
kā tikšanās ar tevi caur šo zilo
un nebeidzamo rīta tālumu
es sataustu to laimi,
kāda ir, kad mīl,
no jauna sākoties
un atjaunojoties
caur katra dzīves mirkļa nevainību
un pieradušo redzēšanu
ārstējot ar nojautu,
un neizbēgamību kaitinot
ar savu gribu.

Firms darba vai kara
tāpat rītos lijs no ķermņa
rasas nomargāts
karsts
miegs.

Un tāpat pierocijās
no zemes apakšas
un debess augšas
bijulis.

Tur — aiz tās kalna uzacs
es jūtu
to cilvēku mošanos,
kuru vēl pašu nav.

Kā grīlojoši koku atspīdumi
vēja iztraucētā ūdenī,
kā tālas birzis
miglas puspiedzēstā fokusā
stāv klusumi un vārdi,
ar ko divi
mēs
zem šīs baltās saules
un zem tālām zvaigznēm
tai svētā mirklī
saplūdisim
par pašas nāves nedalāmo
vienu.

Es pakustēties nevaru —
kā lapa
no pārkonlietus
hipnotiskā tuvuma.

PIESACĪSĀNĀS

Tur — aiz tā kalna uzacs ...

Tur — aiz tā ceļa elkoņa ...

Pilnām riekšavām es grābju rasu
un mazgājōs tīrs,
manu maziņo, pasaulē nepamanāmo dienu
es citādi nevaru nodzīvot.

Tur — aiz tā ceļa elkoņa

zied mēra puķe,

sen, sen

mira no mēra

un melnām lūpām lādēja

debess nevainīgās

un ticīgām acīm skatījās

tālumā nevainīgā.

Izčākstēja no bailēm

un turpinājās aiz spītības.

Pirms darba vai kara

tāpat rītos lija no ķermeņa

rasas nomazgāts

karsts

miegs.

Un tāpat piesacījās

no zemes apakšas

un debess augšas

bijušie.

Tur — aiz tās kalna uzacs

es jūtu

to cilvēku mošanos,

kuru vēl pašu nav.

Ledaina rasa
skalo no viņu ķermeņa,
kurā mans atoms,
uz zemes karstu miegu.

Un tāpat piesakās
no zemes apakšas
un debess augšas
bijušie.

Tur — aiz tā ceļa elkoņa ...
Tur — aiz tās kalna uzacs ...

Neko, neko. Viss nāk un aiziet.
Un noklust viss, kas dārdinās.
Bet vienmēr viens ar medusmaizi
no ceļa tevi kārdinās.

Lai tikai paskatītos sānis,
viens krūmos tevi smīdinās.
Bet dobji, dobji okeāni
aiz horizonta brīdinās.

Sauks tevi tveicē vēsa ēna
uz īsu atpūtu, pirms iet.
Bet kāda auksta roka lēnām
uz mūžu acis spiedīs ciet.

Dievs kungs, dod dienišķīgo māzi,
lai dienišķīgi vārdi nāk.
Neko, neko. Viss nāk un aiziet.
Un noklust viss, kas dārdinās.

SIENAZA DZIESMA

Es lūdzos reiz zaļo sienāzi!
— Tu to savu dziesmu man iemāci. —

Bet, kamēr tas zaļais tu, mācījā,
Lā mājām bij aizsaukta nācīja.

Un, kamēr tas otrs tur mācījās,
maz pārnāca mājās no nācījas.

Tad lūdzu es zaļo sienāzi!
— Tu šūpuļa dziesmu man iemāci. —

Bet sienāzis atteica pļavā tā:
— To dziesmu katrs dzied savādāk.

Kas dziedās to pašu, ko sienāzi,
tam arī dzims vienīgi sienāži.

Ar savu vien sienāžu skaļumu,
ar savu vien sienāžu zaļumu.

Kad aizmirst to, ko māte mācīja,
vairs šūpuļus netaisa nācīja.

Grauž ķirmji sliekсни un palodu,
un pats pavards pazaudē valodu.

Ar sniēga sākšanu smaržot
pamostas nāsis.

Kādu vīraku
mēs paši sev
esam sakvēpinājuši ...

Ar sniega sākšanu smaržot
kupenas izkāmē.

Kādu dražu
mums pašiem no sevis slēpt
ziema ir palīdzējusi ...

Es nesaprotu — no kā,
bet es tevi sāku sargāt
ar sniega sākšanu smaržot.

Un vaiss nav melnīgs, ne meina strazds,
sāk zilās zvaigznes man pāri krūtīm,
un uzied vīzboji zem mānās laizes,
un esmu debesīs iekritis.

AR GARANTIJU

'Ar ledus garantiju
es tiku pāri upei.

Motors garantēja,
ka tikšu vēl tālāk.

Durvju zvans garantēja,
ka sadzirdēsi —
viens nāk.

Acis garantēja,
ka tu mani pazīsti vēl.

Un tad beidzās visas garantijas —
mēs dzenājām
atmiņu radio
pa gariem un īsiem vilņiem,
bet bija tikai
sausī ētera sprakšķi.

PAVASARĪGAIS

Paņēmu meldiņu no melnā strazda,
aizgāju upmalu modināt.
Zeltītā pūderī pamodās lazda,
pielieca galvu man tuvu klāt.

Saciņa lazda: — Jocīgais vecīt,
deviņreiz apdomā, pirms kaut ko sākt.
Vai tad ar lāsteku mirstamo sveci
ziema tev atļāva šurpu nākt?

Dārgi tev maksās šis nāciens uz sēres
un vēl daudz dārgāk mans karstais glāsts —
klausies, par ko slapjās kupenu bērēs
dusmīgi zvirbuļi čivinās.

Bet, ja tev šķiet visi dārgumi stulbi,
lai viena gaisma mums pāri līst.
Pār mūsu divātu skumīgi gulbji
sniegbaltu svētību pārnesīs. —

Un vairs nav meldiņa, ne melnā strazda,
sāk zilās zvaigznes man pāri krist,
un uzzied vizbuļi zem manas lazdas,
un esmu debesīs iekritis.

Viss mežs pilns baltas dzirksteļainas gaismas.
 Tā pati dzīve.
 Pēdās izlasāms,
 kur zaķim sācies viņa stiepiens taisns
 un kur ap krūmu pastaigājies rāmi,
 ne vairs no manis,
 ne no bada bēgdams,
 kas rudas lapsas skatā pakal dzenas.

Tā pati dzīve.
 Vājājamie bēg.
 Un vajātāji viņu pēdas dzen.

Kā pierakstīta vēsture
 uz sniega pēdas pīrb.
 Tā pati dzīve ...
 Nē, es nevajāju,
 bet līdzības dēļ spārnos uzspurdza
 no manis nobijušās
 baltas irbes.

Man tavus ziedus neaizniegt,
man tavu augļu nevajag,
bet it nekam man neaizliegt
nakt šurp, kur mani nevajā,
no dzīves kvēpiem saust is kāss,
no troksņu drudža šautrais megs,
nē, ne jau slēpties pasakās,
bet cits nekā man neatliek
kā šurp nākt, kur neaizniegt,
kā šurp nākt, kur nevajag
ne spiest, ne lauzt, ne žņaupt, ne liekt,
un cit nekā te nevajā,
vien kaisle — redzi atdabūt,
vien spīte — dzirdi atkarot,
un tas man šeit ir jādabū,
lai atkal ir, ko atkal dot.

Drīz dziedēs zilie debess īrisi
un vizbuļus uz zemes sēs,
un iešu es uz bērzu birzi,
un bērzu birzs man atbildēs —
kur ņem tik cukurbaltu tāsī
un tādās skaistās kājās auj,
un kāpēc čūska vairs nav jāsit,
un kāpēc strazds nav jānošauj,
un kāpēc ne — lai meža ceļš
ir noasfaktēts melns un sauss,
un ka tā celšana dēļ celšanas
ir tas pat haosa dēļ haoss,
kā kļūst par posta rīku lemess,
kā nomirst netraucējošs zvērs
un — ka tik vien tiek dzimtās zemes,
cik visupēc tev pāri bērs ...
Nāks dziedēt zilie debess īrisi
un vizbuļus uz zemes sēt,
un tad man baltā bērzu birzī
par daudz ko nāksies atbildēt.

KONFRONTACIJA

Staipās
zem kājām ūdens dziļš un dzerams,
un uz tās laipas
mēs nevaram
viens otram vairs tikt garām --
ne zvēram,
kam dzīvam palikt jāvar,
ne zvērestam,
kā vārdā tik daudz kāvām,
ne errastiem,
ka mēs tik vārgulīgi neļāvām,
ka — ļāvām
no sirds sev stārķi dzīt
un viņa ligzdā apmesties
uz laiciņu, bij teikts,
bet pamatīgam pašapjūsmas pāvam.

Uz savu krastu katram jātiek mums,
bet laipa ir par šauru,
un mēs stāvam ...

Ja māju beidz no viena gala
un jau no otra gala jāuc,
tad nevajag vairs lielgabalu ...
Un, lūdzu, nemuldi tik daudz —
tu, kurš zem sevis zaru zāgē,
ja arī tas pavisam sauss, —
tu vari sprandu nolauzt, švāģer,
vai virsū uzkritušam lauzt.
Un tu, kas kutini man ausis,
uz brītiņu beidz jokus plēst —
tu vari muti izbļaut sausu,
bet arī sausas dvēseles,
kas līdzīgas ar kaudzi skalū, —
tur izkaltis viss dzīvais spēks,
un pietiek tur ar smēķa galu,
lai sāktos briesmīgs ugunsgrēks,
pēc kura pasaule kļūst tukša
un vairs nekad kļūt pilna nevar,
kur stāvi, nojaucies pēc rukša,
tu pats kā pieminekļis sev ...

Uz īsu mirkli aizsvilst vaigi,
un tad tu esi miris jau.
Nav spoguļa. Un tev nav baigi.]
Se spogulis. Un arī nav.

AVANSS

Izmaksāts uz priekšu
dzīves avanss,
laimīgs, pilnām riekšavām
aiziet avens.

Bija laimīgs arī,
kad vēl bij auniņš,
bet pie visām darišanām
vainīgs kauniņš.

Aizbizoja pļavā
citus jērus dzenāt
un no tās lielās savannas
atpakaļ nenāk.

Un bez tā kauna,
vai tev prāts!
Avanss ne vien avenam
jau kļūst parāds.

Ziedam un smildziņai,
mātei un tēvam,
laika ātrai dzilnai
un pašam sev.

Un brīdī tādā
izeja nāk —
kļūst grūti strādāt
un viegli zagt.

Reibst? Jā, galva reibst. No marša.
No tā, ka pavasaris bez parašuta
pār zemi krīt.
No tā, ka viņš nosisties var.
No tā, ko ziema viņam
ar lāstekas dunci var izdarīt.

Reibst no tās pilnīgās atraisītības,
kāda ir ūdeņiem,
kuriem nepietiek krākt,
bet vajaga debesis nest vēl bez tam.
Reibst no izaicinājuma,
kurš ir mests visiem rudeņiem,
un no tās rudens izrēķināšanās,
kura sekos pēc tam.

Nē, no cita man nereibst.
No atvērtas dvēseles nereibst.
Briesmīgi bailes par to,
tāpēc nereibst.

ATKLĀTNE

Protams, magoņu nav,
ir vien balts viņu miegs
un balts sniegs,
kurš uz saimnieces iešanu projām
pret debesīm gaudo,
un vēl ir
dīvains koks pāri ledum,
kam iekšā dzimst dzeltena gaisma,
un krēslā tas jocīgi spīd
pāri magoņu
nebūšanai
un ledus būšanai,
un vēl dīvaini ir,
ka viņš spīd
uz to pašu, to gaidāmo pusī,
uz kuru es skatos
ikreiz,
kad tu mani
vai es esmu piesaucis tevi.

Es gribēju.
 Es aizgāju.
 Es aizbraucu ar tramvaju
 ar ciešu apņemšanos
 iemācīties
 paviršību.

(Lasīt, rakstīt un rēķināt pavirši —
 es jau mācēju.)

Es apsēdos.
 Es skatījos.
 Un vienu brīdi izlikās,
 ka viss jau būtu
 pietiekoši
 pavirši.

(Bet, kurš skatās, lai neredzētu, riskē
 pats sevī ieskatīties.)

Es sajutu.
 Es piecēlos.
 Es biju izkāpis tai pieturā,
 kur viss bij jauns
 un viss bij jāiesāk
 no jauna.

(Un dzīvē mums katrā minūtē tā
 ir jāizkāpj, it kā šīs minūtes iepriekš
 nemaz nebūtu bijis.)

Zem dziļa, balta sniēgr, lai
mūsu pūpoli
un pēdas.

Balts bads
ap mūsu cīruļiem
un acīm.

Bet pūpolmirdzēšanas
cīruļdziesma
stāv debesīs.

Ar spītību
un cerēšanu pienagiota

Un nevar paraudāt.
Un sniegi nekūst.
Un debess nenāk tuvāk,
tādai baltai zemei.

ROBINSONS

Lai nolādētas ir
tās spoži raibās,
skanīgās,
gan pagaidām vēl neapdzīvotas
no cilvēka
tās salas!

Viens biedrs Robinsons
tā samalies bij
tajā apdullinošajā,
ērtajā līdz nāvei
un ar drudzi slimajā
tai gaļas mašīnā.

Un nokļuva
uz spoži raibas,
skanīgas
un pagaidām vēl neapdzīvotas
no cilvēka
tās salas.

Un, nesaredzējis
ne raibumu,
ne sadzirdējis mikroskopa sīkās
sen jau aizmirstu
aiz steigas
radijumu balsis,
viņš badā nomira
uz spoži raibās,
skanīgās
un nu jau it kā apdzīvojamās
no cilvēka
tās salas.

Jo ilgi nenāca
tas redzi vedošais
un dzirdi vedošais,
un atvedošais
pārtiku,
un mājās vizinošais
tramvajs.

GADIJUMS

Nepateicīgs radījums
cilvēks ir —
nāk
Viņa Augstība Gadījums,
bet šis —
zem spilvena.

Atļauj Viņa Augstība
varbūt vienīgoreiz
pirms bezdibeņa
uzkliegt draugam,
bet šis klusē
kā akmens beidzamais.

Atvēl Viņa Augstība
lielajā ielūkoties
zibens īsu brīdi,
bet šis pats liels
un neskatās
spītīgi.

Viņa Augstība Gadījums
nopūšas un . . .
Kā tas bieži gadās,
šim pieliek
punktu.

Var bērēs iet kā kristībās
un nāvi neredzēt.
Var dzīvot vienā istabā,
bet piecās — eksistēt.

Var bagāts būt bez kapeikas
un apzīguļots nabags.
Un slikts var kļūt vien tāpēc, ka
ir blakus otrs labāks.

Var brīvprātīgi ļaut, lai kar,
zem cirvja galvu noliekt.
Var. Tiesām visu, visu var,
un jūs to gribat noliegt.

Un stingri stāvi, brāl un mās,
uz sava likteņceļa.
Ja visvarību apzinās,
tad šo to vēl var neļaut.

Bet, ja jums viss ir saprotams,
es klusēšu kā kaps.
Bet atkārtošana ir mamms
un reizēm arī paps.

Tai Velna alā, kas pie Lojas,
kad pirmais zibens sāka spert,
man divi velni novelnojās,
ka nākošpirmdien pārstās dzert!

Es gāju prom ar labu omu,
ka drusciņ ietaupīšies spirts,
daudz bija arī citu domu,
bet priekšā bija somu pirts.

Un kupla meiča, slēpjot žāvas,
man nočivināja: — čiv — čiv,
šai pirtī, čalīt, gan nav lāvas,
bet pārējais, ko vajag, ir.

Un, dzerot trīspadsmito stopu
un skatoties, kā blāzmo riets,
es sajutu, ka priecīgs topu,
un dzirdēju, ka velni spiedz:

— Šis plītē šeit pie savas melnes,
bet mums liek sienāzišus ķert!
Pie velna mūsu dotais velnests,
laid iekšā un dod arī dzert! —

Man tagad prāts ir visai īdzīgs,
es tagad uzmanos vienmēr,
lai nenotiktu vēl kas līdzīgs,
jo velni — viņi visu zvēr.

*Talāk es neesmu gāja,
Tālāk viss hūs tāpat
Netam
Es vairs nevaru iziet caur.*

NOLEMTĪBA

Es jūrā neslīkšu,
Man jāsgājās no uguns,
Un vispār jāsgājās
nav no nekā.

Kad tu jau dedz,
tad lūgumiem
nav spēka vairs nekāda.

Tu arī, neslēpšu,
uz klaja sārta stāvi
un skaties daudz simtu
galvām pār.

Tā pāriredzēšana,
tā ir nāvīga —
ja nav kur citur pakāpties,
tad pakāpjas uz sārta.

Ar milzu lielību,
ka jūrā nenoslīkt.

LABS VAKARS TEV

Kas nāci bez klauvēšana
uz pilnīgi aizņemtu
Tev vietu,
uz citu pusi izglāstītu
Tev glāstu,
uz citām lūpām izdedzinātu
Tev skūpstu,
uz citas orbītas izdzīvotu
Tev laiku.

Tu pienāci tā
kā spogulis sejai,
kā palu ūdeņi
zem debesīm,
kā dzērums galvā —
visu sadubultot.

Tagad man visa kā
ir pa divi,
tikai apstāšanās —
neviens...

Šorīt es gāju
starp diviem ozoliem
un uzgrūdus vienam.

Pēc tam —
starp diviem pakšiem
un uzdūros sienai.

Tālāk es neesmu gājis.
Tālāk viss būs tāpat
Nekam
es vairs nevaru iziet caur.

Visam tagad būt citādāk,
Vienīgi
ejot caur divām nāvēm,
viss būtu gluži tāpat
arī bez Tevis.

Divi mēneši spīd
dubultgaismu.

Labs vakars Tev
un — laba nakts...

Kur paliek naglas,
ja āmurs ir bez galvas?

Tās paliek turpat.

12 VI

• • •
Karsti tvanoša pļava pār krauju,
gaiss pār pilsdrupu akmeņiem trīsuļo,
svelmains jūnijs pār Gauju un Gaujienu,
un pār atmiņām un vēl kaut ko,

Un pa viltībai pieneņu acīs
un pa blēdības atvaram,
un nav vārdu, un visi ir sacīti
paši tev, pašam sev, it nekam.

Ak, šīs mokošās atpakaļgriešanās
uz to vietu, kur reiz bija rīts,
kur pēc tālumā aizgūtnēm smiešanās
tagad jādara būs kaut kas cits.

Un pat ūdens ir iededzis brūni,
un pat akmeņiem pāri stāv tvaiks.
Nav nekā. Ir viens trakot karsts jūnijs
un viens trakoti kurlmēmais laiks.

15. VI

Naža ceļš pa dzīvu miesu,
beigtos audus raujot laukā,
noriebdams un atjēgdamies briesmīgi, —
tā pa savu Vidzemi es braukāju,
rītus kopā sajaukdams ar vakariem,
lielceļu ar bezceļu ...

Bet — atļaujiet —

tas ir mans ar manu zemi sakars,
kuru man ik brīdi vajag atjaunot.

Vienu stundu neatjaunots, aizcērt
tas man visas durvis, visas lūkas,
un no kakta posts pēc manis vaicā,
un caur pieri nāve manī lūkojas.
Lai ir naža ceļš.

Es viņu gribu.

Katra minūte lai ņem un iecērt.
Atklātība nāk caur atvērtību
un uz paša trokšņainākā lielceļa.

Ja esi upē iekritis,
 tad nelūdz ūdeni.

Ja sirmot esi piekritis,
 liec mierā rudeni.

Ja ceļš, kas tev ir šodien iēts,
 turpat, kur vakar, ies —
 līdz zemei dzīvei noliecies
 un ej un pakaries.

Ej tur, kur zili rudzi kūp,
 un centies garām tikt,
 un mēģini to mūziku
 uz savām skropstām likt.

Būs grūti saprast gan,
 bet pamēģini gan:
 skan lodes, mati meitenēm,
 un maize arī skan.

Bet, ja vien klusums mīt
 ap tavu pliko es,
 tad meklē zaru vītolā —
 un lai ir labi resns.

Lai dzīvi tuvāk iepazītu
un to no attāluma justu,
viens nomīra. Un katrurīt
nāk suns un apčurā tam krustu.

Ne ļaunums viņa sirdī kust —
viņš dzirdējis no suņiem labiem,
ka viņu saprašānā krusts
ir tāds pats stabs starp citiem stabiem

Tad kāda morāle te skan?
Visvienkāršākā. Ķit vai nazīt —
viens pienāca un teica man,
lai arī sākot dzīvi pazīt!

Tās nav debesis,
kas skotās jūrā,
bet nakts nāve.

SERENĀDE MALU ZVEJNIEKAM

Lidakas brāl, sarāposimies!
Lidakas brāl, saradosimies!
Lidakas brāl, karā dosimies!

Ko tu plikšķi, Gaujas krasta zīlīt!
Kādi te tev sudrabi un zelti?
Nārsta zives mironis par velti!
Un vēl sieva mājās saka: — Mīlīt... —

Kas par baudu, kas par tiksmi — slepus!
Un tāds dūšu uzpravošs — par spītīl
Un tie Gaujas zilās miglas rīti!
Un tas zivju nosmakdamais klepus!

Ko tu bāz man nāsīs tur to apsi?
Viņa varbūt arī dreb no baudas.
Es jau dvēseles dēļ, nevis — naudas.
Un te nemaz visu nevar apsisť.

Lidakas brāl, sarāposimies!
Lidakas brāl, saradosimies!
Lidakas brāl, karā dosimies!

* * *
Rasā purpurs.
Mirst mūsu nakts.

Tagad šurp
mums tikai zagties
pa atmiņu
grāvmalu.

Neapturamā saule
stāv,
klausoties, kā mana sirds
auļo
un viņu lād.

Savādi iekārtots
gaismu mīlojošs cilvēks —
debesīs tiek
tikai tumsā,
bet gaismā
nekas
no debesīm nepaliek.

Tās nav debesis,
kas skatās šurp,
bet nakts nāve.

Un rasā — purpurs.

Bez gonga
laiks sāka,
un noteikumi to neparēdz.

Kā vanags
viņš uztiēpa man savu sākumu,
lai asinis nesarec.

Kreisais bij māņu,
bet no labā taisnā
es nokritu.

Sārtā mīgliņā
slāņojās
nokdauns.

Un tad
manā baznīcā nozvanīji
tu laikam.

Pirms tam laiks uzvarēja.
Tagad ir nokdaunā
laiks.

Bet muskuļi
tādi kā augumi paegliem —
stiepri.

Cik labi,
ka pamestas baznīcas paēni
kāds basām kājām
iebrien.

Saki — kāpēc manai pūcei
nakti vajadzēja atņemt?
Mana pūce taču neredz
viņai dāvināto dienu,
mana pūce tagad neredz
arī pati savus sapņus,
manai pelnu pūcei tagad
nav pat savu pūcūlēnu,
manai aklaī pūcei tagad
nav ne dzīvības, ne nāves...
Tik jūs vairs nevienai pūcei
neatņemsit viņas nakti —
pats iet savas pūces vietā
esmu sagērbies un gatavs,

Šai leģē,
gar kuru zied cigoriņi,
tik zili,
ka tiek puznēta kalijā, cūņā,
nu vēl kaut kādā caurī, šān šān
līz kautam.

Es jorī rodzēju,
cik mans pūrvietā masa,
bet ka lūlums pasīv.

Lat fiktū pie tā,
pie nūssā,
ir vajadzīgs
kaut ko mīzīgi sūto sūto
pazūdēt.

Un vēl bija tas bezdibens,
kura malā stāv vārdi,
un viņiem reibst galva...

Un vēl bija tas purvs,
kurā skatieni stieg...

Un vēl bija tie apiņi,
kas sasiens rokas
un neļauj tām sniegties...

Bet jau bija tā strāva,
no kā piedzimst magnēts
un piedzimis velk
kaut ko ārā no tevis,
līdz — izvelk pašu...

Šai ielā,
gar kuru zied cigoriņi
tik zili,
ka tiek pusnakts kafijai cauri
un vēl kaut kam cauri
līdz kaulam.

Kā tas iznāca, kaīmiņ,
 ka vienu rītu
 robežas smilga
 netvarstīja aiz kājas
 un mākoņi bija —
 kaķi,
 noslēpumaini laimīgi,
 un klusēdamas mums virsū
 skatījās mājas.

Tu gāji gar manu āboliņu,
 es — blakus ar taviem miežiem.
 Mēs meklējām glābiņu
 no tāda nesaprotama
 piepešuma,
 ka, gadiem dzīvojot blakus,
 mēs nebijām blakus
 tikuši,
 upītei,
 kas tek starp mums,
 laipu pāri
 mēs nebijām likuši.

Bastal
 Es torīt redzēju,
 cik mana pūrvieta maza,
 bet ka lielums pastāv.

Lai tiktu pie tā,
 pie neesošā,
 ir vajadzīgs
 kaut ko milzīgi sīku esošo
 pazaudēt.

Tikai neņemiet cilvēkam rītu,
kamēr pasaulei vēl krūtis vaļā
un ne maņas nekur nav par vītumu
un kad sudrabu pulksteņi kal.

Tikai neņemiet nost tur to ausmu,
kura reizēm pat pusemūžā uzaust,
tā ir trausla un vārīga drausmīgi,
bet kā kūdraspurvs dziļumā gruzd.

Tikai neņemiet, bērnam mostoties,
rokās ierasto ikdienas skalpeli.
Bērnam rīts. Un tu paej nost,
mantas kalp, kara kalp, velna kalp.

Rīts. Bet tev asmeni rokās grūž,
kas visam mostošam starus nocērt...
Ko gan neatdotu, lai visu mūžu
varētu bērna košumā noredzēt!

Tikai... Kā apmātam jāskatās degpunktā,
jo, tikko skatu vien sānis pamet,
rīta atvērtums garām tek...
Dievs! Un es tikko saminu kameni...

Ārprāts! Nupat jau iet tā kā bībelē —
meža zvērs nāk un padevīgs skatās,
tā vien vēl trūkst, ka paprasis pipēt ...

Sentimentāls pēc velna skats!

Melnais strazds nesēd vairs galā priēdel,
tepat sēd, kur tavs motors un tu esi.
Daba beidz sarkt.
Daba diedelē.
Un rīt par prieku tev —
prostituēs.

Jā, viss cilvēkam. Kam tad citam ...
Karalim — karaliskais. Un tas tu esi.
Un, kad būs nosists
viss šķietami sitamais,
tad būs jānosit
nesitamais.

Jā, viss — cilvēkā. Bet vai — patiešām?
Kas tad īsti tur viņā sēd?
Pagaidām pietiek
vienīgi ciešanu.

Pārējā visa —
par maz
pat vēderam.

TĀ NAV KRĒSLA

Tā nav krēsla,
kāpēc es piesaucu vēlu putnu,
ne arī dienā apbrāzti nervi,
kāpēc es skatos uz aizvērtu puķi,
kāpēc es sasaucu apkārt sev
visu,
kas vien var šaipus apvārsnim būt,
jo aiz apvāršņa milst
kaut kas nāvīgi apdraudošs
manai būtībai.

Un, tikko sirds antena
briestošo draudību jūt,
stājas spēkā
mana katrudien sūtība —
laukā iet
un visam dzīvam teikt
kaut ko labu,
pateikt to atzišanos,
to grūto,
un dvēselē
noziedējuma laimīgo tukšumu dabūt.

Nē, briesmas
es tādā veidā
nenonēmu ne zvēram, ne zaram,
un no ligzdām izmestos putnus
es neiedabūju atpakaļ ligzdā,
un sevi
es neglābju arī.

Vienīgais, runājot labu,
es atņemu tiesības
un visas iespējas sev —
tajā laikā
kaut kam
kaut ko nelabu izdarīt.

KAD GĀJIENS IET

Kad Dziesmu svētku gājiens iet
pa manas Rīgas ielām,
tad visas ielas milzu šķiet
un katrs laukums lielāks.

Tik liels kā dzimtais debesjums,
kurš radojas ar mūžu,
ka pazūd katrs netīrums
un Rīgā vairs nav grūžu.

Un smeļ ik nams, un smeļ ik vējš,
kā viņam sauli dotu,
kad svētku gājiens Rīgu mēž
ar varavīksnes slotu.

Kaut mūžīgi tā visam būt
un ne vien mirkli vienu,
jo apkopt savu istabu
ir jāiet katru dienu.

VIRS UN ZEM

Zied zvaniņi un kurviši
šais bula dienās trakajās,
bet tiem zem saknēm kurmiši
pavisam mīļi rakājas.

Un blenž viens tumši brillainais
un punktierē, kur trūkumi,
jo nodzeltē lauks diļļainais,
kā arī citi smukumi.

Kurš prātīgs kurmis čivinās,
zem zemes kluss kā blukītis,
vien ātrāk ķepas plivina
un ātrāk rok ar snuķīti.

Uz zemi likst lauks diļļainais
ar novītumu ļenganu,
un nevar piedzimt brillainais,
kas izgudrotu rentģenu.

Nā, brīvais
es tādi veidi
nenopēju ne zvēriņi, ne zāriņi,
un no ligzdām iznesīci patnus
es neļūdabūji atpekaj ligzdā,
un sevi
es neglābju arī.

Vienīgais, runājo labu,
es atņemu tiesības
un visas iespējas sev —
teju laikā
kaul kam
kaul ko neļabu izdarīt.

Es tā piē dzimtās vietas pieradu,
 ka tagad guļ pār mani lāsts —
 es esmu pazaudējis
 asins ievadu,
 aiz kura tikai sākas stāsts

par to,
 ka cilvēkam ir zemē jāiestīdz
 un tur
 ar saknēm senči jāsatiek,
 un ar šo satikšanos
 sava mūža bedres jāaizlēdzina,
 jo nepārtrauktība ir mūžīga
 un cilvēkam
 ir tajā jāpaliek,
 viņš nevar to,
 vien sevi vienīgi
 var gabaliņos saraustīt
 un izkrist
 tā kā grauds
 no caura maisa
 parasti.

Cik parasti ir pierast
 un no ķēdes slēgties,
 cik parasti
 var pierast —
 nekad neatjēgties.

No karsta asfalta,
no acīs žilbstoši kožošas Daugavas
man tev ir jāsaka
šie bula vārdi,
buramie vārdi,

Pa draugam
ar visu, kas spožs un ass,
es tevi lūdzu —
pārkāp pāri
tai pelēko sīkumu strīpai
un nebaidies,
ja iedzeļ pasakas.

Pasaulē laiks ir tik karsts,
ka var izdegt
pats galvenais
no visu labību sējuma,
bet var arī izkust
kā sudrabs
un gatavs būt
laimes lējumam.

Karsts laiks
kā studentu diskusija,
karsts aicinājums
ārā no visa vēsā,
tik karsts,
ka man ir lieks uguns, —
sāc izkust.

Tev,
kam nekāda cīņa nav jāizdomā,
ne uz kādu sajūsmu
nav jāuzkutinās
un nekāda sāpe nav jāpaskaidro,
tev šodien
pavirši ļautiņi paviršiem soļiem
šļūc pavirši garām.

Un tā dziļi spīvā, tā sāpe,
kas acīs,
tā sāpe, kas krūtīs guļ smagi,
ir sāpe par viņiem.

Un tā tev ir jāuzvar.

Ellišķi grūti
ir pievārēt sevī
sāpi par citiem.

Un Tad kāda cīņa
vēl būtu jāizdomā?

Ir tāda profesija —
būt nelaimīgam.

No sākuma nokaut sevi
to — gribēt,
pēc tam pats ar diloni nomirst
tas — varēt,
un tad nu paliek
tukšs, pelēks skatlogs
ar mušu
tik vientulīgi
un nelaiimes pilni lāpojošu,
ka garāmgājēji apstājas
un viņiem sažņaudzas sirds.

Bet tas jau ir tas,
ko vajadzēja,
jo ir tāda
profesija.

Karsts lieks
kā studentu dīkstūjs,
karsts dīkstūjs
ārā no visa vasa,
tik karsts.
ka man ir lieks uguns, —
atīk lieks.

Kā nelzravē, tā man vājums
 pār visu dārzu pāri zied,
 un klusu gaida tas mans gājums,
 kas man ir vienam jāiziet.

Jā, varbūt sliekšnim pāri tiksī,
 bet tālāk ceļu nāksies mēzt,
 jo — salīp sunīši pie biksēm
 un īgni dadži stērbelēs.

Un balandas ar tevi tērzē,
 un usnes vai ar acīm ēd,
 un rodas palēnām tā berze,
 ko nemaz nevar uzvarēt.

Bet ceļa vēji smejas elkšņos
 un trizuļo pa apsēm tvists:
 — Tur, redziet, stāv pats savos dzelkšņos
 viens ravēt atmācījies Kristis! —

Un tā tam būs līdz ziemai stāvēt,
 jo pastāv dabas likums skarbs:
 tas sevī sapīsies, kam ravēt
 ir šķītis tikai būbu darbs.

NOSTALĢIJA

Atkal pa Gaujas senleju ellišķi
apiņi baltos un melnalkšņus žņaudz,
nopin man vaiņagu, lūdzu, no pelašķiem,
jo tur aiz likuma mani jau sauc.

Viens staignā attekā iezāvies vieglprātis,
viens, mežā noklīdis, nezin, kur lekt,
viens krasta akmeņu lautzuvē iekritis,
un tam no pušuma asinis tek.

Pelašķi visam līdz, tā mani mācīja —
dziļākās brūces tie aiztaisa ciet
un atgriež gaismas baltumu acīm,
kad tur tā gaisma zem uzacīm riet.

Un bija vārdiem, satrauktiem ellišķi,
šurpu caur pasaules tālumiem nākt:
— ... tik vien man Latvijas, kā cauri pelašķiēm
sapņos zem svešajām debesīm nākt...

* * *
Ticiēt uz vārda, ka ir paši labākie
tie, par ko smejas, ka to nav nemaz, —
putekļu, dzērvju un pārējie zābaki,
kuros pa zemi iet cilvēciņš bass.

Var asi oļi vai mauriņa glāstījums
un balta grants tad zem kājām var būt,
bet nav pasakāms dzimtenes stāstījums,
ko caur basumu vienīgi jūt.

Nav tā izjūtams dzimtenes augums,
arums mīksts un ciets upes krasts,
un ar nazi nav atgriežams saaugums —
dzimtā zeme un cilvēciņš bass.

Zeme milzīgā zem tevis mostas,
rīta sarkanā degumā zied,
bet tik daudz basām kājām ir nostaigāts,
ka es varu pa uguni iet.

NEVAR BŪT

Un atkal tam melnajam tukšumam
atnākt,
kā apmetumam
no darvas
pār galvu grūt?

Nevar būt!

Un mākoņu kontūras dzīvās
kā mirāžas izgaist
un cilvēka mājokļa smarža,
un cilvēki paši
kā spoki
no miglas
pār purvu
sāk grīloties,
vīties
un pelēkā pustumsā
zūd...

Nevar būt!

Un ieķeras «nebūt»
piē skausta
un zobus
līdz skraukšķim
laiž kaulos
tam tik tikko dienu
kā trīsošu mirkli
aiz apvāršņa laidušam
«būt»...

Nevar būt!

Un kas tās,
no kurienes puķes,
kas pašas no gaismas,
un smarža no gaismas
un ticības strāva
no tām manī drebējot ielūst...

Un — kāpēc ir divas?
Vai tās būtu acis?
Un ko viņām pretī,
sirds, mani grūd?

Nevar būt!

Un savas...
kā...
es...
pret...
kad...
jo...
un...
vājums.

Un nevienā...
tas man...
un...
man...
pretī...

bet...
lai...
sirds...
nobeig...
un...
varu...
māja.

KAILUMS

Uz slapjas, drēgnas zemes
vēl vienu spēku
vilkties gredzenā!

Vēl vienu koka lapu
pastmarkā
uz pleca,
vēl vienu sausu alkšņa zariņu,
vēl vienu smilgu
un vienu zemes pikuci vēl
aizvējam ...

Vēl vienu sprungulīti
mājas mirāžai ...

Vēl vienu mācēšanu —
eža —
vilkties kamolā.

Eh, nolādētā evolūcija,
es visu tavu gaitu mainītu
pret tālo brīdi,
kad vēl biju spalvains.

pie skausa
un zobus
Pie skraukšķim
leņķ kaulos
tam tik tikko dienu
kā trīnšu mirkli
ar spārņiem laidušam
sbūts ...

Nevar būt!

SLIEKSNIS

Uz savas mājas sliekšņ
kā uz paceļamo tiltu
es atgriežos,
bez pajuma virs galvas blandijies,
un vienu mirkli
savu cietokšņaino siltumu
un savu aizsardzību
dod šis sliekšnis man.

Un vienu mirkli tiek
tā lielā vienatne,
lai saskatītu, kas no manis
ceļā iznācis,
cik uzticīgi mana sirds
šai dzīvei dien,
cik sakosts esmu es
no aszobainām klizmām.)

Uz savas mājas sliekšni
kā uz ešafotu
ved mani neizbēgams
mājupgājums,
jo ieradumi te cirst galvu prot
un stāv ar hloroforma masku rokā
vājums.

Un nevienādā, neredzamā cīņā
tas man celties liek,
un spēcīgs pretinieks
man pretī stājas.

Bet jāuzvar,
lai, atkal aizejot,
aiz manis paliek sliekšnis,
noberzts balts,
un lai ar basām kājām
varu atnākt
mājās.

ZEME

(Kantāte)

Kāju uz zemes liecl
Ausi pie zemes liecl
Dzimtās.

Un mēro jūdžu simteņus,
un dzirdi gadu simteņus
no dzimtās.

Zemi ar arklu arl
Zemi uz zārka berl
Dzimto.

Un būsi asnu simtepos,
un būsi audžu simtepos
ar dzimto.

Tuvāk pie viņas tiecl
Bez viņas nepaliecl
Dzimtās.

Jo nav ne radu simteņu,
jo nav ne gadu simteņu
bez dzimtās.

Saule tevi apzviļoja,
rokas tevi apmīļoja,
līgo
tagad cauri manam mūžam,
dēla mūžam, meitas mūžam
līgo.

Pērkons tevi tricināja,
naidnieks tevi nicināja,
stāvi
tagad manu roku balstos,
acu balstos, asins balstos
stāvi.

Sāpe acis izskaloja,
stiprums sirdi izskaloja,
ligo
tagad visām gaismām pretī,
laimei pretī, mūžiem pretī
ligo.

*

Ja usne sētas malā aug
un ugunsziedam ziedēt liedz,
zem zemes dūc,
zem zemes kliedz:

Mēs nemirām par to!

Ja kādā sirdī gurums nāk
un visa kā jau ir par daudz,
zem zemes draud,
zem zemes sauc:

Mēs nemirām par to!

Jo nerimtīgi laika sirds
caur dzīvi karstu vilni triec
un balsis sauc,
un balsis kliedz:

Mēs nemirām par to!

Mēs nemirsim par to!

Mēs dzīvosim par to!

*

Tās nav klintis.
Tie nav zemes bada akmens pirkstī,
Te
ar skursteņiem uz Dievu rāda
nodegušas mājas:

— Kungs,
mēs nodegām,
nav maniem ļaudīm pajumtes,
vai tev ir pašam?

Tiē nav kurmju rakumi,
bet kapu kopīņas.
Tie nav krūmi —
krustu rindas plašas.

Tēviem, vectēviem un dēliem
miegs būs ilgs.

Vēji smilkst
pa tukšiem šūpuļiem —
mātes nevar dzemdēt vienas pašas.

*
Vēlns parāvis!
Kāda rijas smaka
gadusimtiem!
Plaušas
tā kā piešmurgātas akas,
un nāk sapņos
nokvēpusi dzimtene.

Vēlns parāvis!
Kāda sviedru smaka
šķidrautiem
un liķautiem!
Nav ne svētku rīta,
nav ne svētku vakara.
Saulīt,
ko tu vergot mani cel
ar saviem pīķiem?

Vēlns parāvis!
Kāda asins smaka
cauri pavasariem,
cauri rudeņiem!

Viens karš beidzas,
otrs sākas
pāri ugunskrāsas
likteņūdeņiem.

Velns parāvis!
Stīdz pret sauli
zelta akots
un pēc rijas, sviedriem un pēc asins
smako, smako, smako . . .

*

No kam kalni nodiluši
manā tēvu zemītē?
Bargi kari pāri gāja,
tie tos kalnus nodeldēj'.

No kam tādas pilnas upes
manā tēvu zemītē?
Bārenītes asariņas,
tās tās upes pieraudāj'.

No kam vēl nav nomiruse
mana tēvu zemīte?
Dziļi sirdī dziesmu nesa,
un nav tauta nomirus'.

Aiju, nodilušie kalni,
aiju, manas pilnās upes,
aiju, aiju, manas dziesmas,
tīra zelta dvēselīt!

*

Putns tevi pārlido pa vienu diēnu,
daudz kas citāds to vēl ātrāk prot,
bet es nezinu uz zemes it neviena,
kas var tevi vienā mūžā pārlidot,
kas var tevi vienā mūžā izmīļot,
kas, uz balto smilšu kalnu aizejot,
čukst,
ka paspējis tev visu dot.
Tāda nezinu uz zemes it neviena.

Paņem mani, mana baltā diena,
tagad mana svētā reize pienāk —
pacel mani saules lidojienā,
naktī melnākā un gaišā dienā,
lai es redzu viņu, kas ir viena
katrā manā asins pavedienā,
šodien, rītdienā un vakardienā —
mana dzimtā,
mana švētā,
mana vienā!

*

Pār visu dzīvi apskaidrības gaismu
tu, dzimtā zeme, nesavtīgi lej,
un vien ar tavu kā ar jūras paisumu
es varu derēt visai pasaulei.

Pār visu mūžu mīlestības gaismu
tu, dzimtā zeme, ugunīgu lej,
un vien ar to kā tavas jūras paisumu
es miļš un mīlošs tieku pasaulei.

Pār visu mūžu uzticības gaismu
tu, dzimtā zeme, klusēdama lej,
un vien ar to kā tavas jūras paisumu
man tic,
es ticu
visai pasaulei.

*

Tu, dziesma, trīsi vēlvienreiz,
mēs tavā trīsā drebēsim,
gan tur, kur visi būsime reiz,
gan tur, kur mūžam nebūsime.

Jo dziesmai, kuru mīlot dzied,
nav saules spožums noberžams,
tai vietai, kurp tā nedrīkst iet,
nav tālumam, nav robežu.

Tad celies gaviļēt un mirt,
gan pārkonos, gan klusītēm,
jo mūžam tavas mājas ir
mums krūšu kreisā pusītē.

Inter no tās
lai tev d
mūšos vi
liec uz ve

Jo dziesmai, kuru tauta dzied,
nav mūžīgums vairs atņemams,
mēs sauli, kura karsti zied,
ar karstām rokām apņemam.

Sagrūz visu
verbūi kaut kāds
man tie pri
kurti paika pāri p

Kā var dziesmai, kuru tauta dzied,
nav mūžīgums vairs atņemams,
mēs sauli, kura karsti zied,
ar karstām rokām apņemam.

Kā var dziesmai, kuru tauta dzied,
nav mūžīgums vairs atņemams,
mēs sauli, kura karsti zied,
ar karstām rokām apņemam.

Kā var dziesmai, kuru tauta dzied,
nav mūžīgums vairs atņemams,
mēs sauli, kura karsti zied,
ar karstām rokām apņemam.

Skaties, atvērtais
un ap lāvas zemes
driķis būs tad
un — ar baltu

Skaties, atvērtais
un ap lāvas zemes
driķis būs tad
un — ar baltu

Esio brāl un mās,
kad pār zemi
mīlestība,
kuri vienmēr

Esio brāl un mās,
kad pār zemi
mīlestība,
kuri vienmēr

ne izaudēt
lai ārkāp
nīkņep ar sauli,
tad noredzēs,
cik dzīvē pamestā
jo tubens ir jāks,
kad — lai redzēt
viss dzīvāls
stāv sarkans saulē
ar skatu
uz iekšu.

ne izaudēt
lai ārkāp
nīkņep ar sauli,
tad noredzēs,
cik dzīvē pamestā
jo tubens ir jāks,
kad — lai redzēt
viss dzīvāls
stāv sarkans saulē
ar skatu
uz iekšu.

Lai būtu salna,
bet paskaties caur
alkšņu skropstām —
kāpj sentēvu saule
no kalna,
kā pelēnu samīdīt
baidīdamās.

Un drīz tā būs lejā
un ieleju pielies,
un iedūksies kapara balsī
tās sarkanās lapas,
no kurām
tev blāzma ir sejā
un dvēselē
atmiņu vilņojums palss.

Tā rudeņos atnāk
tās reibstošās skumjas,
ka atkal no dvēseles izrauta
vēl viena dzērve,
un dienvidu zilgme
jau pāri tai jumjas
un pār visu to,
ko ne izteikt, ne izsmiēt,
ne izraudāt.

Lai alkšņu skropstas
aizķep ar sauli,
tad neredzēs,
cik dzīvē pamestu sliekšņu,
jo rudens ir laiks,
kad — lai redzēt uz āru,
viss dzīvais
stāv sarkanā saulē
ar skatu
uz iekšu.

REZIGNĀCIJA

Dzer no rīta debesmalu, bālā,
lai tev diena neiztaisa zārku,
miltos visus magoņlaukus mal,
liec uz vaigiem viņu sarkanumu.

Sagrauz visus ābolus man, kode,
varbūt kaut kāds sārtums spārnos staros,
man tie paši slapjie vēji noderēs,
kuri paliks pāri plikos zaros.

Kā var dzīvot krāsu vidū bālums,
kā var dzīvot sniegs starp sārtu ogļu?
Tavā dvēselītē, bālais brāl,
nav pat nieka atspīdumam spoguļu.

Skaties, atvasaras upes kūp
un ap tavas zemes ļaudīm lokās,
drīz būs pati zeme rudens skūpstienā
un — ar baiļu saledotām rokām.

Bālo brāl un mās, vien jūsu nebūs,
kad pār zemi ugunssēklu bārstīs
mīlestība, uzdzīdama aukstus drebuļus,
kuri vienmēr nāk, ja drīz būs karsti.

Celies no gultas.
 Izstaipi kaulus.
 Uzkrītis jumts.
 Sodien debesīs
 divas saules,
 un nav ko skumt
 vēl par to trešo
 debesī plašā,
 kurai vēl silt,
 kura jāaizdedz
 ir tev pašam,
 jo ir ko šķilt.
 Noārdī namu.
 Uztaisi skalu.
 Kur ir tas nams.
 Gar lauka malu
 akmeņi balo.
 Tajos ir krams.
 Lai brīnās slaisti.
 Lai brīnās plenči.
 Lai norej suns.
 Tā — mūsos visos
 no tāliem senčiem
 mantotā guns.

Lai alkānu skropstas
 atķep ar sauli,
 tad neredzēs,
 cik drīvā pamestu sliekēnu,
 kād — lai redzēt uz āru,
 viss dzīvot
 sīvā sūkānā sūnā
 ar skatu
 uz loku.

Rīts.
Un es meklēju tajā
savu dēšanas vietu.

Vēl viens radītājs,
kas rada sūdus,
arī meklē sev vietu.

Mēs esam dažādi,
tāpēc tām vietām
vienai no otras
jābūt tālāk.

Es visu nakti
grauzu
atmiņu dolomītu,
kaļķi no savām vēnām
un krītu
vakarskolās no tāfelēm.

Manam radāmam
vajag čaumalu,
lai jau dzimstot
saprastu,
ka viss patiesais —
izšķīlas.

Otrs radītājs
neko negrauza.
Viņa radāmam
čaumalas nevajag.

Tāpēc jau rada
tik bieži.

Un haidījis sadūvējis
lērienu.

* * *

Es nesu asteres
draugam uz kapa,
bet nenoliku.

Mani aizbaidīja
viens demonstrants.

Lietišķs klusums
stāvēja viņa acīs.

Viltīga runča
saimniekam demonstrējama
noķerta skumju pele
bija tā kustībās.

Dārgs zieds
gorījās viņa rokās
un meklēja
skatītājus.

Un man būtu jābūt
tam runča saimniekam,
skatītājam
un demonstrācijas pieņēmējam.

Urrāl
Es pie tevis, draugs,
atbraukšu citreiz.

RETIE PUTNI

Kas ir — ieraudzīt retu putnu?
Bērnībā —
pamosties vēl vienai Saulcerītei.
Zooloģiskā dārzā —
aiz krāsu spektra
neredzēt apgrieztu spārnu
un restotā būra būtību.

Ieraudzīt retu putnu ir —
nonākt mirāžas ekstāzē
un izjust reti patiesās skumjas
par retumu.

Ligzdu,
kas tik reti pieejamā vietā ir,
izjust.

Un slēpšanos noraidīt
tāpēc, ka saprasta izdzīvošana.

Un likteņa gongu dzirdēt
virs galvas.

Retie putni
ir elektrisks atgādinājums
par dabas
un dvēseles retumiem.

Uz trokšņaina stūra
es apstājos
un baidījos pacelt acis.

Es jutu,
ka mani redz
un manī skatās
rets putns.

Un baidījos sadzirdēt
šāvienu.

Suņu burkšķi ir skaista puķe,
 vien mūsu acīm trūkst uzticības,
 skatās tās mūsu netiklās dvīnes
 un tad ar skropstām sāk vēdināties,
 un tad tas apvēdinātais jau ir apnicis,
 un tad aiz sētas jau ir kas labāks,
 kamēr tas atkal nav apvēdināts —
 nogurst brīnīties netiklās dvīnes
 un jau blenž pāri nākošai sētai —
 kur zied tā roze, kas arī apniks.

Ja mums ar tādām netiklām acīm
 iedotu, teiksim, deviņas dzīves,
 vai mums uz pasaules neapniktu,
 paliktu kaut viena varavīksne?

Es tāpēc negribu garu mūžu,
 lai ir tik, cik man brīnoties pateiks
 tās divas māsas, kas man ir pierē.

— Nemelo, ka tā ir pieticība, —
 cilvēku valodā noburkšķēja
 viens suņu burkšķis aiz mana loga.

EKSPROMTS PAR VILKŠANU NO LOGA

Un nesēdīet pie mana loga,
no tā velk rudens drēgnuins vēss,
tas izies caurī jūsu togām
un nonāks jūsu dvēselēs.

Un ko tad darīs maigie odi,
kam caurī viņu vasaras,
un skaistās sudrabainās kodes,
kas nez vai ziemu pazīst maz.

Un nav jau galvenais tas vēsums
un tas, ka nāksfies iesnas ciest, —
mān tālā ziemelpola esums
caur manu logu pieteiksies.

Un teiks, ka visur jau nav oāzes
un stepes, kuras ievēcē kalst,
bet ka ir nosalstošas rozes
un ka ir dvēseles, kam salst.

Un sevī jāsarīko talka
un jālauž egoisma vilts,
un jāiet ārā meklēt malku,
no kā tiek nosalušiem silts.

Tas cilvēks, kuram vārda diēnas
 vēl mūsu kalendāros nav,
 pie manis šonakt sapnos pienāca
 un klusu apvaicājās: — Klau,
 es nejūtu, ka īsti gaidīti
 tai jūsu dzīvē būtu mēs,
 vai tik daudz akmeņu der svaidīt
 gan vitrīnās, gan dvēselēs,
 ka mums no malas, maigi ņemot,
 gandrīz vai pierādīts ir tas,
 ka jūsu oberdievs ir remonts
 un tas, ko uzcelt mums, nemaz.
 Un, savu paša remontējot,
 jūs visu upurējat tam,
 jūs ņemat koku, zvēru, dzeju,
 cik vajag jūsu caurumam.
 Un tagad jau tas fakts ir reāls,
 un iztrūkums tik milzīgs būs,
 ka mums tiks trūcīgs materiāls
 un bērni nonicinās mūs.
 Būs kāda daba, kādi nami,
 ko paši nepaspēsīt — fjuit,
 ko jūs, par sevi domādami,
 no labas sirds mums atstāsīt.
 Jūs jaunus vārdus liksīt dāsni
 tais savos kalendāros klāt,
 bet vai tos ņemt, mēs padomāsim,
 un vai ir vērts maz turpināt. —
 ... Es pamodos. Un rīta sīve
 man sirdi nepriecēja vis,
 jo iznāca, ka mana dzīve
 nav nepavisam mana dzīve,
 bet tikai remontkantoris.

KVADRĀTSĀKNE

No katras kvadrātvirsmas —
kvadrātēsumu.

No katras kvadrātcirsmas —
kvadrātēsumu.

No katra kvadrātdzirā —
kvadrātgrādu.

No katra kvadrātdzīvā —
kvadrātādu.

Cik kvadrātkvadrātīgi
mēs
pa kvadrātdzīvil

Bet cik ir,
pieaugušie bērni, —
divreiz divi?

Parasta aritmetika
no ierīcētā jau tālākajās
nāgārvarīgās
būvē.

Paiet, paiet. Ieknābj,
 Bet smiltis viņ.
 Tāpēc ka, niekkalbi,
 ūdens ir dziļāk.

Dziļāk par aci,
 par stārķa kāju.
 Pat par aku racēja
 mūža māju.

Ieknābj un nopel,
 ka zeme skopa.
 Kas tev ir, lop,
 ar šo zemi kopīgs?

Ko lūpas kod?
 Ko skaties ass?
 Blakus rāsaspodiņš
 pilns baltas rāsas.

Vālodze kliedz.
 Dzimtā debess veras.
 Kas šo rasu iedzer,
 tas neatdzeras.

Paiet, paiet. Ieknābj.
 Un viss ir sacīts.
 Ņem rasu, niekkalbi,
 izmazgā acis.

* * *
Augstuma bailes.
Lēciena bailes.
Bailes no bezsvara.

Par maz esi lidojis sapņos.
Par daudz esi iztapis
rāpulum sevī.
Pār mēru
tu lutini dzīvību,
tā dīks
un netīks rugainei pāri.

Tumsas bailes.
Bailes no briesmām.
Un bailes no divkaujas.

Par ātru
atmeti roku
tam gludajam stumbram,
pa kuru tik tikko
uzskrāpelējās mazs kaķis.
Par ātru
piešmauci suni un bēgi —
viņš gribēja iepazīties.
Par daudz
klausījies sāpē,
kad pārsiti roku.

Bailes no galda.
Un baltas papīra lapas.

Parasta summa
no iepriekš jau teiktajām
nepārvarētām
bailēm.

CEĻABIEDRS

Lai tiktu
aizā
līdz cik necik drošā
naktsmājām,
es
viņu nesu.

Visgrūtāk
bij panest
to, ko viņš šļupstēja.

Par gēniem.
Par vectēvu,
kurš bijis jātnieks.

Tam bijusi
brīnišķa pletne
no vēša dzīslām.

Es vairs neēdišu maizi,
 vārdu nevarēšu sacīt,
 bet es jutīšu varbūt —
 smiedamies pēc velna,
 aiziet
 dzīvību virs zemes šūt
 asna diegs caur manu aci.

un pēdējās
 ir domas
 mēs šūjam
 un apiet
 mēs šūjam
 viena otru
 jau mēģinām
 neapstāties
 uz pēdējās
 ar lauku
 mēs šūjam
 uz pēdējās
 jo ne tramvajā,
 ne dzīv
 zobus nevar
 palstēt darbā,
 kad nu katram
 iedomājas.

Paldies.
 Sāciet.
 Pirmo reizi.

Dzērves prom,
vien dzērvju asins —
dzērvju ogas
kārklu grozā
iet pa ielu
caurspīdīgā
koku izģērbšanās
laikā,
slapjās
rudens aiziešanas
miglas laikā,
un nupat jau
aizlidoja
viena dzīve
palsā miglā,
groziņš nokrita
uz grīdas,
un pa grīdu
aizripoja
dzērvju asins,
dzērvju ogas.

Paldies.
 Sēdiet.
 Pastāvēšu
 ikdienišķu
 plāpu vidū,
 smaidiem blakām,
 klusēšanai
 un pavisam
 nedzirdamiem
 siržu pukstiem.
 Ilgi, ilgi
 pastāvēšu.
 Sēdēdamiē
 jau tik ilgi
 nepastāvēs,
 viņi dzeļ
 ar laisku acu
 garlaicību,
 uzkož pat
 uz asas mēles,
 jo ne tramvajā,
 ne dzīvē
 zobus nevar
 palaist darbā,
 kad nu katram
 iedomājas.

Paldies.
 Sēdiet.
 Pastāvēšu.

Nebaidiēs, ka man šodiēn nav smieklu,
 es esmu bagāts un smejos ar skumjām,
 un bagāts es esmu tieši ar tevi,
 tik ļoti bagāts, ka drusciņ ir jāskumst,
 taisni par to, ka tik daudz kā ir pārāk —
 gaišs līdz reibonim, laimīgs līdz sāpēm,

kielā, kas
 un pavisam
 nedalītiem
 sīvu pūķu
 līgti, kas
 pastāv
 sēdētājs
 jau tik
 nepāp
 vīri dra
 ar laic
 galalci
 ukoņ
 jo ne
 ne dāv
 zobus
 palai
 kad n
 ledomā

Paldies.
 Sēdēt.
 Pastāv.

Es no tevis uzzināju,
ko pats esmu sadarījis,
kādu vakar varavīksni
esmu noplēsis no debess.
Es caur tevi uzzināju,
kādu sirdi sevī nesu,
kāda tajā ir priekš tevis
baltas saules pilna vieta.
Es caur tevi uzzināju,
kādi dvēselē ir zvani
un kā tie par tevi zvanīt
var ar lakstīgalas balsi.

Kā pirmais un pēdējais vārds
man bezgala, bezgala grūtas
ir pirmā un pēdējā lapa.

Vispirms — kādu vārdu man teikt,
jo nav nemaz tāda vārda,
ja jāpasaka ir dzīve.

Visbeidzot — kā lūpās man ņemt
to pēdējo, vienīgo vārdu,
ja jāpasaka ir dzīve.

Tā katra lapa man stāv
priekš dvēseles un priekš acīm
kā pēdējā reizē un pirmā.

SŪDZEŠANĀS

Par daudzstāvu komunālsapņiem
man sūdzas,
man lūdz,
lai es nedzenu domu iekš domas
kā vilciena vagonus katastrofā,
jo atņem jau tā
mūsu nepārtrauktību
nervozi pulsošais laiks
un tramīgi notikumi
kā bezbijetnieki.

Man sūdzas,
ka tas ved iekš viendienības.

Ko man bija atbildēt?
Viendien
es piegāju klāt
vienam pilnīgi svešam
un labdienas vietā —
par daudzstāvu komunālsapņiem,
par domu iekš domas,
par viendienību
sāku tik žēlabi murmināt,
ka pats turpat apraudājos.

VĀRDA DIENA

Svin zeme katru rītu
tavu vārda dienu,
ar ziedu
un ar sniega pārslu svin,
ar smaržu
vai ar mākoņvālu pienāk
un smiedamās
un raudādama svin.

Tā smiedamās —
par vēju,
no kā vilņiem kut.

Tā raudādama —
par tiem ceļiem,
kuri put
zem atnākšanas
un zem aiziešanas zīmes.

Svin pērkons,
kas pār tavām stundām pārdun,
to lielo,
nemaināmo saprotot.
Tu dzīvei atvēlēji savu vārdu,
tev dzīve pretī savu vārdu dod.

GAITA

Kā pulkstens iet,
mēs zinām jau no bērna kājas,
cik dažādi iet sirds,
mēs uzzinām daudz vēlāk.

Bet, kā iet laiks,
ka tas ir viņš,
kas juntu norāvis no mājām,
mēs reizēm vispār neuzzinām.
Žēl.

Cikreiz
nav bijis vajadzīgs,
lai zābakiem ir dzelkšņi,
bet pēkšņi laikam
jau ir viesuļvētras izskats.

Un tā tu guli noplaustīts
uz saviem slapjiem,
noplaustītiem
elkšņiem.

Tu tagad zini,
pēc kā viesuļvētra izskatās.

Tu tagad esi zinātgrībošs
sācies,
tu lauzies laikrakstu
un dzīvu acu vārtos.

Tu tagad laika gaitu dzirdēt
mācies,
par laika sastāvdaļiņu
pats pārtopot.

Un tu satiksiēs ar ikdienišķību.

Un tu izmisiģi spirināies.

Un tu nezini, ka dūkst
ātrāk iesūc tos, kas spirinās.

Un es eju
satikties ar ikdienišķību,
nesdams rokā nosalušu puķi,
vēla rudens
šlakstošajā šķīdonī.

Stop!
Te viņa it kā būtu.
Auto buksē
un līdz kauliem sten
savu nevarīgās apstāšanās
grūtumu.

Un es palīdzu stumt,
un man slīd
kāja,
kamēr atsperos pret spītu.

Un es eju tālāk
satikties ar ikdienišķību.

Stop!
Te viņa it kā būtu.
Nejēdzīgi piemēsnotā ielā
rudens lapu telegrammas trūd.

Un par liekšķeri es ņemu
sauju,
un es tīru kā pats savu miesu,
kamēr tur
nekā vairs lieka nav.

Un es eju tālāk
satikties ar ikdienišķību.

Stop!

Te viņa it kā būtu.

Nav nekā, kur pieturēties
acij.

Nav nekā.

Un arī nevar būt.

Un es skatos

tūkstošredzētājā,

kamēr acis

sarkani sāk sāpēt,

kamēr visu tūkstošuzredzēto

redzu tā,

kā saredz pirmoreiz.

Un es satiekos ar ikdienišķību.

Un tā parāda man savu pasi.

Cita fotogrāfija.

Cits vārds.

Cits uzvārds.

Un tā pase — tā ir neviltota.

Es nekad vairs nemeklēšu ikdienišķību.

BŪTĪBA

Tikai zaudējušīē zin to ārprātu,
kāds ir visiem lielā atradējiem.
Rudzu stiebrs atrod savu vārpu,
pazaudēdams graudu,
ziedu,
sējēju.

Cik daudz raudājis nav katrs smējējs!
Cik daudz smējies nav ik raudātājs!
Uzticību sakrāj suns,
kad rej.
Noslēpumus kaķis krāj,
kad ņaud.

Mēs no pretpoliem
un antiviēlām sastāvam
kā ikviens
gan dzīvs, gan miris monolīts.
Katrā Džomolungmā iekšā
mazs,
viņam — milzim —
pretīrunājošs
un viņu — milzi — sastādošais
olīts!

Caur miglu vēl viens lietus nolīs
un atdzīvosies portāls sens,
un nomirs pelēks bruģa olis,
un piedzims vizošs dārgakmens

Un mana Rīga, mana māja
man atkal aizraus elpu ciet
un liks man iet ar basām kājām,
kā ticīgie uz Meku iet.

Un atkal liks — bez vārdiem, protams, —
šīs lapaspuses vajā šķirt —
uz baltas lapas ešafota
vēl reizi gaviglēt un mirt.

Bet pagaidām nekā te nav vēl,
sirds tikai ieklausīties sāk,
ka jau pie horizonta klauvē
un jau no horizonta nāk,

Manas sabrūkošās mājas stute
reizēm,
pēdējā vēl sarkanīgā ogle
reizēm,
mana mūžam izsalkusī mute
reizēm,
ļauj —
es palūkošos tavā spogulī
vēlreiz.

Kas tas ir?
Bezpagātnīgs.
Bezmantīgs.
Un bezcerīgs.
Nolemts manī skatās.
Svešs.

Bet aiz viņa —
nepārcilvēciskots,
tikai paša mežonības izkopts,
tikai paša neizbeidzamības izskolots
mežs,

* * * * *

Liēc, likten-zirneklī,
nost atspoles
un kaklam cilpu neaud —
kas dvēselē ir atspēries,
tas nāves priekšā neraud.

Un man ir skaidrs tas,
kādēļ man pāri stāvi, —
tu gribi
manas asaras
un ne jau pašu
nāvi.

Ar acīm
ēdām Dievu
Un mēdus
negaršoju.

Mazs priēka pērtikēns
virtuvē
medu ēda.

Tas bija sen,
Tūlīt
pēc Ēdenes.

Starp mums ar Ievu
bija
truls nekarš.

Ar acīm
ēdām Dievu,
Un medus
nugaršoja.

Piedod,
nav brīvu roku --
es nesu kalnu.

Ne sveicināties.
Ne dot pa purnu.
Ne savu glāstāmo
vienreiz glāstīt

Es nesu kalnu,
un nav kur nolikt.

Un bēdīgs,
bet tu biji paralisēts,
bet novokēms,
pauzēšana,
realitāisms,
bet tāpēc vien jau pasīvu
parādīsi,
lai, nonācis tur, saprastu,
cik ilgi bez tās iztīcīsi.

• * •

Tikmēr
es,
kamēr
SS...

Un apkārt ņudz zemcilvēki,
tikai tos nevar redzēt,
tie paliek zem lāzera.

Un pats
viens pats,
tā viņš sevi āzē.

Tikmēr
es,
kamēr
bez...

Pēc bezgalīgas iekšupkvēpšanas
viens avotdzidritra gaisa māls,
pēc bezgalīgas
akmens zārkā slēpšanās —
pats pliks
un sejā silta, zaļa šalka,
kas gandrīz runā virsū
tev ar bērniņu
vai ar to svaigumu,
ar kuru atslimušais pirmo soli sper,
un visi dūmi
kaut kur tālu, tālu kvern,
un tad var atbrīvoties,
ilgoties un cerēt.

Un brīdis,
kad tu biji paralizēts,
šķiet novokāins,
pamiršana,
misticisms,
bet tāpēc vien jau pastāv
paradīze,
lai, nonācis tur, saprastu,
cik ilgi bez tās iztīcis.

* * *

Tu atnāci galvu noliekt,
lai es tavu vilšanos manu.
Jā, var visus melus noliegt,
bet ne pašu melošanu,
un tā mums ir asinīs iekšā,
un sākumā tā ir tiša,
bet vēlāk kā ierasts priekšauts
virs nodevībām un lišanām,
virs bailēm un vīrišķībām,
virs Kannām un Austerlicām,
un meli visvairāk grib
uz pasaules, lai tiem tic.
Tu pilnīgi vaļā raisies,
lai es tavu vilšanos manu,
un atkal melo, jo taisies
uz mūžīgu dzīvošanu.

Cik krāsu vien ir manā spektrā,
cik saldmes vien ir manā nektārā,
cik plats vien var būt mans ekrāns,
cik graudu dodošs mans hektārs,
tik ņem
un līdz lūpu bezkrāsai,
līdz tukšumam ziedā,
līdz bezstrāvai tranzistorā
un smilšu sanoņai tīrumā
tuksnesīgajai,
jo tevis dēļ vien ir tas spektrs
un puķes sataisīts nektārs,
un ar acs dzīvību ekrāns,
un lauks,
kurš pirms tam bija lidums
un vēl pirms tam —
mežs.

Kad pilnmēness nakts,
dzird,
ko mirušo koku dvēseles
par mums visiem runā.

KUSTĪBA

Man sāpi vajaga,
Un iedur asns.
Man jāsakārto iekšlietas —
es metos ārlietās.
Man vajag
jauna notikuma asinis,
ko vienam vecam notikumam
pārliet,
lai tas vēl nodzīvo,
cik tam ir jādzīvo,
lai dzīves nepārtrauktums
nepārtrūktu.
Man vajag,
lai tu piecelies un sāc
un lai nav startā kavēšanās
rūgtuma.

Un celies, cienītais,
un nekurni,
tev jāgrib derēt,
un tu derēsi,
un tūlīt, tūlīt startēs
sekunde,
bet, ja tu ne,
tu viņu nenokērsi.

Es kļīstu dienām,
trotuārus slīpēdams,
tur, kur paretam tikai
iebrauc mašīnas,
tup koka mājeles
un lēnām pipē
un rudens lapu ugunskuri
dvašo,
un vakaros
kā zvēru acis
logi dzintaro,
to zvēru, ko mēs indējām
un kārām,
jā cilvēks tam, par ko viņš pamaz zin,
uzreiz krauj virsū
savu pārākumu.
Bet mājeles tup,
klačojas un pipē.
Ar mazo zināšanu
arī man
sirds slima,
es tāpēc kļīstu,
trotuārus slīpēdams ...
Bet ja nu es reiz
izslīpēšu dimantu?

LAIKS

Ne sniēgs, ne lietus,
tikai izmirkušais vējš
ceļ gaisā slapjus dranķus —
īsts
slapjdranķis.

Ne darbs, ne nedarbs —
roka slīd
kā zoss pār ledu.

Ne vārds, ne nevārds —
intriidziņa lien
kā glieme.

Ak jūs, nepamodušies
slaisti, —
vēl acis neizberzējušie,
vēl paši sev
un laikam
acīs neieskatījušies!

TELPA

Tās četrstienīgās
nav nekas:
mājiņas,
istabas,
kameronas —
piemitinošas,
palutinošas,
pazemojošas.

Stāvošas,
ja riteņi —
ripriripripojošas,
ja spārni —
lidlidlidojošas.

Un ir vēl peldošas
un grimstošas ...
Nekas.

Bet istās pavēras
vēl vairāk
nekā debess —
un kas aiz tā?
Un kas aiz tā?
Un kas aiz tā?

Gals.
Visam gals.
Un kas aiz tā?

* * *

Sniēgs netiek līdz zemei.
Ar savādu prieku,
ar ledainu lietu raud kokī,
ka netiek
tas sniegs.

Ar savādu prieku,
jo dziļi
zem zemes
ir zemei tā sirds —
tā karstā,
tā ledus laikmetu,
pasaules karu
un cilvēku aukstuma
neatdzēsētā.

Ar savādu prieku
es karstas asaras valdu,
ka netiek tas nieks,
tas ikdienas novokaīns
līdz karstumam,
kas tev ir dziļi
zem sirds.

Mums vulkāni pagaidām
lielākoties
tikai kutina nervus
un priecē aci,
mēs esam
mežoņu dievbijīgi
pret tiem
un —
uz «jūs».

Bet — drebi
un izverd,
gan kādreiz sapratīs
lavu.

Reiz mēs iesim atpakaļ,
Nē,
ne kā attek
pēc aizmirstas dzīvokļa atslēgas,
ne kā atkāpjas karapulks,
ne kā spēlējas bērni
un glābjas no briesmām
pieaugušie.

Mēs — atgriezīsimies.

No savām taisnām līnijām
pie dabas dažādām,
no sava par mieru taisītā,
bet izsataisītā
nervozā nemiera
pie dabas tramīgā miera.

Mēs atgriezīsimies,
lai taisītu.

Ja vien dzīvs vairs būs
modelis.

VĒLA RUDENS KLAUNĀDE

I

Tūlīt no debesīm kritīs
tas baltais liķauts —
rudenim
jau ir pelēka seja,
viņš svīst
aukstus sviedrus,
viņš
mirst nost.

Tas skats
nav ne maziem,
ne lieliem bērniem.

Klaunam jānāk.
Viņš nenāk.
Tad jānāk man.

Es grābju
pēc kādas spīdīgas
smieklu kapeikas un ...

Sūkāju ķepu.
Kāds velns
man ir kabatā sabēris
kvēlošas ogles!

Pats es tas neesmu.
Es tādā laikā
nedegu.

II

Pasmiesmies.
Par ko?
Par klibu kovārni.

Smej gan par to,
Tas ir slinks,
pārgērbts velns,
un viņam vajag
priekš polša.

Lērums
ir tādu pārgērbtu,
apdāvinātu velnu,

Viņi kā Paganīni
uz vienas nervu stīgas
nospēlēs satricinošu melodiju
par badu.

Akmeņi raudās,
jūs grābsit kabatā
un nedzirdēsit,
cik sardoniski
par jums smejas velns,
cik sātaniski viņš nicina
jūsu tik mazkāru,

III

Jokus var sataisīt
ar vienu pogu.

Nemam adatu,
piešujam to,
teiksim, pie sēžamvietas.

Nākošā rītā
uz ielas
visas pakaļas skatās uz jums
ar divām pogām.

Mode
vai, pareizāk,

tieksme pēc vienādošanās,
pēc bara.

Taču —
tas vairs nav joks.

IV

Vēl ir viens vienkāršs joks.
Tāds —
ka mēs neapdzīvojam pašī sevi.

Tāpēc
ka jāskatās,
cik draugs ir apdzīvots,
vai kaimiņš nav vairāk apdzīvojies.

Un tad ar diviem trim
tikpat neapdzīvotiem
jāspriež,
kas tas var iznākt vai neiznākt,
nav svarīgi,
nav svarīgi — spriest.

Bet pa to laiku
mums dvēselēs neviens nedzimst,
ir tikai novecošanas
un tikai nomiršanas.

Un augoša neapdzīvotība,
no kuras mēs, izrādās, nebaidāmies.

Vai tas nav joks?

V

Un rudens
mirst nost.

Un māsa
aiz brālīša lien
no maniem jokiem.

Viņu pasaulē
tādi nedzīvo.

Bet, mīlie pieaugušie,
vai mēs katrs kaut cik
nedarām tāds jokus,
kas mūsu bērniem pārvēršas
par vilšanās,
bezizejām,
postiem ...

Pat nāvēm ...

Un mēs
pie šīm mūsu metamorfozēm
alkīmijām
vēl uzskatām sevi
par nāvīgiem faķīriem,

KĀPĒC KO VAJAG

Vīriēšu domas,
tāpēc vīriešiem lasāmas,
ja vispār lasa,
jo vienmēr jau kaut ko vajag
tāpēc, ka vajag.

Nonākt ar jūtām konfliktā
tāpēc, ka vajag.

Nonākt ar domām konfliktā
tāpēc, ka vajag.

Karu?

Hm ...

Tam ne ar jūtām, ne domām
nav sakara.

Vajag.

Tāpēc ka vajag.

Ja meitene jautā mums:

— Kāpēc tā vajag? —

Mēs klusējam,

jo mēs gribam turpināties.

Bet mēs tagad visu,
kas tikai paši neesam, —
izvarojam.

Un jautā mums:

— Kāpēc tā vajag? —

Arī ir atbilde.

Arī.

Tāpēc, ka mēs esam izvarotāji.

Mums vajag izvarot.

• * *

Atkal ir projām
savāda nakts.

Atkal ir bojā
kaut kas,
mūsu acis par bārenēm darof.

Atkal ir klāt
došanās nieze,
pār muskuļiem klātā.

Un uguns biezs
pāri agrīniem tramvajiēm staro.

Skatās uz iekšu
ikviens,
meklējot pēdas,
ko varēja atstāt tur
savāda nakts.

Neatstāja.

Starp mums
pat gaiss
vairs nav gaiss,

Pār mums
nav debess,
bet maiss.

Cikreiz mūs
pildīja
nieki.

Cikreiz mūs
sildīja
prieki.

Pieminē
lieki.

Pārlieku
lieki.

Arī ir atbilde.

Arī.

Tāpēc, ka mēs esam izvarotāji—
Mums vajag izvarot.

Skrien sīki šermuļi
 pār asfaltu.
 Jo no tā aerodroma
 ir atrāvusies lidmašīna,
 un viņš baidās
 par nupat pazaudēto
 un par sevi.

Par atrašanu atkal,
 kas var būt un nebūt.

Ir koka mizā
 krampji.

No tā koka
 ir atrāvusies lapa
 un kokam atstājusi savu bērnu
 auklēt.

Ir baigi
 pumpuriņu turēt sev
 pie sirds.

Ja horizontā sadrūzmējiēs
 tik daudz vētru.

Un tev ir tikai viena sirds
 un divas rokas.

Un it nekāda kauna nav
 par bailēm.

UZ ASFALTA

Tal neciešami uzfrizētā parkā
uz soliņa
tik precīza kā ģindenis
no jaunām, meitenīgām acīm
nokrita tā asara
uz asfalta
un iztvaikoja.

Un piedzima man
visas manas miglas.

Tās burvestīgi stidzošās
pār pļavām,
kas tevi gaida, sauc
un mājās.

Tās pilsētu no tevis
nozogošās
un nebijušas skaņas spēlējošās
no dūmakas.

Tās acis aizsedzošās,
kad tev doma iet
ar gaismas ātrumu
pa gaismas ceļu.

Tās miglas piedzima
un brēc,
lai dodu krūti,
kā man nav.

RADIŠANA

Ej, vecmāt, prom,
Laist jaunu dzīvību uz pasaules
ir viena paša ziņā.

Es tagad satikšos ar to,
kas tikai vienam parādās
un zūd,
ja klāt ir svešs.

Es cīnīšos ar to,
ko uzveikt
vai — kam padoties
var viena paša spēks.

Kur visi palīgi
iet ienaidnieka pusē.

Laist jaunu dzīvību uz pasaules
ir viena paša daļā.
Ej prom!

MOKU KAMBARIS

Kāšu nav.
Stangu nav.
Rata nav.
Nav ne cilpas, ne elektrības,
Visapkārt
vienī vienīgi spoguļi.

Skaties sienā —
tu pats.
Glābies griestos —
tu pats.
Grūd vaļā durvis —
grūd sevi pašu.
Skrien ārā —
sev virsū uzskrien.
Satiec —
savš pašā ģīmis.
Aizskrien garām —
sev pašam.
Mētājies,
dauzies,
lec izmisumā —
pats sevī.

Sit,
gāz ar dūri —
kā uguns tā sāpe izšaujas
caur tevi pašu.

Jāsmejas:
kāši, kaitētas stangas, moku rats,
cilpa, elektrība...

Es tekstus salīdzinu.

Pasaku tekstus,
ko mēs rakstām naktī sapņos,
svētos,
ko mēs rakstām sapņos
dienā
un ilgās,
ar tekstiem,
ko mēs rakstām patiesībā
ar savu patieso būšanu
un savu darišanu.

Pēdējos —
šausmīgi daudz kļūdu.

PASTKASTES

Kad tev pie pasta kastes ejams,
tad — pirms vēl vēstuli tur laid —
tu paklausies, vai viņa smejas
vai viņā kaut kas žēli vaid.

Ja viņa hihinās un mēdās
vai kaut ko piedauzīgu dzied,
met droši iekšā savas bēdas
un lāstus droši iekšā svied.

Bet, ja tur atskan kliedziens,
no satumsušas dvēseles, **plēsts**
tu savu smago bēdu vēsti
ar smagiem soļiem tālāk nes,

gan kādā skanēs gaviļkoris
un čukstēs noreibušas lūpas,
un tā to tavu bēdu noris
kā asaru no vaiga skūpsts.

Tāpat ir, kad pa dzīvi ejams, —
pirms skatienu visapkārt laid,
tu paskaties, vai pretī smejas
vai pretī tev bez vārdiem vaid.

1978

* * *

Tā figūra
ir tikai koks.

Ej, kā vien pagadās,
un pretiniekam galvu iauc.

Tas ir tāds maziņš
pieaugušo joks —
ar figūrām
uz melni baltiem lauciņiem.

Un dzīvo,
kā vien pagadās,
jo arī tā
tev nebūs daudz.

Ja arī nebūs jāiet tev
ar flintes pagali
un jākaro
pa svešiem lauciņiem.

Vienalga —
visa beigās
mats,
vai esi nospēlējis kārtīgi
vai blēžojfēs.

Bet kāpēc dīvaini
uz tevi skatās lērums
ne spēlējoties,
bet pa īstam
saraustītu
ķēžu?

Ja arī nābūs jāiet tev
ar tūlītes pagāli
un jākato
pa svešiem laucieniem.

* * *

Zem ūdens
postamentu nav.

Bet zaļai zivij
zaļā tērcē
par kaut ko piespriesta bij
slava.

To postamentā uzstiepa
uz sauszemes.

* * * * *

Ir pasakas
par vienu otra labākas.

Bij gailis ielaists
zelta smilti knābāt,
un viņš to knābāja.

Un kļuva nabags.

ALEGORIJA

Un ēzē
uguns rēc
un katordznieka acīs kliedz
par brīvību,
un kalējs roku vēž
un pārcērt važas
daudzu jūdžu bēdzējam.

Un atspīdumu
sarkankrūtiši
līdz malām smēdi pilda,
lec acīs kalējam
un bēdzējam
un žandarmam uz krūtīm,
kurš durvīs aizelsies stāv
un pret ēzi
no garā vajājuma nosalušās rokas
silda ...

Ko ļauiēs man piē ribām,
okeān,
kad krēslas stundās attālumi mās?

Es ļautāju vien tāpēc,
lai tev atbildētu
un lai tu zinātu,
ka dreb mans mols,
tu līdz tam esi ticis.

Man krēsla ļau kopš bērības
ir impērija
bez karaļiem un padotiem.

Mums gaiss ir bezkrāsains
tur — tikai krāsains.

Tur lido milzu miļi cepelīni,
ir atcelts svārs un kontrasts,
viss konstantais
ir pārvērstis
par «varbūt».

Es krēslas stundās domāju par tevi

Tas, ka man atvērties gribas,
bet ārā ir dziļa nakts
un cilvēki gul,
tā ir nelaba sakarība.

Tāpat,
ka apkārt ir lietas,
bet arī tās gul
un viņām nav balss.

Un atmiņām arī
ir vienīgi krāsa.

Ar to visu var runāt,
bet tā ir nelaba sakarība,
ka man šonakt jārunā balsī,
ka es šonakt nevaru
klusējot.

Ja es tavos lūpu kaktiņos
nenokērsu to niansīti,
to zaķīti,
tad sāksies balagāns.

Es būšu noturējis tevī
par masku.

Un otrādi —
ja man mirāžas rādīsies
uz tavas maskas,
es būšu kļuvis
par triku meistar.

Pa pasauli varēšu iēt
un par labu maksu
miroņus atdzīvināt.

Es tāpēc katru rītu
kā svētceļnieks tuvinu roku
pie tavām skropstām.

Tām jānodreb,
ja pa nakti nav aizbēdzis
dzīvais
tā tīmekļa audējs.

ATGRIEZENISKĀ SAIKNE

Zināmā mērā ir tiēsa:
ja kopums ir vesels,
tad vesela katra tā daļa.

Bet lielākoties
tie ir meli.

Veselā,
kopumā skaistā kā mirāža
arābu pilsētā
kopumā veselā žurkā
bija viens bacilis
mēra.

Tagad tur balo
pilsētas skelets.

Tādu skaistu kā mirāžas
pilsētu pilni
esam mēs visi.

Kopumā blenzošus izbrīnus
saprotam
un paši blenžam.

Un indīgi svepškam
vai blaurīgi rēcam
par idiotiem,
kas katru rītu
ar lupu pārbauda
katru spraudziņu.

Un liek zem mikroskopa
katru atomu
sevis.

Skaidrs, ka riebīgi
 uztūkt.
 Neestētiski.

Tādā reizē
 visiem kļūst saprotams
 «fui!».

Un visiem
 kļūst totāli nesaprotams,
 ka uztūkums —
 tā ir reakcija
 vismaz uz skabargu.

Pārbrauciet roku
 pār savu zemeslodīti —
 tā nemaz nav
 jūsu pieņemtais globuss.

Viņa ir nāvot
 atskabargaina.

AMIZĀNTI

Zooparkā
bariņš klenderu
atklenderēja
pie pilēm.

Un amizējās
par pili,
kas taukoja sev
katru spalviņu.

Bet kāpēc par sūdu
tie neamizējas?
Tas ir daudz
interesantāks —
netaukojas,
bet arī negrimst.

IEVAINOJUMS

Tas pirmais ir —
atdabūt acis
un pieslieties kājās,
un nolīst
kaut kur kādā bezgalībā ...

Bet, dzīvības inerces apturētam,
to nevarēt
un nokrist vēlreiz,
un:
— Māsiņ! ... —

Lai viņa nāk ātrāk
un izbeidz
to nejēdzību,
to absurdu,
to ... nevar ...

Un tam visam cauri
tas švīkst
melniem spārniem:
vai tiešām tik ātri? ...

Tas otrais ir kino,
kad šaujjas gar acīm
bez jēgas
un sakarības.

Tu pērc kaut kur
saldējumu ...
Kā dzīvē tev
bez tā saldējuma
nekas cits nav bijis

Un tam atkal cauri * *
tas švīksts
melniem spārniem:
vai tiešām tik ātri? ...

Tas otrais
un pēdējais ir —
viss kļūst vienāds
un kontūras zaudē.

Un tad arī vienāda zūd
un no zuduma iznirst
pats pirmais šļupsts:
— Mamma ...

Tās pašas novienas
Baribal
Tāpat kā mēs

Bez kāpār mē atklāsim
Sinhakātibū
Tēģunū

Atzīva kā otrādi —
sīz vīnāspas
un nolīdzības.

• • •
 Un tam alkā cauri
 tas švīks

melnā spārnā,
 vai tiešām tik ātri?

Par viņu
 pat bērns sacīja:

— Izsprāga tā kā korkis
 no dzīves šampānieša ... —

Varbūt,
 Bet mūsu senči — mežoni

lielos svētkos
 vienmēr kaut ko upurēja.

Varbūt ir svētki
 un viņš uzupurējās

pats?

Lai viņš
 un izlēmtu
 to neapstul,
 to... nevar ...

Un tam visam cauri
 tas švīks
 melnā spārnā,
 vai tiešām tik ātri?

Tas ošais ir kino,
 kad šanjas gar ošu
 bez jēgas
 un sakarības.

Tu pērc kaut kur
 saldējumu ...
 Kā dzīvē tev
 bez tā saldējuma
 nekā cits nav bijis

REKVIĒMA
• • •
Glodenes sit aiz
nezināšanas.

Iespējams.
Kaut arī tur nav ko nezināt.

Glodenes sit aiz
līdzības.

Kam?
Odzei?
Kobrai?

Tās pašas nevienam neuzbrūk.
Barībai.
Tāpat kā mēs.

Bet kāpēc sit atklātību?
Sirdsskaidrību?
Tiešumu?

Aiz visa kā otrādi —
aiz zināšanas
un nelīdzības.

REKVIĒMA IZSKAŅA

Veļu nav.
Bet kas tad baltās naktīs
pāri pļavām veļas?

Ceļu nav.
Bet kā tad saukts
uz gaitu gājējs ceļas?

Mēs atceramies gadus,
kas iet zilgmē projām,
mēs netveramo
uzskatām par radu
un to cilvēkojam.

Lētā nav.
Dārgs katrs mūžs,
kas dzīvē godam noiets.

Svētā nav.
Bet kā tad priekšā cilvēki
un tautas galvu noliec?

* * *

Kamertons dziest, koris paņem falšu
noti, jo tai dziesmai falši vārdi,
falšās lūpās tikai dzīvot sāktu,
falšu kāju staigātājs pa istu zemi
ir tos runājis, bet dziesma ir dzīvs
radījums, nu tagad izbāzeni koris rāda,
lien no ādas *torte*, un lien
pianissimo zem zemes, klausās
dziesmu ļaudis, tikai ausis tukšas,
smaidīdams sēd vārdu teicējs, koris,
dziesmu beidzis, izlīdis no ādas, nosarkst.

Es gaidīšu, lai ledus drūp,
vai tas būs rīt vai aizparīt,
jo, kamēr vien būs dzīvas lūpas,
tās ziemu nespēs pasacīt.

Nu labi, leduspuķes rūtis,
un ārā varbūt lausks pats,
bet turpat sēd viens sarkankrūtis
kā bērnu dienu Jaunais gads.

Nu labi, par daudz ampelējos
un tagad lauzto kāju turu,
bet augstu pāri stāv mans trampilns,
un es drīz atkal iešu tur.

Nu labi, lasot balss man piekūst,
dažs smīn: — Nu beidzot gals ir klāt... —
Es cienu savus ienaidniekus,
un tas dod spēku turpināt.

Man katra robeža liek iemauktus,
un tad ir brīvais kumeļš beigts,
un, ja es pasacišu ziemu,
ko tad man pavasarī teikt?

Es, elies, rīcībīgs, kustības
Stāv mežs ar sēnīti
bet ar kvadrātsaknēm
daudzi savā zemē ieaug
prātiski.

Uz paradīzu
slāji, bet, kamēr
bet, kamēr
it rindā
Viņus dzīve
reizinās un dalīs,
kamēr beigu beigās atņems
matemātiski.

Nāk slēpties
nāk tie, Uzdevums būs atrisināts,
pie jūras, zeme kustēs,
un toot, it kā nekā bijis nebūtu.

Zināt,
nebija jau uzdots uzdevums,
bet rēbuss.

REZERVĀTS

Stāv mežs ar egļu asiem galīem,
pat lausks tur malku reti cērt —
lai cilvēkiem uz zemes paliek,
kur savām acīm neticēt.

Nu tā, kad mežs ir tāds, kas
un šis vārds ir tāds, kas
bet tāds, kas ir tāds, kas
kā tāds, kas ir tāds, kas

Nu tā, kad mežs ir tāds, kas
un šis vārds ir tāds, kas
bet tāds, kas ir tāds, kas
kā tāds, kas ir tāds, kas

Nu tā, kad mežs ir tāds, kas
un šis vārds ir tāds, kas
bet tāds, kas ir tāds, kas
kā tāds, kas ir tāds, kas

Nu tā, kad mežs ir tāds, kas
un šis vārds ir tāds, kas
bet tāds, kas ir tāds, kas
kā tāds, kas ir tāds, kas

IERAKSTS ELLES VIESU GRAMATĀ

Es, elles priekšniek, kustināts
par jūsu darbu iru:
cik daudz uz jūsu pusi nāk
gan īpatņu, gan šķiru.

Uz paradīzi retais kas
slāj, tiešām Dieva svētīts,
bet, kamēr pilda anketas,
ir rindiņa, dies' tētīt!

Nāk slepkavas, nāk netikles,
nāk tie, kas paši indās, —
pie jums nāk vairums cilvēces,
un tomēr te nav rindas!

Tu pastāvi,
dritvaikociņ!
Tu esi neiznīdējama,
vārpata nolādētā!

Pat bezmiega spokainās naktīs
mani kontrabandisti
netiek tev garām,
Skilla un Haribda.

Bet tie ir zeļļi uz goda.
Šalles līdz zemei
(bet nepaklups),
dūcīši zobos
(nomagnetizēti uz sirdi),
galvās
zinātņu akadēmijas
(ātrāk par Tālu
rēķina variantus).

Un tomēr...

Es nevaru saprast,
kā cenzūra pagājšnakts vētrā
noķēra šoneri
ar diezgan legālu kravu.

Viņš veda
KMPD,
visai nestipru narkotiku, —
«kas man par daļul».

Nosauciet vienu,
kas no tās lietošanas ir nomiris!

Cilvēki nomierinās,
cilvēki nebojā veselību,
cilvēki dzīvo ilgāk,
lietojot
KMPD!

Cenzūras komisār!

Kāpēc aizturēt šoneri,
kurš ved cilvēkiem
ilgāku mūžu?

II

Bocman,
tev šonakt nemaz nebūs grūti.

Vedīsi tikai
GR.

Lēnītēm.
Barža ir gara,
jo piekrauta ar «garo rubli»
un piekrauta
pār ūdenslīniju,
jo vajag daudz.

Ar garo rubli
dzīvokļus pārbūvē par
barokamerām
ar savu mikroklīmatu.

Pasaules baciļi
tur netiek iekšā —
nekādi tur prieka vai bēdu vīrusi.
Viss pašiem savs mikro-

prieks,
bēdas,
pienākums ...

GR
ir universāls.

Krauj rubli uz rubļa
ilgi,
norūdi pacietību,
jo reiz no milimetriem
būs metrs,
tad uzkāp augšā,
aizbāz roku aiz atloka,
izvalbi acis,
un vēstures neveiksminieki
noturēs tevi
par Napoleonu.

Kas augšāmcelšanās netic,
tie tomēr būs spiesti,
ka esi par viņiem pārāks
par vienu metru.

GR
var izmantot arī:
kā tarānu
(kur godaprāts nelīdz),
kā ielāpu
(ja caurums sirdsapziņā),
kā mīlestību
(nopirkāt gaļu
uz vienu nakti),
kā mērķi
(ja cita nav)...

GR
der
visiem jēdzieniem,
kādi ir Milenbahā.

... Bet nupat man telegrafēja:
Cenzūra ...
Barža konfiscēta ...
Bocmans ...
Desmit ...
Stingrā režīma ...

III

Rīt — es pats.

Ar mazu laiviņu,
Dienas laikā.

Nevilkšu mastā
nekādas tur svešas lupatas,
uzvilkšu mūsējo —
sarkano.

Un —
cenzē, cenzūrā!
Man nemaz kravas nav.

Termoss.
Degustējiet!
Zaļa un stipra tēja,
Made in USSR.

Siers.
Kostromas.
Taisīts Rīgā.
Arī PSRS.

Papirosi.
Man ir sava vājība —
20 gadus
es smēķēju
«Belomor».

Rīgas tabakas fabrika.
Tabakā
reizēm gan tabakas kauli,
bet ne miligrama
marihuānas.

Es domāju —
cenzūra liks mani mierā.

Bet es
gribu ievest no seviem
visiem
dažus gramus
ZM.

Dažus gramus
visglābjoša eliksīra.

«Zināmā mērā».

To lietojot:

katrs zināmā mērā ir savas
valsts pilsonis, konkrētāk —
goda vīrs zināmā mērā ir
goda vīrs, un nelietis zināmā
mērā ir nelietis;

zināmā mērā mums ir savi
sasniegumi, un zināmā mērā
ir savi trūkumi, konkrētāk —
zināmā mērā tu sajūsmīnies
un zināmā dusmojies;

taisnība zināmā mērā ir tais-
nība, un netaisnība arī ir
netaisnība zināmā mērā, kon-
krētāk — balts ir balts zināmā
mērā, un zināmā mērā tāpat
ir ar melno;

ar vainīgo un ar nevainīgo,
ar svēto un nolādamo, un (zi-
nāmā mērā) tā tālāk ...

«Zināmā mērā»
ir aizmaskots zināmais
mēris!

Un mūsu gods, mūsu godīgums
un mūsu ilgas
guļ augšpēdus,

un pleisa melnas lupas
no
zināmā mēra ...

Bet, zināt,
katram pašam ir viegli:
— Es jau, tāpat kā visi,
lietoju to
ZM. —

«Tāpat kā visi» —
tātad
būs iedarbojies
ZM.

IV

Lai laiviņa nonāktu —
kā izdzīt tevi
no sevis,
vārpata nolādētā,
dienas vanag
un pusnakts pūce —
cenzūrai

Kā tevi izkvēpināt
no smadzenēm?
Kā tevi izdestilēt
no asinīm?
Ar kādu lodi vai raķeti
notriekt
tevi no turienes,
kur tu pastāvi?

Rit
mana laiviņa brauks
ar mūsu karogu.

Varbūt tu uzķersies.

Mana iekšējā cenzūra,
kas pastāv visā
un visur.

ATSVEŠINĀŠANĀS

Ar roku aizsniēdzami,
ar balsi,
ar plecu pret plecu rīvēdamies
(bez rokas,
bez balss,
un bez pleca sajūtas),
mēs kļūstam ...

Nē,
pilnīgi sveši mēs nekļūstam,
tie paši atomi esam.

Bet vairs ne tie
H₂O,
kuri pievelkas,
veidojot skābekli,
bet tie,
kuri veido gaisu.

Mēs kļūstam daļiņas,
kas neveido vielu,
mēs kļūstam masa,
kas veido priekšmetu.

Lietu.

Mēs kļūstam lietišķi
sveši.

Un slimība nāk
no lietām.

ANTIATSVESINĀŠANAS

Miljons reižu
es esmu bijis
pie priedēm,
starp priedēm,
zem priedēm . . .

Tagad es neticu,
es nespēju iedomāties,
cik esmu bijis akls.

Un man atņēma
«pie», «starp» un «zem».

Un auga ilgu un mirāžu
priedes.

Skaistas
un neīstas,
bet saredzētas.

Un tad man parādīja
pa atslēgas caurumu
rītausmu,
mīnus piecpadsmīt,
piesnigušas un sasalušas.

Tagad es zinu,
un neviens man vairs iestāstīt **nevar,**
ka nav sudraba priežu.

Bez visiem
«pie», «starp» un «zem».

PIECAS RINDAŠ PAR VISU,
KAS APKĀRT

*

Rīts,
kuru liēcina zilganums logā
un laimīgi pelni tev acīs —
viss pāri palikušais
no nakts.

*

Zilganums logā.
Tev, vēlreiz guļošam melnajā kapā,
no virszemes
viens ir atnesis
vizbuli.

*

Laimīgi pelni
atceras savu uguni,
mūžība paiet
un tie atgriežas atkal
sadept.

*

Pāri palikušais
no manis
ir bezkaunīgs parāds —
es to
kādam neesmu atdevis.

*

No nakts
žilbīgs prožektors izrāva stabu,
bet nevarēja — no zemes,
kā mani
no tevis.

*

Rīts.

Kailu mīrkļu un sekunžu
badains bars.

Sēšanas pavasaris.

Un maizes ne kripatiņas.

PĒDĒJAIS

Indijā
zuda kaķis:
no sākuma spalvas spīdums,
pēc tam viss pārējais
kaķiskais.

Pēc tam —
kaķis pats,
viss.

Pēdējais izgaisa
Zīlās viņa smaids.
Tev, vārdiņi, cūciņām malnāš kapā,
no v Un tevis arī nav
šeit,
spalgi tukšajā telpā
no gaišuma austrumos
līdz rietumu
šķidrajai tušai,
Laim no tukšas debess virs galvas
līdz
no skanīgi gurdstošam sniegam
še zem kājām.

Izgaist pēdējais tavš —
tava balss,
ko man asins
šajā tukšajā klusumā
atšalko ausīs.

DREŠĒTS KONCERTIS

Kalnus!
Pa stāvumu iet!
Just bezdibenil
Bez...
Bezcerīgi
k dzied mežrags.

Mans plašums!
Mana
savanna...
Savalgota
un
savilkta
būrī...

Rēc basi
un apraujas
aizsmakumā...

Vijīgi
vijoļu sienāži
vīlē
kā plate, uz riņķi raujot.

Un kaktā iespiesta mūzika
dreb
pie visām miesām.

Liess
visa tā priekšā stāv
dirigents,
kā apmāts vicinādams
nagaiku.

Es nezinu, kas tas ir.
No malas tas ir —
nīkt.

Skatīties ugunī.
Jo ilgāk, jo nāvīgāk.
Pieņemt,
ka tu dedz līdzī.
Noticēt,
Ka tu dedz līdzī.
Un kaut cik jau arī sadeģt,
jo mēs degam nepārtraukti.

Skatīties ūdenī
caur viņa ķermeni caurspīdīgo,
pār oļu pērlītēm
viņa skrējienu jūtot.
Skatīties krītoša ūdens
ekstāzē.
Pieņemt,
ka tu skrien līdzī,
noticēt, ka tu esi
bezsvara kritiena
ekstāzē,
un kaut kā arī tecēt
un krist:
mēs esam nepārtraukti
tai stāvoklī.

Tas viss ir kaut kā
un kaut cik.

Ne velti visvairāk gīndēņu ir
tur, kur uguns un ūdens.

Neiztaisi tu sev to ziemu,
kas visu vasaru neizkūst.
Neiztaisi tu sev tos iemauktus.
Asins no vārīgām lūpām plūst,
nedzīvu dzelzi starp dzīvo ieņemot ...

Nē, tas nav obligāti. Nē, ne jau visi.
Vairāk skaties lapā un ziedā —
cilvēks uz zemes visvairāk izsamist
no savām izsamisušām iedomām
un krīt bieži, jo tic, ka krīt.

Ja tu aizsalsi, man tevi neatlauzt,
es pats sastingšu ledus biedā
un citus ledū saldēšu vēlāk ...
Es tev tikko teicu par iedomām.
Tagad pats iedomājos. Un žēl.

• • • • •

Nevar saglabāt sapņu tīrsugu?
Nevar ilgāk mīlēt
par mīļumu.

Kādu tīrumu, kādu dziļumu
tu gribi redzēt, šļūkdams pa virsu?

Zemi redzēt,
braucot pa asfaltu?
Izklūt no biezokņa,
rokas nenobrāzdams?

Vai tad tiešām tev ir tik mazs
vaidis,
ko novaid
priede gāzdamās?

Vai tad tik kluss
ir tas čuksts, ka asns dīgst,
Latvijas pakalnus
zaļus mālējot?
Man karstas dzirksteles
sprēgā asinīs
katrupavasār,
kad dīgst zāle.

Mana ģimene izputējusi.

Mani radi
aug pļavā, mežmalā, grāvjos, kalnos,
ielejās, gravās, ne- un meliorētos
purvos un cilvēka kultam kultīvetās
pļavās un ganībās.

Un ļaujas visam kam.
Visādi kā.

Mani tuvākie radi
slapstās no manis,
jo mana acu ziņkāre
pārvēršas roku ziņkāvē
un tā savukārt —
vēdera ziņkāvē.

Tā slapstās tuvākie radi: peldošie,
rāpojošie, staigājošie un lidojošie.

Bet vistuvākais —
jaunākais brālis —
strādā zooloģiskajā dārzā
par pērtiķi.

Sodien piesnigs eglēm līdz gaišiem,
līdz gaišiem baznīcām
piesnigs.

Kur lai mēs divi kailie paliekam
šajā brīnumā, pasarg' dies.

Baltsniega rēgi baltsniega blāķos
ar pilnām sirdīm un rokām bešā...
Nebaidies.
Mednieki kā baltos zaķus —
baltos mūs
šajā baltumā nenošaus.

Mūs nevar nodot ne puteklītis,
tai, kas starp mums,
nav neviena grūža.
Mirkļi lēnām kā sniegi krīt,
sasniegot laimīgi baltā mūžā.

Baltā putenī baltiem un kailiem
mums visas telpas un laiki zūd.
Man ir bail.
Tikai viens vien var būt —
ka mēs viens otram te
nepazūdam.

Visur viņš taisīja jokus.
 Starp draugiem
 jau bija uzdienējis
 par jokupēteri.

Bet divus galus
 nes katrs koks,
 tur nav ko pētīt.

Toties
 viss sabruka ātrā vīzē.
 Viens vienreiz pamēģināja
 par pašu jokupēteri
 pajokoties.

Lietaškoku:
 viņš pat ar sērķociņu
 dzēn politiķu:
 viņam viens vai pārāk,
 viņš pārāk.

Viņam viens mazāk
 viņš skaņ,
 viņš ir nelaimīgs.

Viņā redz,
 ka man vispār šodien nav
 es esmu nulle.

Redziet nu,
 kas par lietaškokiem
 ir sērķociņi.

Nemaz.
Nejūt.
Bet zemīte sākusi griežtiēs
vēl ātrāk.

Ass
gruzd.
Gruzd zemeslodītei
visa āda.

Un dūmi.
Un kvēpi.
Un smaka.

Cik par to griešanās ātrumu
izdots nav
monētu slavu un medaļu!

Vājprātīgs
dabas kronis,
sadzelts no ātruma nātras,
uzlecis jāteniski
uz savas zemītes
un bez mērķa un ceļa
kā jucis
min pedāļus.

Visas lietas ir labas.
Mūķizers, teiksim,
ja vajag atmūķēt
noslēpumu.

Cilpa, teiksim,
ar kuru
alpīnists
piesedz līdzbiedra risku.

Daudz kas, teiksim.
Nāvēssods, teiksim,
sadīstiem, slepkavām, seržantiem, ģenerāļiem —
visiem, kam —
nāvēt
ir kļuvusi profesija.

Bet es šodien satīku vienu
lietaskoku:
viņš pat ar sērkokociņu
dzen politiku:
viņam viens vairāk —
viņš pārāks.

Viņam viens mazāk —
viņš skauž,
viņš ir nelaimīgs.

Viņš redz,
ka man vispār šodien nav —
es esmu nulle.

Redziet nu,
kas par lietaskokiem
ir sērkokociņi.

Bērnībā
 viņš bija rozā un mīlīgs,
 nesapratelītis,
 nesapratīšs,
 nesapratucītis.

To gan saprata,
 kur mammai piens.

Zīda un auga
 par nesapratēnu.

Tikai to, ka uz galda
 ikdien
 jābūt brokastīm, pusdienām, vakariņām, —
 saprata.

Izauga nesapratnis,
 dīvainā kārtā
 saprazdams visu, kas viņam pienākas.

Nesaprazdams,
 kas nākas no viņa.

Un nāca no viņa ārā
 visnesapprotošākās
 nesapratulas.

Kā cits redz vairāk,
 Kā cits jūt vairāk,
 Kā citam tiek vairāk,
 ja viņš grābj mazāk,
 nekā to darīt var nesaprotot.

Sapņos
 viņš sevi redzēja mundierī,

viņš bija —
Nesaprātisimuss
un svētija uz ceļiem nometušos
zemāko kastu —
kas saprot.

Viņš ir mans brālis,
jo es arī nesaprotu —
kādēļ bija jāņem no mātes
acu pārs,
ausu pārs ...

Priekš kam tādi caurumi.
Tā vien skaties,
ka neiekļūst saprašana ...

Ja tūnval,
Dumji
No maiz
Un vēl dumjā —
kur vēl
Un vēlēvēl dumjā,
ka nepāris.

Aizkriti sirdij aiz apvāršņa,
aizsvilās sarkana debess,
aizgāja sarkanums,
aiztumsa apvāršņa svītriņa,
ledainas tumsas
vidū
es vairs nezinu debespuses,
nezinu vairs,
no kurienes gaidīt.

Nakts.

Un man virszemē teica,
ka nakts
ēdot gaidīšanas.

RĪTS

Kā tā pasaule iet pār malām!
Kātā —
tāds vēziens
kā sieviešu vārdos nosauktās
viesuļvētrās.

Asmenī —
auss,
acs,
visa āda kā seismogrāfs.

Un pietā —
piere.

Es esmu pamodies cirvis.
Man jāsaskalda tā diena
divdesmit četrās stundās.
Stundas —
smalkāk
pa sešdesmit minūtēm,
Minūtes —
sekundēs.

Sekundes —
mirkļos.

Mirklis ir nedalāms.
Tāpat reiz teica par atomu.

Es mirkli saskaldišu.

Un piedodiet man,
ja aiz nemācēšanas
man tiks
staru slimība.

Starp mums ir ciets gaiss —
 bruņu stikls
 stiprākais,
 un acu biklums
 pret to
 tā kā pēdējā kamene daudzās.

Un zuz
 kā viens veclaiku
 sentimentčello.

Ko tad mūs,
 ja ar acīm mēs taustām
 viens otru —
 ne vella!

Ezers iztvaiko sauss,
 zvaigznes nobirst kā blaugznas
 no zeltītiem matiem,
 zeme mirāža kļūst
 un mēs paši bez svara
 kā blāzmojums
 vistrauslākais.

Starp mums taču vienīgi
 banāls un ciets
 bruņu stikls.
 Gaiss.

Un kāpēc man kājās ir kādi tur
liekumi lieki ne no manas ādas
un basumu traucē un visādi
kankari neļauj man ādai ar gaisu
tā ādu pret ādu un kas tas par
apaļu stumbru uz kura līp
lapas ar divainiem ķeburiem kas
esot burti no valodas kuru es
mācējis esot bet šorit tās zinības
visas ir ganos es redzu vien taisnu-
mu likumos izliektas krāsas un
tā esot ariša lai tā tas būtu
un suņu izstāde notikšot svētdien
ir ziņkāri nāvot vai četrikāju
čāļiem tikpat daudz būs liekā uz
kājām un pleciem kā man šajā
rītā kas ar savu pilnumu mani
ir darījis bagāti tukšu un pliku.

Es mīksts līkām

Un piedodiet mē,
ja aiz nomašānas
man tiks
stara līkām.

SLUDINĀJUMS

Kaut kur jaunā rajonā
otrajā stāvā
pēc trīs stundu gaidīšanas
man, aizstāvot taisnību,
pazuda drosme.

Pēc tam
arī otra —
es atnācu mājās
un tuvajiem nespēju
skatīties acīs.

Cien. atradēju
es lūdzu man neatdot to,
bet paturēt pašam.

Jo nupat
man pazuda drosme
ņemt zaudēto atpakaļ.

Neizbēgt
domās no tevis
un atdurties
nepazīstamajā:

jauno kvartālu stingušai
geometrijai tiek tavu liniju
vijīgums ap mutes kaktiņiem,
ēnu vijums uz asfalta vasa-
ras pusnaktī, straumes caurspī-
dīgs tamborējums pār oliem
un liesmu tango pār pagaļu
krāsmatām, un tas pussapnis,
pusnomods, sastāvošs no acīm
neuztveramām elipsēm.

Ieraudzīt tevi
un iežauties
nepazīstamajā:

strāvā pa vadu, lai izsprāgtu
gaismā tās galā, sastapt zvēru,
par ko nav pat dzirdēts un
no kura nezina, vai bēgt vai
to glāstīt, kļūt pilnam ar
verdošu mīļumu tā līdz
pat sūram un smeldzei zem
uzacīm, tāds iekšā sprādziens
grūts, jo tam ir detonēt, ples-
ties un piepildīt istabu, sa-
plosīt sienas un piepildīt
visu līdz apvārsnim un tad
putot aiz tā, bet es muļķīgi

pieeju citam klāt un tā
no sirds: — Vai jums nevar ko
palīdzēt, — un tas cits skatās,
kāds vējš mani tik agri
ritā ir paspējis apraut ap
stūri.

Iemilēt tevi —
ir iekrist
un krist, krist, krist, krist
nepazīstamajā.

UKRAIŅU DZIESMA

«... Ukrainā slapjš sniegs, lētus...»

(Laika ziņas)

Un vasaras kastaņu nakts
no neatdzisušas zemes
līdz zvaigznēm,
un ukraiņu dziesma,
ko nepateikt —
laist dziļi, dziļi kā asmeni plānu
ar sarkani ogļainu sāpi,
kas dedzina,
kamēr kļūst saldi.

Ir visādas dziesmas,
bet tā,
ko pie Karpatu kājām dzied,
nav atraiņu karstuma nepiepildība.

Tai ukraiņu dziesmā
ir netikta mīlestība,
ir sievišķi kaisli un dziļi
pār tālumiem pārsviestas ilgas
un līdz pašas pēdējās sūniņas
nodrebēšanai —
ņemts kails, badains
cilvēcīgs ķermenis
un sviests jūdzēm un likteņiem
cauri.

Un trāpīts
un sakusis
ar tur to otru sev pusīti
dvēseliski
un miesiski.

Kāds slikts laiks
var būt tādai tautai,
kam ir tādas likteņiem pāri
kā debesis stāvošas dziesmas?

RAKURSS

Es eju droši,
it nekā neredzēdams.

Iedomājieties —
vēl vakar tukšās
kļavas ir sprāgušas vaļā,
un pilsēta tirgo par velti
izsvaidītas
pa visiem parkiem
un bulvāriem
medus kāres.

Es neredzu.
Jūs teicāt — dzeltenas?
Jā, bet esmu pieradis.

Iedomājieties —
divi knauķi
skatās viens otrā
tik dziļi iekšā,
ka notiek pasaulu apmaiņa,
noslēpummaiņtirdzniecība.

Es neredzu.
Jūs teicāt — ka divos
zaķēnos,
lauvēnos,
lācēnos
atdzīvinātas ziņkārības?
Jā, bet es esmu pieradis.

Iedomājieties —
krēslainā stundā
pilsēta pietupstas,
torņi ievelkas zemāk,
jo sākas tas violetums,

kad cilvēka iekšējās acis
paceļas augstu, augstu
un piedzimst panorāma
gan telpā,
gan laikā.

Es neredzu.
Jūs teicāt — zūd redze
un iesākas
aptveršana.
Jā, bet es esmu pieradis.

Un tad
āpskrien stundu vai sekunžu rādītājs
apli,
nāk pēdējais piliens,
acs vēl viena aina,
auss vēl viena skaņa
un nerva
viens jūtiens.

Un tirgus ar kļavziedu medus kārēm,
un divi izbrīni ar mutēm vaļā
vienam par otru,
un panorāma no mājām, no kvar-
tāliem, pilsētām, valstīm un kontinentiem,
un augstāk un plašāk, un galaktiskāk līdz mēmumam
pirmoreiz
nomirst
simt miljonais —
es esmu pieradis.

Es.
Esmu pirmoreiz
mēms.

Lai pastāvētu cilts,
ir vismaz vienam jāatraujas.

Un ābols atraujas no ābeles,
un mātei žēl,
un rudens vējos lād tā
pazudušo dēlu.

Un bērni atraujas
no mātes miesām,
un mātes raud.

Un reizēm arī lād.
Un žēl.

Cilts turpinājums
prasa atraušanos
pat no dvēseles.

Es tevi, dēls,
vairs neredzu aiz horizonta,
bet māt ir mīlers.

Jo atrauties var tikai divējādi —
vai pametot,
vai turpinot.

Un turpinošos nejauciet
ar aizblandošiem.

Tēvs neredz dēlu,
tēvu — dēls,
bet mēness naktīs
dvēselēs tiek ieslēgts)
magnētiskais lauks
un atbild:

kas šī nesaistība ir —
vai sairums
vai saistījums, kāds ir starp planētām,
un tātad
turpinājums.

SAKNES

Sīkstākās priēdes aug jūrmalā,
ķērpji visērcīgāk piesūcas
klintīm,
un saknes tur,
un saknes zin.

Un saknes ļaujas,
lai tās sev tuvāk
velk zemes sirds.

Cilvēku saknes neredz,
bet cilvēku saknes pastāv,
un cilvēku saknes izšķir.

Neieaudzis nekur,
it nekam nepieder:
ne jūrmalai, klintīm, ne prēri-
jai, ne kādam stūrītim, konti-
nentam, ne vietai, ne laikam.

Un zeme velk saknes no manis
kā atvars
un reiz ievilks arī pašu ...

Bet pagaidām —
paldies tev, barotāj,
draugs,
bet vēl vairāk paldies
tev, mani mežgošā vētra,
tev, mani sitošā krusa,
un tev, mans ienaidniek,
tad,
kad tu esi stīps.

Vājš
tu mani maitā —
man kļūst tevis žēl.

TIE MIRKĻI

Melo.

Tie nepazūd.

Tad, kad tu sapratīsi,

ka ikviens atoms tevī

arī ir galaktika,

tad tu apjēgsi arī,

ka melo.

Nekur

nepazūd mirkļi,

kad mēs esam mēmi,

nedomājoši,

nereagējoši:

pēc dzejoļa — nāves klusums,

pēc seansa — tikai prom ejošu

apgērbu šviksti, pēc rāpšanās

kalnā — plašuma iesitiens krūtīs

tai dobītē, kur ribas satiekas,

pēc divu acs lāzeru iezibināšanās

viens otrā līdz kapilāriem, pēc

gaidīšanas un satikšanas, kas

ir diviņos triekai, pēc...

Nekur

nezūd tie mirkļi.

Katrs tavs asiņu atoms

ir galaktika,

un mēmuma mirklī

viena no viņas planētām

klūst

apdzīvota.

Kā trusi ar kāpostu,
 kā runci
 ar baldrjānu
 tu ķetnās grābsti
 bārdainu cilvēkbērnu —
 vietu kult, lietu kult, mietu kult.

Kā glēvo
 ar petardi,
 kā ar pūsli
 inci,
 tu drudzī met,
 tu ģipsī stindzini —
 skārdu kult, bārdu kult, vārdu kult.

Paši savu kultu
 visbeidzot taisīsim
 postamentgultā
 kā zupermaisi —
 pietiek nervus kult, pietiek
 mēles kult
 vis- vis- vis kultākais,
 pats- pats- pats gultākais
 cilvēkam
 cilvēcību
 atņemošais —
 atgremojošais,
 atvemjošais
 kult.

Divas taisnl.
 Divas šķērsām.
 Divainā zaķu morze,
 ko lasa dzinējsuņi
 un lapsas.

Nepārtraukts «S» ...
 Pašapzinīgais lapsas ES.

Siks, sīciņš tamborējums.
 Skujiņa skujiņā.
 Apaļi spilventiņi —
 grūti izlasāms kā hieroglifi,
 bet izlasāms.

Nokvēpis sniegs.
 Eglītes dievnams
 bez smailes,
 un paegļu mošejai
 gals
 nost.

Izraknāts sniegs,
 daudz trakāk
 par sumbru dueļa vietu,
 bet kaut kas ir kāvies te
 ar kaut ko.

Tā ir dueļa postaža.
 Cilvēks šai klajumipā
 ir badījies ar savu
 civilizāciju.

Zinības arī ir barība.

Mūsdienās
daudz ir no zinībām paēdušo
un pārēdušos,
un dizentēriķu.

«Ēst, ēst un vēlreiz ēst» —
lozungo
uz visām zinību ēdnīcu durvīm.

Un paipaklausīgi
ēd
paizinībapgūstošie.

Tāpēc tik daudz
ir resno
bez gadu riņķiem,
kas liecinātu
par barības sagremošanu.

Ja govs ēstu zāli,
kā mēs ēdam zinības,
un nesagremotu,
mums būtu jauns
par ziloni lielāks zaurš,
kurš nedod pienu.

Kurš izvirst
un izmirst
no savas korpulences.

Nu, būsim,
nu, kaut vai govis ...

ALERĢIJA * * *

Nihil ir nihil.
Un pasaule nav nemaz slima,

Tai ir alerģija pret jauno,
neierasto
un neparasto
parastību.

Un es slavinu
to alerģiju
pret jaunol

Tikai vētru un negaisu izmasēts
zars
būs kokam
vingra roka.

Zemes pretestība
tai saknes potei
būs saknes stiprums.

Un es pateicos nelietībai,
kura grauj
man nervu šūnas,
bet īpatnā veidā
saglabā manī puiku,
kurš ar puikas aci
skatās
uz onkuļu neinteresantām
rotaļām.

Jo tikai puikas
un meitenes
maziņas
skatās, kā tas tai pienāktos,
uz nāvi
lielo.

Es tavu vēstuli izplūkāju
kā margrietīņu,
pārāk kārtīgā rindiņā
tur bija vārdu
ziedlapiņas,
bet vidū — poga.

Krita ziedlapiņas
kā beigtas kodes
un visu rensteli saraibināja
kā salamandru.

Bet viena skrandiņa
aizķērās,
un es to pacēlu.

Kā reizēm vajag,
lai iedurtos viena skuja
no milzīga meža.

«... jo nevar gaidīt,
kad beigsies tā divkauja
starp vienu —
ticēt
un starp vienu —
neticēt.»

PROBLEMAS

Vai rāpties kalnu galotnēs,
vai lejā šļūkt uz vēdera,
no sava ielīst otrā «es»
un pasacīt, kas jādara?

Vai uzzināt, kāds rīt būs laiks,
kā ir tas džezs, ko svilpojam,
un, akurāt, kur paliek tvaiks,
ko mēs no sevis elpojam?

Un ūtēpē un ūtētē,
un laika nav vairs it nemaz . . .
Un kas tad notiks pasaulē,
ja pēkšņi pietrūks problēmas?

Pati galvenā problēma!

Ultramarīns

cauri spīdīgs

Ultrasanta Marija,

ja gribat

Un cik pēkšņi

un acēlīgi

tik daudz

vissā stingta

kartona

Brauciet tikai pilnos kilometrus,¹
skatieties ar vaļā diafragmu,
fiksējiet ar asumu vislielāko,
citādi nav starpības starp Birmu
un starp pirmo
mīlestību —
pelēks, izjūsts, izbaudīts un izēsts
pretī nāk viss pirmais, kas ne reizi
neatkārtosies.

Ieprogrammējiet to visu dziļumā —
nervu šūnas mazākajā planētiņā,
padariet par savu neatņemamo,
neiedomājamo bez jums, nepārtraukto,
tikai tad tā ietietkņudēšana,
tikai tad tā redzētniezēšana
ar jūs pašu dzīva kļūs un dzīvos
un būs katrai stundai nevainība,
un būs katram notikumam
pirmā nakts.

Zemi šūpojošs,
zaļš rīts
pēc pirmās.

Neviens
no salīdzinājumiem,
neviena
no niansēm:

debess,
kad atvasara,
rudzupuķe,
kad rudzi dzeltenojas,
tāle,
kad tā atvērusies priekš acīm
un līdz sāpēm
mūs pašos,
un aiz —
tāles tāle:
akvarel-, avot- ārprātīgi līdz

dzidrumam
no tām acīm strāvoja
uzticība
no sirds un tās apziņas.

Ultramarīns
cauri spīdīgs . . .
Ultra Santa Maria,
ja gribat.

Un cik pēkšņi
un nežēlīgi
tik daudz
viņā sastinga
karmīna.

**'Absurdas pavēles neizpilda.
Un pavēles kļūst arvien
totālākas...**

**Valrs nepavēl
man, tev un viņam,
bet — mums.**

**Ro — tal
Un tal pretī šāvēju
rota.**

**Jo sods paliek vecais.
Un šāvējiem jāizpilda
vecs pienākums.**

Un cik pēkšņi
es nevēlos
tik daudz
viena astiņģa
kārnās.

STRESS

Baigs svešvārds,
svešpriekšmets
un
sveštāvoklis.

Tu man neatņēmi labrītu,
tā kā ...

Tu atņēmi man to labrītu,
ko es tev devu.

Es devu tev to,
tā kā ...

Kāpēc tam es
vienā vietā nav noskūta bārda,
un kāpēc tas
es

neizskatās pēc tā es,
kuru es iedomājos,
tā kā ...

Kāpēc es sasītu spoguli?

UZ PAVASARA PUSI

Mēms bezvējš.
Spalgi balts
sniegs.
Neaizskarts.
Un neaizskarams.

Un violeti,
sarkani,
un pāri krūmam
gaidīšanas oreols.

Uz mizas lazda
gaidīšana
samtaina.

Un nedrīkst pieskarties.

Un vēnu zilas
ēnas,
gatavas
īkvienā nākamajā mirklī
pulsēt.

Un nesaredzama
un nesataustāma
kā rūgti salda,
kaklā kāpjoša uz augšu
neatļauta oga.

Un cilvēks pretī nāk
bez acīm,
jo lūkojas uz apvārsni
vien divas gaidīšanas.

Un nedrīkst pieskarties
tai gaidīšanai.

VAKARA LUGŠANA

Saulīt, nekrīti priedēs,
tu sadursies
dzīvās adatās, mīļās
tu sadursies,
krēsla sadzirdēs, kā tev sāp. —
modīsies,
tumsa redzēs, kā raudi bez asarām, —
satumsīs,
un tā aizies,
kam vajag, lai neaiziet,
baltā taciņā nozudīs tā,
kuru vajag,
lai nepazūd,
tumsā iekusīs tā, kuru vajag,
lai neiekūst,
un vien mirkli
par tumsu būs tumšāka.

It nekā vairs pēc brīža te nepaliks,
aiziet pēdējais gaisums
aiz pamales,
aiziet pēdējais gājējs
aiz likuma,
aiziet pēdējā kustība,
pēdējā skaņa
aiz sienām, aiz griestiem, aiz grīdām,
aiz aizkara, aiz acu plakstiņiem . . .

Nēl viens pēdējais
zaķiskais saspringums,
un kaut kur murminot
aiziet tas vilciens,
ar kuru
es aizbraucu projām
no sevis,
bez miesas,
bez biļetes,
bez visa kā
uz kaut ko.

To visu apcēnāto «jānīti»
Nai

To «jā»,

kas dzīvībai un
«jā»

Nost ar to

«jā»

Nai

Ar to «jā»

Tai baltā palātā tik balti,
ka gribas, lai nāk krāsains sniegs,
list krāsains lietus un lai paltis
šeit dzīvojošiem bērniem tiek,
tiem bērniem, kuriem dažam pusmūžs
un dažam jau pie gala mūžs,
bet tieši taļ jau tas vējš uzpūš,
kas tikai bērnu dienās pūš,
un cauri sāpēm, cauri šaušalām
un cauri infarktām un sirmumam
viņš, stiklacaurspīdīgi trauslais,
ir atkal vienreizējs un pirmais.
Pār sirdi varavīksne krīt
un dzer un dzer, un nevar zināt,
vai atnākusi atvadīties
vai atnākusi atgādināt,
ka slēgoties un slēgties nelon,
var nomirt «rīt» un atdzimt «pērn»,
jo ķermeņi un gadi melo
un dvēsele, lai cik tur melo, —
ir melotneiemācāms bērns.

Cik plati plezdamīēs,
cik šauri saraudamies —
mēs vienmēr paliekam
starp «jā» un «nē»
un katrai no tiem diviem palikšanai
kaudamies.

Cik saldi paliek
dvēselē
no «jā» ...
Viss, jā.
Jā. Jā.

Līdz kamēr pats tu kļūsti
vienīgs — «jā».

Un kļīsti pasaulē —
kā prērijā.

Līdz pēdējai no stadijām
slīms ar to «jā»,
par Toričelli tukšāks
no tā sava «jā».

Un sten virs zemes
un zem zemes
nedzīvais un dzīvais
pasaulē:

— To nē?
— To visu atļaujošo «jājulītī» —
Nē!

— To visu apgānošo «jājulīti» —
Nē!

To «jā»,
kas dzīvībai un nāvei reizē saka;
«Jā!»

Nost ar to
«jā»!

Nē!
Ar to «jā».

KĀ SERKOCIŅŠ

Kā sērkociņš,
meklēdams zēvell,
viņš dīdās
un svaidās,
un kņud,
un klīst pa šiem aukstajiem vējiem
un pa zemi velkošiem puteņiem.

Lien klāt
zaļu egļu kleitām
un apledojušiem gulšpiem
un aizdegt grib tieši šeit.

Tik neīsti.
Nemērķtiecīgi.
Falši.

Pats sevī iekšā
būt sasolījies
par milzīgas uguns kūrēju ...

Un puteņi acis bola.
Un vēji nicīgi lūr.

Kādai tāsij,
kādai benzīna plančķiņai
viņš varbūt derētu ...
Kādam ar kūlu
apsarojušamies
ciņam.

Bet vējam apnīk,
un — tankš!

Un nekādas uguntiņas.

Un vāveres turpina laktīt
pa zaļajiem egļu
heopsiem.

Tā iet,
kad zobu bakstāmie
savu ugunsnesesību
neapjēdz.

UZ NAKTI

Turp,
kur tās tūkstošās ugunis saplūst
un par vienu kļūst,
tur, kur tās mašīnu sarkanās
atpakaļāčeles
aiziet un zūd,
ar vēlām acīm
un vēl vēlāku sirdspukstu krūtīs
es skatos,
un atpakaļnekadvairsneatnākšanu
pieņemu.

Turp ir gājuši daudzi
uz savu un svešu
man garām
un uz mani
neatskatoties.

Tur ir nozudis ilgu kā mežu
tik daudz
ar to savējo —
neatkārtoties.

Bet turp aizgāji tu,
un es nevaru noticēt
itin nekam
neatgriežamam.

Un es nevaru noticēt
ar acīm redzamam,
ar rokām taustāmam,
tam
starp dzīvi un nedzīvi
tā kā ar nazi
nost griežamam.

Un man šķiet,
ka pa vienai tās kusušās ugunis
izklīst sāks
un būs vienāds tas koks,

pret ko atspiedies stāvu,
ar to
tajā tālumā,
zem kura stāvi tu ar tukšām acīm
bez manis
un pagaidām arī bez cita.

Un man šķiet,
ka tās mašīnu sarkanās
atpakaļačeles
nāks arvien tuvāk
un pāri man pārbrauks
un nesabrauks.

Bez tevis es neticu
attālumiem
pat tādiem.

LOKĀLPATRIOTISMS

Kad par daudz
un par dažādām
pie manis
svešzemju dīvainās puķes
sanāk,
man kļūst kaut kā dīvaini
krēslaini skumīgi,
un es tikmēr eju,
līdz kamēr grāvmalā
pirmo,
bet savu gundegu
panāku.

Un tad tā dzeltenā
acīs man smeļ:
— Vai, cik dumji
tu daries,
cik agri
varēdama,
es taču tev
jau gar šūpuli slaistījos,
lai, kad vēlāk
gan stindzinošs aukstums
ies pārbaudīt tevi
un uzšļāksies lava,
ar visneizpasakāmāko no vārdiem
tu zinātu pats,
kas ir — vienkārši skaista —
un kas ir —
līdz sāpēm
tava.

Tas visaugstākais cilvēka kāpums
ir tad,
kad nekā vairs nav sava.

Es vēl ticu arvien,
ka pat piekrastes ledum sāp brīdis,
kad gabaliņš
atlūst
un aiziet:

viņš atnāks no apvāršņa
vēl,
kad spalgā zibsnī tā šķautnē
uz mirklīti
salūzīs saule,
viņš atnāks
vēl
izkūsis,
pārvērties vilnī,
un čukstēdams meklēs to vietu,
no kārienes atlūza ...

Un tās vietas nebūs,
un tāpēc man sāp visi vilcieni:
ātrie
un kravas,
un — elpas ...
Kas
aiziet.

Un sāp sveši cilvēki
tāpēc, ka — aiziet,
un tāpēc,
ka briesmīgi runā to mājošās rokas
un briesmīgāk daudz
pēc tam klusē
to soļi un muguras.

Mana dzīvība
pārējo dzīvību vidū
šodien
jau stundu pastāv.

Viens.
Naktī.
Un pats.
Viens.

Virs vienas
zemes,
kas mājīgi klusām
dziļumā gatavo lavu,
kuras garāžās, fabrikās, bodēs
un velns zin kur
atpūšas metāls,
kuras gultās
un uz staciju soliņiem
atpūšas
mani draugi
un ienaidnieki,
virs kuras ciet
ziedu pumpuri
un rokas granātu drošinātāji —
pirms eksplozijas.

Pārējā dzīvā vidū,
starp dzīvo pārējo
mans dzīvais
jau stundu pastāv.

Vēl paliek divdesmit trīs,
lai es nogurtu tā
un no visiem un visa
tā būtu paņemts,
ka vakarā nespētu pajautāt
pat arī sev:
kāpēc?

IKDIENA

Trolejbusa igņa igņu stunda,
slampātāji slampātājiem
negriež ceļu,
veikalā ik stunda —
stumdāmstunda
tikmēr, kamēr
minūtes kļūst dvīņu
vienād-
vienaldzīgas ...

Velns lai rāvis, ver tās acis ciet,
bet neaizveras, vaļā paliek, smil-
šu laukumos pa smiltīm bēr-
ni rušinājas, aprušina Rīgas
saknes, tāpēc aug uz augšu
tādi slaidi torņi, gaiļos iz-
ziedēdami, un gaiļi dzied tām
visām acīm modināmo un,
kamēr tu dzīvs, to nomodā būt
palikušam dziesmu, nomodāl

Es skatos, kā no jauna —
trolejbusos, veikalos un trotuāros
visi nāk un brauc, un iet
ar nāvot pamodušām acīm.

Man ir pašam
aizmigušas
bijušas.

Reizē ar rītu
 vilka mākslinieks
 sarkanu svītru
 pār audeklu,
 meta kūleni āksts
 uz paklāja,
 ņēma skalpeli
 ārsts.

Tā tad pasaulei
 ir kaut kas vainas,
 ja jāieskatās —
 kas iekšā?

Vēl paliek divdesmit trīs,
 lai es nogurta tā
 un ne vairs un vairs
 tā būtu pamēns,
 ka vakarā neapetu pajautāt
 pat arī sav:
 kāpēc?

• • •
Mums ir atvēlēts laiks
no tik un līdz tik.
Cik mēs atņemsim
neizbēgamajai,
cik?

Mums ir atvēlēts
tik un tik,
bet lai pagaida tas
aiz
pasakas.

Mums ir atvēlēts ceļš
no tā līdz tam.
Kopā atvēlēts mums, mīļā meļša,
līdz
noreibumam.

Mums ir atvēlēts
tā un tam,
bet lai pagaida tas
aiz
pasakas.

Mums ir atvēlēts
nemanīt,
nedzirdēt,
nejust,
un ir tik un tik
un no tā un līdz tam. |

Un viens tumšumiņš mazs
sirdī,
un viens gruzītis mazs
acī,
un viens tukšumiņš mazs
visur.

Un nav ...
Un vai dzīvo vēl vispār uz pasaules
pasakas?

Bet mums
ir atvēlēts.

NODELDEĒTS RITMS

Diēna dziest jau un nodzīsis lēnām,
debess ir jau tik tukša, ka skan.
Iet viens gājējs, un stīdz viņa ēna,
kamēr palodzē ieduras man.

Pārkāpj pāri un rāpjas pa sienu,
un tik krampjaini raustās, ka žēl..
Ēna, atstāj man drusciņu dienas,
man tās šausmīgi vajadzēs vēl

Ēna naksnīgu rijamo atdeva,
un tās rijiens ir badains un strups...
Un zem manis — melns, pusnaksnīgs kvadrāts,
un ap mani — melns, pusnaksnīgs kubs.

Un vienalga — sist, plosīts vai graizīts —
viņš ir nežēlīgs, viņš ir mans posts,
un ik reizes viņš man garām aiziet,
dzīvu gabalu noplēsdams nost.

Melns priekš acīm, melns pa visām vēnām,
un virs galvas melns, plīvojošs zīds...
Svešais gājēj, tu to savu ēnu,
garām aiziedams, ņem pats sev līdz.

II

Tāda nakts! Viēnam pašam. Par ko?
Zvaigznes krīt. Zemei karsts. Sniegi kūst.
Tādu tik

divatam
dievi dod —
vienīgā
vienotā
jāsakūst.

Mēnessērdzīgi. Mēness lāsti. Par koš
Odens nirdz. Panāc šurp. Nenoslīkt.
Kam tik daudz
tu pa pasauli,
negriboš

ziedēt, gāji
dikt,
apsīkt
un nikt.

Kad būs rīts. Nesagaidīt. Neparko.
Mirkļi stāv. Gadi stāv. Mūži stāv.
Un pār sevi
tur tevi
kā vienīgo,

jo bez tevis
nekas pārējs
nepastāv.

III

Brīnišķīgi!
Ar seju kupenā.
Un ir varavīksņu pilns rīts.
Apkārt apbrīnā
baltpūkaini zaķi tup,
tavam smaidam
šausmīgi līdzīgi.

Brīnišķīgi!
Ar vēja asmeni
pārbraukt vaigam
un pārcirst apvārsni
to, aiz kura viens celiņš mazs
tecējis
un pie sliekšņa tev
apgāzies.

Brīnišķīgil
Kad ceļi apgāžas
otrādi
un no vecā uz jauno
sit pulss,
un kad viss simtupirmo
un simtuotroreiz
savā pirmreizībā
mulst.

III
Un sam manis — meina, puznākais kvadrāts,
un ap mani — meina, puznākais kubs.

II
un pārciet apvārsni
to, aiz kura viens ceļš mērs
Tāds naktis Vienam pašam: Par ko
Zvaigznes krit. Zemei krietni
Tādu tik

Notek rītausma
 pār baltu pierīti,
 nu, un nevar to miedziņu
 noskalot,
 vai, cik pasaulē balti un mierīgi,
 un pa nakti neviens putns
 nav nosalis.

Un pa nakti neviens
 nav kliezjis
 ne aiz sāpēm
 un ne aiz atmiņām,
 nu, un nevajag miedziņu noskalot.

Gan jau atnāks,
 kas svaidās ar akmeņiem
 tā pa jokam,
 bet sit pušu spārnu,
 gan jau atnāks tā dunoņa apkārt
 un tā vienaldzība,
 tā ērnotā,
 un tas pieradums,
 tas ārpātīgais.

Tek pār pierīti rītausma.
 Nenotek.
 Kāds tu neesošs, nešejiens un mazs!

Un lai vēl vienu mirklīti
 nenotiek
 it nekas, it nekas...

It nekas.

Cik mēs verdziski pīlēdzam maskas,
kurās mums
mieru liek,
neaiztiek,
nepazīst . . .

Ilgi nēsājot tās,
no mums pašiem zem tām
paliek
maz kas.

Masku kartons
plēš seju,
un tās brūces nesadzīst.

Un tu, maska,
tā sargājošā,
tā vārīgo maigumu slēpjošā,
ko mani glāb,
ja es neesmu lūdzis?

Taču dīgst krūtīs vērmelīte
un rūgteni
kaklā kāpj:
— Vai tu atceries to
melno nakti,
kad akmeņiem mēmiem
bez vārdiem
par likteni sūdzējies?

Un, ja tu sūdzies, —
tu lūdz
būt par vergu mums —
maskām.

Reiz atkal būs dzīvi tie vēji,
kas pašķīra miglu
un aizgāja pāri pār upi,
lai mēs būtu divi.

Tie ticīgie, ticīgie vēji,
kas nespēja saprast,
ka mēs tikko vēl, tikko vēl
divi.

Tie bērnišķie, bērnišķie vēji,
kas nespēja apjēgt,
ka milzīga pasaule paveras mums,
kad mēs paliekam
divi.

Tie mīlie, tie mīlošie vēji,
kas nesaredzēja,
ka milzīgas pasaules priekšā
mēs kaunamies nogērbties kaili,
kad mēs esam
divi.

Reiz atkal būs dzīvi tie vēji,
jo vai tad tā vispār var būt,
ja mēs esam
dzīvi.

Velns zin kas ir ar mani šodien,
tāds bezdibeņa malas flirts,
jo trāpa nepareiza lode
tur, kur ir nepareiza sirds.

Tā pukstēt nepareizi pārstāj
un taisa savus slēģus ciet,
un karstā, sarkanīgā nārstā
gar acīm spožas zivis iet.

Bez skaņas. Un tās nāve pārdur.
Es esmu nepareizi beigts.
Jo man vēl jānosauc to vārdu,
ko es sev neatļaušu teikt.

Un nekrīt nepareizais cirvis,
un nekož kaklu asmens sīvs,
un tā es palieku — ne miris,
ne arī nepareizi dzīvs.

Ne sācies kas, ne arī beidzies,
un saspringst viss uz pasaules,
bet tā iet visiem nepareiziem,
kad viņi satiek savu es.

* * * * *

Un neprasa debess, vai ļaus,
bet zemi ar zibeņiem tausta,
un ievas pie zemes liek plaukstu,
lai zemei nav pārāk auksts,
jo ievziedu indes naktīs
mums gribas, lai pretī nāk,
un gribas, lai mūs kāds satiek,
mums gribas, lai kaut kas sākas...
Bet debess nesaprot jokus —
cērt vēl vienu zibeņi šķību...
Nu ko?
Ievu indes naktīs
mēs taču arī negribam
citu neko,
bet — savu atbilstību.

Iesim prom.

Te pārāk pērk un pārdod.

Iesim nost.

Te celiņš glums un slīps.

Te vispirms ir sevi jāapvārdo,

lai kas salds un neists nepielip.

Iesim projām, neaizsargātā

un no aukstu acu skata lūstošā,

jo zem zilā debess lietussarga

kaut kur mūsu abu vieta būs.

Tā jau ir.

Bet mēs šai tirgū kavējamies,

neko nenopirkušie un nepārdevušie,

un to mūsu siržu klauvējumu

visiem saprotami

nepārdēvējušie.

Nepārdēvējušies

ne par gudrākiem, ne muļķākiem,

visas skrandas noņemsim nost.

Duļķes?

Tādās vietās vienmēr krājas duļķes.

Gan jau acīs

pārkonlietus gadīsies

un noskalos.

Tu nemaz nedzirdēji.

Tu nemaz neredzēji.

Tu nemaz nemanīsi.

Vēji

gari un īsi

pār sniegiem pūta.

Aizpūta

sniega čirkstu

zem manām kājām.

Aizklāja

mani pašu

ar baltu vērpeti.

Just

domu krustošanos,

skatienu saskaršanos

mēs šajā dzīves jūklī

esam

par vājiem.

Tramvajs gar tevi dārdēs.

sīkumu spieti

kā odi sīks.

Domu pūces nedzird.

Un manis nebūs bijis,

kad modīsies.

MOŠANĀS

Un atkal rīts ir klāt, pie joda,
es labāk nemostos nemaz
Klajs lauks. Neviena donkihota,
un, cik tik uziet, — dzirnavas.

No akmens — pamats. Cits no koka.
Un spārnu vilciņš satrakots.
Un es ar divām plikām rokām,
tā teikt, līdz zobiem apbruņots.

Un zvans: — No migas taisies augšā,
ja tev vēl paliek kaut kāds gods
un gribas pasauli vilkt plaušās. —
Kas sauc? — Idalgo dons Kihots.

Es esmu atkal savā brīvē
un kuroreiz no jauna dzimts,
jo zinu — divi šajā dzīvē
veic reizēm vairāk nekā simts.

Ir zobens apjozts. Es jau eju.
Ko tur lai dara, ko lai teic,
un tā nu iznāk, Dulcineja,
ka bučosimies citureiz.

Gulšos šķērsām pār akaci,
lai dubļu krāteris tevi
neiesūc.

Baidīšu
lūdzošām acīm.

Un tu tur taču neiesi?

Gadīsies?
Tad es pats noslīkšu
un maldugunī
spidēšu.

Nesaukšu sildīties tevi —
nosalušo,
bet tavas briesmas
klāt nenākt
brīdināšu.

ATBILDE

Kas jauns dzīvē un mīlestībā?
Bet tas —
atnāk velns
un manam ozolam
atņemt zīli griņ,
atnāk nakts —
abos elkoņos iekaras
pasakas.

Kas tiks ņēmējam velnam?
Nekas.
Zīle izspruks kā mīlošs vārds,
un ozols augs.
Sadusmosies
un visas uzreiz aizies
pasakas.

Jo pat pasakā
divu uzreiz —
divu pasaku nav.

Un tik vien?
Kā nav kauns?

Nu, bet tur jau tā lieta —
nekas no tā miris nav
un jauns apstājies,
tas ir dīvainā kārtā dzīvs
un tomēr
jauns.

AKVARELIS

Priedēs un uz akmens sarma,
un uz deniņiem. Ārprāts.
Negrimējies tai marmorā,
es ne vien marmoru saprotu,
es itin visā pārakmeņotā
vēl nepārakmeņoto izlasu,
es vizlā saredzu to,
kad tā nemaz nebij vizla,
bet tikai gāze vai verda
miljardu katlā pirms mums.
Tā es dzīvoju — ķerdams
visnenokeramākos noslēpumus.
Un nav it nekā bailīgāka
par visprastāko nezināmo,
viņš, maita, ik brīdi nāk,
ķircina, urda un mājās —
nupat būs rokā, un — še tev,
un nenokert ir man vaina.
Un manis drīz nebūs šeit...

Vai, cik tas ir noslēpumaini.

Ja mēs divi uzreiz
un vienlaikus
redzējām apžilbinošas
pieneņu gaismas
piegāztu grāvi,
tad nav patiess tas sniegš
un tas debesu
uz zemi spiedošais svins.

Tad viens pavasars tuvu ir
un tuvu nāvīgi.

Nāvīgi.
Zemes un lemešu
atpūšanām.

Un nāvīgi labi,
ka tas ir nāvējoši
visām mūsu un dvēseļu
narkožu būšanām.

Bail,
tik labi, ka bail
tām līdz baltumam spalgaļām
pienenēm pāri stāvēt.

Un ko tu sauc?

Vai tu jūti,
ka nārciņu smarža ir sniegam?
Vai tu jūti ar muguru,
ka skatās debess uz tevi
kā martā?

UZ SATIKŠANOS

Nebīstieties,
Šai mežā
uz tikšanos
atsauca mani
ši nakts
un saukt nebaidījās.

Tā sarkanā uguņu ogle
nav vienacis vilks,
bet mans papiross.

Tā divdesmitgadsimta bērns
vien es esmu,
un mašīnai jāieslēdz sarkanā uguns,
lai zin, kur es stāvu,
un neuzbrauc virsū.

Jo mani uz divata tikšanos
atsauca
melnmatu nakts.

Lai es,
tur tā XX bērns
vai nu pabērns,
ar melnmatu pusnakti
skūpstītos,
kamēr zūd samaņa
un kamēr ietrīsas manī
tie gadsimti tālie,
ko varu es izlikties nepazīstam,
bet kas ir man senči.

Kas tur pēkšņi aprauj elpu?
 No kā smāgs kļūst gaiss?
 Kas ar tvanu piedzen telpu?
 Neatgriežamais ...

Kā uz mirkli aizcirsts elsiens?
 Bālais, saspringtais?
 It kā tūlīt nems un celsies?
 Nepadarītais ...

Tuviem lāss no skropstām nolās,
 tad kaps paliek aiz
 un pār kapu oreolā —
 neizbeidzamais.

Nem mani vēl dziļāk . . .

Es nevaru paelpot vairs —
tik dziļi
es, tevī pakrīzdams, iespiedu seju,
nu smaržo un kož
tās zāles,
ko sašķaidīju
es, tevī iespīezdams seju,
zeme . . .

Nem dziļāk!
Es aizbēdzis esmu,
no kā es bēgu, bet izbēdzis neesmu.

Es bēgu, zeme,
no tā, ko man dzīve
vairs otroreiz nedos.

Tik gaiša
un tīra
nekur un nekad vēl nav bijis
un nav,
un vairs nebūs.

Es izbēgu
no viņas tuvuma
un izbēgu no sava spēka,
cik man viņa bija.

Un tāpēc guļu
ar seju tevī,
zeme.

Man nedrīkst būt acu.
Man nedrīkst būt roku.
Man nedrīkst būt sirds —
ņem to visu man nost.

Un, ja tad jāņem viss,
tad ņem visu.

Es spiežos ar seju
samaltās zālēs un puķēs
un gribu vēl dziļāk iekš tevis.

Un palidzi atsacīties man —
ja ne no tā,
no kā vajag,
tad
vispār.

Es bēgu, zeme,
no tā, ko man dāvē
vais citreiz nedos.

Tik gaisā
un tū
dekur un nekad vēl nav bijis
un nav
un vairs nebūs.

Es izbēgu
no visas tūvuma
un izbēgu no savs spēks,
cik man vīrs bija.

Lai tāpēc gaisā
ar seju tevī,
zeme.

Man nedrīkst būt acis,
Man nedrīkst būt roku,
Man nedrīkst būt ausis —
gana to visu man zāl.

BALĀDĪTE

Bāleliņš ar bērū zirgu
iejājis bij karaļmežā,
sargi sprieda bargu tiesu,
ņēma bāleliņa zirgu,
ņēma bāleliņa svārku,
ņēma viņa cepurīti,
laida bāleliņu pliku
atpakaļ uz mājupceļu.
Bāliņš lēja baltas asras,
sargi atdod cepurīti.
Bāliņš lēja sāļas asras,
sargi atdod viņa svārku.
Bāliņš lēja karstas asras,
sargi atdod bērū zirgu.
Bāliņam list asins asras,
lai dod viņam maijpuķīti,
kas tam bij pie cepurītes.

Sargiem uznāk liela dusma,
nocērt galvu bāleliņam,
uzkrīt bāleliņa galva
samīdītai maijpuķītei,
kuru viņam šorīt agri
deva viņa līgaviņa.

* * *

Lai tas ir pašapmāns,
bet tas nav uzspēlēts.
Ir spārni, kas pār bezdibieniem nes,
un vārdi, ko var izrunāt vai klusēt
pēc vienīgas un vienas adreses.

Un tikai nevar sevī paturēt.
Tas verd kā uguns,
tik dzirkstošs un kvēlojošs, un balts,
un, ja to nepateiks,
stings formā čuguns,
un dzīvei to vairs ārā neizkalt.

Un smagi soļi smagi spiedīs zemi
un debess trauslo krēslu smacējot.
Es nožēloju jūs, tos, kuri nemīl
un dod tik daudz,
cik viņiem pretī dod.

Es tevi piesaukšu,
kad pasaule būs tukša
un visi ceļi izbeigsies nekur.
Es tevi klusēšu
kā neticīgais lūgšanu,
kā ticīgais,
kad viņa Dievs ir kurls.

Mūs katrs brīdis katru brīdī
tiesā
par to, ka nevarībai ļaujames,
kad varam.
Dažs apgalvo,
ka nelaimi var piesaukt.
Es apgalvoju —
arī citu var.

KATRUBRĪD

Katrubrīd
basām kājām uz jūru,
tu, samtaino pauguru
un zaļi līdzenu tīrumu maliņā
dzimušais.

Katrureiz
tur to sapniski milzīgo izbrīnu
nevis par to,
cik tā liela
un augstu pret debesīm stāv,
bet, ka ir tā
un kas tas ir — jūra.

Katrurīt
no tās parastās,
divdesmitčetrstundu ilgstošās
dienas
kā līdzena, ierasta lauka
ar nekad vēl tā
un tik savādi neaizpukstējušos sirdi —
uz jūru.

Tāpat
kā tie, dzimušie jūrai
pie skropstām,
un tikpat, cik mātes,
tik šūpuļa dziesmas
no jūras
izaijātie
meklē tavus
tos samtainos paugurus
un zaļi līdzēnos tīrumus.

Katrureiz
mums dzimt gribas no jauna,
jo citādi gadam
nemaz nav
to trīssimtisešdesmit
piecu vai sešu,
bet ir tikai viena —
kā mūķene
mūrēta laikmeta sienā
un nosmakusi.

KRESLAS ROMANCE

Kad pa Gauju baltas ievas
baltās zvīnās ies,
cits un jau pie citas sievas
mani atceries.

Viss vienalga, kurp tev steigties,
kurp tev celiņš ies,
tev zem kājām nepateiktais
mīksti noklāsies.

Bezmiegs mans tev pāri lēnām
pirmā lietū līs,
mana ēna tavā ēnā
tevi pavadīs.

Atdošanas skaidrums rāmais
man uz mūžu lemts.
Tavs, no manis paņemamais,
paliks nepaņemts!

Nav ne sāpīgi, ne baigi,
tikai mirkļi skrien,
nu, un nekūst sniegs uz vaigiem,
tas ir
tāpat vien.

* * *
Kad pa Gada
pats xvijs
tā un jau
jūs zināt, jums, cienījamiē, man
jāstāsta nav un nav jāskaidro lieki, —
mīl spēlēties.

Jūsu pieaugušnesaprotamība
jums neļauj
tais smiltīs
un klucīšos
saskatīt to,
kā jums pašiem ar gadiem
trūkst vairāk un vairāk, to —
vēlēties.

Vēlēties. Līdzienā vietā
lai kalns būtu,
pils būtu,
tas būtu,
ko jūs
ar pieaugušmācēšanām
vēl līdz šim
nekā
neapjaudājat iemācīt sev.

Un tāpēc tie bērni
tik daudz
un tik daudz kā grib,
to, kā vispār uz pasaules nav.

Mums sāj
bērnu nežēlastība
un vēl kaut kas vairāk
par nežēlu.

Bet pasakiet jūs, mani cienītie, kas
visu zin, — kā lai viņi bez agri
jau satiktas
nežēlastības
var, kaut arī vēlu,
bet iemācīties kaut ko uz pasaules
pažēlot.

Un īsti
līdz galam māk piedot
vien kaut
līdz galam reiz
nepiedevušie.

Bet pasakiet, kas man ir
visu rītu — kā lai viņi bez
jau saukta
neizstājas

Vai vien uz nozāģēta,
nupat dzīvā
vēl koka
tu vari ieraudzīt
gadu riņķi,
kas tam pašā serdē,
un par vēlu saprast,
ka tas ir tavs rads?

Viens nozāģēja
un ilgi stāvēja
stāvus
guļošam blakus,
jo izrādījās,
ka viņi ir divi.

Vēlreiz, I. Vienā vieta
lai būtu kāds
pats bēns,
lai būtu,
ko tas
ar pārdabīgiem spēkiem
vairāk šim
kāds
neapmierinātība.

Un tāpēc tie būtu
tik daudz
un tik daudz kā pils,
ta kā vaspār un pasaules nav.

Ļaudis šis
kāds neizstājas
un vēl kaut kas vairāk
par nāciju.

Nāk nakts. Un nāk pie varas neons.
Un tramvaji pie miera iet.
Un aukstas gāzes peonijas
pār aukstiem sniegiem auksti zied.

Un zilās auksto zvaigžņu plēnes
uz sildīšanos nevar saukt,
un manam prātam vajag Mēness,
jo vajaga to prātu jaukt.

Lai tas pa augstām laktām nelodā,
lai uzsauc kāds, un lai viņš krīt...
Un Mēness nāk. Un pārspēj neonu,
lai cik tas sarkanīgi spīd

Un pielūdzu es tevi, mēnessērdzība,
no visiem aizspriedumiem brīvā,
kā sērkokociņu mani mērc
tu benzīnbākā. Un es dzivoju

tai sprādzienā, kas brīvu plēš
to manu bāku, pilnu sarkanuma.
Vai, cik tas viss rīt liksies bērnišķīgi!
Vai, cik tas atkal patiesi būs
rīt
vakarā.

* * *

Kad nevar it neko vairs lielu
un arī sīkais derdz kā mieles,
var sevi lūgt un pēc tam pielūgt,
un pats sev izburbt varen liels.

Ir redzēts — forumos un čupos,
un visur, kur tik vien nav būs:
viens nes pats sevi iekšā tupus
un ticīgi pats sevi lūdz.

Nav dabā tādas rakstu zīmes,
ko cilvēks nespēj izlasīt,
bēt, kamēr mēs uz to vēl
sarīmēsimies,
cik mūsu nebūtībā neaizpūtīs
vakarvējš un rītenis?

Pret sevi bardzību
un pret tiem tāliem skaudību
es izjūtu tik asi,
ka pat neslēpšu,
lai tikai manā dzīvē
tādas dienas nav,
kad koks vai zvērs
man kaut ko neiemācītu
no tā, kas noslēpts.

Starp jāptārpiņiem
un starp zvaigznēm trīcēdams,
es mazgājos nost
no tām sīcīnajām jezgām,
jo man ir aizdomas,
ka tieši caur šo savu
ricību,
pa godam atzīdams,
es varbūt tikšu
vienu solīti klāt
bezglībai.

Kad es,
no savas ziņkārības izdīdīts,
tukšs kļūšu,
es aiziešu zem egļu zaļām bārkstīm
tai mežā,
kurš ir nolamāts par pūšlotāju,
bet ir daudz gadsimtu vislabākais
un neatzītais ārsts.

Viņš izdziedē,
vien atkārtodams visa dzīvā vienību,
un tad ir atdabūts
tavs dvēseliskais plašums,
jo, zaudējot pret citu dzīvo
respektu un cienību,
mēs paši samīdām
ar savām dumjām kājām
savu pašcieņu.

Un tad mūs dzīvais viss
gan runājot, gan klusām nicina
un nepiedod nevienu
viņam sagādāto
rētu.

Es mežā ieeju kā svētumā
un ticu,
ka viņa rokas
izstieptas pār mani ir —
lai svētītu.

BALĀDE PAR BŪTĪBU

Maza mājele — vārīgs dots,
vējš to apgāzt var vienā mājiņā,
un pie galda sēž dons Kihots
savā vientuļā kara gājiņā.

Durvis aizcirta donna Pansa
dzīvei iepriekšējai un zaimiem,
tagad dzīvo daudz labākā pansijā,
bet es netaisos teikt, ka laimīgāk.

Tad no vecuma nomira Rosinants,
šķūnī karājas viņa āda,
bet, pār zemi kad ziedoņa rasa nāk,
viņš vēl saimniekam sapņos rādās.

Tā dons Kihots pie galda dirn,
un jau sen viņa piedurkne pušu,
bet viņš vārdu tīklos kā zirneklis
tvarsta ikdienas indīgās mušas.

Daža nomirst, daža kļūst vājāka,
bet bez mitas dzen laikmeta skrūve
un ap dona Kihota mājeli
jaunas daudzstāvu dzirnavas būvē.

Drīz vairs neiekļūs saule tai dotā,
varbūt pēdējo staru jau sūta.
Nav jau priecīgi būt don Kihotam,
bet tā nav būšana,
tā ir — būtība.

DOŠANA

Dod sniega vīram ledenī,
lai tam tiek medus dvaša,
jo it nekur tas neder,
kas paliek vienam pašam.

Ar pārākuma splīnu
uz mazākiem blenž tizlie,
bet, lai tev tiek, ko brīnīties,
šis vārdes bērns te izlīda.

Lai tev tiek stiprums plecām,
sals ziemā stipri kož,
un arī saule lec,
lai tev tiek tava mošanās.

Un pat, ja gribi, — zārks
tiek vests gar tavu logu,
lai mācies dzīvot ātrāk
un mācies lēnāk nogurt.

Kad zibens nāks man acīs kost,
 es viņam pretī skatišos.
 Nem manas tumšās brilles nost.
 Un nežēlo. Es pratišu.

Kad pēkšņi uzklups bada bieds,
 es ceļā maizi iztīšu.
 Nem manu maizes riecieni.
 Un nežņaudzies. Es iztikšu.

Kad nāve vērs man acīs ciet,
 ar klucīšiem vēl spēlēšos.
 Man negribēties projām iet.
 Es nespēšu. Bet vēlēšos.

AR TO NEPIETIEK

Ar to nepietiek,
ja esi redzējis, kā zemi rok, —
skatītājs vien tu esi palicis.

Ar to nepietiek,
ja tu ar sevi mokies, —
to var izbeigt,
vienīgi otram palīdzot.

Un ar to arī nepietiek,
ja tu palīdzi,
aizdodams otram savu stiprumu,
ja tu šim — lielajam —
par aukli paliec.

Akla mīlestība
ir nāvot stipra.

Ar to nekad nekas labs nav iznācis —
mīlestība tā saucas,
bet der tikai
iznīcināšanai.

AUGSTIENE

Šodien man tāda augstiēne gadījusies,
ka, jau paskatoties vien,
sirds smagi sit ...

No kurienes viņa tāda
radusies,
kur vai nu es tikšu,
vai arī kritīšu?

Un tā nav sevis
iepriekšiebaidīšana.

Bija viens tāds —
lielīgs bez gala
un uz tik līdzenas vietas, ka riebj,
bez kādas kāpšanas
kāju salauza.

Tāpēc es rozā cerības
neloloju —
es esmu drošs, bailīgs, bet īsts.

Augstienes necieš
tos, kuri melo,
augstienes ciena tos,
kuri atzīst to bīstamību.

* * *

Un viņš nositās pret savu pārkumu...

Es esmu vainīgs,
ka viņu nepiekāvu.

Tagad šķiet pelēki sniēgi ārā,
bet tie ir balti
un nav vainīgi ne plē kā.

Viņi var mani, vainīgo,
izdot,
jo viņš nositās pret savu pārkumu,
jo es atļāvu viņam
nebūt, kas viņš ir īstenībā,
bet sevi izdomāt.

Paštiesa arī ir linčs,
taču labāk nekā nekas.

Redzi, tas sevi netiesā.
Viņš
kā ir maziņš, tā paliks mazs.

Pats sevi nezinot it nemaz.
Tās ir muļķības.
Tā runā akls.

Nazis nezin, ka viņš ir ass.
Kakls nezin, ka viņš ir kakls.

Salaidiet kopā tos,
redzēsiet, ka zin abi.

Ja mēs no sevis
kaut drusciņ baidītos,
mēs visi būtu kaut drusciņ
labāki.

* * *

Reālāk?
Dritvaikociņ, ko — reālāk?
Es jau tā saucu zilu par zilu,
Un dažs labs
jau ir tik stipri reāls,
ka sver vien — tik un tik
kilogramu.

Reāli? Zināt, zāgēt ir pamaz
reālu malku ar reālu zāgi
Bet tikpat reālas pie mums ir
drāmas,
tikpat reālas pie mums ir
tragēdijas.

Cilvēks — daļa un plašs kā daba.
Ja mēs tik plaši to negribam
apskatīt,
tad mēs kasāmieš
ap savām nabām...

Un —
uzskatiet mani
kaut vai par abstrakcionistu!

ES BRĪNOS PAR GAISU

Kaut kā līdzīga nemaz nav
un nevar būt.
Brīnums?
Vārds ir par mikroskopisku
tam fenomenam.

Kamēr šaujамie pastāv,
viņš visū laiku ir šauts
ar skrotīm,
renkuļiem,
šrapneliem,
milzīgām bumbām kā bērnu galvas
un rakētēm,
kuras ir lielākas daudz
par nupat jau izmirstošajām
valzivīm.

Viens ezers ārzemēs
tā piešauts ar svinu,
ka pīlei nemaz nav jātrāpa,
tā mirst no indes.

Nekas tā nav caurumots
kā mūsu gaiss.

Bet tad birst ievas
vai puteņi nāk
un ar saviem baltajiem ielāpiņiem
un ar saviem baltajiem diegiem
aizlāpa.

VISIEM PIEDEROŠAIS

Kad vecenes
nastām plēš vizbuļus,
man šķiet,
ka vissvētākajā
un visiem piederošajā bibliotēkā
plēš grāmatām lapas.

Vienīgā eksemplārā.

Cits pavasars
uzrakstīs kaut ko līdzīgu,
taču šīs zilās grāmatas autors
ir miris.

Un nekad netiks
pie rakstišanas.

Un ziniet,
ka gandrīz ik brīdī
mēs izdarām ko tikpat
vandālisku
ar visiem piederošo,
ar —
cilvēku.

KAPITĀLREMONTS

Tagad es zinu,
kā tapa virsbūve visam,
zem kā
pēc tam Dante
sabāza savus riņķus.

Izrādās,
tos visai mierīgi varēja atstāt
virspusē.

Taču tagad
es nezinu vairs un nesaprotu,
kā tajā situācijā
varēja rasties un pastāvēt
dzīvība ...

Jau veselu diēnu vecs
vējš
putna tik tikko zaudēto
pūku nes.

Un nav kauna.

Tāpat kā mums,
cauri caur pilsētu ejot,
kad es pēkšņi
negaidot
novecoju
un tu tikpat pēkšņi
un negaidot
nokļūsti
jauna.

* * *

Pie tilta,
kur mašīnas paliēn zem zemes,
ap četriem
pēc pusdienas
vai varbūt sekundi vēlāk
man pazuda
dzejolis.

Tas bij krēslas krāsā
un mazliet par sekundi
jaunāks.

Un, kaut viņam
nav vēl ne sugas, ne vārda,
es, atradēj,
lūdzu to atdot,
jo jau visu mūžu
par to
es centos tev atlīdzināt.

VEJA RĀDĪTĀJI

I

Ko rāda vēja rādītājs
tai tukšā, zilā telpā?
Nē, tas nav vējš.
Nē, tas nav gaiss.
Bet tā ir —
likteņelpa,
kas vienmēr jāparāda tiem,
jo nedrīkst, ka acs pierod
pie pastāvīgiem ziemeļiem
vai pastāvīga miera,
lai negaidīti neiznāk
vēl negaidītāks kritiens —
no negaidītas puses nā,
ess viesulis un sit

Mēdz viņiem pārnest svaidību
un gaisagrābstelību.

Es neciešu šo naidību,
un apgalvot es gribu —
nav rādītāji vainīgi,
nav mirklis mirklim līdzīgs:
cik likteņelpa mainīga,
tik jāmainās tai līdzī.

Ja negrib ierūsēt un mirt,
vai elastība nav tā?
Tā vēja rādītājiem ir
un cilvēkiem, un tautām.

II

Viņi nav viēnādi Rīgā un Tallinā,
tā kā nav igaunis vienāds ar latvieti,
mēs esam brāļi, bet neesam dvīniši.

Es nemaz negribu standārtu laikmetā,
lai visi igauņi runātu latviski.
lai visā pasaulē domātu latviski, —
uz vienas nots, kas tad tā ir par rūksni,
tad jau ir daudzbalss orķestrim jāpazud,
tad jau ir šodienai nākotne jāapzogs...

Vēji nav vienādi Rīgā un Tallinā,
tāpat kā nav nekad vienādi bijuši,
un it neko neder pasaulē vienādot —
kad kopā salikts tiek pasaules dažādums,
rodas tās varavīkšpains bagātums.

III

Anno...

Ko gan nav rādījusi šī šautra
milzīgu gadsimtu gājumā sūrāl
Karu no rietumiem.
Karu no austrumiem.
Un gluži vienkārši —
vēju no jūras.

Anno...

Cik gan daudz visa kā
šīs šautras redzētā:
laiki — varoņi —
un laiki — āksti.

Un es jau dzīvoju,
vecvecvecvectēvā,
un es vēl nemāku
lasīt, ne rakstīt.

Anno . . .

Tas uz tā jumta vēl mūžību stādīsies
priecīgā vētrā
un putenī
zēlā.

Es saspringts skatos,
ko rīt tu man rādīsi,
rīt —
dienā, kuru man jāatdod
dēlam.

III

Anno . . .

Ko gan nāvēdīši, ko gan
mūžīgu gadatūkstus
kārn no ietūkstiem.
Kārtas nāvēdīši, kārtas
Uz gūti vienatnes
vēju no jūras.

Anno . . .

Cik gan jādzīvo, cik
ās šautis redzētā
laili — vairoti
un laili — ākai.

Ir es jau dzīvot
vecevecveģēti
un es vēl
laili, ne laili.

II

Viel nav vienādi Rīga un Tallina,
tā kā nav vienāds vienāds ar latvieš,
tā kā mēs esam latji, bet mēs esam

NOSTALĢIJA

Vai es vēl spāpēšu, Rīga,
uz taviem ceriņiem,
vai tie bez skaņas jau birst
uz taviem celiņiem?

Zied jau.
Zied jau te arī.
Bet pieclapū laikam te nav.
Vismaz meklēt es nespēju.
Tur nekā
nevar darīt.

Kad šeit visisākā
pusdienas ēnu stīga,
tad saule stāv
tajā pusē, kur tu,
un es skatos tai saulē...

Un acis man nežilbst.

Vai es spāpēšu, Rīga?

Zemes otrajā pusē,
nāk vakars.

Tātad savā tā saucamajā
celšanās stundā
es tomēr būšu
naktsputns.

Tātad likumsakarīgi,
ka ņemu balta papīra palagu
un redzu sapņus.

Sava gadsimta
pēdējā ceturkšņa
saraustītos.

Tramvajs var dārdēt
caur tiem
(vēl ir tramvajs),
radio klaigāt var
cauri tiem
par dabas aizsardzību
(vēl nav aizsardzības),
benzīns var gānīties
plaušās tiem
(vēl ir plaušas),
bet vēl var pasapņot.

Šodien
uz manu sapņu
novelkamās bildītes ir
sapnis par to,
ka cilvēki skrien
un vairs neredz,
ka pāri tiem cerīgi
nomirst.

Svešā pilsētā
nevajag aklimatizēties,
pietiekoši jau tā
esam akli.

Starp visu neparasto
gan sirds, gan acs
sāk aktivizēties,
un pāri ierastam
staipīties sāk
jaunu putnēnu kakli.

Baro viņus
ar svešo un neparasto.
Un, kad apspalvosies
un pacelsies spārnos,
tu viņu mērķus un maršrutus
neprasi —
ar viņu lidojumu tu
vēlreiz sev pacelsies
pār.

Sai svešā pilsētā man
nav ne draugu, ne ienaidnieku,
vienu mirkli ir
it nekam nepakārtots
tīrsugas prieks.

KRĀSAINI SAPŅI

Kad man nāk krāsaini sapņi,
kad tur visas pilsētas,
visas mājas
ir ar kārniņu sarkaniem jumtiem
tik ābiski,
kā baltajam stārķim
ir sarkanās kājas.

Ne reizi
man sapņos nav rādijies betons,
mana laikmeta
civilizācijas pamats.

Bet sapņos es redzu ne to,
Es sapņos laikam šķirstu
savu Sarkanu Grāmatu.

Sodien

tu sapņos
— lietišķi
sapņos par to,
ka cilvēki skrien
un valde nārda,
ka pāri domā
nomā,

MARGARITA

Kur tavi Meistari, Margarita,
resnā, gudrā un špraunā sieva?
Tu esi akurāt manā gaumē,
neklusē tāpēc ar pelēku smīnu.
Es tos meklēju pa visu Tallinu:
virvju vijējus, tīklu audējus,
siļķu brāķerus, alus brūverus ...
Visu nakti amatus skaitīju,
rītā vēl nebiju galā ticis,
tikpat, cik zvaigžņu, tev ir to Meistaru,
neapkampjamā, gudrā un špraunā.

Neatbildēja man Margarita,
laikam tāpēc, ka gaiša diena,
tik daudz Meistaru nevar pazust,
neviens īsts Meistars nevar pazust!

Sievietes naktī ir patiesākas,
tāpēc šonakt es iešu jautāt:
kur tavi Meistari, Margarita?

Tveicīgā viesnīcas numurā

vasara atnāk munis.

Baltie ceriņi dūmo

pagāniskumu.

Tas tik ir numurs.

Torņi kā vecas usnes

zem saules pelēki viz,

un tumšās velvēs dēd krustneši.

Pagāniskumu izdzīt?

Nekā nebija. Vestibilā

orda pagānu smēķē

un tinas dūmā zilā

arī viens pagānu nēģeris.

Norims dunošās ielas,

izklāsies miglas lakati,

un savu dievu pielūgt

pagāni ies baltā naktī.

Pulkstens ir tikai soši,
bet saulīte jau ir gabalā.
Labrīt, pilsēta svešā,
tu pret mums esi laba.

Atbraucām pilni sīkumu,
īņnodami par visu ko,
tu par mums devi rikojumu —
ņem un kā glāzes izskalot.

Rādīji, ka mums nav kauna
un ka mēs velnu dzenam,
un, ka mēs esam jauni,
pierādīji ar senumu.

Ne ar to smago un drūmo,
kas nospiež un spīdzina aī,
bet kā ar lapu dūmiem,
ko dedzina pavasarī.

Mēs tavu sacīto iekalsim
savu atmiņu priedēs,
un tas tur vizēs kā prieks,
kā zīmogs, kā vasaras iedegums.

AKMEŅI

Nestādīti un nesēti,
skaldīti, lamāti, mēdīti,
lielā šļūdoņa nestie
uz katra tīruma sēd
vizlaini, kvarcaini, melnīgsnēji,
gludi kā ola un repučaini
tup viens pie otra, velni,
un diez vai pat nebučojas.
Ar viņiem bruģē ceļus,
mājas un sētu apkārt,
lasa kā kartupeļus
un kā nelaiķus apglabā,
bet, cik arī gan rakt tos,
īgaunis skatās ar bažām:
pārbrauc pār lauku traktors,
un atkal ir jauna raža.
Gar visiem grāvjiem un tīrumiem
milzīgās grēdās stāv sen tie —
atmiņa par stīpriem vīriem,
šļūdoņa monumenti.
Ja man jautās: kur bijī?
Kas visdziļāk sēd atmiņā?
Kas vislabāk aug Igaunijā?
Man būs jāatbild: akmeņi.

Ar sauli reizē izgāju kert vārdu
(viņš katru nakti aizmanās no manis).
Pa ielu savās gaitās gāja kaķis
(kā mīkstā, melnā kažokā tērpts nodoms).
Bet pati pilsēta bij tuksneštukša
(kā acis, tikko redzējušas nāvi).
Tad izlīda no depo pirmais tramvajs
(tā lien no papelēkas kūniņas spožs tauriņš).
Tad man viens kaut kur paprasīja ceļu
(tā zvirbulēns ēst prasīja man kurpei).
Tad divi izkāvās aiz gara laika
(es nesen noskatījos bezasaru drāmu).
Tad ēna sarāvās kā bruņrupucis
(man apkārt bija pārāk dzirdošs pūlis).
Tad brauca mašīna ar baltām lentēm
(cik bērniņā viss košs un noslēpumains).
Tad svešā valodā viens mani nolamāja
(reiz izbrīnītā priedē spēra zibens).
Tad debess kļuva mierīga un augsta
(simts sajūsmas likt vienu otras galā).
Un tur bez skaņas ātri šāvās svīres
(tik ātri šaujas domas, kad nav vārdu).

Bet es jau tieši gāju vārdu meklēt
(skūpstis, splāviens arī jau ir lūpu vārdi).
Es biju visu dabūjis, ko vajag,
lai beidzot dienu nosauktu par dienu.

Ko pats es darīju, tas man nav jāteic,
ikviens darbs pats to pasaka par sevi.

Tas ir tik vienkāršil

Tik supervienkārši

kā ūdens piliens . . .

Un, lūdzu, palieciē

zem mikroskopa.

Kā ūdens piliens . . .

Un, lūdzu, paskatieties

rasaspodiņā,

kurš mostas.

Kā ūdens piliens . . .

Bet, lūdzu, paklausieties

tad, kad list,

kaut savu palodzi

vai baltā nakti

siena šķūņa juntu.

KĀ MAN IET, KĀ SVILBOJAMAIS

Nemaz
man neiet.

Ar neatļautu ātrumu
es ķēru dienu,
un diena jāķer ir ar
dienas ātrumu.

Es esmu aizšāvies
tai garām
un šodien nedabūšu
tikai viņai
un tikai viņai
piederošos burtus.

Ko lai es tagad daru?
Jo esmu izsaukts pie nakts tāfeles
un rokā jau ir iedots
balta mēness krīts.

bet reiz tu nāsi
uz mana kuga
kā bezdabīgā
griezā uz brūni.

* * *

KĀ MAN ĪST
VIENKĀRŠĪBA

Brīvība + Brālība + Vienlīdzība +
Klirība + Ārība + Vienaldzība
ir nulle.

Aizdodiet man
 kaut vienu vieninieku!

MATROŽU SVILPOJAMĀIS

Vētra mūs daudzkārt
gāza no kājām.
Dzeguze sauca
naktīs uz mājām.

Bet, ja čukst vēji,
ko pašam čukstēt,
ja izvēlēties,
tad nav ko pukstēt.

Vienmēr tas pats
līguma slēgums:
jūrā un atpakaļ —
paisums un bēgums.

Tas kaulos turas.
Kurais nav skrējis,
bet jūras buramo
nav atminējis.

Bet reiz tu nāksi
uz mana kuģa
kā bezdelīgactiņa
grozā uz bruģa.

Es tevi gribu tikai atcerēties
ar savu nepareizo atmiņu,
kas slikto nemaz nevar izturēt,
kas neātceras logā sviestos akmeņus.
Bet tu par tuvū. Un ir fokusā
īkviena vienaldzība un vēsums.
Var neredzēt. Bet tur jau ir tas joks,
ka es pat tumšā naktī akls neesmu
Mēs būsim. Paliksim un mainīsimies
ar bijušajā dažreiz mestu skatu.
Es gribu aizmirst visas, visas vainas
un iznīcināt tās ar attālumu.
Tie nebūs meli — slikto neredzēt,
jo visa tava būtība ir tīra —
ar ikdienu un sīkumiem — tā berze
pie tavām skrāmbām vainojama ī.
Tu vari mani vainot vājumā,
ka es no grūtā ķepurojos lēti,
bet tu jau zini — citu māju nav,
es tikai tevi gribu atcerēties.

PASAKA

Apjož par siksnu
galveno ielu,
aizsprauž aiz siksnas
torni par tuteni ...

Bērņiba tālā,
bērņiba lielā,
ko tu nāc atkal
un kutini?

Kā izgāzti celmi
stāv daudzi gadi,
dienas kā izkulti
salmiņi.

Un jau pa reizei
veļi ir rādi
un rādās kapu
kalniņi.

Fui! Tas ir tāpēc,
ka ilgi nav sapņots,
ilgi nav mākoņos
palidots.

Ilgi nav noreibts
izdomas apiņos,
pārāk daudz lietots
ir validols.

Kā senie grieķi
nevar bez Zeva,
kā zive nevar
bez asakas,
tā visi bērni
un vecenes nevar
un veči nevar
bez pasakas.

Un tad es aplusu.

No zemei pieplakušas
 mazas, zaļas lapiņas
 zivs zviņas lielumā
 līdz stārķa majestātiskajiem riņķiem
 padebešos,
 no zirņa
 dzīvā,
 apvīta ap alksni
 beigtu,
 no ūdensrozes baltuma
 līdz zemes melnumam,
 zem
 miglas sapņošanas
 un dzeguzēm
 ar desmit atbalsīm —
 viss sarunājas,
 visiem saprotot.

Es jutos sīks,
 lai iejauktos
 tai runāšanā.

Cik daudz ir vajadzīgs,
lai saprastu,
ka nav virs zemes mēmol

Dažs tā l nomirst,
sevi klausīdamies
tikai.

Un svēti ticēdams,
ka pārējie ir
mēmi.

Es putnu nopirku
un izlaidu no
būra.

Putns sēdēja
uz vietas
it kā būrī.

Bet pāri
brīvi padebeši bija —
pār abiem mums
un — vieni un tie paši.

Trīs lietas mani mulsina
pašreiz:

ka pastāv laika pārstādīšana,
Tāpat kā koks,
laiks brīdi sastingst,
brīnoties
par jauno vietu,
bet tad augt turpina
un ieaug,
un viņa saknes dzer
pavisam citu sulu;

ka es nupat kā biju
citā laikā
un attīrītu krāsu, skaņu vidū
pats attīrījos
kā tā velnišķi
un dullinoši spožā saule,
zem kuras apsvīlu;

ka man vēl tagad pāri
stāv divas saules,
bet uz šīs pašas lapas
ar pirkstiem sataustāmas
divas ēnas,
un tas viss notiek
nevis pasakā,
bet īstenībā.

PAR TO

Par ko?

Par to, ka dievināts par maz.

Par to, ka skopi viņai vienai ziedots,

ka uzklausītas citas pasakas

un reibts un grēkots citu krastu ziedos.

Par to,

ka reizēm sacīts — kas par to,

mēs abi ilgi būsim zem šīs saules ...

Par to,

ka balsi nav pa istam pārmantotas

vien šinī straumē dzīvojošās gaviles.

Par to, ka it nekas nav briesmīgāks

kā — mīlošais pie mīlošā

iet ciemos.

... Un balta Gaujas migla nāk man klāt

un mani dzīvu

sevī iemūrē.

Pārāk labi,
lai būtu tā,
ir mums abiem
šai grūtumā.

Lēpas likst smagiem zariem uz zemes
pēc atbalsta, medus tās lauž, medū
tvanīgas vasaras atbalss, un melnas,
kūpošas zemes tvans briedīgi gulstas uz
pleciem, un tev un man briedīgi
spiežas vēl tuvāk pie zemes un vai
zemē iekšā, bet mēs tur tāpat būsim
reiz, tāpēc smagumu nost, un lai āt-
rāk mūs brīvē no tā gaviļpilns,
nesaprotams, bet smagumu vieglumā
pārtaisošs pirmdzimtā brēciens...

Pārāk labi,
lai būtu tā,
ir mums abiem
šai vieglajā, vieglajā, vieglajā
grūtumā!

Neceri zeltu nest azotē,
tev lemts ir — atrast un pazaudēt,

No sevis esošā gainīties:
atsperties, atgrūsties, mainīties.

Mainīties — zeltā un sīknaudā,
līgavas āūtā un liķautā.

Granīti visi kļūst zvirgzdaini,
der tikai skatieni dzirkstaini,

no sevis un šodienas atrauti,
ar nākotnes nojautām apkrauti.

Nav pagātne jaukta, **ne** nojaukta —
to sabradā nākotnes nojauta.

Plok godi, un pīšļos birst ērtības,
un paliek vien patiesas vērtības.

Neviens vēl nav nākotni noaudis,
bet laiks to sev pāri
ir nojaudis.

MOTĪVS AR ZEMTEKSTU

Kad grieze strīkē izkapti,
teic — sveiki — rīta miegām:
no pavasara izkāpts ir,
un vasarā ir iekāpts
līdz potītēm, līdz ceļgaliem,
un tad jau smeļas mutē,
un pāri visiem ceļiem
kūp rudzu zelta putekļi,
un baltī miglo madaras
līdz tālo mežu svinam,
un — kā ir dzīvē jādarās —
man pērkons atgādina.
Es zinu — jāvāc govij siens,
ar steigu kopā jākašā,
bet jau pār mežu negaiss brien
ar spožām zibens dakšām . . .

PĒC MANIS

Mazs priēdēns mazus zarus rīdē,
bet mākoņus reiz ganīs,
un nebūs priede vairs, **bet mežs**
tas mežs, kas būs pēc manis.

Un aizklist prom aiz pamales
mans skatiens gaišs un skanīgs
ar to, ka tevi mīlu es,
es palikšu pēc manis.

NAV NAKTS

No smilgām,
no madarām,
no vilku vālēm
mans mēness kāpj
un vēl ir pavisam rasains.

Bet pastāv bez pasakām
pasaule,
un tā šņāpj,
un stāvu nakts klusumā
asiņains.

Jo ir kaut kur diena
un tajā šauj
uz mani
un manu mēnesi —
bļauj,
ļauj,
kauj,
un slid pār mani
tās ēnas,
kā nesēju nav vairs ...

Pie apvāršņa skūpstās,
un rasa pil
pār jauniem un karstiem
pleciem,
un man to dēļ,
kuri zied,
luri mīl,
īr apvāršnis jātur,
lai nepārcērt.

Zila dzelzs
dziļi dzels —
novaldi tol

Aizturi lodi
nomaldīto.

Nav aklu ložu —
tās visas redz,
tās visas kož:

cilvēkam plecā,
pierē rītam,
brūnam paceplītim
ligzdā krīt
un sasit olu . . .

Pats esi saimnieks
gaismai un krēslai.

Aklums nav acīs,
aklums ir dvēselēs.

Un viens kā leduskaits
pa mani pašu pīd.

* * *
Pie viena paša mirkļa turēlamies,
var nomirt un var mūžu nodzīvot,
bet tas būs grausts, no visa dzīvā pamests,
es atteiccs un nolādēju to.

Lai piedod mirkļi — lieli, nebijuši —,
ka pieceļos un aizeju no tiem.
Jā, sāp. Jā, ir un kaut kas paliks pušu,
bet cilvēki pat dzimst no pušumiem.

Un dzīve liks man trūkties un liks būties
par tādu nepateicību, bet, lai nu kā, —
lai kaut ko pieteiktu,
ir jāvar atsacīties —
tā tiek
no nebijušā
pie — vēl nebijušākā.

PIRMATKLAJEJI

Uz zaļās zemes tikpat kā nav stūru,
kur vēl uz kādas kartes paliek balts,
un pulku acīs karsts un skaudīgs sūrumis...

Un pats tu arī
mēness naktīs alc.

Starp vīriem, kam nav bail no paša vella,
tur kāju spert, kur vēl nereiž nav spēks,
bet nepeld vairs neviena karavēla...

Nav vērts aut kājas?
Parauj velns, ir vērts!

Tāpat kā agrāk, dzīves zuda sniegos
un vīrus aijā vētras pūtiens grūts,
un viņi pinas džungļu zaļos diegos...

Tāpat vēl šodien
dzīves pēkšņi zūd.

Ja apņemas un iet pa visu banku,
tad daudz vēl visa tā, ko nepaceli,
ir sārtās sirdīs milzums
baltu plankumu...

Un viens kā leduskalns
pa mani pašu peld.

Es ierados uz dzīves pīrāgiem,
bet liek no lāuka lāsīt akmeņus.
Kad līst, kad nāk caur miglas vīraku
daudz rudeņu
pavisam drēgnos,
pelēcīgos apmetņos.

Es atnācu, lai silti vannotos,
bet man liek pelnos izmisumā skatītiēs
un, rūsgi apsvilušās lapas ganot,
pa dubļiem ceļu mērit
plati, plati, plati.

Ceļš tukšs,
un nav kā priekšā kaut vai errotiēs
un izgāzt iekšā sakrājušos dūksti,
bet vārna tup un skaļi mani nerro,
ka viņa vairāk mākot gan,
kā tikai sūkstīties.

Un tad viens siltu plaukstu
uzliek man uz mutes:
ko ražas laikā kaut,
gan izkautsies līdz apnikumam
putenī.

SKOLOTĀJS

Viņš redzēja tās durvis,
kur no zemes aiziet migla,
un trepes,
pa ko lejā nokāps zibens.

Viņš burvestības mācīja
pie sava burvju stikla
un — jauns būt
no mums iemācīties gribēja.

Viņš redzēja mūs tādus,
kādi bijām,
un redzēja,
ka mēs to nezinām.

Un stundā
par tām apnikušām bizantijām
viņš palaida mums klasē
dzīvu ezi:

— Lai paliek, kas jums šodien
uzdots bija.
Es redzu, nezināt.
Bet vēlāk izlasiet.
Šis biedrs (ezis)
arī var kļūt Bizantijs,
un — kļūs vai nekļūs —
to jūs izlemsit —

Un malā aizgāja
gan viduslaiku sodi,
gan firstu divkaujas,
gan sholastiski strīdi.

Mēs ieraudzījām formulu.

Kas vakardienu neredz,
tam nav šodienas,
kas šodienai nav viss,
tam nebūs rītdienas.

Kaut kāda tāla redzēšana
acīs ienāca,
un ezis vairs nekad
mums klasē neienāca.

Un visiem mums
viens kopīgs baigais brīdis
pienāca,
jo mūžam jauns
no mums
viņš tomēr neiemācījās.

* * *
Man ir svarīgi,
kāpēc tu sēdi
līdz vēlai naktij
pie formulu stabiem.

Man ir svarīgi —
ko krūms ēd?

Un visi bērni ir
vienatnē
labi.

Svarīgi,
lai tu uz formulu kolonnām
neuzcel pašapmānu,
mums visiem draudošu,

lai krūms par badu
mūs mēmi nenolād,

lai mēs saprastu galaktiku,
to —
kad bērns raud.

Svarīgi,
lai kaut kas pēkšņi nav —
fatāli
jūtu un domu
kritiskā masa.

Mēs no visa
un sevis
attālināties.

Bet vairs nav baušļa —
ka vienmēr var
sasaukties.

DZIESMAS MIGLAINĀ VAKARĀ

MIERS

Ko gan tā migla tur pielūdz,
likdamās zemei uz pieres?
Mieru, vienīgi mieru.

Pieņemsim, es esmu miers.

Kāpēc man netic tās zvaigznes?
Naktīs es ņemot to mirdzumu,
reizē ar rītausmu aizmirstot.

Pieņemsim, ka tas tā ir.

Kāpēc mēs dodamies projām
laukā no mīlotām rokām —
tālumā, naidā un bojā?

Pieņemsim, es zinu to.

Ko gan pēc tam vēl lai pielūdz —
velnu vai pāvesta tiāru?
Mieru, vienīgi mieru.

Sakiet man, kur ir tas miers.

MĒS

Pasvieda sarkanu ziedu man mirdama
tā baltā diena un tagad jau tumst.
Es tevi dzirdu, tu mani dzirdi,
kaut gan simts mūžību starp mums.

Tāpat kā pamalē zeme ar debesi
izliekas kopā un apmāna mūs,
tāpat mums kāzu un tikšanos nebūs,
bet vienmēr dziesmā tā pamale būs.

Nevajag gudrot, un nevajag mērit,
man šajā dziesmā neviens vārds nav sīks,
ar viņu priecīgāk būs stundā sērīgā,
un lielos priekos ar to skumjāk tiks.

Atceries dzīvojot, atceries mirdama —
ne jau vien paņemtais ir ieguvums:
es tevi dzirdu, tu mani dzirdi,
un tas ir viss, kas ir bijis starp mums.

ILGAS

Čigānsaule, kur tu esi?
Vijoli no miglas velc
un no manis izvelc dvēseli,
tā man krūtīs pārāk smeldz.

Kā tik zeme miglu uzsedz,
tā sāk skanēt balsu daudz,
ka uz visām četrām pusēm
vienādi un karsti sauc.

Migla biezāk — balsis skaļāk,
viena — uguns, otra — zīdš,
un es plēšos četrās daļās,
nespēdams to izdarīt.

Čigānsaule, ātrāk dedzies,
lai tās burvestības zūd —
negribu būt miglassērdzīgs,
gribu mēnessērdzīgs būt.

Baltās, aicinošās kaismes
dziļi savā sirdī sēt
un zem tavas trauklās gaismas
kaut kam vienam piederēt.

man šajā dzīvē nav neviens vārds nav sīks
ar visu precīgāk būtu stunda sēdīgā,
un lielos priekos ar to skumjāk tiks.

Vai tu maz zini,
smilgainais cinīti,
ka esi saposies
kā uz kāzām?

Es viņā skatījos,
es viņā sapinos,
es jau tad milēju,
kad bij maza.

Es viņai staroju
ik baltā rītā,
bet daudz spīdēja
zvaigžņu meļu.

Nem savās smilgās
sudraba ilgas,
uz viņas kāzām
ej pa šo ceļu ...

Kā zeme vakar sauca sauli. Ārprāts!
Par sienu gribēja kļūt kuplie vāli
par māti jaunam rudzu laukam -- vārpa,
un dzeltens īriss sauca savu brāli.

Un savāds vainīgums tad iekšā dedzina,
kad tev visapkārt nepārtraukta saukšana
un ir tas kurlais brīdis, kurā nedzird
ne saules cilvēkos, ne tās tur augšā.

Viens nāk un zemei lūpas apslacina,
viens jūlijlietus aumaļaini devīgs.
Vai tā viss tiešām bija?
Kas to zin...

Es ļoti stipri klusām saucu tevi.

* * *
Tam vajadzēja notikt —
dzīvi dzimušam
un nevis mēģenē
pēc shēmām izgudrotam —
pie dzīvā jāatgriežas.

Nevis ņemt, bet dot.

Un, lai man sētuves nav šodien kaklā, —
es līdztiesīgi
savu taku minu
starp akmens slinkumu
un bites čaklumu.

Es — dzīvs
un viņus — dzīvos
papildinu.

NEPIEPILDĀMĪBA

Ir brīži,
kad klajumā stāvi
kā pie slāpēs mirstoša gultas.

Bet tev nav ne pilītes ūdens.

Tev šķiet,
ka ne strautu, ne upi
tu nekad neesi redzējis.

Ka tie ir bijuši tavi sapņi,
kad pašam slāpa.

Ka tie ir tie paši
maizes kalni,
kas rādās badā.

Un tevi spiež
visuvarenais,
šajā tvanīgā klajumā
tavs varemais
bezzspēks.

No kā gribas raudāt.

Pagaidi.
Jāraud būs tad,
ja reiz tev šī sajūta
pāries.

No miglas
slapji un spīdīgi bērzi.
Fajansa zilonkaulbaltas lauskas
uz laimi.

Apvītušas,
savu jau izprieicājušās puķes.

Bet es visu nakti
vēl atvadījos un atvadījos
no drauga,
kurš zuda tik pēkšņi
kā kritoša lidmašīna.

Un man bija baismi,
ka viņa bērēs
puto līdz trakumam
nepareizas un priecīgas dziesmas ...

Paldies Dievam ...
Nakti ir dzēruši kāzas,
un viss ir pareizi dziedāts.

Man ir pūce.

Ja es ne būtu pūce, kā visas — bez skaņas.

un es būtu vesela nakts —
kurš man ir milzu brūce
no sabrukšanas
un atdzimšanas.

Jā, man ir laiks —
tas viss ir milzīgs un galīgs,
bet man ir milzīgs un galīgs,
no baltā un melnā sastāvotā.

Tas, kas ir palīga,
kurš vai nu palīdz,
vai traucē.

Zāģis, kas ir manu svešo un mīlo,
manā rokā ir jāizdara tik klusu,
lai neviens smaids
vai vaidis
tavu pusnakti neiztraucē.

Man jādzimst
kur, kur jādzimst —
un jāmirst —
bez skaņas.

LŪGUMS

Palīdzi man
šodien iztikt bez palīdzības...

Es nesmejos —
tikko mostos,
tā viss kas man palīdz.

Pat gaiss,
kurš uzmodināja,
asinīs iedzīdams rītu.

Pat logs,
kurš mani izsauca ārā.

Pat miežu lauks,
apgalvodams,
ka nenopļausies bez manis.

Bet, ja tik daudz palīgu, —
es sākšu paļauties
tikai uz viņiem.

Un pienāks rīts,
kad nemaz nepamodīšos...

MADARU CEĻŠ

Ja es nebūtu griezies no magistrāles,
mājās ticis es būtu daudz ātrāk
un es paliktu bez tās tāles,
kur ved šis te ceļš cauri madarām.

Jā, man tiktu tas viss, ko dod lielceļš,
tas viss zināmais un redzi postošais,
bet man nebūtu ticis Piena Ceļš,
no baltām, sīciņām zvaigznēm sastāvošs.

Tas, pa kuru es gājis tiku
bērna zinātkārībā aklā,
kamēr nonācu pie galaktikas
un pēc tam pie cilvēka atpakaļ.

Zāles stiebriņš ir varens tilts,
maziņš kukainis — varens dzinējspēks,
bērns lielā pasaulē ielec ar smildziņu
un caur pilienu jūru zin.

Tāpēc iedami metiet loku
tur, kur bērns savā grāvmalā sēd,
tur, kur bērns, uz vēdera nogūlies,
savu izcelšanos un nākotni pēti.

Tur it nekad, nekad nav būts,
kur smarža vai pa zemi iet
un tevi līdzī doties lūdz
tas vakars, kurā liepas zied.

Ar senu vīraksmaržu tvan
tas būrums, kuru vēji nes,
no seniem stropiem bites san
un pašas baltās senatnes.

Un aizkvēlojas vakars vēls
ar medu, kas no zariem viz,
un katrs pazudušais dēls
ir pēkšņi mājas atradis.

Un medus uzgailē un dziest,
un cilvēks domā tāpat vien,
cik viņš ir rūgti maldījies
nupat, nupat, kad bija viens.

Bet nav uz zemes vienatnes —
tā mūžība pa liepām dzied
un oreols, ko pāri nes
tas vakars, kurā liepas zied.

Nu es esmu iekūlies Sahārā . . .
Bula laiks,
ka pat akmeņi svīst,
un — cik karstu jūdžu līdz vakaram —
zemes vēzītis saskaitīs.

Nē, no mājām neviens mani nedzina
tā kā toreiz —
apdulloši sen,
kad es aizgāju uz savu dedzienu.

Tā vien lūgšanu
uz «āmen»
dzen.

Katrā jūlijā mani sauc taurējums,
ja gribat — aptaurējums,
un man vajag iet
caur saules uguni
un liepām cauri
pie tā, kas gaida
tur — aiz tā lietus.

Vai vēl tālāk,
to neviens nezina,
kur viņu sagaida
no jauna dzimšana.

Smaga ir iešana
pēc —
nezināmā.

Neizbēgama ir iešana
pēc —
nenorimšanas.

UZ RĪTU

Uz rītu
kā stobru,
kā uz uzvilktu gaili
es skatos
un nevaru acis novērst.

Man ir, liepiņa,
par tevi bail ...
Agrāk man nebija,
un simtām liepu
nav vairs.

Uz rītu
es ceru
tik vien, cik uz sevi,
no tā arī visas cerības
jāsāk.

Pēc tam tik var skatīties
acīs tev,
mans svešo brāl,
un tev — svešo mās.

Uz rītu
es iešu
meklēt to sabiedroto,
ko nosapņoja man
sirds.

Ne ņemt no viņa kaut ko,
bet — dot
to pašu mazumiņu,
kurš man ir.

AIZ DZELTENĀ LAUKA * * *

Pāri pelēkas dzērves es laidīšu.
Aiz tā dzeltenā lauka es gaidīšu.

Kaut tik zemu tās vārpas vēl neliktos.
Kaut tik tāli viens otram mēs neliktos.

Būtu mazāk to baltmiglas lēveru...
Būtu klusāks «bez tevis es nevaru...».

Vai tad diezgan nav bijis to viesuļu?
Nē.
Un dzeltenais lauks stāv kā piesauļots.

Karsts un mīksts zem mums abiem
tas paklāsies...
Un būs brīdis,
kad mūžībā paklausies.

Un bez skumjuma un kāda žēluma
nebūs kauna mums
no sava
vēluma.

Vai, cik briesmīgi smaīdu var nokavēt!

Un ir atkal viens
nedzimis bērns,
vēl viens iznīdēts brīnums,
viens nenotikts tuvums
un nesasilts
siltums...

Vai, cik vienkārši ir —
smaīdu nokavēt...

Vēlreiz pierast pie —
nokavēt,
pieradināties...

Un tad vienā rītā
tev pamirst seja,
tu nejūti
un tu vairs neredzi,
ka tevī skatās,
bet vairs ne dvēselē,
tev skatās cauri
kā pašam vistukšākam
stiklam.

Un tu neatspoguļo vairs...

Vai, cik neatgriežami ir —
smaīdu nokavēt.

* * *
Atkal nokrīt kāds plīvurs,
un pasaule atkal
no jauna ir krāsotal

Dzīve,
kuroreiz
tu mani atdari dzīvu,
žēlsirdīgā
un nežēlsirdīgā mās?

Mana mūža par maz
augšāmcelšanos
atdarīt...

Šajos milzīgos brīžos
es šķietos sīka draža,
ūdenskritumā
ievirpuļojoša
ātri...

Bet tad nāk miers
un lielumjušana
lielā vilnī,
un viscilvēcīgākās
domas pār pieri,
un raganisks aicinājums —
tur mani, nepilnīgo,
sauc pilnība.

KĀPS ZIRNĪ

Kāps zirnī augšā,
dzīve pārāk gatava —
ne kājām, ne braukšus
pats sev netiek klāt.

Sīkumi zemē vilks
seklajā vagā,
bet saules zemeni
gribas pagaršot.

Mākoņu skābputru
ēst pilnu vēderu,
to klopsi ātro,
kas Dievam neder.

Liks zirņu zari
zemāk un zemāk,
bet pēc tādas barības
var arī zemē kāpt.

SIENA LAIKS

Siena laiks — Dieva laiks,
gar visiem ceļiem
priekš izkopts vaiga
stiebri krīt uz ceļiem.

Par savu ziedēšanu
pateikties debesīm —
nevienam tādu ziedu
virs zemes nebij.

Neviens tādā rasā
kails nebij stāvējis.
Nevajag asaru.
ja pēc tām — nāve.

Smaržīgi siens birst,
mēs klusi skatāmies —
arī mēs mirsim,
arī pēc mums — atāls.

'Atdzenas mākonis
ar savu krusu,
prasa — vai es mākot
sāpes ciest klusu?

Nē, es nemāku —
taisni kā grāpi
sāpes mani ņems,
ja blakus sāj.

Bet, ja nu pašam
tā sāpe iedur,
zem sirds to pašai
un — es dziedu

Jo sirdī dziļāk
lien sāpes šautra,
jo vārdi mīļāki,
jo dziesma jautrāka

Citu ko tiešām
vēl gaidot stāvi?
Klusām es ciešu
vienīgi nāvi.

MANTA

Liktens man iedeva
mantas apslēptas
un vēl piedevām —
sirdi bez atslēgas.

Neesot taupīšanai —
kam prātā ienāk,
mantu varot laupīt
naktī un dienā.

Sunīti iegādājos,
lai sarga naktī,
sunīts mani iegāza —
pats sāka zagt.

Nopirku bisi,
ja reiz nav suņa,
bet zagļi visi
atnāca bruņās.

Labi, nav žēl
un nav ko glabāt —
mantu par velti
dālāšu nabagiem.

Nabags rāda mēlīti:
— Nepūlies velti —
tie jau nav zelti,
ko dod par velti. —

Atpakaļ liktenim
gribēju atdot.
Nerādās liktens
jau kuro gadu.

Rauj viņu jods!
Apraku zemē:
ejiet un rociēt,
rociēt un ņemiet!

Saskrēja lērums
tādu, kam slāpst,
bet uz simts ērmiem
tik viena lāpsta...

Zīmīgs faktiņš
(patika man tas).
Ai, kāds būs slaktiņš
dēļ šitās mantas!

VĒSTULE

Nevajag plēst,
man ir viens lūgums —
tu šito vēstuli
parādi ugunij.

Liesmai rokā iedod
ar visu marku.
Tā senči ziedoja
ugunij — dārgāko.

Es viņai vārdus
plēsu no bērza tāss,
vilciena dārdoņas
un bērnu dārziem.

Pēdējā rinda,
pēdējā lūgšana,
un sirds krīt šķindot,
un tā ir tukša.

Un galva gaiša
no asām mokām,
un krīt kā aizšauta
uz galda roka.

Sacirsti mezgli,
sakupāts lēmums —
pateikts līdz bezdibenim,
un aiz tā — mēmums.

Pieceļos kājās,
skatos pār krūmu,
kad virs tavas mājas
redzēšu dūmu.

Ja dūmi necelsies —
pie tevis ciemā
kastaņu sveces
aizspīdēs ziemā.

APMEKLEJUMS

Cilvēkam sakņu nav
bet, lai viņš būtu
dzīva daļa
no dzīves milzīgās,
viņam uz brīdi
par bijušo vajag kļūt —
viņam ir jāapmeklē
savs pilskalns.

Jāatsakās
no takšiem un pikapiem,
no visiem moto un visiem aero,
jāredz — ko vari,
ja tev ir tikai:
dūša,
spēks,
šķēps
un vairogs.

Jāpaskatās,
kāds metāls ir muskuļos
un kāda locītavās ir smēre,
jo vajag —
ik brīdi lai mūsos ir drusku
Mežotnes,
Durbes,
— Sīdrabenes
un Tērvetes.

Un tā es savā pilskalnā stāvu.
Zilg, meži
kā zili dūmi.
Lai dūmi ir —
es negriou nāvot
redzēt pār mežiem
trauksmes uguni.

Bet, ja tā aizgailēsies
kā vilka acs,
bet, ja tā aizsāpēsies
kā mūdža kodiens,
tad es tikpat ātri, kā nācis,
nelabu nojauzdams,
atgriezīšos
šodienā.

* * *

Virši bitēm ir — medus,
bet mani virši ir — skumjas
un nevis kādā tur nedienā —
pavisam gaišā un dūmakainā,
kad meitenes gaida to gaidāmo —
bez vārda, bez skaņas, bez izskata

Skumjas man ir tādas pašas,
tās nav ne medus, ne vainags,
tās ir tāds cerīnains tālums,
pār kuru lidinājas
neredzams kaut kas visiem acīm,
un smeldzīgs.

Pašreiz sāk ziedēt virši,
to man pateica bite
un pazuda manam skatam.

Un manī aizziedējās.

Un nāc tu pa maniem viršiem
ar pilnīgi basām kājām,
tiem viršiem nav asu zaru,
un nav tajos viršos čūsku.

Mēlones,

Darbcs,

Sārtānes

un Tērvetas.

Un tā es savā priekainā stāvā.

Zilgi meži

kā zili dūmi.

Lei dūmi ir —

es negribu sākot

redzēt pār mežiem

brāķu un ūdus.

Atvarains cilvēks.
Atjēgties nepagūsi, ka ieraus.

Atvarainu cilvēku,
lūdzu, atstājiet mierā.

Tāda dzelme
nemaz nevar bez atvariem.

Uz tādu dzelmi
jūs plašāk acis atveriet.

Atvarains.
Viltīgs.
Slicinošs.
Pietiek.

Atvarains.
Tāpēc ka jūsu tik daudz.

Atvarains,
tāpēc ka viņam
tik daudz pieteku.

GAIŠĀS ACIS

'Acis tik gaišas,
ka paliek baismīgi...

Pasaki, gaišreģe,
kas rīt man kaiš.

Kas rīt man neiznāk.

Kas rīt man ir
tāds kā nereiz
grūts.

Gaišreģe, lūdzu,
zinātgaišumu dod.

Rīt grūto
es gribu paspēt šodien.

Vēl arvien stāv daudz teātru.

Lugu nav.

Vēl arvien stāv tavs, Eifeli,
mugurkauls.

Un nav jāliekas bendem par
pāteru.

Un nav zemenei skarabejs
jātēlo.

Tikai debesis savelkas
sogiski.

Un priekš laimes tas ir
pārāk loģiski.

I

Varbūt es esmu līdumnieka pēctecis,
 pat droši vien, jo patik cirvji asi
 bet mežā neēju vairs malkas pēc —
 es gribu iemācīties mežu lasīt
 bez boksterēšanas, bez blenšanas uz bildītēm,
 bet kā brīvs pilsonis pats savā valstī —
 mežs cilvēkam tā dvēseli var pildīt,
 ka tūkstoš nelaimēm to neizsmalstīt.
 Jau bērnībā es sāku mācīties
 iet naktī un no celmiem nebaidīties,
 man tagad no tiem bail, jo tā ir nācies,
 ka satrakojās laika ritenis
 un mežs jau daudz no kurienes ir izdzīts,
 lai cilvēkiem kur klabēt ir un grabēt,
 un man ir bail, ka mežus izcirtīs
 un palikšu un būšu analfabēts.
 Un ābeci man steigšus rokā ņemt,
 kaut simtreiz jau to eksāmenu liku.
 Māžs laikam saprata to manu centību
 un uzdāvināja man vienu baraviku.

II

Un uzdāvināja man vienu baraviku
 par spožu, kā man teica, zīmēšanas debiju.
 un es to baraviku ķešā liku,
 jo man nekādas skolas somas nebija.
 Mēs vakariņās apēdām to modeļi
 ar tādu brīvu, negaidītu prieku,
 un otrās klases vazaņķi tad godāju,
 kurš bija iesvētīts par mākslinieku.
 Tad viņam lika zīmēt otru beku,
 un vazaņķis pa īstam nobijās
 un visu nakti šausmās negulēja,
 jo bekas sirdī nebij, bij tukšs robs.
 Bet, rēķinādamies ar skolotāja bargumu,
 es uzzīmēju, nu, un kaunā tiku.

— Es taču nelūdzu tev lietussargu,
ne arī pankūku, bet baraviku. —
Tā zibens iesper mazā koķelī,
gar stumbru noslīd, zemi saārda,
bet baravikas brūnam poķelim
es katruruden eju atdot parādu,
vai sēņu laiks, vai lietus aukstā sīve,
es meklēt baraviku vietas eju,
jo, kad uz tukšu sirdi tagad dzīvē
man saka: — Zīmē! —
Nē, es nezīmēju.

III

Nē, es nezīmēju.
Mežu.
Nē, es nedziedu.
Jūru.
Nē, sapņus es arī neaprakstu.

Es aprakstu jūrniekus.
Goda vīrus.
Un blēžus.
Uz polu ķepurojošos.
Pirātus.
Un komersantus.

Es aprakstu fanātiķus,
kas it nekad nenasniegs
to, kas tiem rādās,
bet kuri neapstāsies.
Un fanātiķus,
kas sasniegs to,
ko grib iegūt.
bet kuriem nepietiks.

Un man iznaks —
grāmata
ar zaļu vāku,
un nezin kāpēc man liekas,
ka tajā iekšā
arī ir zaļa krēsla.

Un es tajā ierakstišu:
Mežam —
par to, ka tu esi
mežs.

Pa tukšu istabu klīst caurvējš
 un kalendāram lapas plēš,
 un esi pietiekoši taurēj'š,
 un cauri jaunība,
 un — cauri vējš.

Tas, no kā birzis uzbudinās
 un gāju putni šurpu nāk,
 tas, no kā elpas uzmodināts,
 viss dzīvs
 iet sevi turpināt.

Tu arī turpinies.
 No taures
 kā sadauzītas urnas ņem
 un pišļus saceļ gaisā caurvējš.

Bet pāri citām pasaulēm
 un tajā skaitā arī manai
 kā ērģeļlūgšana, kā maršs
 Dievs meklē jaunai zvanīšanai
 to kalnu, kurā ir tīrs varš,
 tos cilvēkus, kam tīras rokas
 un acis gaiši raud un smeļ.

Tad Dievs pa mēnesstaru nokāpj
 un Gaujas krastā zvanu lej.

Tiek upei sarkanvara kvēle
 un sarkanvara gaisma tiek.

Es skatos.
 Zvanam jau ir mēle.
 Bet ja nu viņš man zvanīt liek . . .

PASAKAS REMONTS

Visa kā
pasakā
man it kā
pietika.
Tikai jāsaka —
kā tie tur
ietika?

Ar acu
urbuļiem,
ar mēļu
dzelšņiem,
ar ziepju
burbuļiem,
kas plīst
pret elkšņiem.

Bet manai
princesei
jālido
nereiz,
un, kas manu
vīnu dzer, —
no tā
nereibst.

Pie manis
ar acīm
mugurā
nedur ...

Un šitā varza
bojā man
medu.

Jāaizdzen
šite tā
no pasakas
tālu.

Likteņa bitīte
vēlreiz
jālūdz.

Jāsaka rūgti:

sagāja

greizi.

Bet ja nu lūgt man

bij pēdējā

reize . . .

Kad uznāk acīm lielais pelēkums,
tu tālu redzēt gribēšanu izskāz
un koncentrējies vienā velēnā,
un savās krāsās atdzīvosies viss.

Kad uznāk lielais pūļa nogurums,
no visiem, visiem cilvēkiem ņem vienu,
un dvēsele tev atgūs savu logu,
un dvēsele tev atgūs savu dienu.

Kad uznāk sirdij lielais nožēlums
un acu priekšā krāsu mūris biezis,
tu neapstājies, bet ej tālāk drošs
un tālu redzēt gribēšanu ieslēdz.

Es skaidri zinu —
 kad sāk galva reibt,
 pēc mirkļa
 neredzams vai redzams
 sekos
 kritiens,
 un, kad sāk dzīve glaust
 kā visumaigāks vējš,
 tad tūlīt būs
 vai zilumains,
 vai bezzilumu
 sitiens.

VIETA

Tas stadions kā milzu katls virmo,
un skrējiens izstiepies ir garā ķēdē,
un tajā skrējienā viens izies pirmais
un neizbēgami viens paliks pēdējais.

Bet dzīves skrējiens notiek katru dienu,
šķiet, ka tas stadionu dubultotu — vienu,
jo dzīve katru dienu izceļ vienu
un otrā plānā nobīda to otru.

Es esmu bijis pēdējais un trešais,
un arī pirmais, apsabijies galīgi,
bet laime, ka man vienmēr bijis svešs —
pie savas, šodien dotās, vietas palikt.

Jo dzīve visu šķir ar laika mēru
un no tā mēra man nav laika būties,
jo naktī, dienā, visur un vienmēr
pēc sevis vajag nepārtraukti dzīties.

Man tāpēc nenāksies no bailēm sirmot,
ka dzīve, kura it nekad nav blēde,
var ņemt un nosaukt kādreiz to par pirmo,
kas dzīvojis un nomiris kā pēdējais.

MAIŅA

Tik daudz maiņu,
ka mainās pat rokraksts —
laikmets maina
seju un ātrumu,
nopietnums vakar
kļūst šodien joks,
manifests vakar —
tukši pātari.

Vai, kā tas atdzīvina
un atjaunina!
Vai, kā tas izdzen
no sentimentāla
Vai, cik sveloši
žēl ir zināt
milzīgi daudz kā
no sen.

Bet tas ir dabiski.
Un ir —
par vēlu.
Un ir sērīgi,
bet nav drūmi.

Un, ja mēs pazaudēsim
šo abstrakto
žēlumu,
mēs acumirkli kļūsim
mūmijas.

Lai dzīve straujāk
mainīties liek —
sāpīgi,
grandiozi
un greznī.
Ko man iemainīt?
Man ir daudz miega.
Es labprāt iemainītu
vēl druscīņ
bezmiega.

Paņirdz. Pazobo.

Ak tu negals!

Nems

dzīvu kapā vēl iedzīs
tevi.

Bet es vakar redzēju

labu negaisu —

viņš lija

un mirdzēdams smējās
par sevi.

KARNEVĀLS

Satērsimies
nepārādās,
iesim līdzī
velna flautai,
tur, kur Kristus
neparādās
tautai.

Pielaikosim masku
abi
un tad izliksimies
vismaz,
ka mēs abi
esam labi.
Nepazīs mūs.

Ejam, bungas dauzīdami,
bet tad
velns lai maksā —
ballē visi
pazīstami ...
Kaut kas traks!

Visiem virsū
labo maskas,
dikti rozīgas.
Fantāzijas trūkst
vai — maz kas ...
Prozīt!

Lai uz citiem
karnevāliem
dancodami
nāktu pretī
drūmi,
smaidīgi
un bāli —
cilvēcīgi,
apgaroti,
netīri.

Aleja ar liepu lapām
 piezvaigžņota,
 pāri melna zaru velve,
 biezā miglā
 izbeidzas šī katedrāle,
 zvans ir manī,
 un liek zvanīt
 man pa liepu lapām pretī
 čāpojošā mūžība.

GRAVITĀCIJA
* * *
Es tevi milēšu vakar.
Es tevi milēšu šodien
un, ja palikšu pāri, —
rīt.

Tāda dūmaka vakar!
Tāda vasara šodien!
Un, ja nenobruks debess, —
zvaigžņu asara
rīt.

Kas tev par svaru vakar,
pa ceļu uz skropstām šodien,
un aijājot ienesu tevi
iekš
rīt.

Ai, saldie miegi vakar!
Ai, spalgā mošanās šodien!
Un zila bezgalība
līdz vienai krītošai zvaigznei
rīt.

Es tevi milēšu vakar.
Es tevi milēšu šodien
un, ja palikšu pāri, —
milēšu
rīt.

GRAVITĀCIJA

Es guļu zem ābeles
un blenžu
ābolu galaktikā.

Augšpēdus esmu
ne prieka pēc.

Pagājšnakt
sapņos
atnāca trollis
ar kvīti,
ka man viņam jāatdod
gravitācija.

Par daudz pie zemes turoties,
nobrukšot
ellē.

Nu, ellē es esmu bijis...
Ja dūša,
nemaz nav tik traki.

Bet desmitkārt ellīgāk
man ir tagad
bez gravitācijas.

Man bail, ka aizsaušos
izplatījumā
un būšu vientuļš.

Man bail, ka sadegšu
atmosfērā
un būšu beigts.

Bet, velna milti,
tas ābols nekrīt!

Un ar sevis žēlumu
būs vien jādzīvo
bez gravitācijas.

IM IN MEMORIAM

Pēdējo medu atnesusi,
pēdējo dziesmu
nozuzējusi,
pēdējoreiz
saulē ieskatījusies,
cilvēku indes
no spārnēm nopurinājusi,
tīra un mūžībai sasukājusies,
te dus
pasaules pēdējā kamene.

STRĪDS AR DEBESĪM UN ZEMI

I

Spoguļdebess — pavedēja,
spilvenzeme — savedēja,
un es, paved-savedāmais, —
vidū.

Debess sola manu laiku,
zeme sola manu maizi,
un es apveļos kā pīrāgs
mierīgs.

Debess aplej manu rudzu,
rudzam galā maizes klaipi,
ēju es un visu ņemu
slinki.

Kāds nāk miegs zem tādas debess!
Maizes klaips ap nabu riņķo.
Un tas viss ir nezālēm
pa prātam.

Usne dur un pamodina,
nātra iekož, lai vēl ātrāk
un ar vībotnēm ir segta
debess.

Veļns lai raujl Kur mana māja?
Ceļš viss aizaudzis ar dadziem.
Vārpata ir nospērusi
cirvi.

Plēšos cauri es ar nagiem.
Smacīgi un tvanīgi zema dadziem.
Bāls un izstīdzējis guļ manš
kāposts.

Un man uznāk lielā dusma
uz to debespavedēju,
uz to zemessavedēju.
Pietiek.

Debess, atdod īsto laikul
Zeme, atdod īsto sevīl
'Atdodiet man visi manī
pašul

Norīb pērkons tālā gaisā,
cauri nezālēm ņurd zeme,
un es dzirdu un es zinu —
atdos.

II

Veras vaļā debesslūžas,
dūņu valodu sāk zeme,
zaķis ilgi peld un noslikst —
plūdi.

Jūra upes neņem pretī,
un tās staigāt iet pa pļavām,
skatās govs, ka palikusi
badā.

Rudza galā klaipi sapūst,
ceļi tek kā dubļu tērces,
gribas ārā iet, bet
nevar.

Uzvelku pār galvu segu,
cauri tai brēc druvas spalgi,
cauri tai gārdz smagi pļavas
slīkstot.

Tad sāk maurot mani lopi,
lai es ātrāk trinu nazi,
j' ir vieglāk, ja var ātrāk
nomirt.

Un tad sit caur mani strāva —
ko tu ļaujies sevi samalt
kā starp diviem dzirnakmeņiem
zirnīs?

Peldu es pa dubļu tērci —
savu ceju,
roku grāvi cauri purvam —
savam laukam,
plūcu kušķīti virs ūdens —
savam lopam,
makšķerēju kartupeli —
savam galdam.

Bet nav kartupeļa —
miris.
Rudzs ar sapuvušu galvu —
miris.
Tagad jāiet man par to,
lai pats nav
miris.

'Ak tu, mana aklā ace!
Ak tu, mana linkā roka!
Ak tu, mana sirdsapziņa
vēlā...

III

Debess dzirnakmens virs galvas,
zemes dzirnakmens zem kājām,
tagad būs no manis vai nu
milti,
vai mēs mūžam pastāvēsim
trijatā, ar asām šķautnēm,
dūšas pretestības šķautnēm
saskardamies.

Spīta uguns deg man iekšā,
sviedru uguns tek pār seju,
debesīs ar rokām spiežos,
atsperos ar kājām zemē...

Tagad viss ir savā vietā,
nu ir labi.

* * *
No manas sirds spoles
to sarkano diegu
laiks notin pa sprīdim
un liesmainas rītausmas auž.

Un mierīgs es ceļos,
un mierīgs es miegu
un skaužu ...

Tiem, kuriem tā diega
būs vairāk,
un tālāk tie rītausmas
audīs,
kad manī būs
vien spoles svins.

Ja būtu es zinājis,
palūdzis būtu,
lai vairāk tā sarkanā diega
uz spoles man tin.

Bet vēl viena rītausma
noausta ir,
un es kļūstu mierīgs.

NĀVE

savu ceļu,
roku grāvi cauri pavam
savam laukam.

Mute nepem pretī maīzi,
roka negrib art un sēt,
lūpas neko negrib sacīt...

Smiedamies pēc velna, aiziet
dzīvību uz zemes sēt
asna diegs caur manu aci.

Tegad vai ir savā viedā,
lai vai ir, vai ir
un tālāk tie rītaunam

Ak tu, manā bārnā,
Ak tu, manā bārnā,
Ak tu, manā bārnā,
Ak tu, manā bārnā,
Ak tu, manā bārnā,

apilb fārkas tā sarkānā
li...

Deģis, deģis, deģis, deģis,
zemes dārnākā, zemes dārnākā,
tapodārnākā, tapodārnākā,
vai mēs mūžam postārnākā,
Eijātā, ar oām ārnākā,
dūlas protestības ārnākā,
vaskārnākā.

Spits uguns deģ man labā,
sviedru uguns tek pār soju,
dehesis ar rokām spēšis,
āšpercs ar kājām zemē...

Tegad vai ir savā viedā,
no ir labā.

MAN DABŪT

Man dabūt visu —
nelabo un labo,
man dabūt visu —
zemisko un svēto,
un naidu man
un mīlestību dabūt,
un neko labāku
es nevaru sev novēlēt.

Man dabūt —
zemu krist un lidot augstu,
un iznest visu
nevarēt, bet spēt
caur karstu jaunību
līdz nāves aukstumam,
un neko labāku
es nevaru sev novēlēt.

Un tad —
lai snieg vien
tas sniegs.

MIRUŠO PIEMIŅAS DIENA

Deg visos kapos svecītes
kā Jaunā gada eglēs,
bet te nāk meklēt
vecus, vecus gadus
un vārdus, skatīenus
un klusēšanu meklē,
kas nebij atdoti tiem,
kas šeit atdusas.

Lai cik tas būtu
mānīgi un maz,
bet no sirds novelts akmens
smags un vēss,
un pāri visiem kapiem
šovakar stāv blāzmas
no dzīvām
un no nomirušām
dvēselēm.

Zaķīti, uzkrita sniēgs.
Nem savu sniegbalto kažoku,
drāzies, ka pajūk sniegs,
pie manis
kā sevis paša.

Zaķīti, uzsnieg sniegs
arī pār mednieku bisēm,
arī pār dzinēju acīm.
Snieg.
Un ko tur sacīt ...
Snieg,
un viss.

Zaķīti, smags ir sniegs,
kurš nesaka — vai maz kusīs.
Bet man ir vēl viens
dzīvs kāposts,
dalīsim to uz pusītēm.

Un tad —
lai snieg vien
tas sniegs.

II

Netājusā reizē
pasūta kol' aci,
un tam drīves atstāšanā
nav pat klāt ko sacīt.

Dauguze kā baidīt
sīko tāli lieli,
un pie viņas pasūcīt
arī nav ko pielikt.

Veļas rītā pabalīt
stūvēs kājā no kālna.
Tiek zem viņa samalta
tāns otrs sāns.

Kas manī nospiež?

Vāks.

Grūst viņu nost?

Kuru?

Vākus no visa kā taisa.

Vakar man uzkrita

no zilās debess,

bet es to nogrūdu.

nost.

Kāpēc ne šoreiz?

Tāpēc,

ka to vāku nevar,

kuru jau visi redz

un, tāpat kā tu,

jau jautā.

RITMS BUNGĀM

I

Atzkrīt acu klamburī,
jāliekas uz dusu,
jo sāk pulsa tamburins
pēkšņa drudža krusu.

Kā tad tā? — es tincinu.
Satumst loga stikli ...
Gribēju par princi,
iznāku par nīkuli.

Vārgums? Kur tad der viņš?
Iedomājies — nez kas!
Nervi, esiet nervišil
Ķeskas, esiet ķeskas!

Tīfi, mēri, diloni,
dabūsiet pa micil
Nāciet, sāpju ziloni!
Veni. Vidi. Vici.

II

Nebijušā zaļumā
pasaule kož acī,
un tam dzīves skaļumam
nav pat klāt ko sacīt.

Dzeguze kā baznīca
zilo tāli lielī,
un pie viņas pasacītā
arī nav ko pielikt.

Veļas rītā pabaltā
akmens liels no kalna.
Tiek zem viņa samalta
mana agrā salna,

Visi savu padara:
fleites, bungas, zvanī.
Uzsprāgst baltās madarās
pasaule ap mani.

Un tad kā pēc lūzuma
visi noklust steigšus.
Pasaule stāv klusumā —
gaida, ko es teikšu.

III

Saku savu sakāmo
(vārdus vējā nemet):
manī viss uz nākamo
katrubrīd ir tēmēts.

Lai tūlīt ko darītu,
es uz akmens sēdu.
Lai rīt paiet varētu,
šodien maizi ēdu.

Sasprindzis līdz bālūmam,
zvaigznēs skatos ilgi —
kam nav acu tāluma,
tos ēd tuvi vilki.

Kam nav dūša stipra,
ātri dabū kapu,
kam nav dzīslās piparu —
ātri, ātri sapūst.

Pāri zvaigzne krīt man,
un tad spārnus vēzē
ugunaina rītausma —
manas smēdes ēze.

IV.

Velns, cik daudz ir nokavēts,
kaujoties ar knišliem!
Celles augstāk, roka,
pāri nieku pišļiem.

Varavīksnes likūmam
preti ej un zvēri.
Sikumi ir sikumi,
pat ja tie nes mēri.

Lai tie visi sikumi
dusmīgi met kūkumu —
nes iekš sevis laimi
tā kā Džomolungmu.

Un tad garāmgājēji
liks pār acīm plaukstu,
un to iekšās vājās
ilgas dzims pēc augstuma.

Nepataupi sevi
un bez mēra ticī
savas asins devīzel:
Veni. Vidi. Vici.

* * *

Man nav bail čūskulājā
no indes trauka,
man ir bail drusku
no klaja lauka.

Neesmu vairījies
no zibens šautras šķībās,
man ir bail vairāk
no vientulības.

Mani maz kaitina:
Vita est brevis.
Man bail visvairāk
pašam no sevis.

Kam nav dūts stipra,
ātri dēš kapa,
kam nav dūcis piparu —
ātri, ātri apūst.

Pārī zvaigzne krīt man,
un tad spārnus vēž
ugunaina rīsturne —
manas smēdes ēze.

Man tad, kad rudens
jau projām gāja,
sienāzis vījoli
uzdāvināja.

Kur lai to vijoli
es
noglabāju —
nav man ne cietokšņu
ne mūra māju.

Spēlēšu dziesmu
puteņiem ceļā,
bet . . . tavu briesmu —
kaimiņi neļauj.

* * *

Zeme dan.
 Cieta un sasalusl.
 Ledi plinkšķ.
 Pāri ūdeņiem.
 Melniem un bieziem kā darva.
 Saullēkts
 kā ledains neons
 pār pamali uzsalis.
 Spožs asmens
 kā skalpelis
 nupat to pārrāva . .
 Un man nepieejamā cenā
 ir siltais un dzīvais —
 kaut vai tas pelēkais kumosīņš —
 zvirbulēns,
 kurš man gar deniņiem aizspindza,

Man nav bail no asiņainām grāmatām —
vairāk šauj un kauj,
un ātrāk uznāk miegs.

Man ir bail no mīlīga un rāma
visa cilvēcīgā ienaidnieka.

Man ir bail no nemīlošiem mīlniekiem
tikpat daudz,
kā ir no trakiem trušiem.

Mani šausmās iedzen glēvi līlnieki,
nāvi sev
pirms nāves piespriedušie.

Tāds uz savas papīrlapas eju —
sabrucis un septiņpārismitstāvīgs,
lūmīsis, ka jāpiespiež izdzejolim,
pat vēl isti nedzimušam,
nāve.

Un tomēr eju es
ar visu
astūcīgo

Man ar vienu zaļu egles zaru
šajā tuksnesīgā stundā parunāt,
citādi var viss mans mūža garums
sarukt viena zārka garumā.

No šīm stundām vienmēr vajag būties —
atsvešinājums kā bendes cirvis krīt,
var no visa dažbrīd atdalīties,
tikai — ne pavisam atdalīt.

Cilvēks sevī potzarus griež vienmēr,
citādi — no kā gan jaunam plaukt
tikmēr, kamēr cits koks viņus pieņem,
tikmēr, kamēr zars vēl spējīgs augt.

Riskanta šī apcirpšana dullā,
bet tā dzīvei jaunas sugas tiek.
Man ir ļoti vajadzīga sula,
man šai brīdī savas nepietiek.

LOGS PIE PAMALES

Gaišs logs pie pamales
pēc pusnakts
man vienmēr sola kādu noslēpumu,
burvestību,
brīnumu.

Ne velti bērnībā
no sliekšņa nevarēja padzīt,
līdz kamēr migla
noslēdza to cerību
vai apdzisa
pats brīnums.

Reiz saņēmu es dūšu —
iet tam klāt
un uzskrēju uz asas bēdu radzes.

Aiz loga — nelaiķa
bij cilvēks nelaiķis.

Un tomēr eju es
uz visu
nelaicīgo.

Citi pa liedagu iet meklēt dzintaru,
 man vētras cauri
 un dzintars nogulēts,
 es savās krāsmatās meklēju ogli.
 Kam?
 Velns to zin.

Varbūt uz jāņugunīm ir cerība?
 Var būt, ka rūda jākausē čugunā?
 Varbūt vienkārši vajag uguni?
 Tā
 visam der.

Ogļu ir daudz, bet neviena nav sarkana,
 un tā pie tavējās mājas es stāvu
 tā kā puīselis pie kraujas stāvuma,
 atnācis
 sarkt.

PLUDMAĻĒ

Visus
gar jūru uz smiltīm sazīmētos
ķēmiņus
salūdzu ciemos
uz smilšu kūkām
pie čiekuru uguns.

Viena ķēmiņa pietrūka,
un es būtu jau
bērnībā.

Man bija jāuzņem viesi.
Es savu ķēmiņu
neuzzīmēju.

Man bija jāuzņem viesi
un jāklausās
gar visu jūru sanošais
mans smilšu pulkstenis.

Precīzi jāzin laiks,
citādi piedegs vēl smilšu kūkas
un paliks ķēmiņi
nepabaroti.

TAS LIELAIS LAIKS

Tas lielais laiks,
kad rūsējošas lapas pelkēs mirkst
un saullēkti un saulrieti
ir mistiski,
un māju zosis stāv uz pirkstgaliem...

Nav it nevienam dots —
bez lielā laika iztikt.

Par mani dzērvēs smeldz,
un zosis iet pa nakti,
un arī palicēji baros salasās,
pat zvirbuļi
ir gāju putni makten...

Pie sevis tikšana stāv
prom no sevis aiziešanas galā.
Uz sevi rāda,
horizontā ieurbdamies,
pirksts.

No manis vēl viens kāsis
aizsmeldz debesmalā,
un manas mājas zosis stāv uz pirkstgaliem...

DIVI UZ NAKSNĪGA CEĻA

Pa ceļu, kas melno kā mūžības upe
caur drusciņ jau gaišākiem laukiem,
pa pretējām pusēm
mēs ejam
un paiesim garām viens otram,
bet tikušies būsim.

Nē, viņš nav mazs, melns
dzīvības pinkucīts,
kurš, nesaredzamu vēju vai viesuļu
gaiņāts,
veļ sevi uz citu un tālāku vietu,
lai veltos vēl tālāk.

Es ticu šim vīram kā tīrumam,
tā melni tīrumi
pa pusnakts melnumu
gluži bez kājām
sāk iet un, mums nemanot,
aiziet līdz zaļumam savam
un zeltītam smagumam vārpās
un pēc tam — līdz melnumam atkal.

Es ticu šim vīram kā tīrumam,
jo viņa smagajos soļos
čukst zemes mīlestība,
un zemes atbildes šalkā
ir kaut kas līdz melnumam mēms,
tīrs
un uzticīgs.

DZEJAS VAKARĀ

No sākuma viss vienkārši:
balts džemperīts,
un roka baltu lapu ņem,
un roka trīc.

Un acīs vesels apšu mežs,
yiss drebuļos:
vai notiesās un būšu svešs
vai apžēlos?

Ko žēlot? Kas tu esi tāds,
ja prasi to?
Bet tad krit tīrs un saplīst vārds,
un dzirksteļo.

Un tad griež vārds kā zilgans skārds
un usnes mirstot plīv,
un kļūst viens kārtais nepakārts
un nomirušais dzīvs.

Un zālei krasti zūd,
vien spalga gaisma kveld.

Es metu cirvi ūdenī,
un cirvis peld.

SATIKSĒS NEGADĪJUMI

Uz ielas un visur kur —
mašīna sabrauc avīzi,
avīze sabrauc cilvēku,
cilvēks sabrauc . . .

Nē, cilvēki sabrauc
apspriesties,
ko darīt
ar tik daudz sadzemdētajiem.

Pārāk daudz
nelaimes gadījumu.

Un rīta vēsums
jau kļūst par zilu.
Es ar tevi esmu
vizbuju silā.

Es tevi vedīšu
namā tajā,
kur ļaudis ēd
vien tik, cik vajag.

Un tad mēs kāpsim
mākoņus velt,
kur rok zelta āpsis
grantī, nevis zeltu.

Un tad mēs kritīsim
uz zemeslodi,
jo būs jau rīts
un mēs modīsimies.

Un vēl man domāt
liktens ir licis,
ka es laimīgs nomiršu —
teve neapnicis.

VĒŽU SVĒTKI

Kad zviedri vēžu svētkus svin,
tad palikt var bez iekšām,
jo visiem jāiet, katrs zin,
ar dibeniem pa priekšu.

Ne tāpēc, ka ir prātiņš ciet
no putojošā ala, —
šais svētkos arī dziesmas dzied,
tā teikt, no otra gala.

Tā atsprākliniskiešana
ir sagudrota prasti,
kad vēži nobaida, paties',
viņš upi kuļ ar asti.

Viņš atlec, beidzas izbailes,
viņš atkal peld pa vecam.
Ja vēži redzētu, kā mēs
no baidīšanās lecām!

Tāds būtu šmieklu izvirdums,
ka notrīc kalns un lejas,
bet tagad vari lēkt kā dums,
jo nav vairs palicis pie mums
to spīļaino, kas smejas.

Nostalgija pēc zaļā.
Nostalgija pēc dzeltenā.
Kad lauska spēriens
kokam
visā augumā,
kad krāces pārvērtušās
pieminekļos sev,
kad roka dzelzij lip
un vārdi sasalst,
sniegā paskatoties.

Nostalgija pēc sarkanā.
Pēc siltas milestības apkārt
oreolā visam,
kad ikdienības ritms
atņem kontūras
no dzimtenes,
no dvēseles,
no dzirdes.

Un tu vairs nesaproti,
par ko ziņo tālie tamtami.

Tu viņu valodu
vairs nesaproti.

Man vienreiz paprasīja —
kas ir dzeja?

Es atjokojos —
kad viens cilvēks
izšķīdinās pārējos.

Kā cukurs tējā.

Kā zieda smarža
neredzama kļūst
un izšķīst vējā.

Kad šodienā
nav sataustāms
nekas no
vakarējā.

Un pasmīnēja jautātājs,
un kāda dedzinoša
ilgu balss
par mana teiktā
taisnumu
un vārdu nabadzību
smēja.

SVĒTKU DIENA

Liēc šodien savam dūcim miēru,
miesniek,
jo šodiena ir dzīvošanas diena.

Liec šodien dziesmu malā,
dziesminiek.

Un paliks viena —
tā virsskaņas
un bezskaņas,
un bezsamaņas
diena.

Kad atmiņa un akmens,
zvērs un ūdens
un nelabais un labais
iet
uz nepārtrauktu saskaņu.

Viens otram traucējot
un palīdzot,
un paceļot
tai augstumā,
kur brīnums piedzimst,
visam saplūstoties.

ZINI ...

Šai zilajā kailsala naktī,
zini, par ko es tev stāstīju?
Par neaizejošo.

Ceļu, kur smiltis bij karstas
kā paši mēs
un dumjas
kā paši mēs, —
aizdzēsa pēdas ciet
un sapņos nāk
sanēt
par savu nekur un nekad
neaiziešanu.

Par nepazīšanu
drūzmā
un dienu lavīnā,
kura pat kalnam
tā izmaina seju,
ka atgriezies trimdnieks
neatrod vietu,
no kurienes gājis,
un man tavā sejā
vairs paroles nav
par to visu, kas bija,
bet es tevi sastapu
ik mīļu brīdi,
no tūkstošiem cilvēku
salasītu.

Un — neaiziešanai.

Šai zilajā kailsala naktī
es stāstīju tev
par madaru grāvi,

SVĒTKI
par smaržīgu, karstu un biezu
kā medus
vēju,
kad sienāzis lēca
uz mālļēpes lapas
un tur,
no šīs pasaules lieluma
nobiļķies,
iesāka dziedāt.

Tas biju es pats
un vēl esmu,
jo, mīļā, nav pārmaināms tas,
kas dzimst
nepārejošs.

Un — neizsīkāt.

Šai zīņai kalšana
es stāstīju tev
par medu givai.

SMIEKLS

Uzrakstu smieklu,
iemetu pastā.

Pasta kastīte
smejas no smiekiem.

Izņem smieklu ārā —
viss pasts smejas.

Garām brauc auto
un arī nospurdz.

Smejas pastnieks
un viņa soma —
viņi nes smieklu
uz skumju māju.

Tur pagājšnakt
piedzima āsara.

Smieklis pārkāpa
pār skumjo sliksni,
bet tā āsara
pie manis atbēga.

IZKLĪST,

No apvāršņa līdz apvāršnim
kā jēru bars
stāv mākoņi,
bet vēji nāk
aiz cita cits
un jēri
izklīst.

Un puķu tirgus stāv
kā papagaiļu jūra,
bet cilvēks nāk aiz cilvēka:
pa ziedīņam,
pa ziedīņiem,
pa klēpjiem
jūra
izklīst.

Pa visu pilsētu.

Man šorīt milzu sāpe
gadījās tai pilsētā
un pletās
augstumā
un plašumā,
bet bija
vārds
viens vienīgs
tavs,
un sāpe
izklīst.

Viens vienīgs.
Tavs.
Vārds.

Ko man nolādēt?
 Ko man pielūgt?
 Galva kā ola,
 sikumu piedūkta.

Viens čīkst par auto —
 vajagot drīz.
 Otrs raud, ka nav
 tuvas paradīzes.

Trešs nāvē ies,
 mauks cilpu kaklā ...

Kas es par priesteri,
 ka man tas jāklausās?

Mīlulīt, netrako,
 beidz nīcināties:
 ledus ap pusmetru —
 ej slīcināties.

Met zvaigznes nost!
Pa mīkstu kurmju nakti
mēs iesim rītu zagst,
viņš atnāks austrumos,
un mēs to dabūsim
par stundu agrāk.

Un viņa zvaigznes met,
tās birst kā jāņtārpiņi
reti
pāri siltiem ciņiem.

Un kurmja melna nakts
sedz mūsu iešanu uz rītu,
un stundu ātrāk zagsts
ir mūsu rīts.

Kādēļ tev lūpas klus?
Kādēļ tu drebot stāvi?

— Es biju aizmirsusi ...
Mēs rītu agrāk dabūjām,
bet arī —
nāvi ...

bet bija
vārds
viens vienīgs
jau,
un sāpe
izkriet.

Viens vienīgs.
Tavs
Vārds.

Kad joku pliekano
 jau diezgan būtu nu
 un anekdošu
 raibi rūtainu,
 es domāju
 par ledū iesalušu putnu
 un naktī sagaidāmo puteni.

Un līdzētne spējību,
 traciģu līdz krampjiem,
 un ainu, kura acīs stāv
 un nomāc.

Un blakussēdētājs aiz rokas kampj —
 par ko es šinī brīdī domājos?

Tie sāka rēkt,
 kā cirkus lauvās rēc,
 uz visas sienas tricīnošas nots.

Nē, neesmu par to vairs
 izbrīnīts —
 es tagad zinu,
 kā top aneksdotes.

'Ar šautru miēgu
 kā pirmais sniegs,
 un atmiņas nopēdo,
 nomīnā,
 noblietē to
 sniega šautrumu.

Pārlieku kautrīgas.

Par daudz sīpolraudīgas
 ir naktis
 uz gadu bērēm —
 uz 31-ajiem.

Blēdīgas čigānietes
 («Dod rociņu, pazilēšu»)
 šīs naktis.

Jo — ko tur daudz zilēt,
 ir jātaisās darīt
 un arī ne tagad.

Tagad ir jāsameklē balts kreklis,
 balta svece,
 zaļš egles zars.

Un nevis jāapraud aizgājušais,
 bet godīgi jāsagaida
 tas mirklis,
 kad dvēseles debesis noskaidrojas.

DZIĻA ZIEMA

Dzērāji lamājas —
kur lai pēc polša iet?
Zemei — izejamā,
visas upes ciet.

Ciet visi ezeri
no Lietuvas līdz Igaunijai.
Guļ ezis ar ezieni
laimīgā migā.

Žagatas karojas
un nikni žadzina.
Spilgts, spožs karājas
dadža putniņš dadžos.

Zaķis, baltais galīgi,
krāsni būs skrējis
un ausu galiņus
melnus nosmērējis.

Velti pūlas lausks,
ap pakšiem ķerstoties, —
cik ārā aukstāk,
tik man krāsns — karstāk.

Arī ziema viņas,
iebaidīt gribēdama, —
cik viņa dziļa,
tik man — mīlestība

uz to augsto brīdi,
katl, putās brāzmains,
ledus skries rībēdams
uz zemes kāzām.

Ar šo Jūnijnaktīs tvanīgās
 cita kā bij daudz,
 kaut arī mani —
 papardes sauca.

Glusu un ilgi.

Vitrīnu daudz apkārt,
 skatos garāmiedams —
 vai nav sarmas papardēs
 balta zieda.

Glusu un ilgi.

Šai mūsu Eldorado ī
 Es te dimantus
 Pārā ne rok, bet smel,
 Ko viss dārd te
 dzelzsmuskuļu milžu dimā.

Un dimants aiziet strādāt —
 Laus urbj un ceļ,
 Ko bet galu galā
 ir un paliek
 dimants.

Un, sauli uzķerot,
 Var tas acīs kož
 ne šejieniskā,
 kādā tālā lāsmā,
 un kaut kas
 visas krāsas uzvarošs
 ir viņa nepasakāmajā,
 spalgā krāsā.

Man miljons riekšavā,
 es atgādinu virsaiti
 no inku vēstures
 vai seno maiju,
 un tieši šīnī brīdī
 sirds man iedzēlās,
 ka virs
 šī Mirnija
 nekad nav bijis kaiju.

LEĻU MEISTARS

Ir burvju daudz.
Ir burvji arī lellēm —
viens zižļa mājiens,
un lelle top.

Nupat es biju
burvestību cellē
un savām acīm
noskatījos to.

No papes, līmes
un no visa kā
tur lupatu
un vaska gabaliņu ņem,
un piedzimst ķēmiņš
tādā smieklu izskatā,
ka celli piesmej pilnu
gaišām dzirkstelēm.

Un burvis mazgā rokas.
Darbs ir padarīts.
Viņš tikai rīt
nāks atkal savā cellē.

Iet burvis prom,
un izskatās viņš tad
pēc skumjākās
no visām savām lellēm.

SĶELMĪGA DZIESMIŅA

Ko man ar tevi padarīt?
Es tevi nevaru redzēt rīt.
Pārāk daudz zvaigžņu naktīs krīt.
Ko man ar tevi padarīt?

Ko man ar sevi padarīt?
Ko vien ņem rokā, tas zemē krīt.
Lausku tik daudz, ka nesalasīt.
Ko man ar sevi padarīt?

Ko man, nu ko man padarīt?
Stipru jo stipru virvi vīt?
Velnu un Dievu ap mietu dzīt?
Varbūt mums abiem ko padarīt?

1979

Kā zobeni
 gar pašu zemi sniegputeni švikstinās
 un cilvēkus grib atcirst nost
 no savas dzimtās,
 kur bērna šūpulis
 un mūža šūpulis
 ir mīksts,
 kur asinskritums
 šalc
 un ūdenskritums
 dimd.

Jo vairāk mums grib atņemt ko,
 jo vairāk
 neatdodam,
 jo vairāk neļauj mums,
 jo spīvāk
 vajadzīga ļaušana,
 jo grūtāk atrast,
 jo mums vairāk vajag
 neatrodamā,
 lai cildīna vai peļ,
 lai noglāsta
 vai lauž.

Švikst puteņzobeni,
lai draugs pie manis
netiek teikt ne vārda.
lai baltais vientulīgums
netraucēts
var mani mākt.

Draugs nāk pār puteni,
pie zemes nepieskardamiēs,
kā migla vasarās,
kā bērniem sapņi nāk.

Un saule jau rīst,
un novsarkans ūdens
nirina.

Uzies mēness,
un exorā
zeltiņa vāļi viens
uz rokās dobesim pabijis
paikstais
lektis.

PULKSTEŅA EZERS

'Apašš,
ka liec vai uz rokas,
un debesu emaljēts laiks
zili zib.

Tāla nojauta moka,
un pašaku gribas.

Lai svētītas vietas,
kur negribas skaust,
kaut ko ieraust
vai nokaut.

Un salds
ir ap dvēseli
Pulksteņa ezera nimbs.

Un tu būt par svēto
šim dzīvajam visam
jau esi piekritis.

Un saule jau riet,
un nav sarkanā ūdenī
nimfu.

Uzlec mēness,
un ezerā
zeltīts vēl viens
uz rokas debesīm pabijis
pulkstenis
iekrit.

ATPLĒSTA TĀSS

Atplēsta tāss
birztaļā dzied
putenim līdzi.

Vai tās nav šausmas?
Viņas dziedamais
nevienai ziemai
nav līdzīgs.
Bet dzied
par to stindzoši balto,
kas žilbinošs
plešas.

Vēl muti var atplest.

Tā dabā
un dzīvē dzied
svešo
ikviens,
kas no sevis ir atplēsts.

HARMONIJA

Kaujās ar dzelonstieplēm,
Mugura kūp.

Sitos ap dzelonstieplēm,
Elpai trūkst gaisa.

Brālis strādā rūpnīcā
un stieples taisa.

Un stieplis nav stieplis
Ir ap dvēseli

Pulkstenā ezera iedabā
un dzīvā dzīvē

Un tu būtu par svešo
Ikvēlamajam

Jaunā mājā
kas no sērijas

Un smile jau rīd,
un nav sākusi iet

nāvē.

Dāvec mēness,
un ezera

zaitis vēl viens
uz rokas dabasim pabijis

zīlīdabā
pulkstenis

iekrit.

Zila, zila, gara, gara
 pavasara debess
 tek.

Tur pa augšu,
 te pa leju,
 bet pa vidu
 svaiga smarža,
 kuru vārdā
 saukt ir atļauts
 tam tur iekārtam
 starp augšu,
 sudrabzvanošam
 starp leju.

Stāvu es
 pie lielas lāmas,
 kur stāv pūpoli
 uz galvas,
 tur, kur augšpēdus
 guļ debess.
 Zila, zila, gara, gara
 tek.

Da mana kļūbūnā,
 vārdā manā,
 lācu, ceļamākos.

ES PIE BĒRZA

Es pie balta bērza smaidu —
cik te daudz tūs
zāga skaidu,
cik te daudz būs
slotu smalku...
Kas par baltu
cukurmalku!

Bērzs pār mani liecas
saudzīgi
un vareni.

— Smaidi, kamēr neapzinies,
stipri smaidi,
kamēr smaidās,
bārenīt...

Kur nū pērles! Bāli grabulīši.
 Tādas pat kā viņu zvejniecīni.
 Lai nu paliek upēs kaut vai ķīši,
 taču kārtā pienāks arī viņiem.
 Iegaudojās pirmā auto taure.
 Cilvēks tajā nepazīna vilku.
 Tagad vilks ir aitās. Un ir cauri.
 Jautājums tik — cik tam ilgi ilgt.
 Mēs pārlietu dzināmiem pēc pērlēm,
 iznīcībai dodot lauvas tiesu, —
 vai kāds svēris ir un mērījis
 tukšo gliemju nomaitāto miesu.
 Un tā visur — lai mums zelts tiek rokā,
 talkā ņēmām nāves visvisādas —
 viena gredzena dēļ cik ir nokauts
 baltī, dzelten, meln-un sarkanādaino?
 Zemes biogrāfijā nekā nav netīši:
 viss — tās dēlu un tās meitu lielumā.
 Zemisks, nekrietns ir tas vecais fetišs,
 ko vēl šodien nejēdzīgi pielūdz.
 Vārgi skan vēl apskaidrotais «nē!»,
 kad sāk kāds ar pērlēm plātīties.
 Bet es pasaku to — nē.
 Un manā klātbūtnē,
 vismaz manā,
 lūdzu, nelamāties.

TAUTAS DZIESMAS

Nevar sliktu teikt par tautu —
 tautas mājā gaiši logi,
 plati galdi, plati smaidi,
 biezs, te karote stāv stāvus,
 list kā avots riklē bairīts,
 riklēm jau nav cita darba —
 rikļu vietā ziņgē mašiņš
 ziloņu un leduslāču,
 baznīcu un hotentotu
 kopā sataisītu ziņgi,
 kas der visiem un nevienam.

Ko tur sliktu teikt par tautu,
 tauta priecājas un dzīvo,
 jāteic par to tautas dziesmu,
 kura sen jau tup pie sliekšņa,
 raibā sagšā satinusies,
 sniga sniegiem putinājot
 un pie galda neiedama.

Sēd un sēd kā tāda spīte —
 pati sev vien iespītēji.

Es to koku nestādīju —
es to koku zāgēt gribu.

Es to solu netaisīju —
es uz viņa sēdēt gribu.

Es to dzīvi . . .
Kas par muļķībām!
Kurš tad manā vietā to dzīvoja?

ŽANRISKA AINIŅA

Kas tie par spārnēm
tūruma malā guļ?

Kas tā par maizes smaržu
pa gaisu?

Bet tā ir velēna,
tikko arta.

Un ar
zirgs,
smaidīgs līdz ausīm.

Arī starp pegaziem
gadās pa dīvainim.

Vārna uz zara tup
un blenž uz spārnēm —
tā kā par lieliem.

Bet uzkakāt virsū —
var.

Tavs smaids ir zibens silts
un lietus tirs,
un — rīts,
kas manī plinkšot pil,
līdz esmu
piepildīts.

Un vaļā durvis sprāgst,
pie sliekšņa lielceļš stāv,
par varavīksni
varenāks,
pār nelaimēm
un nāvēm.

Es varu pieskarties
tam kokam
tur un šeit,
un zaļa liesma ies
līdz pašai galotnei.

Es drīkstu roku likt,
kur kokam
kauls ir laužts,
un koks uz kājām
un izaugs
augstāks.

Man vajag visu,
ko
tur kāda salte ciet, —
smaids,
ņemts un neatdots,
ir paša
cietums.

PRASU MĒRKAĶIM

Es prasu mērkaķim —
kā tas var gadīties —
bagāts kļūst pērkams,
paēdušais kļūst
badains.

Mērkaķis — bagāts,
džungļu un lāņu
vesels pagasts —
cik ādā lien.

Ko tur vairs pirkt?
Turi savu dzīvību
kā zaru pirkstos,
kā sirdi —
brīvību.

Mērkaķis — paēdis,
cik lien puncī
Kāpēc tad jāiet vēl
pie cita
ar dunci?

Viss pa laiku gadoties,
karsto un vēso,
bet —
pirkt un paēdušam
vēl tomēr badoties . . .

Tā gan starp viņiem,
pērtiķiem,
neesot.

AP SIĀMAS KAĶI

I

Kā apsvilis purniņš,
bet rudzpuķu acis,
un itin nemaz
pēc Āzijas.

Viņš aizkarus plēš
un grīdsegu purina,
un civilizāciju atzīst
maz.

Varbūt pat nemaz.

Kad sarmaini džinkst
mūsu sals
un kad lausks kaļ —
klēpī ierāpjas
dienvidu sfinksa
un latviski maļ.

Valsts valsti
un pasaule pasaulē
viņš ir,
un — dies lai pasarg
ja cilvēkrupji
tiks aizskarta brīvā
un mežona sirds.

Tu pagrūdi viņu,
lai pa kājām nešaudās,
un zilās ačeles
uzzibinājās,
un uz visiem laikiem
tu esi svešs,
un — kāpēc?

Nekad tu vairs nevarēsi
to uzzināt.

II

Kad dogmiskā Eiropas ideja
tiek Āzijas vārtos,
īd uzrodas moments
bīstošs,
tā bīstamā drakona hibrīdā pārtop,
cilvēku likumus
neatzīstošā.

Viens indes kamols,
krāsots par augli.

Mirst gudrie,
un sāk dzimt tizliē,
un sauciens:
— Asinisl —
kļūst par saukli,
lai vairāk tās varētu
izliet.

Un Eiropas idejas viģes lapa
nekādi vairs nevar
aizsegt,
ka uzvaru dzīres
notiek virs kapa
un neprāts krāc
saprāta aizsegā.

Maskā.
Ar zvaigzni virsū
un sarkanā.

Ka nav melna,
tas nav nekas,
melno darīt
zem katras krāsas
var ...

Nav krāšņu mantiju,
ne tumšu ceļļu,
bet inkvizīcija ir
zilos frencišos.

Bērnš iezīž no mātes
ieroču eļļu,
kad māti rakt patvertnes
trenc.

Pret bezprātu
patvertnes nelīdzl
Jo trakais
bez atslēgas
slēdzeni atver.

No sevis
sevi
nesargā meli,
no sevis pret sevi
nav patvertnes.

III

Senajai Siāmai blakus
ir tauta
uz vārda —
khmēri.

Bij tauta.
Togad — gar zemi tauta,
sacirsta, samalta, sakosta
zvčrīgi.

Kad septiņi
dala uz pusi,
tad nepaliek veseluma.

Trīs
un asiņojoša pusīte,
uz pusēm pārgērēts
«es».

Nemaz neies šaut.
Patronas taupīs.
Ar kapļiem un rungām
apšķaidīs pusi tautas

un pusi dvēseles
noplēsis
par glābēju uzdevies
laupītājs.

Es bērībā lasīju,
noslēpies rijā
no ikdienas klausām
un strādīgiem vecākiem.

Nē, es nebiju slinks.

Bet nevar noturēties,
ja pelēkā ikdienā
uzvaravīkšņo
tik tāla un saucoša,
uz lielu iešanu sīkšņojoša
un glāstoša,
saucoša,
ar ugunsžagariem peroša
Siāma ...

Ar nocirstām rokām
un nocirstām kājām
guļ Siāmai blakus
kā svešu bacīju
atrauga —
khmēru zeme,
bet ķermenis ir vēl,
un galva ir vēl,
un sirdij puksts
ir vēl.

Un rokas un kājas —
ataugs.

IV

Purniņ apsvilušais
un ačeles
rudzupuķainās —
tevi man,

mani tev
nebūs aizskart.

Nemeklēsim
viens otra vainu,
neplucināsim
viens otra aizkarus.

Skaties, kā dzīvo
zeme ar debesi,
sausš koks
un uguns gaile.

Skaties, kā apse
no vēja dreb —
no vēja,
bet ne no bailēm.

Trīs zemestrīces,
no tveices sasprēgā
tuksneša sofa,
un mežu dīvāni
pielīst kā švammes
no lietiem.

Bet dzīvības oreols
stāv pāri
katastrofām,
un oreolā stāv
Dzīvība
svētīdama.

Bet oreolā stāv
brīvība,
mācot,
ka dzīvam un brīvam
vienmēr
ir pieticis vietas uz zemes
un pietiek.

Purniņ apsvilušais
un ačeles
rudzupuķainās,
mēs taču abi
esam dzīvi un brīvi.

Uzmalsim dzirnavas
tam, lai starp mums
itin nekas
neizmainās.

Cauri ir diena rozā,
gaisīga pilnā mērā,
gaisīgumam ir nozvanīts,
un jau nāk krēslas sērās.

Tik daudz bij visa kā sasolīts —
steidzoties, ceļot un radot,
un man tomēr būs pasaulei
paņemtā diena jāatdod.

Gaišums un rozīgums pārtērēts,
vairāk to nevar vairs palūgt,
tagad būs naktij jātur
pār mani priedes skalū.

Un nav ko sēroties vairs te,
žēloties, dikt un kaulēties —
pie skala gaismas man jāaizdedz
veltīgi aizlaistā saule.

VAR GADĪTIES

Pa krietnam ēdis brokastis,
jo viss kaut kas var gadīties,
par bulli zaķi nokristi
un iet ar viņu badīties.

Viņš neprot, ko pat desa prot,
jo pulss tam pārāk tizli sit,
nevienu dzeju nesaprot,
jo nav, ar ko to izlasīt.

Viņš elleslauns un elleskops,
viņš kosmosu mums skaidros rīt,
bet dibens jau nav teleskops,
ar ko var zvaigznes saskatīt.

Par bluķi dzimis — bluķim būt,
un cits viņš nevar radīties,
tik dumjš, ka dumjāks nevar kļūt,
bet ... viss kaut kas var gadīties.

VAKARDZIESMIŅA

Migla jau mežu cērp,
drīz būs laiks
zvaigznes sēt.
Žubīte, miegu vērp,
man vajag
izgulēties.

Vienreiz pavisam vien
no visiem
ļarkšķiem,
kas vibrē katrudien.

Lai stārķi
parkšķ.

Lai upe šalc
viļņu aizās,
lai klusi pērkoni
rājas,
un lai es aizmiegu
vienreiz
kā mājās.

IRONIJA

Vai jaunas šrāgas izdotas,
ka dzīves gaita rimst, —
mirt dikti veikli izdodas,
bet dikti gausi dzimst.

Tā viena paša patība
to lietu laikam šķir,
jo dzīvojamā platība
kaut kāda katram ir.

Ir sievas tikpat pienīgas
un tikpat briedīgs lauks,
bet kāpēc bērniņš vienīgais
nav bērns, bet acuraugs?

Aug acuraugs kā pūpēdis
pie mammas modrās acs
un pat par sevi rūpēties
nav iemācījies pats.

Lai runā vien, lai runā vien,
tas daudziem nepatiks —
bet, ja man acuraugs ir viens,
tad viņam vairāk tiks.

Bet liktenim ir likums ass
vai dzīvei, kā to sauc,
un acuraugiem netiek maz,
tiem vienmēr tiek par daudz.

Tikai ne tā,
ko gaidījuši.

PĀR ASINSZĀLI

Pār sauleskrāsas asinszālēm
tas traktors pārbrauca
un atstāja man
divas asiņainas sliedes
bez saules gaismas
un bez saukšanas uz tālēm.

Tas sarkanais ceļš
manas kājas biedē.

Tāds ceļa iebraukums
man nepalīdz,
es brienu blakus tam,
un smilgu ziedēšana
man uz drēbēm dreb.

Un mirkli piekļust
sienāži —
es traucēju
to dziesmas akustikai.

Un mērķis,
kurš nupat vēl sauca mani,
tagad smeļ,
un viņa dobjos smieklos
mani prieki bāl.
— Vai tu uz kāzām vai uz bērēm ej,
kurp arī iedams —
neej pāri
asinszālei.

AR VARU

Zibens iešķēla —
miza lobījās,
lausks iespēra —
dārznieks nobijās,
bērnu iepēra —

viena dzidra un neskarta pasaule
šķobījās.

Ko mēs tikai ar varu nedarām? Ko
mēs tikai ar varu nevaram? Visu it kā.
Visu, mīlo cilvēciņ, ja nav cita kā...

No savu dauzoņu draudzes
reiz mājās pārbraucis,
es biju akmeni ņēmis
no kaudzes
un zvirbuļa dzīvību
pārtraucis.

Man tuvumā nebij neviena, kas varētu
man kaut ko sacīt, vien zvirbuļa
spārni vēl tikko redzami kratījās, bet
es sastingu — simtiem acu un vēl acis,
un vēl acis no visām debesu pusēm
mēmi uz mani skatījās.

Es domāju — ko es daru?
Ko nagi tik ļauni niez?

Es pirmoreiz biju
pielietojis to varu,
kas vēlāk pret mani
griezīsies.

ISS JAUTĀJUMIŅŠ

Ja valstij visapkārt smiltis
un nav pat strauteļa isti,
tad, saprotams,
tāda cilts
bez flotes var iztikt.

Un jūras viņai to
piedos.

Bet man ir vēl citas ziņas —
uz bagāta,
zaļa zara
viens dzīvo bez sirdsapziņas
un — pašā cilvēku
barā!

Var iztikt bez
sirdsapziņas
? ? ?

Vai tāpēc,
ka mēs to
piedodam?

Aste ritenī,
 Bezsugas
 Bet no saimnieka —
 ne soli nost.

Saimniekam arī nav titulu.
 Bez-
 zemnieks,
 plikadīda
 un postītājs.

Otram bij
 tirsugas vācu vilks,
 muiža zemes,
 to postītājs
 postīja —
 jaunas robežas
 pār muižu vilka,
 bet aste ritenī
 tramīgi
 gaisu ostīja.

Mežmalā,
 kur mēdzām bekot,
 ar pārkostu rikli
 gulēja abi:
 tirsugas vilks
 un aste ritenī,
 un abi nekustas ...

Bet plikadīda
 un postītājs —
 tālāk
 labībā ...

Kad es iestiegu
bezpēkā,
spēlēju šo skumjo lugu,
kur taisnība
zaudē,
bet, darat, ko gribat,
vienalga,
pat bezsuga uzvar sugu.

Jo tās taisnība deg
saules, zvaigžņu
un kritušo piemiņas
mūžīgā ugunī.

VISPATIKULĪTIS

Puķu un aplausu
gribulītis,
pūkains un milīgiņš
tīsītis,
paseklu sirsniņu
žibulītis
izmet āķīti
un izvelk
ķīsīti.

Piepūš sīko kā balonu
un ir valzive,
redziet, kā!

Galvenais —
lai ļaudis valodo,
lai garāmgājēji
atskatās.

O, ict pats
valzivju mednieks!
O, kas par brūnu šēzil
O, nezin ko viņš ēd?
Cik tam ir brūšu nez?

Izbradā zemi
vispatikulītis,
pāri paliek tik —
puteklītis,
pišļos plēn
pats sevis luteklītis —
izpatikulītis.

Tie, kuriem
viņš dažkārt iztapa,
krāc rozā tapsētā
īstabā.

TIK • • • •

Tu esi viegla pārsla —
bez svara, bez smaržas.

Man dzīve pasauli
pārsāla
vienmēr
un vienmēr par daudz liek
garšvielu.

Kā mēs sadzīvosim —
tik dažādi?
Kā mēs spidēsim
apmāktā dienā?

Kad rūpes nāk virsū
ar nažiem,
tad diviem ir jābūt —
vienam.

Tu esi viegla pārsla,
es būšu karsts vējš,
lai iet!

Varbūt pār visiem
pārsalušiem
mēs nolisim
siltā lietū?

Laiks nāks ar dzēšamo gumiņu,
gads nāks pār sniegu ar paliem,
lai dzēstu starp mums visu dumjo.

Un kas tad mums paliek?

Paliek pēc dzēstā balts papīrs,
vizbuļi baltie pēc paliem
un zirgi, pēc pieguļas atpīti.

Redzi, cik daudz mums paliek?

Neburzi balto un nesaplēs,
no tā gadus laikmetos saliek,
dzīve spriež ne pēc nespēkiem —

pēc tā, kas pēc mums no mums paliek.

Gaisma, pār zemi kas nāk,
dzīvais — ar baltiem vizbuļiem,
ar baltiem ziediem un saliem —
neskartais viss ir sākums, —

redzi, cik daudz mums paliek.

TIK DAUDZ

Sevī jāuzņem tik daudz,
lai, tuksnesi neredzējis,
varētu
tuksnesi izstāstīt.

Redzējušie
to nevar.

Jānojauš tik daudz,
lai, pirmoreiz svešnieku redzēdams,
zinātu —
pie kuras rokas tam iesi.

Vēlāk
vietas nav maināmas,
tāpat kā rokas —
labā uz kreiso.

Sevī ir jāiejūt
un jāiejūtas
tik dziļi,
lai tevi vairs nerasniedz
kauns.

Skaties acīs
un godīgi,
nekaunēdamiēs atzīstot,
ka nekā
nezini.

Tas ir milzīgi
daudz
un mikroskopiski
tik daudz,
ka mikroskopi turp skatās
un neredz.

* * *

Mans iedomu zaķis
cieš badu.

Visspītīgākie uz pasaules
ir iedomu zaķi,
tie drīzāk nomirs
nekā ies ēst to,
ko tie negrib.

Atnesu āboliņu —
caur kuriem esot nesis?
Tīrie dūmi
un kvēpi.

Atnesu pienu —
cik ilgi nesis,
ka atnesis sienu
vasaras laikā?

Es sapratu.
No pašas visēnainākās
ši meža vietas
atnesu zaķa kāpostus,
pašus
vissulīgākos.

Un nebija īstie . . .

Lai es neejot vairs nekur
un viņa kāpostus nesot
tikai caur savu sirdi
un tieši tik ātri,
cik, dzīvi nesdama,
patī tā sirds
iet.

6
un viņš stāsta man,
cigareti spīdzinot,
cik viņam uzkrauts
visādu ciešanu,
cik viņš bijis
eņģelim līdzīgs,
kamēr tam dzīve
asti piešuvusi.

Bet ap logu puteņi grābstās,
sniegi ir balti,
un koki ir melni.

Un tam, kurš stāsta
nav rētu pie lāpstīnām,
un manā stāstītājā
nav nekā velnišķa.

Un viņš aiziet,
un teiktais caur zobiem
aiziet tam līdzī,
un man paliek pelnu trauks,
kur cigarete guļ
nobeigtā,
un klusas šausmas —
kā viņš viņu
spīdzināja,

* * *
Sniēgs logā daudzās
ass un ciets,
un, jūtot ieilgušo putni,
no daudzām grāmatlapām klie dz
pārlieku cilvēkotī
putni.

Un deg uz spilvena
mans vaigs,
un zogas mani
skumjums krēslīgs —
tur strīdas neizmērāms
laiks
ar pārāk izmērītu
dvēseli.

Es ceļos daudzīt
savus elkus
un metu krāsnī
mērāmkokus.

Un atbrīvoti putni velk
pār mani brīvu putnu
lokus.

Joka pēc
to visu, kas sen nokavēts,
uz pēdējo no visām skatēm
sasauksim . . .

Ne moku pēc —
tu ieraudzīsi pati,
ka īsti neatgriežamā
ir visai maz.

Koku pēc
nāk saule atpakaļ,
un roku pēc
būs zaļa, silta zālīte
un karsti saucošs
ugunspunkts
pār tālēm.

Mēs lidosim tam preti
sadegt
joka pēc.

Žilbstoši spīdot un drūpot,
ledāji izbeigties sāk.
Pērkonu valodu strupo
dvēsele klausīties nāk.

Daudz ir daudz maigāku skaņu,
šodien lai pagaida tas,
lai, mani norūdot, paņurd
pērkona ieroču bass.

Dārdoši, dunoši, gari
pērkonu bazūnes dzied,
lai nevar nākamie kari
ausis man aizklaigāt ciet.

Lai cik ir dullinošs sprādziens
un ugunsšlakatas mirdz —
tevis visam cauri ir jādzird,
ko priekšā pačukst tev sirds.

• • •
Dienai ir klusums vārdā,
tāpēc tur atspīd
milzum daudz skaļo dienu,
tikai kā spogulī —
otrādi.

Tāpēc jau arī es atceros.

Viss, ko mēs reiz
sevī atspoguļojam,
ir mūsu pierastais —
otrādi.

Bet šaujot
mēs vienmēr trāpām.

STATIKA

Un nereibst kokam galva,
ar zemeslodi kopā
griežoties...

Un neizkūst no manām acīm
alva,
pie jums pēc palīdzības
griežoties...

Un tā nav nepatika,
tā nav patika,
nekas tas nav...

Un lūgšanās,
uz ceļiem mešanās
nav kustība,
bet pati prastākā un parastākā
statika.

JAUTĀJUMI IZPLATĪJUMĀ

Tas jaunais cietsirdības vilnis
no kādām cilvēkjūrām nāk,
ar progresu tik ļoti pilnām,
ka nu jau regresēties sāk?

Kāds svešķermenis iekļūst limfā
un asinsķermenīšus ēd,
ja trīsdesmitgadvecīgs infants
joprojām šūpulītī sēd?

Vai Saules plankumos ir vaina,
ja jūtas plankumainas tiek?
Vai pasaule tik strauji mainās,
ka prātam vietas nepietiek?

Vai, aizmirdama debespusi,
šī pasaulīte pamirt sāks,
tā steigdamās, ka nolēmusi,
ka pati sevi nepanāks?

MOMENTUZŅĒMUMS

Vēju saraustīta
tālas lidmašīnas skaņa.

Nepārtraukta,
dunduriska
lielas rūpnīcas
līdz vibrācijai aizgājusi
zuzēšana.

Ik pa brīdim
kārtējs
jozošs motors.

Vēl pa ūkšķim.
Vēl pa būkšķim.
Vēl pa eksplozijai.

Un viens cilvēks
smagi aizmidzis
pie neizslēgta radio.

Miniet —
kādā laikmetā tas notiek?

AIZ AUKLIŅAS

Tūlīt ikdienība nāks
ar kādu dumju saukli
visupārāka
un visusparīga
manu dienu paraustīt
aiz aukliņas —
viņa, redziet,
ir par visu
svarīgāka.

Viņa sašutusi ir,
ka Einšteins reizēm staigājis
bez zeķēm,
ka viens otrs
tukšā sanāksnā
atnācis bez šlipes,
ka viens godībās
nav pateicis pie galda:
— Vai, cik smeķīgil —

Ikdienības vizītes
ir īpašas.

Iekšā tev var būt
pāt izgāztuve,
mēslu spainis,
kurš tūlīt ies pārī.

Aiz aukliņas raustītājam
nepastāvi tu,
pastāv tava šķietamība
tava ārība.

* * *

Manā mūžamežā
saule ietika,
man par badu iztaisīja,
kā man pietika,
saules pulkstenis ir,
pēc tā dienas iēt,
tikai šoseju caur mani
nevelciet,
slikta, slikta daba
pieder visām tām —
vairāk aizbrauc,
mazāk atbrauc
pa tām šosejām . . .

Apsēda lietuvēns mani —
izrāva laukā
malku skaldīt.

Šķeļas bluķi
kā gadi —
mēnešos,
dienās
un stundās —
pagalēs.

Lielās, zarainās
rūks, šaus un sildīs.

Maziņās, cukurotās
izsvilps
kā brīnumsvēcītes.

Cirvis kā metronoms
ritmu cērt.

Ko es taisu?
Es taisu dziesmas.

INFORMĀCIJAS BLĪVUMS ..

— Viss prasa manu aci:
blakus esošais,
trīs soļus tālāk esošais,
aiz apvāršņa esošais
un zemītes klaipiņam
otrā pusītē esošais.

Viss prasa manu ausi:
blakus čukstošais,
trīs soļus tālāk runājošais,
aiz apvāršņa dunošais
un zemītes klaipiņam
otrā pusītē eksplodējošais.

Viss prasa manu sirdi:
blakus — infarkts,
trīs soļus tālāk — raudošais,
aiz apvāršņa — nenovēršamais
un zemītes klaipiņam
otrā pusītē
nesaprotamais.

Un katrs no tiem
iedomājas sevi par
vienīgo
un prasa:
visu aci,
visu ausi
un visu sirdi.

Neesi dadzis,
un nepieķeries
visam,
kas garām iet.

Ieķersies spalvā
trakam sunim.

Ieķersies stērbelē tādām,
pie kura pieķerties
pat dublim bail.

Ieķersies,
nokļūsi tur,
kur pat naidnieks tev nenovēl

Un tā bez gala.

Bet sakiet —
ko darīt dadzim,
ja viņš ir dadzis?

Un mani noķer Kubas dzlēsma,
pati palikdama
nenotverama.

Un rokraksts mani noķer
neredzēts tik briesmīgi,
tik ilgi,
ka vairs acīm tikko der.

Un mani noķer
kāpurķēžu žvadzoņa,
un laiks nav aramais
nemaz...

Un tas ir tanks,
kam jāaizzvarkst
mans darāmais.

Un tā es esmu dzīvs
un sava laika noķerts,
un sūdzēties
un žēloties
nav brīv.

MATA GALĀ

Mēs mata galā karājamies
kuroreiz,
mēs pašā mata galā karājamies
kurokāpēc ...

Laiks
nokaunas kā blēdis beidzamais
no izlikšanās,
ka tam var kas
sāpēt.

Un nelīdz
skaļie baldrjāņu marši,
tie acīm nevar
skumju kvēpus noberzt —
kad bērna mute pateikusi —
karš,
tad citu vārdu nav vairs,
vārds ir
zobenam.

Un zobens zobojas,
jo aprūsējis ir
no lētām ticībām,
ka cilvēks sadzīvos
ar necilvēku pāri,
kaut pats pēc būtības
viņš negrib
vicināties
ne vīram spēka gados
un ne vecūkiņam
pāri.

Mēs mata galā karājamies.
Zobens
miris,
mēs uzmanīgi stundās skatāmies —
kāds būs to lējums.

Ka zobens nomiris,
tas labi ir,
bet slikti —
ka mums sirds un galva
nokavējuši.

Cik labi būfu,
ja mēs tik daudz neapcerētos,
bet bezvārdīgi,
nekļūdīgi
savā ejamajā derētos.

Es zinu,
jo tas atklājums ir netāls,
ka mira zinātnieks,
ne reizi rokā nepaturējis,
bet apzinoties,
ka ir atklāts metāls.

Es zinu mātes,
savus bērnus neredzējušas,
un tādus pašus tēvus
un tādus talantus,
un reizē . . .
tādas mušas,
kas nepārtraukti izliekas,
ka taisa zemes malu.

Es zinu
tādas atdošanās ārprātu,
kur tas kļūst
sirds un prāts,
un nejēdzībā pārtop
visas norīnas,
ja gribat —
esmu bacilis
vai vārpa.

Es zinu savu atklāšanās
taisnīgumu.

Viss ir
normāli.

PUSES

Es esmu tu,
tu esi es —
divas puses
no pasaules.

Divas puses
no visām smaržām.

Divas puses
no visām paražām.

Divas puses
no vienas
garāžas,
kur pirms
debesbraukšanas
aug
puķes stāds.

Es esmu tu,
tu esi es —
divas puses
no pasaules.

Tad kāpēc tik lēnām
tu nāc?

CIRUĻU PUTEŅI

Tavi puteņi, cīruļi,
jau ir klāt.

Jūsu puteņi, cīruļi,
jau birst upēs,
jau vaļā kaltās.

Pašiem pa priekšu
ir nākušas
brīdināt
jūsu dvēseles, cīruļi,
jūsu dvēsles
baltās.

Es laižu tās iekšā
pa logu.
Pa durvīm
tās pašas prasās.

No garā ņeļa
tās ir tā
sagurušas,
ka vienā mirklī
pārvēršas
asarās.

Jūsu dvēsles, cīruļi,
jūsu dvēseles
baltās . . .

LĀSTEKAS

Vai, ar kādām adatām
zeme sev
zaļu mēteli šūs!

Vai, pēc kāda bada
reiz labi būs.

Nedauziet no jumtiem
nost tās,
nedauziet nost.

Ļauns garāmgājējs
var pacelt
un sev pie jostas
par zobenu
jozt...

PĒC LIELĀ SPALGUMA

Es izbrienu caur ābeļdārzu
pēc lielā spalguma
un melnos zaroš
izdomāju ziedus.

Un pēc tam pašus ābolus
sarkanā bruģī
zem kājām ...

Es dzirdu
to krišanas pukstus.

Bet ābele čukst
man klusi:

— Es esmu kā cilvēks,
tu, laimīgais,
vēl nemaz saskatīt nespēj,
ka es esmu visa
jau nomirusi.

MEZGLI

Ne jau visi mezglī ir
Gordija.

Ne jau visu laiku var staigāt
ar šķēpu pie sāniem.

Ne jau vienmēr pārciršana —
vistaisnāks ceļš.

Ne jau vienmēr vistaisnākais
ir —
vistaisnīgākais.

Es skatos vakara mākoņu
likločos —
ar uguni tie zīmē kontūru
mezglam,
kas mani savilks.

Es plēšu ar šķēpu
iekuriem skalus
un necirtišos
no mezgla ārā —
pusmūžu tas mani
gandrīz vai ik vakaru
vilcis,
bet sasiet
nevar.

ZAĻĀ

Un intīmi tādas
kļūst Latvijas debesis
pirms lielas krusas,
pirms viesuļvētras
un milzīgiem puteņiem.

Zemē,
kur nav nekā milzīga,
atskaitot cilvēku jūtas, —
Latvijā.

Un intīmi tādas
ir Karpatu upes
un sapņos
zaļas man rādās
pa ziemām
un vientulībām.

Zemē,
kur upēm ir cita krāsa
un cita elpa, —
Latvijā.

Un intīmi tāda
ir zāle
un pārējais.

Meitene Kurzemes skolā
un pārējais.

Pirmā mīlestība
un pārējais.

Viss, ko vienreiz
mēs pārstājam redzēt
un atstājam citiem,
un pārējais.

Milzim nokrita galoša,
 iekrita taisni Daugavā,
 tagad tā klaiņo un ledu lauž,
 lai ir kaijai, kur peldēties,
 kuģim turpu un atpakaļceļš,
 lai ir Rīgai, kur spulgoties,
 un lai milzis daudz nenoskumst,
 ka galoša zaudēta veltīgi.

Un tālām tādām
 ir Karpatu upe
 Es stātos vakar
 liklēcās — sēdās
 ar augi tie zied
 un ventuļām
 kas mani savilās

Zemē,
 kur upēm ir
 un cīņā
 un nocirtās
 no meģi arā —

Un tālām tādām
 ir zāle
 un pārējais
 un pārējais

Melne Karmes zof
 un pārējais

Pirma mīlestība
 un pārējais

Viss ko vienreiz
 mēs pārslājam redzēt
 un stāstām citiem,
 un pārējais

* * *
Dienas par sausām.
Pārāk ātri tās sadeg manī.
Ilgi nav raudāts.

Nekam netiek siltuma
no tādām dienām.

Ēdēja katlam
nozib garām,
un ēdiens netop.

Dzērāja kausam
pa virsu pārzib,
un reibums netop.

Tev virs galvas
uzzibeņojas
ziemeļblāzmā,
un neredz mīlestība.

Un dienas nav prauli.
Prauli tik ātri
nedeg.

Kad es pamanu
koku kailumu,
putni salaižas
kokus apgērbt,
aplapot,
salapot,
saziedināt,
lai es nepamanītu
arī ziemu.

Kad tu nodziesti,
atnāk
maldugunsmīlestība
dzirksteļot,
blāvuļot,
spīguļot,
žilbināt,
lai es nepamanītu
vienaldzību.

Un tagad es pamanu
bezdibeni.

Kas atnāks,
lai es viņu
nepamanītu?

Kāpēc tā ziema
nelaiž ārā no būra?

Es zinu —
tas cilvēks ir dienvidu putns
un ārā netiek.

Pie pūciņas pūciņu,
salmiņu salmiņā
liek,
ritinās kamolītī.

Kāpēc pa ziemu
tam bija jāpaliek?

Un nobīstos pats
no tā jautājuma.

Cik cilvēku
katrudien neziemo tā
visu dzīvi? ...

• • •

Zemeslode apstājusies.
Mākoņu aļņi
ietriekti zilajā purvā
un rātni gaida.

Beigas?

Es nezinu, ko viņi gaida
no baltās,
uz vietas stāvošās
saules.

Bailes?

Es nezinu,
vai ir pāt bailes
vairs
šajā klusajā triekā.

Un vēl nevar dzirdēt,
kā ziemāji elpo
zem sniega.

Un ir tik kluss,
ka nevar pāt
noskumt.

TĀ STRĪPA

Ne pārlēkt,
ne pārkāpt,
ne apiet,
ne palist
kā aploka stieplei
tai strīpai.

Nu, paskaties,
varbūt vienkārši
es esmu
neredzēt sācis —
vai nav kāda
sprauga?

Nav?
Tā jau es domāju.
Nelīdz,
ka lecu vēl labāk
kā zaķis
un kāpju
par vāveri labāk,
un apiet
es protu
kā paši vislabākie
blēži,
kā čūska es lienu,
bet nelīdz...

Ko?
Nav arī strīpas?
Vēl sliktāk...
Tad strīpa
ir manī...

PAŠAPCERE

Nav nekā neauglīgāka.

Bet prātīgums ir alkohols —
var pārdzerties
vai nodzerties pavisam.

Es tātad savas dzīves pusdiēnas
jau esmu paēdis
tik nesen,
ka vakariņas iedomāties var
vien vārda pēc,
vien tukšas skaņas pēc.

Ēst negribas,
kaut pulksteņi
bez kautrēšanās
rāda launaglaiku.

Es nesajūtu
savas pārvērtības
un brīnos —
kāpēc nesaeju šūpulī
un kāpēc nedrīkst
pabradāt pa pelķi,
un kāpēc nedrīkst
mēdīties,
ja vajag.

Un turpināšu mēdit
lielgabalus
un liekuļus,
un konservētu dzīvju
lielos gabalus.

Man piedos laiks —
tie visi, ko es mēdu,
ir vienīgi un tikai
mēdišanas vērts.

Es nesajūtu
savu sairšanu,
ne vienu vien reiz
mēdot pašu nāvi.

Un ticu,
ka par to
nekā nav auglīgāka.

KAMĒR

Kamēr sit sirds
un kamēr mani sit,
ka spītīgi
to savu ķerru stumu,
vai dienas vidus,
vai nakts divpadsmit, —
es dziedāšu.
Jo man nav aizspriedumu.

Man nesāp,
kad teic, ka es esmu auksts, —
par auksto dziedot,
jāklūst ir par aukstu,
bet nevar neredzēt,
kad ziedi plaukst,
kā tie dzen siltas saknes
man caur
plaukstu.

Un, ja nu nāks un savu kāju cels
dzīvs suns
pret manu kapa plāksni glumu,
tas viss būs lieliski,
lai parauj vells.

Jau tagad nav
nekādu iebildumu.

Un turpināšu mēdīt
beigabatus
un iekojus,
un konservētu dzīvju
beļos gabatus.

Kad nāve pagriēžas ar īsto pusl,
ar otrādu
tu sevi redzi binokli.

Es esmu pametis.
Tu esi pametusi.

Lai ko,
bet pamešanas cenu gan es zinu.

Es esmu pametis,
un izbijušais dzīvais
ir visu staigājošo kāju
pamesls.

Bet dzīvs.
Uz moku rata sadragāts,
bet — dzīvs.

Un minūtes to dzīvo
tālāk dragā.

Tu esi pametusi,
un — tas pats.

Es esmu naktī
sasiets
likts uz sliedēm.

Man paliek vienīgs,
veltīgs kļiedziens —
kad?

Bet pulkstens iet,
kļūst mirkli pamesti,
un man tūlīt
jau stundu
nāksies pamest.

* * *

Nenožledzies
pret visnozeltējošāko zāli —
tev būs darišana
ar sevi.

Un tur
nevar izvairīties.

Ne mūri, ne meli,
ne skriešana sienā
vairs nelīdz,
jo soģis vairs nav
katrā šūnā,
bet — atomā.

Un glābiņš var būt
vēl viena tava
un pēdējā noziedzība —
nokaut
to, ar ko tev
darišana.

BANĀLS NOVELEJUMS

Katrurīt
dzēstam
ugunskuram
celties
un plakt,
un uzbērtai zemei
izsisties cauri.

Un degt,
un arī draudēt
mājām un mežiem,
jo katra degšana
ir draudēšana
ar savu beigšanos,
vai turpināt.

Turpmāk
es tev neko vairs
nenovēlēšu —
tu nedzirdēsi,
jo aizkrīt ausis,
ja dzēstam
tev jāpaliek
nenodzēstam.

Zem uzbērtas virsū tev
zemes
vairs palicis nav nekā,
bet ir —
jābūt.

Ar putnu notīm
 uz galīgi nepareizām
 un plikām,
 un greizām
 ļoti,
 visļoti līnijām
 rakstās man
 pavasaris.

Par ātru.
 Man vēl nav
 pašas
 balss,
 dziedātgrībēšanas.

Un paša?

Tas arī.

Zāles nomiršana ir
klusā nomiršana —
neviens nav dzirdējis,
ka zāle
k dzied ...

Un mani nepazīst
neviens —
neviens nav dzirdējis,
ka zāle
k dzied ...

Un pārvērtās
pār visu —
neviens nav dzirdējis,
ka zāle
k dzied ...

Ļoti nopasūtī
kā —
ar nosi nopasūtī
un darvu —
un darvu —
un darvu —

Pār visu beidz
sustrūnī sārtojas.

Sārtojas!
Visas cetur
nav mirušas.
Jo skatīties —
sustrūnī sārtojas.
pazīstāmi
sustrūnī sārtojas.

* * *

Ja citādi jūs nevarat,
tad —
jūtiēt,
bet mani nepazemōjiet
ar savu līdzjūtību
un mani nepiezemējiet
uz ledus.

Ja nosalt,
tad es gribu
lidojumā.

Un piezemēšos pats
pavisam nost
no visiem
lidlaukiem,
pavisam klusā kaktiņā,
un pēkšņi.

Lai nepaspēj sev atzīties,
ka —
dumji . . .

AUSTRUMI SĀRTOJAS I

Nu jau pār mirušu Mao,
bet arī pār dzīviem
tā uzticīgajiem
neandertāliešiem.

Pār viņa
par lopiņiem izdresēto
pasaules lielāko tautu
Pār viņa zaldātiem,
kuri vēl aizvakar
tūcīja zīdaiņus purvā
un skatījās,
kā norimst burbuļi...

Pār viņa svētceļnieku,
pār viņa upuru ēnu
skudriskām kolonnām.

Pār viņa
sadedzinātiem,
gabalos sadauzītiem,
ar nazi sagrieztiem
un darvu ziestiem
cilvēces gara dārgumiem,
kurus tā neatdabūs
nekad.

Pār mirušu bendi
austrumi sārtojas.

Sārtojas!
Visas cerības tātad
nav mirušas,
jo skatieties —
austrumi sārtojas,
nepielūdzami
austrumi sārtojas.

I AUSTRUMI SĀRTOJAS II

Nu jau ir atsārtojušies,
Nu ies uz kapiem
un tur tad —
līdz galīgai uzvarai
ar sārtajiem austrumiem
lūpās!

Tu redzīl
Kā mandarīns nolec
tam zvēram galva.

Vilks pašu veci ārā?

Velns rāvis,
pa tik daudz gadiem
nekā nav palicis,
kam maut
āksta ķiveri galvā...

Tu redzīl
Kā zibens caur marmoru iziet
mans lauznis.

Vilks veci ārā
un pakārs kokā,
lai klab
pa vējam.

Klausieties!
Pa tūkstošiem gadu
tas arī nav neko atstājis
revolūcijai!

Bet tā ir jātaisal
Ķersies pie dzīviem,
ja te nav nekā,

III SALOT
... Viņi maldās. —
te viss tikpat dzīvs
kā tiem,
ko viņi pēc brīža
nosītīs.

Marmora šķembas
spīd balti,
kā laužņu sasisti
dzīvo
kauli
starp
sarkanām
puķēm.

Kā asinīm.

AUSTRUMI SĀRTOJAS III

Ilgāk nav kara —
vairāk gribas.

Vairāk nošauto —
vairāk pierod.

Par 20 miljoniem
mazāk nemaz
nesoliet.

Tas vairs nav nekas
jauns.

«Austrumi sārtojas» —
lai jau būtu
dziesmiņa,
tukšā galvā ierasta.

Būtu jau laba
tur tā sārtā liesmiņa,
ja tā nebūtu
kauns.

Vilks veci zina
un pakārs kaud,
lai klab
pa vājam.

Klausīties!
Pa iekšstāšiem pašu
tas arī nav nekā atstājis
revolūcijai!

Bet tā ir jētals!
Korķis pie dzīviem,
ja tie nav nekā.

LEDUS DIENESTS

Nesmejies, lūdzu,
par mani,
kad eju
ar rīkstīti
ūdeni kulstīt.

Es negribu zināt,
kad sakustēsies
un — kur būs sastrēgums.

Es esmu ledus dienests.

Es neļauju
jūrai
aizsalt.

Viņu — legions.

Viņu — kā mušu.

Viņu — kā smilšu.

Mūsu nākotnes,

mūsu turpinātāju,

mūsu

vēderticīgo.

Viena baznīca atdalīta

no valsts,

otra baznīca nodibināta

valstī.

Un te nu nāk

vēderticīgais

ar tādu aparotību ģīmī

kā podam,

ar divām

zem uzacīm nelabi spīdošām

kapeikām.

* * *

Dunēdami
un skaļi pārkonīgi
lūst ziemas kauli,
lūst ledi.

Bet cilvēku acis vēl nespīd,
vēl reibst,
un tā vienmēr ir
no katriem pavasariem.

Un marta nespēks,
kad vēl nekur
nevienas puķes,
bet katrs cilvēks
jau sevī nes
savu smago
un līdz sāpēm laimīgo
puķi.

Diena tevi izdangas
kā ceļu šķīdonī,
kā gravu šļūdonī,
padarīs smagu
ar dubļu darvu.

Bet kā gājuputns
atlidos brīdis,
kad tev sirdī jāizdara
pārrāvums.

Ja tu gulēt aiziesi
ar visu dienas slogu,
rītu tu vairs neizturēsi,
rītu tu nogulēsi,
un diena
bez rīta
ir beigts dzimis
bērns.

Diena ar tevi gribēs
būt tikai divatā,
lai tu apniktu
ar to vienu.

Pārdzimsti zibens
žilbajā zivī
un vienā dienā
nodzīvo divas
dienas.

Papagailis
 izjauca būri
 un pina grozu —
 banānus nesīšot.

Lauva
 sagāza krātiņu
 un sataisīja sev
 abstraktus džungļus.

Savanna bija jau.
 Viņā pašā.

Cilvēks sagāza
 iedomu sētas
 no koka
 un uzmūrēja sev
 iedomu mūrus
 no ķieģeļiem.

VISLABĀKIE VĀRDI

Vislabākos vārdus priekš cilvēkiem,
viscilvēcīgākos
es atradu klajumā,
kur nebij ne putna,
ne zvēra,
ne cilvēka.

Tur nebija
pat ne zieda,
ne koka lapas —
zaķēna krāsas lidzenums
un krūmu marta miza:
zaļa,
dzeltena,
olīvu krāsas,
lillā
un purpura.

Tur bija
vientulība līdz bezgalībai,
caur kuru atnāk
vislabākie vārdi priekš
cilvēkiem.

SAUJA GRAUDU

Kad man netiek zeme,
es sēju rudzus
uz savu iedomu akmeņiem.

Mana debess tos apraud,
un mani putni tos neizknābj.

Un tad ap vakaru
dodos
tai varenā pļaujā,
kas dod sauju
graudu.

Mazs kaķis to samal,
un miltus
mēs dalām uz pusēm.

Un abiem pa kumosam tiek,
lai pusnaktī kaķēns
no čaboņas netrūktos augšā
un lai es
nesvaidītos pa miegam
no sapņiem
par zemi.

AIZ KATRAS ROBEŽAS

'Aiz katras robežas
man atrodas
pa diviņu brālim vai māsal
pēc asinsgrupas.

'Aiz valstu,
aiz notikumu,
aiz īstenības
un izdomas
robežām.

'Aiz valstu —
mēs runājam dažādās valodās,
bet tulka nevajag,
jo mums nemaz nevajag runāt
ar vārdiem.

'Aiz notikumu —
nupat pēkšņi nomira cilvēks,
un es pēkšņi jutu
un tagad jutišu vienmēr,
ka viņš ir mans
asinsbrālis.

'Aiz īstenības —
es kļūstu mazs bērns,
jo smiltis tik patiesīgi
spēlējās meitene,
ka ir man diviņu māsa.

Aiz izdomas —
ziniet, man bieži vien izdomājas
māsas un brāļi
tik dziļi,
ka es viņus varu pat
saskatīt.

Un tā ir
aiz katras robežas.

Vai tiešām neviens
neaizlienēs man zaļu lapiņu
šajos pelēki melnajos
vējos?

Vai tiešām
man nevar aizdot
zaļu un sīciņu
cerību
uz pavasari?

Vai tiešām mākonis
nenois nost no
saules
un neiespīdēs balts stars
caur manu caurspīdīgo
neaizsargātību?

Es šajā pelēkā melnumā
izstīdzēt sāku
bez ziediem.

Atbrauca latvietis
 no tālas zemes
 un tāla laika
 bijušā dzimtenē
 paciemoties.

Un trīs dienas
 nedziedāja —
 kā gājputns
 pēc atgriešanās.

Aiz katras robežas
 mēs runājam savā
 šķērsa valodā,
 bet tūlīt mēs atgriešamies
 pie savas mājas.

Aiz notikumu —
 mēs runājam savā
 šķērsa valodā,
 un es pēkšņi atgriešos
 pie savas mājas.

Aiz katras robežas
 es kļūstu mazs bērns,
 jo smiltis tik patīkami
 spēlējās mēitans,
 ka ir man dvīņu māsa.

Aiz izdomas —
 ziniet, man bieži vien izdomājas
 mātes un brāļi
 tik dziļi,
 kā es viņus varu pat
 noskaidrot.

Un tā ir
 aiz katras robežas.

Reiz tu atcerēsies
to vēlo pavasari,
kas nāca pēc gariem lietiem
un spalgiem saliem.

Kad sējēji skatījās rudenī
ar karstām acīm
uz maizi,
kas paliek dubļos
un aizies zem sniega.

Kad dārznieki
aiz izmisuma
gribēja dot savus kažokus
ābelītēm.

Un šajā vēlajā pavasarī,
kad koki melni un kaili,
kad neredz
dzīvos un beigtos,
es rakstu tev
vēlu vēstuli.

Jo vajadzēs atcerēties
to vēlo pavasari,
kad mēs ilgi nezinājām —
cik paši
izsaluši.

Pārāk no briesmām bēgt necenties —
suņi kož bēgošiem,
cīruļu puteņi nepaiet secen
no ziemas bēgošiem —
pārāk bēgt necenties
no manis — bēgošā,
no manis — degošā,
no pakalzdīšanās
liesmas kļūs draudošas —
pārāk no manis bēgt necenties —
viens otram nevaram vairs
paiet secen.

BAIĻU EZERS

Neej peldēties baiļu ezerā —
dūksņainā krastā atpakaļ netiksi,
glābšanās baltā ūdensrozīte
tā arī paliks veltīgi noplūkta.

Brūns ir ūdens tai baiļu ezerā,
vēžu tur nav, un zivis tur nedzīvo,
un no saules, pēc velna svelmainās,
nav tajā brūnā ezerā glābiņa.

Nebaidies, no tās kā reņģe nezūsi,
nedabūsi no tās saules dūrienu,
un tavā mutē tam slāpju tuksnesim
vajag kristālcaurspīdīgu avotu.

Aiz tām šausmām, kas pāri tev galvai deg,
aiz tās meitenes, kura pa plavu nāk,
aiz tevis paša, ko tev vajag uzvarēt,
plūst tie kristālcaurspīdīgie avoti.

Zināt, kas kož visstiprāk?

Ne lauvas,
ne nonākšana ar sevi nesaskaņā.

Ikdienas sīkumu odi.

Viņi asinis neēd.

Saindē.

Viņi velk nervus ārā,

sarūsina

un ieliek atpakaļ.

Viens būtu ticis ar sevi galā

un nepakāries,

bet izšķirošajā mirklī

iesīcās ods...

Viens būtu kļuvis par cilvēku,

bet nemācēja

kauties ar odiem.

Laiks ir viņu maize.

Es nedodu viņiem laiku,

un viņi neēd

gaļu bez maizes.

• • •

Gaidīta cilvēka nākšanu jūt
cauri jūdžēm,
caur mūriem
un nelaimēm, kuras nāk
negaidītas,
bet tās arī jūt.

Un tikai laimju un nelaimju
mijumā
tas cilvēks pastāv —
pārējais viss ir
saistmateriāls.

Tad kur tu liksi
to rūpīgi krāto
cementa kalnu?

Nebīsties.
Zinu, ka tu manu nākšanu
nedzirdēji.

Nu, labi —

nav koku, tie ir putnu biedēkli,
nav draugu, tie arī ir biedēkli,
nav iekšā, viss izlikts uz ziedokļa
un neatjaunojas — viss ir uz ziedokļa,
viss aizgājis dzīves nodokļos,
varbūt alimentos, ne nodokļos,
nav sevis, ko skatīt spoguļos,
neviens sevi neredz spoguļos.

Nu, labi —

bet man nāk pavasars.

Ejam klausīties zvirbuļu pātarus.

* * *

Ir tāds mūzikas instruments — rīts,
viņš pats iespēlē pirmo akordu,
pārējo visu tev pašam jāatmin
un līdz vakaram jānospēlē,
un, ja nospēlēsi, tev tiks
tuvā Gauja un tālā taiga,
zilgans vakars un pūkains,
bet, ja nenospēlēsi, jaunais rīts
tavā bezmiegā nožlarkstēs asi
kā uz cementa krītoša dzelzs.
Jo tur saplīsīs jaunā diena,
kurai nobeigtās māsas žēl.

Ir tāds mūzikas instruments — rīts,
ir tāda partitūra kā — dzīve,
ir tādas lietas kā — spēks un nespēks.

Un saule iedod tev pirmo stīgu.

RUNĀŠANA

Ķopsītis ar ķopsieni
runāja par sēšanu,
runāja, runāja —
pienāca pļauja.

Ķopsītis ar ķopsieni
runāja par pļaušanu,
runāja, runāja —
bija vien izkopts.

Ķopsītis ar ķopsieni
runāja par ēšanu,
runāja, runāja —
vēders bij skaļāks.

Ķopsītis ar ķopsieni
runāja par mīlestību,
runāja, runāja —
kamēr sakāvās.

Kļūst ierasts savas upes krastā
un mīlestībā nenodrebēs,
un paliek ūdens nesaprasts,
un paliek nesaprasta debess.

Un nepriecē grauds, zemē sēts,
un nesauc ceļš pa viņu doties,
un ir viens mirklis pazaudēts,
kam nav dots vēlreiz atkārtoties.

Un pēc tam pašas zemes nav,
ir slidena un zaļa glūda,
un paliek arī būtums tavš
bez pareizuma un bez kļūdām.

Un drīz bez skaņas arī gums
tavš īsumiņš zem zemes ilgās,
bet visu sāka pieradums
pie vienas nepierastas smilgas.

EPITĀFIJA

Ar milzu spēku un milzu kaislumu,
melniem tumsumiem spītēdams,
viņš visu mūžu mums deva gaismu
un aizgāja mūžībā
spītēdams.

UZ PAVASARI

Zemes rūsganais varš
klūst zaļgans
no saules elpas
satraukuma
pret pavasari.

Pār apsūbējušo zemi
iet debesīs
cīruļi.

Un lidmašīna iet pāri
apsūbējušiem
Rīgas torņiem.

Rīga,
vai tad viss ir tāpat
tev arī?

Uzaukt saule,
 un aizbēg rūķi,
 un es meklēju dienas atslēgu:
 pašu atslēgu parasto,
 nevis mūķizeri.

Pietiks to,
 kuri dienu atmūķēs,
 būs pat tādi,
 kas dienu uzlauzīs
 un dabūs pliku
 dienas datumu
 vai nonāks plika klajuma
 klusumā,
 smilšu
 pussalā.

Atslēgas nav,
 un atslēgu nedo ī,
 debess
 no manis novēršas nost,
 zvirbulis
 projām aizlasās aši.

Bet zeme norūc —
 katrurīt mostoties,
 dienas atslēga
 ir katrā
 pašā.

Rīga ir bezgalīga —
 ņem savu karavelu,
 — brauc atklāt savu Rīgu,
 atklāj to katru dienu,
 ikdien — pa vienai Rīga,
 vienalga — nepietiks
 tev tava paša mūža,
 daudz paliks neatklātu,
 to pietiks taviem bērniem,
 un pietiks bērnu bērniem,
 vienīgi — lai tev būtu
 tik liela mīlestība
 kas tevi lielu dara
 un Rīgu bezgalīgu.

Kūlis telēn
 celas uz mājām kāpjot
 un gājot pārnāk
 mājās.

Un daba mājās
 atgriežas —
 zied
 telēn
 un atgriežas cilvēki,
 tev tācu ir
 kāpjot

TĪRELKAPU PASTĀVĪGAIS APMEKLĒTAJS

Kāpēc es tumsā nāku?
Zināt,
man gaišā dienā nākt ir kauns —
es gribu viņu atdzīvināt,
viņš gāja bojā ļoti jauns.

Viņš drošs pie likās priedes stājās,
un tikai skatiens bija ļauns...
Un tikai beigās apraudājās,
jo bija ļoti, ļoti jauns.

Es gandrīz nevarēju tēmēt
un acis aizzmiedzu kā auns...
Pēc tam viņš gulēja uz zemes,
uz vecas zemes ļoti jauns.

Man nevajadzēja to nošaut,
ir beigts mans gods un beigts mans kauns,
es vecoju un novecošu,
viņš, maita, paliks vienmēr jauns.

Nav mākondebess,
 nav zilgmes debess —
 ir kaiju debess
 baltieputeņota,
 ar vizbuju zilgmi
 zem kājām,
 ar ņudzošām kupenām
 debesī.

Viss otrādi.

Es biju puteņus
 pārstiepijs,
 apnicis sev
 garos vakaros
 un naktīs
 gaudojošās.

Es biju otrāds
 un vārs.

Tagad tā otrādā nav,

Kūtīs telēni
 ceļas uz trīcošām kājelēm,
 un gājputni pārnāk
 mājās.

Un daba nevar ciest
 ačgārnos —
 zied,
 telēn
 un ačgārnavs cilvēks,
 tev taču ir
 kājas!

Mani apsūdz manas usnes
 manā auzu laukā ...
 Cirksl

Bet bez auzām nevar uznest
 stikla kalnā
 zelta zirgs.

Noņurd pārmetoši ozols:
 — Vai tev viens brīvs brītiņš
 būs?

Nāc un sauju ziņu nozodz,
 kamēr skaitu
 gadsimtus. —

Manas dziļās akas aizbirst,
 mani putni
 naftā slikt.

Tā mirst cilvēks,
 ja viņš aizmirst —
 būt un palikt
 cilvēcīgs.

Mīgla noslāpēja vārdus.
Notis noknābāja gailis.
Krāsas varavīksne, maita,
izdzēra,
meta kūkumu pār mežu,
iekrita ar galu diķi,
smukā —
visās septiņkrāsās
ālējās.

Un es stāvēju bez vardiem
tā kā neesoša ceļa
neesošu verstu stabiņš
un bez dziesmas tā kā galvas-
kauss aiz aukstā muzejstikla,
un bez krāsas, kāda otra
vispār nepastāv uz zemes ...

Jo man bija bijis jādod
un es nemāku dot pusl
tam, kurš lūdz ar sevi visu.

Atdod man vien acu gaismu,
lai es varu redzēt ceļu
gan pie vārda, gan pie dziesmas,
gan pie krāsas, gan pie tevis.

Kad es ceļu saskatišu,
es tev nekavējies došu
atpakaļ to acu gaismu.

ISTENĪBA

Es gribēju teikt —
bija nelabs sapnis,
bet tā bij tāda pati tāla
istenība
kā pēdējam no mamutiem,
kas nu jau nomodā
pavisam skaidri saskatīja
beigas
savai ciltij.

Es beigas nesaskatīju —
visapkārt
man spridzināja lielus laukakmeņus,
ar lielu skubu
drupināja klintis,
un tad —
bij visi kalni
saberzēti šķembās ...

Un dzīma cilvēkbērns,
kurš savā mūžā
neieraudzīs kalnu.

Un zemes gludums
gludinās tā redzi
un domāšanu,
jušanu
un dzīvi.

Mēs ncapjaužot
sevi
pārstrādājam apkārtējo.

No kontrastiem ap mums
dzimst
mūsu dažādīgums.

Es pamodos pēc tālās īstenības
gluds,
ne šķembās saspridzināts,
un tagad iešu pierē dabūt sev
 kaut vienu grumbu.

SNIEGPULKSTENĪŠI

Sniegpulkstenīši
ir rūķu baznīczvani.

Nezin kas par svētkiem
naktī bija.

Visi dārzi
sudrabaini zvanīja.

Un silts lietus
viņiem pāri lija.

Un es arī zvanījos.
Pēc tam.

Pilnīgi, kā bērņībā tas
gadās.

Un stāv sniegpulkstenīši,
no iekšas starodami.

Laimīgi.
Un savu padarijuši.

Ar visu tavu novēloto maiju,
 gandrīz ar ledus sniegpulksteņiem rūtis,
 es tomēr gribu tavu maigumu
 ar visu gribēšanu,
 cik var būt.

Jo mums bez viena otram nepastāvēt,
 cits nevar dot,
 ko mums viens otram dot, —
 ta izlēmušas
 dzīvība un nāve,
 nevienam piekrišanu neprasot.

Tu dzirdi manu pulsu
 un es — tavu,
 viens otrā varavīksnes galus met,
 un tu nāc
 atdzīvināt manu ļāvu
 un pati tajā ļāvā
 uzziedēt.

DĀRGUMI

Slinki rej sardzes suņi
aiz ciešiem žoģiem,
puiciski gribas
paskatīties, ko sargā,
bābiski gribas
pagaidīt, kurš te zog
un kas tie tādi
tur ir par dārgumiem.

Nevar paskatīties —
virs žoģiem dzeloņstieples,
nevar sagaidīt —
nav pacietības,
un tad es apjēdzu
piepeši —
es taču visu to
sen zinu pats.

Manam paziņam
arī žogs augsts,
savtības satracināts,
nikns
suns,
bet aiz žoga
tikai lupstāji aug,
vībotnes nīkst
un ...

Gadus piecdesmit
pašiemūrējies
cilvēka vraks,
seši tūkstoši bankā
un uz bēniņiem
pa juku laikiem
zagts zārks.

Negaida varavīksnes —
 tās pašas nāk,
 žilbinošas un mīkstas
 sirds plašumā.

Pasauli dzidrina,
 Dvēseli dzirdina,
 Varavīksnes
 pār zemi
 padzirdināto.

Pirms tam
 pērkonī grauj.
 Neikdienišķā
 ikdiena šauj.

Es esmu pērkonu pilns
 kā upe,
 kas palos slikt,
 bet krūtīs kāpj
 silts vilnis —
 tur jau nāk
 varavīksnes.

Un zaudē bargumu
 bardzība
 kā ziema,
 kad klāt ir marts,
 un iesākas sevis sardzība
 caur cita
 sardzību.

Un zaudē raupjumu
 raupjība,
 un rokas kļūst maigas
 kā pirmās lapas
 un nav spējīgas meklēt
 laupījumu.

Un ziedi
 debesis kāpj.

Un zaudē debesis
 tukšumu,
 un zaudē zeme
 neauglību.

Un urāns pazaudē
 sabrukšanu,
 caur kuru
 nekas dzīvs neaug.

Gadus pieņemot
 paštemūrējies
 cilvēka vraks,
 esi tūkstoti bankā
 un uz bēnīgiem
 pa jūku laikiem
 zagta zārka.

DZIED CILVĒKS

Dzied cilvēks paša izdomātu dziēsnu,
bet neizdomātā un atrodamā aiziet,
ar karstām acīm skatīdamās tālē,
vai nesaredzēs savu atradēju?

Dzied cilvēks tālāk, dzied par sevi pašu,
no visa cita dzīvā atdalītu,
pret visu citu dzīvo svešinieku,
un viņa dziesma neizklausās dziesma.

Dzied cilvēks, un tā dziesma skan kā likums,
kā ložmetēja tarkškoņa par varu,
tā dziesma brīkšķ un brakšķ, un beigās sabrūk,
un nokūp putekļi pār sabrukušo troni.

Dzied cilvēks, dzied par dziedātneprašanu,
par dziedāt negribēšanu un to, ka nevar,
bet pašam šķiet — ir absolūtā dzirde
un dziesma ir kā absolūta himna.

Es vairs nedzirdināšu
 sapņu aidiniekus,
 es vairs nedzirdēšu
 tuvo vaidus,
 bet es sestdien
 būšu uz pirti,
 bet es svētdien
 iešu bērzu dievnamā,
 bet es pirmdien
 un citas dienas
 no agras saules
 līdz vēlam rietam
 kopšu savu zemi
 pateicībā
 par to mīksto siltumu,
 ar ko tā pāri man guļ.

Un vairs nesaudzē
 sapņu aidiniekus,
 es vairs nedzirdēšu
 tuvo vaidus.

UZ DZĪVES ŪDENSLĪMEŅA

Visu laiku — apli
uz dzīves ūdenslīmeņa:
tos savērpj atvari,
tur lec skaistas un neplēsīgas,
skaistas un plēsīgas zivis,
tur nāk noslīcināto kucēnu
pēdējās elpas,
tur puišēji svaidās
ar priecīgiem sprunguļiem,
tur ļauns cilvēks
met ļaunu akmeni.

Visu laiku — apli
uz dzīves ūdenslīmeņa,
un dzīves straume
tos aiznes un apdzēs
uz neatgriešanos,
tāpēc ka dzīve arī plūst
uz neatgriešanos —
un neapstāšanos,
uz neatgriešanos.

MAZS SMIEKLINŠ PIE EZERA

— Kas šajā ezerā ķeras visvairāk?

— Makšķerauklas ap siekstām
un večiem mēles uz vakarpusi. —

Labi.

Lai būtu.

Ķers siekstu.

Mēle man neķersies —

es nemāku zvejot ar pusstopu,
tāpat kā staigāt uz rokām
kinoteātrī.

— Tas vilks

pašu nelabo ārā! —

Labi.

Lai būtu.

Es izvelku velnu.

Šie visi aizbēg.

Man būs ērtāka makšķerēšana.

Velns neļauj.

Dvēseli prasis?

Velnam tādu dvēseli nevajag.

Ellē tādu ir pārprodukcija.

Man otras dvēseles nav.

Liec mieru.

Ej ezerā atpakaļ.

Neies.

Ja izvilks,

tad tagad ir viņa

mana dzīve,

mana māja
un mana gulta.

Bet kur es gulēšu pats?
Lai guļot uz saliekamās.

Redziet,
nedzeniet velnu, kur nevajag,
un nemakšķerējiet velnus
no ezeriem!

KĻAVAS

— Ar zeltītām asarām
apraud kļavas
— savu agro un ātro ziedēšanu.

Bet top krietnas lapas,
vareni stumbri,
patiesi zari —
no tiem aizvirpuļosies pasaulē
kļavu bērni.

Nevajag raudāt
par tādu godīgu dzīvi —
ar istāko zeltu
— kokus un cilvēkus
apzeltī rudens.

Lebi.

Lai būtu.

Es izveiku veini.

Šis viss aizbēg.

Man būs ērtāka malkā.

Veins doļauj.

Dvēseļi prasīs.

Veinām tādā dvēselī nevajag.

Esā tādā ir pārprodukcija.

Man oīras dvēseles nav.

Ilec miera.

Ej ezerā atpakaļ.

Neies.

Jā izvilkts.

tād tagad ir vīpa

mana dzīve,

Ellīga sāpe
mani uztrenca augšā
šorīt.

Kam atkal dara pāri?

Aiz loga
putojot mazgājas ievas.

Debesīm
zilās acis.

Ievā sēd
mazāks par zvirbuli
putnelis.

Kā viņu sauc,
to es uzzinu,
kad viņš sāk dziedāt.

Un tomēr,
vai tuvu, vai tālu,
kārt kam atkal dara pāri.

CERIŅU TRISLAPĪSI

Pilsētai gribējās ametistu.
Viņai iedeva ceriņziedu.
Pelnrušķīte kļūst karaliene.

*

Uzirdini horizontu.
Iestādi tur ceriņkrūmu.
Nežņaugš vairs dzelzs gredzens.

*

Trīsžuburu asam skauģim
deva laimes pieclapīti.
Zivs smiltīs vārsta žaunas.

*

Neprecies ceriņlaikā.
Zudīs laiks. Aklam saule
tik, cik uz ādas siltums.

*

Ametistam pakal skrienu.
Mūžīgi desmitgadīgs.
Žilbi balts ceriņš matos.

*

Mantīgam vēl vajaga.
Svešs kļūst svešam vēl svešāks.
Ceriņus nopļauj sienā.

*

Nāk virsū melna sāpe.
Ej ārā, sauc otru.
Sāpe kļūs ceriņzila.

Kad ceļš uz Gaujas tiltu griež,
tad pazūd viss, kas līdz šim bija, —
spožs asmens dvēselē man iešķē,
un nokauj visas nostalgijas.

Biezs asinssaistījums man ir
šais krastos, sērēs, šajos vējos,
viss dienas aprūsējums mirst,
un es no sikā atskrūvējos.

Un visas virspusības bēg,
kas man jau taisījās par radiem,
jo Gauja ne caur krastiem tek,
tā tek caur gadsimtiem un gadiem.

Es varētu būt vairāk drošs
un uzvarētu visās kaujās,
bet mani sit un mani kož,
jo nav līdznēsājamas Gaujas.

Bet varbūt ir? Man bija ļimt,
un tad es nespējamo spēju —
es sagādījos viens pret simts
un nobijos, bet uzvarēju.

ATVADHIMNA SĒJĒJAM

Blakus savam sējumam
šodien aprok sējēju,
lai viņš cauri zemei
savus rudzus dzird,
lai viņš savās vārpās
sadzird savu vēju, —
kas sēj zemē mūžīgā,
tas pats mūžīgs ir.

Blakus rudzu tīrumam
tēraudsliežu skanoņa,
vilciens aiztur elpu,
lai it visi dzird,
kā skan zeme sanošā
rudzu vārpu sanoņa,
jo tā vārpu sanoņa
zemes elpa ir.

Blakus savam sējumam
šodien aprok sējēju.
lai viņš katru saknīti
savā zemē dzird,
lai viņš savās vārpās
sadzird savu vēju, —
kas sēj zemē mūžīgā,
tas pats mūžīgs ir.

Kaut kam milzīgam
 jānotiek būtu,
 jo mirkli gaidot
 gulstas uz dvēseli
 ar visu
 grūtumu.

Es zinu —
 tāpat ir lakstīgalai
 pirms dziesmas
 un rudzam
 pirms vārpas.

Neskatieties uz mani —
 šais brīžos
 viss topošais
 ir līdz āprātam
 neglīts.

Savas bērņības āpšu kalņņā . . .

Kui ir tas milzīgais kalns
ar draudošām alām,
ar zvēra tuvuma
bailēm un sajūsmu?

Mazs paugurītis,
kur divatā nav vietas sēdēt,
bet mums ar bērņību
pietiks.

Un paugurītis sāk augt . . .
kā sēne pēc lietusa,
no acīm nokrīt
kāds plūvurs,
un ausis kļūst skaļas
un putni tik skaļi,
ka dvēsele
sāk līdzī vibrēt.

Tāfad
es neesmu visu vēl pazaudējis,
ne visu
vēl mani ir ēdusi rūsa
un zagļi
nav aizzaguši
mani līdz ubaga spieķim.

Es sēdu
zem bērņības saules,
un pulksteņa rādītāji
man iet
ro lēbās uz kreiso —
ūz atpakaļlaiku,
uz mirkli
atpakaļlaika.

Es nezinu, kur tu dzīvo,
 es nezinu, vai tu vairs dzīvo.
 Tik karsts,
 ka ceriņi uzvārās stāvus
 un kastaņu sveces nopil,
 un trotuāru
 akācija ir apzeltījusi,
 un cauri tām noziedēšanām
 es nevaru sadzirdēt zīmi,
 ka tu mani dzirdi,
 ka šķiet tev,
 ka viens tevī cieši skatās,
 tik cieši, ka jāmostas naktī
 un jānodreb dienā,
 un jāiet pret tukšu apvārsni,
 kur trīsuļo tikai tveice
 un bezvārda sauciens
 aiz viņas.

Pastiēp roku,
paņem horizonta auklu,
sarauj pasauli ciet
tabakmakā.

Nevar.

Un nekādas auklas nav —
stiepjas horizonts
par gumiju vēl trakāk.

Cik no sevis bēgušo
nav bijis,
viņi zin,
ka horizonti stiepjas,
atšauj atpakaļ
kā katapultas
tur, kur bijī ...

Slikti,
ja ar sevi kaulējas
vai tiepjas.

Te der tikai
nežēlīga kauja,
nedabiski,
neticami
skarba.

Iet pret savu
otra tava sauja
kā uz lauku
sējējs
un kā mežinieks
uz darbu.

Pats pret sevi dumpojošais
tu,
es tev vēlu spēku,
spītību
un uzvaru.

Te der tikai
nešņiga kauja
redziski
nolietam
skaidra

BEZDZEJAS LAUKS

Viss vībotnēs,
Un nātrās.
Un pa apdauzītam ķieģelim
no nobendētas mājas.

Ja te nav dzejas,
tad tu dzeju neredzi.

Tās vībotnes
ir nākušas pēc dārza,
kur divi skūpstijās,
kā tū vairs nemāki.

Tās nātras
nāk pēc cilvēkmitēkļiem,
kur bērni dzimst,
tu nevari ne dzemdēt vairs,
ne piedzimt.

Tas apdauzītais ķieģelis —
no pavarda,
un katrs pavards —
saimes mūžīgs uguns,
kurš kopā satur to
ne siltumiem,
ne ēšanai,
bet vien ar nozīmību.

Tu neesi
ne kūrējs vairs,
ne dzēsējs,
tu esi —
centrālapkurināts
ķermenis.

Pēc tevis
nepaliks tāds lauks,
bet pišļu klajums.

NO RĪTA

No rīta diēna liekas
milzīgs kalns,
kur kāpt un kāpt,
vienalga gala nebūs.

No rīta diēna liekas
polārklajums salns
un daudzskaitlis,
un neatminams rēbuss.

No rīta dienā lec
kā ugunī,
kā atvarainas upes
ūdensvirpulī . . .

Bet vakarā . . .
Daudz stundu solīts bij,
bet iedots viens,
pavisam viens
un nenotverams
mirklis.

TIEŠĀM ZVERĪGI

Pie manis ir atnācis
varbūt nobijies Rainis —
pār jauniņu,
vēl nevar pazīt.

Trīc lūpas ...
Kāpēc?
Kas vainas?
Un tiešām — joki mazi.

Pazvanīja pa telefonu
pirmais lasītājs,
teica, ja nebeigs māzoties,
novilks ādu
kā kārkklam mizu.

Pirmais lasītājs
ir gadījies prasts,
bet neaizsargātības dēļ
smalkie
sāk izzust.

Un rodas šitādi
viltus napoleoni
un īsti
pompadūri —
acis sarkanās,
stāvus sari,
un mākslas izpratne iet
caur dūri
un visādi tur humānismi
arī.

Bet, vai nu tu esi Rainis
vai cits,
neuzmet lūpu
un nenoņem mīci,
cilvēku ticēšana nāk,

ja pats sev tic,
tā ir māte
pārējām ticēšanām.]

Ādu tev nenovilks,
pašam sev
reizēm jānovelk
un jāpaskatās —
vai nav par biezu?
Tev ir istā —
jutīga, plāna,
ņem to, ej iekšā
pašā ādas plēsēju
biezumā.

Viņi tev neko nepadarīs,
jo ir blauri
pēdējie,
nikni ar astēm
pret zemi klapēs —
kad nodilst zobi,
kļūst plēsoņas
cilvēkēdēji,
bet tu paliec jauns,
ko nevar ne noķert,
ne apēst.

* * *

Piecas minūtes pirms liepu ziēda
vēl tajās katedrālēs
laiž iekšā cilvēkus
un vēl nelaiž bites.

Bites ar ēšanu
ēd medus mūziku,
baro bērņus,
un tie izaug saprotoši.

Mēs neesam
tik stipri attīstīti
un daudz ko nevaram saprast
ne gavēdami, ne ēdot.

Mums ātrāk jāielien
kuplākā liepu katedrālē
un jākļūst par pērtiķiem.

Un tad jau redzēsim,
cik gudri kļuvuši būsīm,
liepu dvēseles
un liepu mūzikas vidiņā
sēdēdami.

* * *
tā ir māte
pārējām ticībām.

Par saviem darbiem klaiņājošu
varonu
par daudz,
lai viņu darbošanās kādā kaktā
pārnakšnotu
varonība.

Bet nesmērētie rati kauc un kauc
un čīkst pret taisnu vēju
priede šķība.

Tā tukšums kliedz
par pilnumu,
lai nesaredz to bezgaisu,
kas iekšā.

Uz mūļiem klaja glēvulība zviln,

Un varonība
aizliek roku
acīm priekšā.

Debesis
varēja atļauties
šķipsniņu lietus,
kušķīti lietus,
pilieniņu . . .

Liepas
met zemē bērņus —
ziedus un medu,
ko nespēs noturēt.

Ksenija Ņikiforovna
Pievolgas bados
nobeidza bērņus,
lai neredz to mokas,
un nobeidza sevi . . .

Bērzam
jau sirmas
un rudens šķipsnas,
bet šalkoņa —
neizpratne
un izmisums.

Kalnāju Tāļivaldis
kļiedza
pa slimnīcas logu
uz Dievu un cilvēkiem,
lai skatās kalendārā,
jo agrais rudens
nav viņa.

Es nejauši nolaužu
vēl zaļu lapu —
uz asfalta pannas
tā momentā sažūst
par tēju,
kam klāt nav maizes.

STŪRĪTIS PĀRDAUGAVA

Es nozvērējos
šo stūrīti uzlikt uz papīra
tieši —
kā fotogrāfs portretā,
kā pirksta nospiedums
lai tas būtu.

Es liku
pēc labākās sirdsapziņas
un izgudroju pat
jaunas krāsas,
ko vajadzēja.

Bet — kas tie par jokiem —
gan sētai,
gan paksim,
gan kokam
un puķei,
un guļošam kaķim
nāk klāt kāda gaisma.

Caur zaļo un pelēko
stīdz kāda sarkana stīga
un pulsē,
bet nav taču te
nekā sarkana.

Un es skatījos
godīgi.

Visam,
uz ko vien mēs godīgi skatāmiēs,
mēs uzliekam
savējās dvēseles nospiedumu.

PAR VISU DZĪVO

Par visu dzīvo
kopīgi un atsevišķi runājot,
es gribētu, lai izlasīto tur
ar maziem burtiem pierakstītā runā —
kas viss ir tomēr sāks
ar lielo burtu.

Pret dzīvo
mūsu noziegums tik liels,
ka vainu pat liels mūžs
vairs nevar izpirkt,
jo mēs ne bijuši,
ne būsim reiz
tik lieli,
cik paši savā priekšā
izliekamies.

Un mans liels burts,
mans atzišanās burts
ne nelāpāmo salāpīt,
ne nobeigto uz visiem laikiem
teikā atsaukt grib,
es gribu vienīgi,
lai tālā dienā tur,
kad tiesās mūs,
lai kaut vai klusām zin,
ko esmu
un ko neesmu es gribējis.

Nevar uzrakstīt puslīdz,
 jāuzraksta ir līdz
 saldām tirpām pār pleciem,
 lai pants ir laikmetam
 uzliets
 un līdz sirds tukšumam
 uzrakstīts.

Jāuzraksta ir līdz
 laika ātrumam
 un vēl drusciņ tālāk,
 jāuzraksta
 līdz pēdējai nātrai
 pie kājām
 un līdz zvaigžņu bālumam.

Nevar uzrakstīt pusburtu,
 nevar
 pusjūtu,
 jāuzraksta līdz brīnumam,
 līdz uzbūrumam,
 lai arī cik
 brīnumnejūtīgi
 jūs būtu.

Nevar uzrakstīt puslīdz,
 jāuzraksta ir —
 līdz
 smagumam, ko laikmets uzlicis,
 un nav,
 kas līdz.

Neraudi —
man tiek uz brūces sāls,
un tev vieglāk
netiek.

Izslauki acis —
ceļš tiešām būs tāls,
un dezertieri
nāks pretī.

Un tas ir vissliktāk —
bēdzēji velk citus līdzi,
bēdzēji neļauj
uz priekšu tikt
un miegā kā odi
pie ausīm sīc.

Uzsmaidi man
virsū sudrabu,
kurš tavās acīs kut.

Redzi,
cik tu esi gudra,
dzirdi,
cik tu esi
uzticīga.

ES UN GALDNIKS

Sākumā
viņš man bij burvis:
ēvele taisīja medus dzeltenas,
smaržīgas spirāles,
ko likt ap kaklu,
zāģis bārstīja
zāģskaidu cukuru,
mutē tas nebija salds,
bet — vai, cik salds
bija,
ja turi rokā.

Ko taisīja virpa —
man rādījās sapņos
nedēļām.

Burvis
taisīja dzīvo
no beigta kokal

Bet tad vienu dienu
burvis
taisīja manam vectēvam zārku...

Es aizbēgu mežā
un, viens mazs
starp simtiem lielu koku
raudādams, sapratu,
kā burvis apkrāpis mani, —
no zaļa un dzīva
viņš taisa beigtu kasti,
lai atņemtu vectēvu man
un ar visu kasti
apraktu zemē...

Slikts cilvēks
no dzīva
taisīja beigtul

Un tikai vēlāk
burvis un sliktais
*nan kļuva par vienu,
jo cilvēks
patiešām ir burvis
un viņam vienmēr ir izvēle:
būt par labu
vai sliktu.

INTĪMAIS

Dzīve nav paplāte,
un es
neesmu ar tās —
mani jums klāt nepiēnēs,
mierīgi guliet.

Pietiekoši
ir nikību man,
lai jūsu veļņus netrenkātu
ar saviem belcebuliem.

Bet, ja kādam
patiešām trūkst ellības,
dzīve i cukurojusies
eņģeļmērcē —
zvejojiet, cik ādā lien,
manas vellības,
tās dzīvo man
katrā asiņu tērcē.

Dzīve nav mīļākā —
apnik,
neapnik,
dzīve ir mīlestība,
sirds acugaisma.

Četrdesmit pieci
man pasē un sējā,
bet dvēselē
divdesmitgadīgums
sekmīgi aizstāvas.

Un, ja kādam
divdesmitniekam
dvēsele
septiņdesmitgadīgi
apbārdojusies,

dzīve —
par aprastu
un par seklu.

Nemiet manu
divdesmitgadīgu
un nebaidieties —
viņš apvārdos.

Un es ne vecāks,
ne nabagāks
nekļūšu.

• • •
Ja ilgi uz asfalta tup,
tas sirdi izgludina,
ar melnu stērķeli
sastērķelē
un nobīda redzēšanu
līdz pirmajam stāvam.

Pietie
Un aiziet pār galvu
vāveres rūsgā aste,
pilsētā tik retais
dzīvais
kāvs.

patiešam
dzīve
ēnē
Acis to nemana,
sirdī tas gaišumiņš
neiekļūst,
prāts nemaz nenojauš,
kas gājis pāri.

Dzīve
epo
Lai redzu acis nepiekūst,
lai redzu pasauli
caur mazu mārīti.

dzīve
sirdī
Cetur
Lai redzu okeānus
caur vienu piliīti
un visu garāmgājēju
caur vienu kustību.

dzīve
sekm
Lai man pat nomirstot
debess ir dzidri zils
un tajā saules
akoti lūst,

UZZIBSNĪT BĒRNĪBAI

Debesīs — rūgušpiens
vai balta trikotāža,
debesis
saklimpojušās ...

Un sēž uz taburetes
parasts
velns
un no pīlādža man
asti drāž.

Izsautēs lunkanu,
ai, kā es to luncināšul
Dunduri — punduri
muks kā traki,
izkrāksies rudzu jūra un ...

sniegi nāks.

... Lai nu dusmojas,
ja kāds grib, —
tas ir svēt bērības
svēts, svēts
zibens.

Uz mežu klusumu tu sauc,
uz lietus runāšanos,
caur kuru atnāk pasaule
kā rudens zvaigžņu debess,
kur tik daudz zvaigžņu
krītot
tumsu šviko,
cik mums nemaz varbūt
nav vēlēšanos.

Uz mirkļa vientulību sauc.
Uz tikšanos ar sevi.

Es, mīlā, sevi satiku.
Mums iznāca mazs strīds.
Es biju pacelt spiests
tā otra sevis
cimdu.

Tu pasveicini mežu klusumu
un lietus runāšanu.

KAROGA NEŠANA

Cilvēks pārvēršas karoga nešanā.

Man bija zaglīgs un paglēvs paziņa:
ciemos viņš grāba vislabāko kumosu,
lišķīgi smaidot, kā atvainodamies,
sak, es jau negribēju, bet iznāca . . .
Parkā četri situši mazāko —
kā šis esot tiem četriem uzbrēcis!
Tikai acīs tāds baiļu aitiskums,
it kā viņu pašu tur situši.
Šitādi neuzbrēc, šitādi aizlasās.
Vai man neesot paciņa cigarešu?
Jā, un vai neesot tramvaja taloni?

Viņu kaunināja, viņu pat iekaustīja,
Tā jau esot, bet ko tu padarīsi.

Un es viņam iedevu karogu,
savu karogu, kuru pats baidos
iznest nevietā un ar nerokām.

Viņš to paķēra kā pieckapeiku,
paķēra, paturēja un pārvērtās —
acu priekšā tik ļoti pārvērtās,
ka man pavērās mute aiz brīnumiem.

Ko tik uzticēšanās nevar izdarīt!
Karogs līdzīgi putnam — gājputnam
pacēla putnus, paziņā snaudušos,
un kā vienam, tā otram tiek lidojums.

Un tas karogs . . .
Vai tas vairs mans ir? . . .

Cilvēks pārvēršas karoga nešanā.

Pārbrauca kaimiņš,
 No angļu salām.
 Kā sausos žaģaros
 lauzās pa angļiski.

Nu viņš vairs neesot pāķis.
 Katrā runā pa angļu vārdujam.
 Ne visai angļiski.

Skumji.
 Viens dārziņš man prātā ienāca.
 Neesot bijis
 tālāk par Ikšķili,
 neesot iznācis.
 Bet viņš simtiem valodu zinājam

Es par nātrām
 šķebīgi izteicos,
 viņš mani milzīgā nātrājā ieveda.

Nātras ziedot
 nošķind pēc sudraba,
 stāsta par krāsmatām,
 postāžām,
 pamestību...

Un par izgāztuvēm,
 kas cilvēkos.

Pēc nātru valodas
 man gāja vieglāk.

Gribat?
 Parunāsimies vērmeļu valodā,
 sudrablapsainā
 vībotņu valodā.

Dzirdat,
ko saka punduru orators —
mauriņš?

Dzirdat
krusaino
ziļu valodu
un asnu miega dziesmu zem sniegiem,
dzirdat?

Cilvēku valoda
Ir pati jaunākā —
viss no šīm iepriekšējām
ir patapināts.

No vēju valodām
un ūdens valodām,
zāļu, putnu un zvēru valodām,
cilvēk,
ir izausta
tava valoda.

JA PĀRĀK

Ja pārāk atvērts kļuvis kāds,
tam paziņu ir milzums,
toties —
ir dzīves slānis nobradāts
un mežs
vairs nevar
atjaunoties.

Nātrās dziedot
noskaidro pēc mēģinājumiem,
stāsta par krāšņām,
postām,
pamācībām...

Un par iegūstām
kas cilvēka.

Pēc nātru veģetācijas
man gāja vieglāk.

Grībatī
Parunāsimies vērmeju veģetācijā,
sūnveģetācijā
vītņu veģetācijā.

Ir jādzīvo ar to, ka visu redz
un ka tas pastāvīgais redzējums
ir izturēts.

Gan avotguldzošs prieks,
gan slīmais sausais kāss
ir tas, ko negribot pat
daudzi klausījās.

Un kaut kas
pret šo publiskumu klie dz.

Bet tā uz zemes dzīvo
katrs zieds
un katrs strazds,
vai klusējošs, vai nosvelpiēs.

Un tikai dažam izdevies ir
noslēpties.

No kā?

No savas vietas dzīves nodaļā.
No paša sevis —
sava spoguļa.

Kauns nepārtraukts,
ka tevi visu redz,
un lepnums nepārtraukts,
ka tas ir izturēts.

Dabūto sauli
zeme sāk atstarot —
rudzi un mieži,
acis un ūdeņi . . .

Milzīga pļauja
sirdī un tīrumā!

Sauli pļauj
sējēji
un garāmgājēji.

Brīnumains laiks,
kad nav lieku cilvēku.

Dikdienim apnicis
dikdieneņot.

Milzīgs laiks —
drupu zeltītā bļodā
pilns saules medus
vesels
okeāns.

Dvēsele — muša,
pačdiēs ziemai,
tikai aiz kārības
nenoslīksti.

Dzirdiet, kā saule sanī
Redziet, kā sauli pļauj!

Nesasniedzamo
sauli.

DZĪVES REZIDENTS

Cik neganti
viens taisnu ceļu bruģētājs
reiz alka likumus,
lai tajos apmaldītos...

Un viens,
ne velna nebīdamies, kuģnieks
pie eņģeļa gāja,
lai no viņa bītos...

Šis skaistais negantums
pēc sava pretstata,
pēc vētras tad,
kad sirdij līči klusē...

Jo viss uz pasaules
kā Mēness sastāvēts
no redzamās
un neredzamās puses.

Cik neganti
laiks mani dzīvē trenc
un neļauj pat
pie tuva kapa stāvēt...

Es vispirms esot
dzīves rezidents
un tikai iekritis vai nodots
varot lemt,
vai bojā iet
vai uzpirkts
kalpot nāvei.

VISIEM ZINĀMAIS

I

Viņas zin —
nav ko gaidīt,
bet viņas ir mātes
un negaidīt nevar.

Pirčupes māte,
Latvija — māte
no akmens,
bet viņām nav vieglāk.

II

Visi mēs viņas zinām.
Kaut vienu
no viņām.

Es redzēju kaimiņieni.
Pēc saules
ar baltu lakatu galvā
tā kalniņā kāpa
un zledēja krēslā
kā balta puķe.

Kad satumsa,
satumsa arī viņa
un slējās pret debesi
kā melns stabiņš,
kā zeme,
melna no gaidīšanas.

Ar to pašu balto lakatu
smiltis apraka viņu —
mazo —
ar viņas gaidīšanu —
lielo.

III

Riskantā
supreju,
sviedriskas līnāšanas
un kakla laušanas nakti
es gāju veikalu sargāt.

Nākošā naktī pēc tam,
kad divi nenosargājušie
bij nokauti
un sasēdināti
šņabja kastēs.

Ja arī māte
teikusi būtu:
— Neej! —
es ietu.

Bet viņa neteica —
ej vai neej.

Viņa skatījās manī
ar gaidīšanu,
pirms vēl bijām šķīrušies.

Un es zināju —
lai griežas zeme uz pretējo pusi,
es atdošu
gaidīšanai
tās sagaidīšanu.

Bet, ja tikšu kastē,
tad darījis būšu, lai netiktu,
drusciņ vairāk, kā var.

Un vairākkāvar
izdarījušos
arī nepārnākdamus
jāgaida.

IV

Neviēns nezin
briesmīgos sasitumus
un lūzumus,
pirms tikts ir
vārda smailē.

Citu darošie
rīt no rīta
redzēs pa vējam plosošos karogu
kalna smailē.

Dzirdēs tā prieka aplausus
vētrā.

Kritiens. Un celšanās.
Slidēšana. Un noturēšanās.
Bezspēks. Un spītība.
Un klusiņš: — Māt ... —

Tas paliek kalnos
un kalnos kāpējā.

Guļ
kalnos kāpējs.
Un svina miegā
guļ viņa māte.

Viņa dēlam
no rieta līdz rītam šai naktī
ir kāpusi līdzī.

Un tā kāpt līdzī
ir smagāk
nekā kāpt
pašam.

V.

Gull, māt.
Atpūties.
Gaidīt ir grūtāk kā let.

Gaidīt ir —
stāvāk par kalnu.

Es pārnākšu.
Negaidi...
Gaidīt ir bezspēks,
kas dedzina,
tracina,
moka.

Māt,
man nav puķu.
Tajos kalnos
nemaz nav puķu —
tur ir smailes
un bezdibeņi.

Un nevar jau visi kāpt
puķainos kalnos.

Un, māt,
tajos puķainajos
tā nezied neviens pats zieds
kā man tagad
acis.

ZAĶUSALAS KALAMBŪRS

Kaķa solī
Zaķu salā.

— Kas šai nekert
peli vīžos,
kad šurp atnāks
televizors?

Ņaul —

... zaļas acis,
un zaļš ūdens,
kaķu pavasars
un rudens,
kad zem ābelēm
un ievām
jauni skuķi
klūst par sievām.

... zaļas acis
un zaļš ūdens.

Te vairs kāzu
kausus nelies —
aiziet kaķi,
aiziet peles,
un sev citur
pelnīt maizi
nogurusi laiva
aiziet.

... zaļas acis
un zaļš ūdens.

Jauni pamati
tiek rakti,
bet te spokosies
pa nakti,

Zaķusalas
balto nakti —
kaķu bēres,
ļaužu bēres,
kaķu kāzas,
ļaužu kāzas,
un no rīta
būs uz sēres
cilvēku
un kaķu pēdas.

... zaļas acis
un zaļš ūdens.

Gaišas
aiziešanas bēdas,
salas pazušanas
bēdas.

... zaļas acis
un zaļš ūdens.

Kaķa solo
Zaķu salā:
— Atmini at
aiz laika rīgas
savas kāzas,
savas salas! —

Nedrīkst grimt
neviens sala —
tā var tikl
pie pasaul's gala —
katrs kontinents
ir sala.

... zaļas acis
un zaļš ūdens.

EKSPROMTS UZ VENTAS TILTA

Kur dīga Kuldīga?

Asaru mērcē.

Kur auga Kuldīga?

Asiņu tērcē.

Aizbēga stirnas

dzilāk mežos,

samala dzirnavas

bagātās vēžošanas.

Kas pāri, lai — pāri,

un tagad — kuši

Jumtu kārniņi

piesarkuši

kā jaunas meitenes.

Bet — nevajaga —

es nāku šeit

no bēdām paglābties.

Kuldīgai pār namiem

spalga saules bumba.

Es bēdas samāju

Ventas rumbāl

EKSPROMTS PAR LIELVALSTI

Viskiju dzeram
izmeklētos baros,
karojam ar mazākiem
diezgan lielos karos,
no naudas kaldinām
līdz šķēpam spicām,
paši sevi maldinām,
līdz paši ticam —
tiksim pāri grūtībai,
dodiet vai kādu,
ticam savai sūtībai —
citiem vilkt ādu,
pēc tam viens otrām
ķeramies bārdā
un to visu nodarām
— Jēzus Kristus vārdā,
ceļam milzu namus,
tie ir — kā mēs — milzīgi,
neticam, ka mamutus
nomainīja nilzirgi
tāpēc, ka pirmie —
kā par laika stenderi
pat tai laikā sirmā
bij par lieliem penderi.

Kopš bērnības
 es, maziņš pīslis,
 visvarenā,
 staigāju, stāvu un sēdu
 pie tavām kājām
 kā dresēts.

Vienīgi — kājām
 pie tavas es netieku.

Es tevi nevaru izsaukt
 bezsaules dienā.

Saules dienās
 bērnībā
 cilāju rokas un kājas —
 tu mēdījies pakal
 tāpat kā tagad.

Bet arī tad
 pie galvas es netiku klāt,
 lai aprunātos.

Tagad es gribētu tikt,
 lai paskatītos tev acīs.

Runā,
 ka ēnām vispār neesot
 acu...

Bet vajag tajās paskatīties —
 vai esi mana?

Cik daudz cilvēku pasaulē
staigā ar citu domām,
dzīvo uz citu ādas!

Man vajag paskatīties.

Un, ja tev tiešām nav acu,
tad tu esi mana —
es godīgi atzīstos:
dzīvē
man daudzkārt arī nav bijis,

* * *
Vēl daudz kas klāt šai dzīvei
mums būs burams,
vēl daudz kas izturams
un neizturams,
vēl daudz —
uz augšu, leju —
kā nu kuram.

Bet vēju neizdzīt vairs
mums no burām —
mums uzticēja stūres riteni.
Mēs
turam.

Laiks norāvies no slitas,
un mēs krēpēs turamies,
bet gaitu
neapturam.

Bet arī tad
mūs galvas ar nolīku ziņ,
lai sprūvē.

Tagad es gribētu tikt,
lai paskatītos tev acīs.

Rund,
ka šāim vispār neesot
acu...

Bet vajag tālās paskatīties —
vai esi manā?

No zemes atrauj acis,
debesis
nem sev.

Pār Pārdaugavu
svīres raksta
izmeklētus rakstus

tev,

RAUDULĪGA DZIESMIŅA

Un ir atkal debess drūma, dzīve
un ir atkal dzērves klāt,
abus mūs — no attāluma —
nogurušos raudināt.

Dzirdi, aizsalušās sērēs
ledus zvārguliņi džinkst,
tās ir vecātēva bēres,
un pēc viņa vītols činkst.

Klausies, kāda sēra taure,
purvos atbalsojot, dzied, —
tur man bērniņa ir cauri,
un tā tevi meklēt iet.

Un kas tagad tālē sākas?
Neko nevar saredzēt . . .
Kaut kas karsts un nepasakāms
sudrabu no acīm ēd.

Bet lai dzērves tomēr piedod
un lai nesteidz tiesu lemt:
kad man jāraud, tad es dziedu,
un to man vairs neatņemt.

VEIDENBAUMS ATNAK

Taisni, kad cukurains sniegs krit
un uz papīra prasās
kas pasalds,
atnāk, velns tāds:
— Ejam uz ķēķi.
Iededz plīti.
Paskaties kaut ko asāku.
Kartupeļus
es-s
notīrišu ... —

Šis tīra.
Es — neko,
buros ap melno caurumu —
man šogad slapja apse.

— Manā laikā
no šitā, es neatceros,
laikam netaisija nekā.

— Tavā laikā,
jā, tavā laikā.
Vai tavā laikā
kāds mizoja kartupeļus
pirms cepšanas?

— Nē! —
šis atcērt
vairāk caur brillēm
nekā caur lūpām.

Bet pareizi sacīja, velns tāds,
šis esot ciemos
pie tāda un tādā laikā,
kad mizojot
vēl dzīvus kokus,

vēl uzticamus
draugus
un paši sev
vēl kaut kur liekamu
dvēseli.

Tā mēs ēdām
mizotus, vāritus kartupeļus
ar dillēm
un piestrēbām šņabi,
ko taisa no malkas.

Tāpēc jau man
slapja apse.
Jā, bet ļergu
taisot arī no naftas.

Ar Veidenbaumu
mums tajā vakarā nesaštinmējās,
šis cēlās, velns tāds, —
jāpasteidzoties,
krēsļa jau,
un šķīstītavā
Vēsniņu Kārlis
varot sākt dzejoļus lasīt,
un tas esot īsts ārprāts,
no kā
grūti atšķīstīties.

Saraustīja, velns tāds,
savu zirnekļu tīkla prakšīti —
un aizgāja
kā peleks sikspārnis,
kurs staigā kājām.

Bira cukurains sniegs,

Es uzšāvu sāli
atāzīsušajiem kartupeļiem
un biju nikni lepns,
ka šovakar neuzrakstīšu
neko pasald : —
pat nedomāšu.

MEŽS

Stepē,
kur vienīgais koks ir
vērmele lokana,
visgarākais koks,
kur dobess kā apgāzta aka
un dibenu neredz, —
man trūkst
vienas acs,
vienas kājas,
vienas rokas,
bei, pareizāk,
kaut vai maziņa purva bērza.

Es esmu dzimis,
kur rītos
vai pēc smagas bezsamaņas,
kad acis vēl nīrb
tūkstoš spīdīgu spaļu,
ja arī skatiens uzrēfz
neatradīs sev mežu,
tad noteikti atdursies
glābjošā zaļā.

Mežs man ir miera
un māju krāsa,
elku
un ziedokļu birzs
un vēl tālāk —
mana
un senču mežonība,
un, kad mani
ir izēdzis tuksnesis
ar retām krāsmatām,
pirms rudzu sēšanas sevi
es stādu mežu.

Zaļgana debess
pirms krusām
un negalsiem
ausmās un rietos
ceļ manu mežu
debesīs.

Citas debesbraukšanas
es nemaz negaidu,
bet bez šīs
es būtu
nebijis.

PĒC CIŅAS

Ar svaru bumbām
pēc ciņas ar vētru
uzgāzās
svīna miegs.

No jūras runāšanas
un sapņiem
tukšs.

Es austu ārā no tā
un, mazā gaismiņā ticis
nesaprotu, kur esmu.

Apkārt
kā miegā tukšs.

Es neesmu
ne atrauts no mola,
ne aiznests.

Es esmu viņu varā.

No manis
ir aizbēgusi osta.
Man nav buru.
Un es neesmu
ceļā.

PILNZEMES NAKTS

Būdam
pilntiesīgs mēnesiētis,
es savā Mēnesijā
pats nozīmēju,
kad nakts, kād diena,
kad Zemei uzlēkt,
kad rietēt.

Pilnzemes naktīs
es skatos uz Zemi,
augšpēdus guļot,
un domāju,
vai tā ir lielāka
par manu Mēnesiju
un vai tai ir
savi mēnesieši.

Ja ir,
tad par zemiešiem sauc toz.

Ja ir,
vai tiem pilnmēness naktīs
ir tikpat tramīgi savādi
kā man pilnzemes.

Man gribas
izgrūst no sevis
nemēness skaņas.

Un man ir briesmīgi žēl
to manu tautas brāļu,
kas dzīvo mūžīgā tumsā
Mēneša otrā pusē
un Zemi nav nemaz
redzējuši ...

Viņi šai pusē nākt nevar.
Viņiem šai pusē
par karstu.

MAZPILSĒTAS CERIŅI

Ceriņi abpus ieliņām,
atspiedušies uz žogiem
un galvas sabāzuši
virs manas galvas,
aprunā tos,
kas divatā

smaržīgi staigā;
lien zemi ceriņiem
gulēt
un kuriem pat sapņos vā
rokas strādā;
pusmūža puisieti,
kurš meitas neieredz,
bet naktīs milējas
ar tālām zemēm
un mēnesieti;
gadus,
cik katrs audzis;
un, saprotams, zemi —
kurā;
ka jāpērk motocikli,
nevis tie cilvēku,
smirdošie —
ceriņu veči
brauks smaržodami,
pilni
pieclapu ziedu.

Jo mazāka mazpilsēta,
jo lielākas runas.

Pat ceriņiem.

Miers, smarža un klusums,
un —
Visums
pār mazpilsētu.

PROVINCĪLAIS

Jo vairāk man padarītā,
jo vairāk es kļūstu
mazpilsētnieks.

Savu vārdu
es vairs gribēdams
nevaru aizmirst —
katrreiz kāds aiz muguras
atgādina.

Nopirksi zaļu gurķi,
būs mazpilsētiska tenka:
pārgājis veģetāriešos —
kā Šiklgrūbers.

Lauku nostūrī,
kurā pat peli nemana,
iešmauksi krūmos
un tad pamanīsi —
lūr sajūsmas pilnas acis:
— Viņš jau tāpat kā mēs ... —
Un tad sanāk
smējīgas dusmas —
vellratāl
Nedarīs vairs nekāl

Ies uz ceļa,
cels roku.

Nav svarīgi, šoferīt,
vajag uz pilsētu
varen lielu.

Kā ērtāk —
Rīga,
Roma
vai —
Riodežaneiro ...

Ko Mironmazgājami balta rasa
tirā, nebradātā — nu
mauriņā. — nu

Ko Zemi lavel
milza šdā
Tā pretstātā tam tavam
visam
nav hēla bīpaņi okead
pa tegeļi jau nu —
nepavisam.

ANTIGINTS IS STĪJA

Un — neticēts,
un — nezināts,
un — taloks, —
debess,
atdzimta no sukēm:
ir tevi sagaidījis kāds
ar rokās novītušām puķēm,
katrreiz kāds ar muguras
atpūdinā.

Nopirkši vaju pūrkli,
būs mazpiņšūska tenka:
pārgājis veģetāriešs —
kā Sikiļrūbers.

Lauku nostūf,
kurā pat pēļ nemana,
ieļmaniski krūnca:
un tad pamama! —
lūr saļūmas pilnas acis:
— Vīpē jau tāpat kā mēs... —
Un tad saukā
smāļģigat dūsmas —
veitratāf.
Nedaris valts aekaf!

Ies uz ceļā,
ceļš roka.

Nav svarīgi, šoferi!
vajag uz pilsēti
varen lieļu.

Kā ūrtāk —
Riga,
Roma
vai —
Riodesāneuro...

Ka nav to mazo tautu laiks...

Par ko
tu isti penterē?

Tas ir tas pats,
kad zupas tvaiks
ap zupas katlu
tenterē.

Ko Zemi ievē,
milža ādā?
Tā pretstatā tam tavam
visam
nav liela bijusi nekad
un tagad jau nu —
nepavisam.

Bet tukšas, tukšas lūpas krūšis
pēc prājām aizgājām ādās,
Bet tikai tāpēc jau ir grūti,
lai zin, kā citādi...

Ir tikai grūti mēģināt,
pār tukšu jūru ņemt dāt,
un akumija, akumija varbūt
pa krūšu krāso pusi kriet.

Bet cerēšanas sūgā mēs
skan kaut kur tālu debēs.

Jau dzīves ķirurģs mazgā rokas,
un sekos skalpeļdzēliens sīvs.
Lai slavētas tās īstās mokas,
ko cilvēks cieš, lai būtu dzīvs!

Un atkal atdzīvojas debess,
un maziņš, zilgans taurenīts
man debesbalsī saka: — Nebēdz,
uz turieni man līdz līdz. —

Zib turienes un neturienes,
un vēji hihinās un elš,
un mani sevī pašā ienes,
un tikai tagad sāksies ceļš.

Caur sirdi sarkans zibens lokās,
un domai bezdelīgas plīvs.
Tūlīt es nomazgāšu rokas,
tūlīt, tūlīt es būšu dzīvs.

Man neliek miēru dīvains motīvs,
vēl vairāk, tas man liekas svēts:
var admirālis zaudēt floti,
bet nedrīkst sevi pazaudēt.

Man bērnu dienu papīrkuģi
guļ tālā, tālā akacī,
un triekts pret pieaugušo bruģi
mans bērna ziepju burbulīts

Kad mana mīlestība sūrā
man pasacīja savu «pret»,
es biju karstā svina jūrā
un vajadzēja izpeldēt.

Un vajadzēja izklūt ātri,
lai neklūst nelaboājams posts,
lai pamestības uguns nātra
man sirdi nenoliesmo nost.

Bet tukšas, tukšas likās krūtīs
pēc projām aizgājušās sirds.
Bet tikai tāpēc jau ir grūti,
lai zin, kā citādāki ir.

Ir atkal grauta mana flote,
pār tukšu jūru lieti līst,
un skumja, skumja vaidelote
pa krūšu kreiso pusi klīst.

Bet cerēšanas augstā note
skan kaut kur tālu debesīs.

TIK MAZ

Tik maz nokūkot
nav glīti,
nevajaga blēdities.

Vajadzēs ar dzeguzītī
mežā iet
un mēdities.

Vēl arvienu
man par maz ir
mīlestības ārprāta.

Jāiet vēl
ar asu nazi
ravēt
sava vārpata.

Vēl arvien
nav pietiekoši
etiķa un cukura.

Nedzied vēl,
cik vajag,
droši
gailis
nama čukurā.

Vēl par skopu
savas domas
es uz sārtā
dedzinu.

Vēl es
stomos,
stomos,

stomos, **MEZA KĒNIŅI**
pirms var pateikt:
— Nezinu. —

Kā tad būs
ar manu mūžu?
Kā tad būs
ar manu dūšu?
Kāds es būšu?
Cik es būšu?

Sāc no gala,
dzeguzīt.

un meža kēniņa tēviņi
pat ar to nosauca
sēdauzīt.

no kā tad
meža kēniņš
ir pāļav.

no augsta
un tikai no augsta tēviņi
var rādīt un rādīt.

un meža kēniņa tēviņi
ir augsta.

— Viņš redz —
aug lempja bērni,
tie negrib dzīvot
kā tēva.

un tie jau ir pārdēvēti
lempja
lempīgi aizrastoties
sēkocīgus.

MEŽA ĶĒNIŅA PILI

Meža ķēniņa pili
ar cirvi
ielīda lempis.

Cirvis bij neass
kā humora žurnāls.

Lempis
bija par lempīgu
uztrīt
un meža ķēniņa troni
pat ar to neaso
sadauzīt.

No kā tad
meža ķēniņš
ir bāls?

No augsta
un tikai no augsta troņa
var rītdienu redzēt.

Un meža ķēniņa tronis
ir augsts.

Viņš redz —
aug lempja bērni,
tie negrib dzīvot
kā tēvs.

Un tie jau ir paņēmuši
lempja
lempīgi aizmirstos
sērkokciņus.

IESIM PA MŪZU

Iesim pa mūsu mūžu,
lielo ziedamo
izziedējušo,
lapas metošo nost,
sarkanās bārbeļu ogās
asiņojošo
(kādas asiņu pilītes
košas!).

Iesim, kur svina ūdenī peld
meža pīles
(kādas viņas ir labas,
ka vēl nav
aizlidojušas!).

Iesim caur klusu
un skanīgu laiku
(kāda tai sirdij ir balss,
kad to sadzird!).

Iesim caur rūsganiem
Piegaujas džungļiem.

Tā spalgā stāpa gar apvārsni —
 meži,
 tas acīs kožošais zilgums —
 miglas,
 tā smeldze, kas tirpstoši sažņaudzas krūtīs, —
 ilgas,
 tas magnēts, kas velk,
 katru brīdi velk acis
 uz to,
 uz to vienīgo pusi, —
 tā esi tu pati.

Cik milzīgi maz
 reizēm gadam ir dienu!
 No smildziņas īsas
 tie kilometri
 ir izauguši
 kā debesīs tikusi pupa!

Visgarām
 gar apvārsni
 spalga un zilgana stripa,
 pār to
 šurp uz šejieni
 kāšos
 nāk pelēkas skumjas...

Ko darīt,
ja varēt ir puse no —
gribēt?

Un arī tad
aukstām un sarkanām raķetēm
asinis zibēt
un pusceļā
apdzist.

Ko darīt,
ja zvaniņus nomācis
dadzis?

Bet es neiešu zagt.

Jo iekrīt ikviens,
kas no bērņības pašas
nav zadzis.

Ko darīt,
ja varēt ir puse no —
gribēt?

* * *
Būs pelēkai debesij pārtapt
par zilu
un stiklainam mārkam —
par maija siltu
un pilnu ar varžu mīlu.

Un debesīs,
kur tagad iekāries
svins,
ar sudraba ķēdi
būs cīrulis
piekārts.

Zini,
tu nesmej —
pat ābolam beigās,
ja tārps to
iekāro . . .

Neesmu tārps,
bet todien,
kad dalīja spārnus,
es stāvēju rindā
pēc cita
likteņa.

VESTULE NO ILGUMA

Man kokā vēl deg
četras lapas,
un vēl nav ilgi.

Vēl ir laiks
līdz vēl vienai salnai,
un vēl nav ilgi.

Vēl es degu
ar četrām liesmām uzreiz,
un tas ir daudz.

Vēl ar tām četrām liesmām
es katrudien saskatu tevi,
un tas ir viss.

Pēc pirmās salnas
kailajos zaros
paliks vienīgi vāveres uguns,
un tad būs ilgi.

PIENEŅU ZIEDĒŠANA

Tā pieneņu otrreiz,
un trešoreiz,
ceturtoreiz,
desmit —
un vienpadsmitoreiz
ziedēšana ...

Smej zeme,
kad vēl nav prom
pērnā kūla.

Smej zeme,
kad pieneņu smaidi
zūd tūkstošos košāku smaigu.

Smej zeme,
kad nesmej neviens,
kad dārzos kā nelabiē
vienīgi miķeļi
fosforescē.

Un pieneņu smaids
ir bērnu
aizgūtnēm smaids.

Un pieneņu smaids
ir atgriešanās uz sevi,
kas bijis.

Un klusu kā polīte,
balta kā ābele,
durvis kā tīmekli verot,
ienāca skolotāja.

Es nodrebēju
no nepacietības
kā pirmajā klasē
pīrms brīnuma.

* * *

Es ceļos pirms saules,
jo saule
ir dienas un zemnieka
sākšanās.

Tā ceļoties tiek
garas un īsas dienas,
garas un īsas naktis,
garas un īsas
domas un jūtas.

No tā visa sanāk
vienlaikus garā un īsā
dzīve,
nevis divi tie skaitļi,
ko akmenī iekā.

Tas dvēseles gaišums,
kad tava mūža
saullēktu tūkstoši
salasās kopā.

Tā ir spožāka gaisma
par sauli,
tā ir gaisma,
kas bija mums cilvēkiem
jāatdod,
bet kuru visatdodošākie
mēs
atdot
nepaspējam.

P.S.

Es taisnojos —
neesmu gleznotājs,
meloju —
citiem nav jāatdod
saullēkta izskats,
bet saullēkta jēga
un dvēsele. —

Tūlīt pat
vienam kalnam draud plīšana,
un no cilvēku mutēm
baigs:
— Ā-ā-ā! —

Un būs
ugunsdebesīsdzišana.

Un būs dreboša zeme
zem kājām.

Un pie zemes kritušo lūgšanas
nedzirdēs —
pērkonbazūnēs
aurēsies
liesmas.

Un vien tas,
kas reiz vulkānā dedzis,
dzirdēs savas
reiz dziedātās dziesmas.

Pirmatnējīgā
no uguns tapšana,
es tev pretī
kā glābīgam
metos.

Tiek svītrotā mana
pa zemi rāpošana —
esmu krītošs
uz augšu —
augšupdzīts meteors.

ANTIDUETS

Gribas mētru —
nevar pacelt ...
Gribas vētru —
nevar sacelt ...

Ko tad tu
par mētru
zini?
Kur tu
vētru
iepazini?

Mētru ievērojis
plūcot,
vētru pievārēji,
dūcot:

«Laša kundze bola acis ...»

Lai jau bola
uz to mētru,
lai jau sola
tev to vētru.

Ne jau tu to
mētru gūsi,
tu pat putas
nedabūsi.

Tikko vējos
krusa uzsit,
tā tu ej uz
otru pusi:

«... menca pilnā rīklē sauc ...»

Mētrai rados
ātrāk taisies,
izcērt gados
plaisu gaisiem,

cik laiks devis,
tik tu skaldies
un pats sevi
neapmaldies.

... rūgts kā meženi
duets bija,
un viņš pēkšņi...
paklausīja:

«... nu tik sāksies dzelmē tracis.»

MELNS ATVARS

Nedzen prom,
Te, kur atvars melns,
es savu nelaimes kaķēnu
var būt, ka spēšu . . .

Viņš arī ir
melns,
varbūt tāpēc . . .

Par melnu lūsi,
līdz debesīm
un man no acīm
līdz potītēm
laidošu nagus,
es negribu
viņu izbarot . .

Es neapgānīšu atvaru
ar savu slepkavību —
šī vieta jau tā ir
no likteņa apgānīta.

Te bija plostnieku pussala,
te kailas slīcinājās,
kas savu plostnieku
nesagaidīja
nākošopavasr . . .

Tu, Gauja, nomēzi pussalu,
plostnieki aizgāja,
meitenes slīcinās
citur
un, jo biežāk nesagaida,
jo slīcinās
retāk.

Caur atvarmelnumu peld
gaišas un sudraba raudas,
apsūb
un izpeld no tā
melnas.

Tad kāpēc šim melnajam atvaram
neizdarīt
kaut reiz
vienu labu darbu? ...

Par melnu tautu
līdz dabu
un man no sīm
līdz polēm
līdzon nāgus,
es negribu
viņu izpatot.

Es neapņāmu elvuru
ar šauri šepkaviņu —
šī vīta jau tā ir
no līstēn apņānā.

Te bija plostnieku pūstis,
te kalns šīcīnās,
kas savu plostnieku
nāgavānīja
nāgavānīja ...

Tu Gauja, nāgavānīja
plostnieku šīcīnās,
melnes šīcīnās
cīnī
un, jo bieš nāgavānīja,
šīcīnās
telk.

LEĢENDA PAR VĀRDIEM

Vārdu ir vairāk,
nekā to ir.
Daudz.
Vairāk.

Miljoniem viņu
piedzīma,
kad nebija palicis vairs
it nekā,
kam tajos saukties.

Pilnīgi.
Nekā.

Viņus nevarēja pat
izrunāt,
jo katru skaņu
jau kaut kas bija
aizņēmis.

Pilnīgi.
Aizņēmis.

Viņus nevarēja
uzrakstīt —
visi burti jau bija
izgrābti.

Pilnīgi.
Izgrābti.

Bet nomirt
viņi vairs nevarēja.

Vārdiem
ir tikai dzimšana
un aizmirstība.

Aizmirstība
nav nāve,
jo tai nav gala.

Bet viņi ir vareni —
par vārdiem
nepārtapušie vārdi.

Aiz vārdu mugurām
mēs bieži nojaušam
viņu milzīgo
jēgu.

Un tāpēc,
vislielāko
un visvienreizējīgo jauzdamī,
mēs atmetam valodu.

Mēs atsakāmies
no vārdiem.

Vārdu ir vairāk,
nekā to ir.

Daudz.
Vairāk.

PĒRĻU ZVEJNIEKS (MALU)

Kaut kāds jods pie auss man sīca:

— Celies augšā, ķerli,
ej un meklē gliemežnīcu
ar to lielo pērli. —

Vienu veru, otru veru —
miesiņa un kauli.
Tukšas čaulas kaudzē beru,
kamēr aizsedz sauli.

Pat pa tumsu grābātu,
bet — ko nu vairs tupēs —
gauži tukšu kabatu
un pie tukšas upes?

Sāku taujāt kupčus,
kopā dzerot sīvo,
varbūt bruņurupučos
vēl lielākas dzīvo?

Situ bruņas drupačās,
situ, situ tikām,
līdz ne bruņurupuča
pāri nepalika.

Tagad prasa bērneli:
— Tēt,
ko sauc par pērleņi? —

Un naktīs...
Un naktīs
kā melni,
ar asinīm notriepī
kupuči —
beigti,
beigti,
beigti,
beigti,
beigti
bruņurupuči.

Vēl saule gulēja.
Vēl zvaigznes bija nomodā.

Tā katrurīt
man krūšu kreisā pusē piēdauza
un izsauc nopratināt
jaunā diena.

— Vārds?

— Uzvārds?

— Tēva vārds?

Un — kamēr mašina,
es arī
mašināli.

Bet tad nāk riebīgais:
— Kur jūs ar pagājušo dienu
satikāties?
Ko runājāt?
Kā klātbūtnē? —

Tepat mēs satikāmies
(te es nemeloju),
par Pamiru,
par ciklonu,
par jūru,
kura bija blonda līdaka ...
(Es meloju par tik,
cik noklusēju.)
Klāt nebija neviena!
(Te es kļiedzu,
un, tādus kailus melus redzot,
diena piesarkst
pa visu pamali.)

Un tagad mani spidzinās ...

Un tagad vedīs
manu mīlestību iekšā...

Un abiem mums
būs jāvar pasacīt,
ka mēs viens otru
nezinām
un nepazīstam.

... Vēl saule gulēja.
Vēl zvaigznes bija nomodā.

Zahī nebēgs,
jo mans visiem
skropstu priekšā
visiem viens
tāda pati
bada ziema.

ANNO... .

Dzenis kaļ
betona stabu.

Izkaļ no tā
betona tārpu.

Garšīgi paēd
un aizdūc tālāk.

Pasaulē
ir tikai
betona koki.

Un pats dzenis ir —
plastmasas
dzenis.

Dot tad nak rībtgala:
— Kur jās ar pagājo dienu
satikāties?
Ko runāsi?
Kā klātbūti? —

Tapat mēs satikāties
ies es nemsioju,
par Fainru,
par ciklonu,
par jūru,
kura bija bīdāts bīdāts?
(Es meļoju par tik,
cik noklusējis.)
Klāt nebija nevienai
(Es es kliedru,
un tādas tādas melns redzot,
dienu pīsarīkat
pa visu pamali.)

Un tagad mani spūzina...

* * *

Aiziesim uz zaķu ciemu
rudās smilgās,
baltās lapās,
brūnās lapās,
melnās lapās
pusnaksnīgi vēla rudens
kārķļu zaru
cimdu rakstā.

Ledains ūdens
šalks gar siekstām,
pāri dziļi nogrimušām
baltām grantīm,
dziļām zivīm,
ilgi klusēt aizgājušām.

Zaķi nebēgs,
jo mums visiem
skropstu priekšā
visiem viena
tāda pati
bada ziema.

Es dzīvoju pēc vecā stila,
un tātad man vēl priekšā
jaunība.

Un tātad man vēl jāiemācās
mīlēt.

Un tātad —
man nav kauna.

Nemaz.
Nav kauna.

Pēc vecā stila ganu
pienenbarus,
ar ziedputekšņiem nojauciēs
pēc cāļa.

Bet atkala
pēc jaunā apstiklojusi ir
manu koku zarus,
un nesasalusi ir
tikai asāra.

Un tikai tāpēc,
ka ir pārāk sāļa.

* * *

Slims, drudžains karstums —
rindai
termometrs padusē.

Nav grūti
mūsu gadusimtā
saaukstēties
no siltā,
dzīvi siltā
zušanas
un aukstā, metāliskā
vairošanās.

Cik dvēseļu
nav betonkastēs
nosalušas? ...

Viens ērtums —
vienkop
miteklis un zārks.

Es tevi, rinda,
uzmanu
no metāliem un betoniem,
tev nevar būt par daudz
nevienu ticis.

Un rinda pazībsnī ar acīm:
— Bēdīgi,
ja arī tevi šokē
tas ķecerīgais fakts,
ka mīlestība ir
bez visa pārējā —
slims, drudžains karstums

PUĶU TABAKA

Jocīgais
mans bērnu dienu pīpējamais,
acu pīpējamais —
zem loga biezs,
un pa logu iekšā skatās slīpi,
ziedu dūmiem
ap galvu
griezdamies.

Zili,
ametisti violeta
nāk tā tālā mahorka,
tā puķu tabaka,
naktī cauri grīdai dīgst
un mani pēta —
kāda puķe tagad
kļuvusi man
labāka?

Visi tālumi,
caur kuriem ceļš man
skrējis,
zied
un tūkstoš puķēm
pretī dzirkstī —
es pa mūžu
tā kā džungļi
esmu pieziedējies —
visu dzīvo mīloju,
sāp —
iekod, kurā gribi,
pirkstiņā.

Bet ir naktis,
kuras zied
ar ametista ziediem,

un reibst galva,
kāpjot puķu tabakā.

'Ametista ziedi.
Ceļa ziedi ...
Tu, bērns, ej pie pieaugušiem,
tev savs pīpējama.

Un nav pīpējamā
labāka.

NO JŪRAS

Jau visa paplīnam
un visa — daudz,
un negribas iet,
un mājupceļš jāšāk,
bet jūra mani
kā grunduli sauc
un pati ir
blondas līdakas krāsā.

Un pārvarēt nevar to
aicinošo,
es palieku,
ko sirdi krāps,
es esmu te dzimis,
un mani kā zemi šo
ir jūrai
mūžīgi jāapskalo.

Ir putekļu dienas,
ir mirkļi
par saldu,
pašreiz
man ir nosmulējusiēs
pasaka,
bet sapņos
to nomazgās
lielā un valdonīgā
un pati būs
blondas līdakas krāsā.

Rudens savus valdījumus apjāj,
pāri zemei pelēkai un slapjai
debess lielu lietu sikā maļ.

Vēji uzpūš dvašu koka lāpai,
ceļš, kas katrai krītošajai lapai, —
ceļš uz dzīvu koku atpakaļ.

Man vairs nebūs mūža smailē stāvēt,
manu aiziešanu nevar kavēt
pavasaris daudzsološi skaļš.

Bet lai mūžīgs palikums ir slavēts,
tāpēc ka ikkatra mūsu nāve —
tas ir ceļš uz dzīvi atpakaļ.

Citā veidā,
veidolā
man doties,
nemīlējušam un nemākošam
atkārtoties.

Ja, cilvēki, jūs zinātu —
par jums,
cik daudz es esmu zūdījies
iekš jums,
cik daudz es esmu kļūdījies
dēļ jums,
cik daudz es esmu noņēmis
ar jums,
cik daudz es esmu paņēmis
no jums.

Man gaisa pils par istu kļūs
pie jums,
un man nekā nav bīstama
pie jums.

Es pliku savu istumu
pie jums
pelt, celt vai žēlot izstumju,
lai tumst,
ja tas ir jūsu acu vērts —
virs jums
es gaišā zvaigznē pārtopu,
lai jums
vieglāk redzēt vārpatu,
kad tumst.

Es nevaru būt
paredzams,
es nevaru būt
saredzams,
es nevaru būt
piesaucams,
es nevaru būt
padzenams,
es nevaru būt
dzīvs un brīvs
bez jums.

ROMANCĪTE

Nerādi kartē
upi no grīvas —
sacelsies ūdeņi,
noslicinās.

Netrokšņo skaļi,
pie manas bijības
nejauši
laimīgi satiktā mās.

Nebrauks mums kāznieki
pusduču dučiem,
uz kopā klausānos
nerūgtinās.

Rūgto sauc kāznieki
jau citām bučām,
nejauki jaunā
baltieviedu mās.

Peldēsim mēnesnakts
baltajā ūdenī,
debess tur zvaigznājus
sasmidzinās.

Peldēsim, peldēsim,
kamēr līdz rudenim,
un zelta atvarā
nosliksim, mās.

LĪDZ ISTIEM SNIEGIEM

Kad uzlec saule, salna atkūst
un migla paceļas un krīt,
un dzeltens ziediņš laku atgūst
un rudens saulei pretī spīd.

Ir izvārītas krizantēmas
un saplācis uz žogiem vīns,
uz rabarbera lapas lemēss
ir stindzis nāves brīža smīns.

Kur skaties — mežā, laukā, purā —
ir visur ķēris salnas pirksts,
bet gundega — kā ugunsкура
zelt dzeltenīga prieka dzirksts.

Un dzeltenais ne tikai priecē,
viņš ir un nevis tikai šķiet —
tāds pats kā mana ziemelniece,
kas līdz pat savam sniegam zied.

Lai salnas sirmo kālna pauri,
lai apdziest visu ziedu prieks —
tās izsalst visām salnām cauri,
un tad nāk viņu īstais sniegs.

LAIKA STAIGĀŠANA

Ir tādas naktis,
kad visa Vecrīga murd
kā upe
lielledus iešanās.

Laika staigāšana
ir tur,
laikmetu strīdēšanās,
raudāšana
un smiešanās.

Tik sulīgi,
sātīgi,
ar pilnu muti
katrs bruģakmens vēstī
kā tiesā
pastarā.

Es
tāda laika blīvuma priekšā
kā uts,
kā anno 20
izdestilizēts
kastrāts.

Nē, es nepielūdzu
aizlaiku
tumsonību,
bet es cienu
pilnasinību
un pamatīgumu,
izstandartizēts
sterils un glums,
un mašīnlaikmeta klimatā
izstīdzējis
pamatīgi.

Kas tā par gaismu,
kur tik traki izstīdz?
Ielieciet pagrabā kartupelī —
un redzēsīt ...

Viss nav gaisma,
kas par gaismu kristīts.

Es to Vecrīgas nakts
laiku staigāšanā
redzēju.

... čukst,
k dzied,
vaid,
sola,
krāpj,
zvērē,
kaulējas,
lād,
pielūdz,
pareģo,
cer ...

Brūgakmens
brūgakmenim
uz pleca klapē.

Laiku tirgus.

Ko man dos tajā
par mana gadsimta
kapeikām?

Sizdams ar dūri pret galdu,
viens cilvēciņš
gribēja pierādīt man
savu
kaut ko.

Sizdams ar dūri pret galdu,
viens cilvēciņš
pierādīja man,
ka viņš var publiski
galdam
iesist.

Sizdams ar dūri pret galdu,
viens cilvēciņš
aizmīrsa,
ka galda nepretošanās
it nemaz nenozīmē,
ka viņš paliks
bez soda.

• * •
Bijušās nakts
dienasgrāmatā
jūra ir atstājusi man
lasāmo
visai dienai.

Tik ļoti vaļsirdīga
ir bijusi.

Tik liela varenība
ir bijusi.

Tik liela vientulība
ir bijusi.

Dienasgrāmatas
lasiet
ne vien ar uzmanību —
ar bijību.

Lasītu ūģer.

Ko man dos tajā
par mana gadamta
kapeikam?

DIENAS PIEDZIMSANA

Miegs miglaini vēl čukstēja:

— Tūlīt... —

Bet rīta vēsušs atsaucās:

— Uzreiz... —

Un niedrās

klusu sačukstējās

meža pīles:

— Vai tad tūlīt? —

Un melnā nakte

kļuva tumšpelēka.

Un uzrāvās

kā sērkokciņš

caur tumšpelēko

dzirkstesdzeltens

logs.

Suns ierējās

aiz trejdeviņām zemēm.

Un tad kā

dzintarsējā

dzintarloģi nobira

gar pamali.

Un tad...

Un tad es sajutu

ap sevi

atmošanās loku.

Un kļuvu es par mazu —

paspiest visas.

Uz mani sniedzās

miljons

jaunās dienas roku.

Tu rakstīsi visus —

kā?

Tu rakstīsi visus —

kur?

Tu rakstīsi visus —

ko?

Tu rakstīsi visus —

kad?

Bet kad tad es dzīvošu?

Tad.

Pie kājas kucēns piēdūrās
un smilkst.

Un sirdī asums iedūrās
un ilgst.

Pār galvu Visums nobira
kā viens.

Un sīkumiņi nomira
kā siens.

Drošs kļūst zem kājām muklājs man
un ciets.

Es ziedu zemes miglājā
kā zieds.

Nāc, cilvēksiržu smarža, šurp,
nāc, augstā, saldisājā,
es tevi
droši turēšu,
es būšu
tavas mājas.

MAN BEZ TEVIS

Man bez tevis
vārdiem uznāk ziema,
visi runā man virsū
visādas ziemas
ar bezlapu kokiem
virs balta tuksneša.

Un manī viss saslimst
ar bezlapīgumu.

Iet bezlapu stundas
ar beztrokšņa soļiem
un sataisa
bezlapu dienas.

Kur dēties
ar bezlapu mūžu?

Es esmu tev nolemts,
ja tik ļoti atvēlēts
esmu.

Ja dzīve
un pasaule
tik stipri
tāla vai tuva,
cik man ir
tevis.

Ak, kas par čiekurlaikul
Riekstu un kastaņu.
Zīju un visa kā.

Uz jauniem mežiem
ceļu mēs bruģēsim.

Aizmirsīsīm,
ka ziema pastāv —
baltā pastarā
tiesa.

Ziema
panāks.

Vienā ledus gabalā
apkampušies
iesalsim.

Vai, cik stipri divatā
un vai —
cik tālu.

Beidzot tomēr satikušies,
kugosim . .

Mežainim bija
pīpe no virša saknes,
piepīpēja upes leju
taisni kā pirti.

Nevarēja atmest.
Paņēma cirviti,
sacirta virša saknes
smaržīgo pīpi.

Nevienas miglas
pa visu pasauli.

Zaķis berzē snīpīti —
kur slēpties,
pasakiet, —
ātru kāju suņi
rudeni nāks.

Ūdeņi dun —
pēc miglas tā dunoņa,
atpemtās
miglas ...

Un virsis
nosaka:
— Tā jau es domāju,
nobijās īsas dzīves
un mani
nosmādēja ... —

No pareizās
bezmiglas
mežainim — slimums.

Stāv pie veikala,
ar pirkstiem mezglainiem
skaita bērza kapeikas —
pirkšot
«Prīmu»

VELĀ ATGRIEŠANĀS

Vakarvēji
dzenā melnas vakarvistas —
vārnas.

Vērī iekrīt vakarblāzma
dzist.

Un caur šo draudīgo
ir mana pārnākšana
vēlā.

Melnā, aukstā
vakarnamā.
Tukšā.
Tādā pat
kā pamestamā dienā,
tajā tālā,
tajā pēkšņi
pušu trūkušā.

Iet pa tumsu
mani toreiz
bezsamaņas solī,
iet vēl tagad,
kad jau parāds
nolīdzināts,
kad es, izpurinājies
no sevis
visos vējos,
esmu
mājās...

Atgriešanās veltīguma svins
velk pie aukstās grīdas
aukstās kājas
manas.

Pāri skrapst
tas dzīvais, vienīgais --
tur manas
atlikušās dienas,
manas
melnās vakarvistas
juntu lāpa...

Aukstais melnums
tā kā tuksnesīgums
melni sāp.

Un tai tuksnesī tur
manas vārnas
ganās.

KARDINĀLI

Skaties — acīs zemisks žēlums.
Redzi — vaigi balti bāl.
Kardināl, vēl nav par vēlu,
necep mani, kardināl!

Mūžam bijis, mūžam būs tā,
mums uz pusēm dalīts viss —
man ir amats — plēst no krusta,
tev ir amats — krustā sist.

Tas, ko es no krusta ņēmu,
brīvs ir jau un tālu jau,
un tas ir tev nāves lēmums,
kurā žēlastības nav.

Skaties acīs — zemisks žēlums.
Redzi — vaigi balti bāl.
Kardināl, vēl nav par vēlu,
necep mani, kardināl!

Kādu grēku viņos zini,
kādu noziegumu jaud,
ko tu ļaudis pazudini,
ko tu viņiem liec, lai raud.

Ko tu plānās lūpas rausti,
ko tev acu vāki krīt?
Stāvu.
Esmu noziegums tavš,
ko tev nāksies izdarīt.

Aizgriezies no manis, žēlum,
tagad lai pats bende bāl!
Kardināl, tev viss par vēlu —
lāpu tuvāk, kardināl!

Brauciēns paspēlēts,
 nu var lamāt zirgu,
 nu var lamāt komandieri —
 kauja
 paspēlēta,
 tirgus ir ciet,
 nu var sākt tirgoties,
 loma nav nekāda,
 nu var lādēt brētliņas.

Nu var sākt
 no aizvēstures,
 nu var bliezt
 nākotnē...

Maza
 patiesības maizīte —
 liels
 muldiēns nāk.

Un atkal —
 nogulēts,
 un atkal —
 tūlāts.

Nelādi spoguļi
 pats sava mūļa dēļ.

Zirgi un suņi
 ir saimnieku spoguļi,
 tāpēc reizēm saimnieki
 no viņiem mūk.

Bet nebaidies būt ogle,
 ja gribi uguni.

SPĀRU SVĒTKI

Uz mana jumta ķores
nosēdās spāre,
un ir spāru svētki
manai vasarai.

Smaržīgi.
Tvanīgi.
Zili un vārīgi
kā tavu kāju
notrauktā rasa.

Mazgājiēs, kaimiņiēn,
zilaajā rasā,
tev tiks zilo tālumā
varenā dūša.

Ziliē spāru svētki
manas dzīves vasarai —
vienas spāres atnesti
un — vienreiz
mūžā.

Tagad es zilu jumtu
pār savu
dzīvi celšu,
ļaušos saviem untumiēm —
ko gribu —
vēlēšos.

Ar lielu saimi
lai varu apdzīvot
milzu jumtu zilgano,
kurš man pāri.

Nāc talkā, kaimiņiēn,
zilos spāru svētkos
ar melnos matos
zilu spāri.

RĪGAS NAKTS TILTI

Atkal tie tilti,
tās uguņu zemenes,
uz smilgas savērtās...

Bet smilgu neredz:
briesmīgi tālu tā smilga aug —
bērnībā...

Kas man ir atļāvis
šurputurp braukāt
pa laiku?

Kas man ir atļāvis
bez kādas ielūgšanas
atbraukt pie tevis
sāpīgā stundā?

Kas man ir atļāvis
braukāt pa tiltiem,
kuru vēl nav,
un baidīt
snaudošu ūdeni?

Pats.

Un es atļauju
un vairāk —
neatļauju.

Mēs nemaz neesam
tik pārāk bagāti,
lai ikbrīd drikstētu
staigāt un braukāt
pa tiltiem.

Pa maziņu gatavu tiltu
drikst iet
vien tas,
kurš pats sevī nes iekšā
lielu un negatavu.

VIENOS VIENĪGOS JURĢOS

Viēnos viēnīgos Jurģos fu dzīvo,
biedrene sirds.

Veikli — kā čigāns ar zirgiem —
tu vienā stundā samainies
no milzīgām bezsienu zālēm
līdz pašobelēm.

Un laimīgi dūdo
kā balode,
un taisies
uz perēšanu.

Un reizēm tu klīsti
kā slapja, kraupaina sune
gar lepniem sludinājumiem
par dzīvokļu maiņu.

Kas mainīs
uz tavu bezpajūti?

Bet tu esi suniski laimīga —
visvairāk var mainīt,
kad nav nekā —
mainīt.

Un tagad,
kad naktspuṭni guļ jau,
bet dienpuṭni
vēl nav modušies,
tu atkal zodzies
uz durvīm . . .

Uz pirkstgaliem,

Mulķit,
vienalga es dzirdu,
vienalga, cik taisies,
es zinu,
ka tu nemaz neproti
zagt.

Vienos
vienīgos
Jurgos...

* * *
Viēns zibsnīgs
un nedrošs
mirklis ...

Tu nojaut,
ka nupat, nupat
vērsi durvis,
paspersi soli tumsā
un būsi viens.

Bet nevis —
viens pats.

Tumsā vienalga —
viss
pastāv.

Tā ir mūsu acu vaina,
ka tumsa
ir tikai tumsa.

Un zibsnīgais, nedrošais mirklis —
tā ir mūsu siržu
vaina.

Bet ej
un negaidi,
kamēr pamostas
laiks.

SPOGUĻI PIEROD

Manu draugu
spogulis rāda nogurušu
un vecu.

Kādi amalgamēti
meli!

Viņš manu draugu
ir nodīrājis
un rāda tā ādul

Viņš rāda to,
ko viņš redz,
un neprasa —
cik viņš saredz?

Neesiet spoguļi!
Neatspoguļojiet!

Spoguļi pierod
auksti un momentāli
pie visa,
ko viņiem rāda.

UN NEATRAST ...

Visu pilsētu iziet
un tevi neatrast? ...

Izskatīt visus logus
un tevi neieraudzīt? ...

Tūlīt
es kaut ko nesapratīšu ...

Kā tavas ielas tik viegli
atdeva viņas
vēl vieglākos soļus?

Vieglums ir
jāpielūdz,
vieglumam nedrīkst
pat dvašu uzpūst,
lai nenobirst
ziedputekšņi.

Vieglumu
nedrīkst ņemt rokā —
vēl nav pat tik vieglu
dvēseļu ...

Kā tu skatīsies
ar saviem logiem,
ja tajos neatspoguļosies
viņas trauslā
un zilganā gaisma?

Rītausmas
ūdeņu
īsā ...

Es nesaprotu ...

Kā apmāts
es strīpoju krustiem pārī
vēl liekus starus —
lai iznāk koka
sniegpārslas
kaut vai,
lai iznāk koka
zvaigznes
kaut vai ...

Lai iznāk
skropstas.

• • •
Pārganījušies vārdi
gul
un gremo.

Var jau mierināties,
ka paēduši.

Var jau to mieru ņemt
un mēģināt lāpīt
kņudošas trīsas
krūtīs.

Silta saule
pār rāmu mieru
atņem dūrienam sāpumu
krūtīs.

Bet neticiet
dūriena
atņēmumam.

Dūrienam arī
piesaule
patik.

Dūriens
izlien no vēsās ēnas,
sasilst
un pilnīgi mierīgi
nodur.

Kur tad ir atšķirība
starp sauli un salu,
ja abi pie cilvēka sirds zogas
vienādi.

Silts.

Kā pie mātes krūts...

Sargies!

KLUSĀ DABA

Kuras nav.

Un kuras nav

bijis.

Un kuras

nav.

Asinis sūcošs
ods

uz nekustrokas,
cilvēks ir ieraudzījis
vienu kustību dzīvu
un savu kustību
aizmirsis ...

Cilpa

uz šermuļu klāta,
bet vēl dzīva
kakla ...

Jebkuru

no par klusām sauktajām
dodiet!

Klusā daba

ar medijumu.

Uzpūš audeklam vējš,
un pelēkās meža zoss
dūnas

ceļas un lido
pār pelēkiem ūdeņiem.

Klusā daba

ar apelsiniem.

Manī ietriecas
oranžā gaisma
un oranžā smarža
pie manā atomā
dzīvojošiem
un cilvēka acs
nekad
nesaskatītiem
apelsīniem.

Kāda te klusā daba
ar mani pašu?

Man tagad jādzīvo
vesela
cilvēces dzīvā dzīve.

Es taču nedrīkstu beigties,
ja mani apmetušās
apelsīnsaules!

Klusā daba,

Kuras nav.
Un kuras nav
bijis.
Un kuras
nav,

MIRKĻI

Mirkļu pārslīņas
lido
un salīp,
un noplekšķ uz galda man,
izkūst
un čikst tagad,
raud tagad —
kas katra bijusi.

Tā viena
ir bijusi jūras
un no vētras Daugavā iedzīta
kaija
(ar glābiņa spīdumu acīs
un vētras elpu
uz spārna,
to dvašu,
ko — lido, cik gribi,
bet nevar nost dabūt
no spārna).

Tā otra ir bijusi
nenosaucama
un pie vietas
nedabūjama
(tā bijusi izbrīnā —
cik pāri Rīgai
vispelēkā dienā
tā Milda ir
zaķprievju zaļa,
tā bijusi mierā,
kas iekrīt kā lāse
vai ieripo mīksti
kā kāpostgalva
iekš sirds
no Tērbatas ielas bruģa,
tā bijusi pēkšņumā,
kas acu priekšā tev
pazīb pa vējam
un aizzib).

Tā trešā ir bijusi
izšķirošā,
tas gonga mirklis,
kad mirst tikko bijušais
un piedzimst esošais,
kurš tikpat ātri vien
nomirs
(tā bijusi pēdējā pārsla,
lai pārējām pieliptu,
pielipinātu
raudienu tām
un kopā izkustu).

Un tā izkūst man
visas dienas
bez izņēmuma —
par tukšu vietu,
par asaru
peļķi.

Bet nebrieniet —
jūras ir viltīgas:
sazini vien
kādu veidolu
katrubrīd
pieņem...

BĒRNA GADS

Bērns teica:

— Man gads ir par lielu,
par smagu
un jocīgu. —

Kas tas ir — gads?

Kas tas ir —
diena?

Es pieņēlos rītā
un vakaru neredzu.

Un nemaz negribu redzēt.

• • •
BERNA GADS
7A
No tavas sudrabainās balss
man krūtīs
dzīvsudraba smagums,
un no šīm smagām palāsēm
vairs izvairīties
nevar pagūt.

Pie tavas sudrabainās balss
ir redzams
manu gadu sudrabs,
tas arvien mežonīgāk sals,
līdz pāri sirdij
ledus uzdrebs.

Aiz tavas sudrabainās balss
nāk manas nolemtības
klusība,
nāk mana bezdibēja mala
un mani velk
uz savu pusi.

No tavas sudrabainās balss
uz ledus
dzelža balsu pusi...

Maza, zila magonīte
vēl uz lauka palikusi,
linu zila, caurspīdīga,
plīvojoša jau bez vēja,
tā vien skatlies —
celsies spārnos,
debeszilgmē iekusdama.

Ko tu gaidi, pelnrušķīte?
Ziemas baltie
ledus prinči
ir bez mēra nežēlīgi,
neiekriti nežēlibā —
tavi spārni stiklā vērsies,
pašā pirmā vējā
plīsis ...

Ko tu, cilvēk, padarīsi
mazas, zilas magonītes
izlemtajā mazā ceļā.

It nekā tu nedarīsi —
pats tu esi
magonīte
visu tuvo,
visu mīlo
un pats savas ziemas
priekšā.

BRUGA AKMENI

It nevienam neatzīsties,
ka es runāju ar tevi,
ka es zinu tavu vārdu,
ka es zinu tavu mēli, —
par to manu zināšanu,
par to mūsu runāšanu
mani liks pie kauna staba,
brūga akmen.

Par to tevīs glāstīšanu
mani sauks par plānprātiņu,
teiks, ka man nav visi mājās,
jo patiešām visus izdzīs,
iebāzīs un sažvadinās
ikdienības naudas makā,
apsūbējušā no naudām,
brūga akmen.

Es par apsmiešanu smietos
tāpat kā par savu nāvi,
tai ir tikai viena vara —
izbeigt mani vienā veidā,
bet, kā tu man esi pamats,
tā es arī esmu brūgis
vienai bārai dvēselītei,
un es neuzdrīkstos viņai
izrauties no apakš kājām,
viņa nezina citu ceļu,
un man jābūt viņas brūgim,
brūga akmen.

It nevienam neatzīsties,
ka es runāju ar tevi, —
mums nav jārādās, bet —
jābūt,
mums nav jāplātās, bet —
jābūt,
mums ir jābūt nemanītiem,
lai mēs vairāk
būtu.

HOMO

**Maiju ar decembri
putrodams,
vabolei motoru
gudrodams,
zābaku galvā uzmaucis,
sarkanas krāsojis
uzacis,
apēdis pulksteņa
pasīti,
nosaucis jūru
par tasīti,
mēslu uz rokām
učājis,
pats sevi spogulī
bučojis.**

**Homo
dauzījās nākamā gadsimta durvis
un bija dusmīgs
uz durvīm.**

**Tikpat stīpri,
cik sevi
lepns.**

PUNKTS

Punkts!
Dzīvei svītru pārīl
Un uzreiz esi —
nekas ...

Iesim.
Punktus likt mārītēm.
Dažām to īr
par maz.

Kāds šodien laiks?

Zarains

un atskabargains,

Un kāda dzīve?

Arēna.

Un vai tur uzvarēt

var?

Vēl vakar

varēja.

Baļļu austeri

norīt.

Bet toreadori

šorīt

uzdzer.

Vakaruzvaral.

Atceltai

naudal.

Un šodienas

atskabargainā stundā

zaudēs.

Tik rātni koki stāv,
Tik disciplinēti sniegi krīt.

Atraksti vienu blēņu,
lai velniņam
aste nokustas! ...

Lai šajā rātņumā
negantnieciskumiņš
iekrīt.

Kā mēs to mieru alkstam,
stundu drudžos
raustīdamies un pīdamies!

Noklājas
klusais palags,
un tūlīt paši
tā klusumam virsū
rīdināties.

Bet uzraksti
vienu blēņu,
pastniekam prieks būs,
kad tāda vēstule
lūkās pa somu.

Kamēr izlēks
un, transportam par lielām šausmām,
aizlēks pa ielu
kā zilgans zaķis
ar marku virsū ...

NEVIENA NAV MAJAS

Neviena.
Un nesmiēsiēs arī
neviens.
Un nešausmināsies arī
neviens.
Un nepieminēs neviens
nevienu
ākstu.

Es uzzīmēšu ar ogli
ūsas
(tas pierādīs manu neatkarību
un mirkļa svarīgumu),
skatišos
multiplikācijas filmu
un smiešos pilnā kaklā,
un lekšu pa krēslu,
kad lācis iekritis upē
(jo upes ir taisni priekš tam,
lai tajās iekristu
lāči;
nebrīves stundās
man arī šķiet,
ka upēs var krist
un krīt
viss kas).

Un lācis tik pareizi,
jocīgi kritis,
ka filma iznāks
īsiņa.

Man steidzīgi jātaisā bus
papīra balodis,
un ar to mašīnu aizlidos
manas brīvības
acumirkļis.

Labi, ja līdz
nākošai reizei ...

Ekziperi taču
neatgriezās.

Ko tu lamā
to manu māla podu?

Mums ir
vislabākās attiecības.

Es viņam nevergoju,
man vajadzīga ir viņa brīvība,
un viņš
naktīs lido pa istabu,
zuzēdams
kā milzu kāmene.

Viņš man nekalgo.
Es zinu —
kas apgādājas ar kalpiem,
tas pats iestieg
vismaz vienā no kalpošanām,
vienā no
verdžibām.

Ar lietām
ir jāsadzīvo vēl uzmanīgāk
nekā ar cilvēkiem.

Ar tām nevar debatēt.

ATZĪSANĀS IERAKSTS GRĀMATĀ

Pie visiem svētiem
man jāatzīstas,
ka ikviens garabērns
dziļina
manu divkosību.

Jo nemaz nedomāju,
ka ikviena sanumurētā lapotne
ir nekur nederīga.

Bet es draugiem
un visiem
grāmatas dāvinu tikai pēc tam,
kad esmu paspējis
nobirdināt vai noplēst pat
pēdējo lapu.

Bet nenobirdinājis
es netieku
pie jaunas sēklas
vai stāda.

• • •
Tev ir laiks.

Atstāj visas
esošās un iespējamās bēdas,
visas iespējamās
vilšanās.

Man ar tām
ir vieglāk kā ar savām —
es tās vairāk ienīstu
par savām,
man ir pretlīdzeklis drošs —
ar savām.

Vai mēs tām
kaut vienu dienu ļāvām?
Atceries,
cik liksmi mēs tās kāvām,
kamēr laime uzkāpa
līdz mūsu stāvam?

Laime zin,
cik pakāpienu ir
līdz mūsu stāvam.

Kāpēc tad tik nedroši
mēs stāvam?

Dod šurp
visu savu rūpju nastu.
Tu kā vienmēr nedosi?

Bet zini,
ka tu nevarēsi
atsūtīt pa pastu?

Priekšpilsētas garā
mani apturēja
un dziesmu pieprasīja
laternas stabs.

Ko dziedāt,
kad apakšā
neviens nebučojas.

Kad nakts —
kā pīpes galva
un pīpētājs kapos.

Kad debess ogleļ
zvaigžņu
aborts . . .

Jā,
tādās naktīs
ellīgi vajag dziesmu,

Bet, mīļais veln,
es tā nedziedu.

Nespēlē ar saviem kolēģiem
pa dienu
kārtis.

Tais naktīs
dziedāmā dziesma
ir jāprasa dienai.

Jūs taču abi
dziedat uz āru,

AR ATRUNĀM

Vai, kā es smējos par vīnu!

Klajā laukā,
bezmākoņdebess uz deinas,
un viņš —
ka bargs negaiss būs
un mūs bargi nopērs.

Jo nav te
tā tuvākā krūma.

Un es par viņu vairs nesmejos.

Zem plānajiem krekliņiem
pleci —
zili no krusas,
un acis —
tēraudkrāsa
aiz nevarības.

Es tagad nesmejos.
Mācos.
Un protu pirmos
trīs burtus.

Ar atrunām.

Ja...

Atnāks no tiem,
mūsu ģimji kļūs
makrobetona,
un sāksies
mikrocīniņš.

Ja...

Atnāks no tiem,
pajuks laiki un attālumi,
mēs ar saviem
āriem un iekšām
brīvi pārvietosimies gadsimtos
uz priekšu
un atpakaļ.

Uz atbrīvotības
neredzamajiem
spārniem.

Ja ...

'Atnāks tas, kuru gaidu
un nevaru pārgaidīties,
es kļūšu
vai nu tik maziņš,
ka runāt nemācēšu,
vai, teiksim,
tik liels,
ka vairs parunāt
nevarēšu.

Val, godīgi sakot, —
es nezinu, kas būs
aiz
«ja» ...

MET GAISMU

Met savu gaismu
pret mani
Un es visiem ceļu
rādīšu.

Skatēs tā gaisma
kā zvans,
un es visur tur
klāt
gadišos,

kur ēnas no lietām
bēg projām
un tumsa no vīrsmām
lobās,

kur cilvēkos
izgaismojas
īk pažobe.

Un viņi nobīstas.

Un nobijušies —
kļūst labāki.
Un, labāki kļuvuši, —
drošāki.

Met gaismu pret mani,
labā,
un es
gaismu pavairošu.

Tik daudz,
ka tās visiem
pietiks.

Lai pasaule gaismā
ganās!
Lai gaisma kā pulkstens
iet,
kā pulkstens
bez apstāšanās.

Lai pasaule
balta tiek
kā slimnieku gaidoša
palāta!

... Met Rīga gaismu
pret sniegu,
un debess pār viņu žilbst
balta.

• • •
Laiks apmāclēs.
Tumšs.
Kūst.
Dzejolis prasa gumijas zābakus
un prozaiskākus vārdus.

Nevar stiept varavīksnes
pa dubļiem.
Pa dubļiem
jābrien pašam,
un tad nav apetītes
uz varavīksnēm,
bet uz brūni apceptiem sīpoliem
un autoinspekcijas
paziņojumiem.

Vēl tumšāks.
Vēl vairāk kūst.
Dzejolis prasa klusēšanu
un klausīšanos.

* * *
Kas ir tas smalkais,
tas dreijātais sonets
uz mušas kājiņām?

Ziepju burbulis
jau ir kas vairāk.

Kas ir tā iebalzamētā valoda?

'Alu cilvēks
rēca vismaz par ko būtisku,

Katra stilizācija
ir
standartizācija
un sterilizācija.

Val tad mēs jau tā
neesam paspējuši
izkastrēt savu laiku? ...

Es aizsaproņojos līdz pavasarim
kā rieta mednis.

Kāpēc
man visa istaba
pilna ar sniegu? ...

Un kāpēc tu
ar mani
ar mani
ar mani

Kāpēc tu
ar mani
ar mani

Ar mani
ar mani
ar mani

Ar mani
ar mani
ar mani

Ar mani
ar mani
ar mani

TIKUMS

Un cienīja visās mājās
maizes baltumu,
maizes melnumu.

(Kas ēdot šūpo kājas,
tas šūpo velnu.)

Un tikums līdzī aiziet,
un garš mūžs
to nespēj atņemt.

(Kas otram sviež ar maizi,
pats sev met ar akmeni.)

Lai cīk arī tīrumu pliku
ziemās nepūta vēji.

(Bet nebeidza dzīvot
tikums
un nepārstāja dzimt
sējēji.)

IZMEKLĒTA MALKA

Izgājušoziem
Dievs par mums partipējās.

Soziem
mēs kurinām krāsnis
ar ābeļu malku,
ar bumbieru malku,
ar plūmju malku,
ar ķiršu malku,
ar vīnogulāju malku...

Ar izmeklētākajām
no visām malkām.

Tvīkst krāšņu mutes
kā ēzes.

Es svīstu kā pirti,
bet siltāks man
netiek.

Reiz mēs jau tā kurinājām —
ziemā
no četrdesmitā
uz četrdesmit pirmo...

Kuro dienu
 pa sterili balto
 un bezmalas papīru
 mēs trijātā kustam kā burti,
 kas uzrakstīt grib
 vārdu —
MĒS.

Bet papīra bezmalas
 bezgalīgums
 un trijāta bezspēcīgums,
 un trijāta niecīgums
 baltas mūžības priekšā
 mūs katrureiz izsvaida
 atsevišķi.

Jo vairāk nav gala un malas,
 jo vairāk mēs kļūstam
 katrs —
 atsevišķs
 burts.

Pa brīžam
 mēs neesam pat vaļrs
 burti.

Baltā tuksnesī sēd
 trīs melnas,
 sevī ieturējušās
 pieturas zīmes —
 trīs melni komati.

Tas vēl ir labi.

Bet tad no klusuma
ausīs sāk zvanīt,
krūtīs sāk bungot
trauksmi,
un tad sniegā sakumpst
trīs
jautājumzīmes.

Kāpēc
mēs te esam?
Kāpēc
tikai trīs?
Kāpēc
katrs viens
sāk nesaprast
pārējos divus? ...

Un tad —
sniegs kļūst krāsains
un mēs sākam grimt
siltā vatē,
dzerdami siltu pienu.

Mēs sākam
mirt ...

Bet ne reiz
nenomirstam.

Katrureiz
mēlei atrodas spēks
vienam vārdam —
vienīgajam
un rokai atrodas spēks
pļaukai
vienīgajai.

Un atkal
uz bezmalas baltā paņra
bezgalības
mēs —
trīs melni burti —
sarindojamies
divburtu
nepakļaušanās vārdā —
NĒ!

APRĒKINS

Jo svešāks,
jo nepazīstamāks,
jo tajā —
dziļāk.

Tā es bez garām runām
ietaranējos
svešā upē
un, saprotams, iepēros atvarā,
un stingra roka
pavilka mani
zem ūdens.

Es arī labprāt —
lai novelk līdz dibenam —
man tikai
atsperties.

Bet tur
mirkļi ir stundas,
un deniņos iedunas —
ja nu te vispār
nav dibena? ...

Pēc tam
es vērtījos kā tāda
otrāda zivs ...

Ar laiku
aprēķins nākšot.
Kā tad ...

Tā bija pilnmēness nakts,
Sveša.
Un pār upi ūdensrozes
kā galdauts.
Nepazīstams.
(Jo svešāks,
jo nepazīstamāks,
jo tajā —
dziļāk.)

Es ātri vien
sapinos
mistiskās gaismas
mistiski baltajās puķēs...

Ja ieķeries
mežrožu džungļos,
tad nespīnīes,
bet skaiti līdz trīs
un tad —
lēnām.

Es kūlos pa ūdenszālēm
kā čūskām,
un katra kustība —
vēl viena čūska ...

Pēc tam
es vērtījos kā tāda
otrāda zivs.

Un tagad ir pilnbrieda mūžs.
Svešs.
Un tagad ir pilnskaņas dzīve.
Nepazīstama.

(Jo svešāks,
jo nepazīstamāks,
jo tajā —
dziļāk.)

Esiet gatavi, lūdzu,
uz mākslīgo elpināšanu.

ZAĶU SNIEGI

Sniēg mīksti zaķu sniēgi
pār zemi,
kas dimd,
velk pār pirkstiem drudzainiem,
pūpolbaltus
cimdus.

Drīz tu, trimdiniek,
pārstāsi
vazāties —
ņemta baltos cimdņos,
zeme kļūst
maza.

Kauties pārstāj
vazaņķi.
No baltās vates
telpa kļūst tik maza,
ka nav kur
atvēzties.

Krīt mīksti zaķu sniegi.
Smīn,
ka tu drebi.

Cilvēki silst
un brīnās
par tuvuma
nebīstamību.

FRIVOLAIS

Puķu zirņi,
puķu kāposts,
puķu tabaka ...

Mīlie sievišķi,
mīlie vīriņi,
vai dzīve var būt vēl
labāka?

Puķu rītā
puķu celies,
puķu saule
lec,
puķupriecājies:
— Ak es, nelietis,
nemaz neklūstu
puķuvecs.

Puķumūžs
puķpusē,
toties —
kāds puķu rīts!

Tāpēc ka īnanējais
puķuprāts
uzpasē,
lai nekas nebūtu
puķpadarīts.

Puķiski iespējams,
puķpuķu nāvoša
pēdējā stundiņa
tiks.

Un tad es,
puķiskais,
tās priekšā stāvēšu
puķiski,
puķiski
pliks.

Ģimenes dārziņā
svētajam Pēterim,
visiem par skaudību,
būs mana pliciņā
sirds...

Pēteris šķaudīsies,
Pēteris splaudīsies:
— Šitais
ne smaržo,
ne smird.

GLAZĒTA CŪCIŅA

Paveras pamalē
debesu lūciņa,
zeme
tai pasmalda
pref.

Un iziet darbā
glazēta cūciņa —
tā,
kurā monētas
met.

Zaglis iemet tur
nozagtu
dālderī,
zēns savu kapeiku
liek,
zelta rubli sveiž
vasarnīcmālderis,
tiem vienmēr pavaiņāk
tiek.

Blēdis iemet tur
neasu
žileti,
frants
druscīņ valūtas
dod,
netikle iestūķē
papīru zilo,
kaimiņš mans —
zaļu kaut ko.

Cūcīņ,
man nav,
nu, nem manu dvesell
un, ja tur ir kas,
tad roc,
ubagot nemāku,
lai cik tas mēslīgi,
nekas nav
saubagots.

• • •
Kā tam ačgārnām tuvumam pāri tik?

'Ar lidmašīnu
es esmu momentā klāt
pie tavas atraugāšanās.

Tu esi klāt,
kad man rūc vēders,
un visu to pārējo laiku
mums abiem sāp galva.

Es esmu klāt
nepārtraukti,
kad tu degunu šņauc.

Tu esi klāt,
kad mana sieva ģērbjas.
Es —
kad tava.

Neviena
no mūsu retajām vemšanas reizēm
nav palaista garām.
Un sasvīdušās kājas.

Mūsu deguni
kā tūte tūtītē,
un mēs smokam.

Nevis satuvināti —
sapresēti.

Tik ačgārni tuvu
ar tik ačgārnām vietām,
ka — sveši.

Ka svešumu pieprasa
instinkts,
bet dvēsele gībst
no tuvuma bada.

Kā tam ačgārnām tuvumam pāri tikt?

Es laužos pie tevis
caur lūžņu tranzistoru
un visādas makulatūras
straumi.

Kā liktenis
neapturami
baigu.

Caur tenku, aizspriedumu
un kara pieteikumu
lavīnu.

Kā liktenis
neapturami
baigu.

Es nezinu,
cik lejup aiznesīs
briesmīgā straume,
kas gāžas
no cilvēces izdomāto
nevajadzību
kalna ...

Cik lejup aiznesīs?

Es nezinu,
cik man ir palicis ribu
un vai tās nav manas plaušas,
kas šļakstās
ap plastmasu rūpnīcas skursteni.

Ģindenis
asaka būs,
kad piezvetēs mani pie tava krasta.

Pie krasta,
kur nav ne zālītes,
ar ko ārstēt
pat tad,
ja man vēl būtu
miesa.

• • •

Liktenīga
bija tā stunda,
kad notika apvērsums,
kad cilvēks
ar rokas pagarinājumu
(sprunguli un akmeni,
lingu, loku ar bultām, šķēpu,
musketi, šauteni, automātu,
striķi, raketi, striķi, atom-
bumbu, striķi, neitronbumbu,
striķi, striķi, striķi...)

Izkaroja sev
diktatortiesības.

Nav tāda diktatora
kurš negrib būt
Dievs.
Nav tādas diktatūras
kas neieslīdētu
dievībā.

Un sākas...

Liktenīgs onānisms —
Dievs pielūdz Dievu:
pats
sevi.

Un nekas nedzimst.

* * *

Tec, saulīte, tecēdama,
skumjā
caur viņas pirkstiem,
iztecēsi sudrabā,
priecīgā
pļaviņā.

Dzīvā medū iztecēsī
aizmākoņotā —
viņas pirkstos ir
sākumi,
viņa visu māk.

Mikstā sniegā stieg dziļi,
bet mīksti zīmuļi
ātri dilst.

Un tāpēc es nebūšu skops —
lai mīlie ir
dziļi mīļi,
un lai mans rakstāmais
ātri kā brīnumsvecīte
svilst.

Viss īstais ir ātrs
kā zibens
un īslaicīgs
kā momentsmaids
ātra vagona logā.

Bet cik ilgi
ir jāvar gribēt,
kamēr sāk ziedēt ievas
un lakstīgalas sāk pogot.

Un vēlāk ...
Cik maz
spēj pelēkā putniņā
savu vislielāko dziesmu
pazīt.

PELAVAS

Kāds šodien vējš!
Šodien sevi mēs vētīsim —
vakar manī sabēra
vezumu pelavu,
gribēja vēl,
teica, ka lēti,
bet jau ausa rīts,
modās vējš
un vairs neļāva.

Kur es iešu ar tām
čaukstošām vakardienām,
no kurām zvirbuļi
visus graudus izknāba,
praķi, vējiņ, manā
sapņu pupā pakar,
tagad grābsim, kamēr
pelavas izgrābsim . . .

Pilns gaiss pelavu,
ko nu koki elpos?

Kā zem zemes asnus
cilvēki sataustīs?

Vējiņ, cik vari, velc!
Es gribu būt
gatavs —
tukšs, tukšs tuksnesis
visām, visām mirāžām.

Dzirdi, kā sirds
pukst,
kā negrib
mirt . . .

KOMENTĀRI

Sajā sējumā ietilpst dzejnieka dzīves laikā npublicētā dzejoļi no 1976.—1979. gadā sarakstītajām dzejoļu burtnīcām. Tie ir dzejoļi, kas rakstīti tajā pašā laikā, kad radušies krājumi «Zibens pareizrakstība» un «Antracīts» — tā laika sabiedriskās un literārās gaisotnes raksturojumu sk. 3. sējuma komentāru ievados. Komentāru veidošanas princips — kā iepriekšējos sējumos (komentāros minēti dzejoļi, par kuriem ir hronoloģiskas vai tekstoloģiskas piezīmes; grāmatā «*Ex libris*» publicētie dzejoļi apzīmēti ar zvaigznīti; ja pirmpublicējums nav norādīts atsevišķi, zvaigznīte nozīmē arī to, ka dzejolis pirmo reizi iespiests grāmatā «*Ex libris*»).

1976

Sajā gadā sarakstītas 16 dzejoļu burtnīcas (15 pilnas, 1 nepilna). Svītrojumu un labojumu tikpat kā nav. Trijās burtnīcās (Nr. 6, 7, 8) sarakstīts librets «Dželsomino» (tiks publicēts bērnu dzejas sējumā).

«Tos smukos vārdus pavāļāt...»* (7. lpp.). Sarakst.: 1976, janv.
Pirmpubl.: grām. «*Ex libris*». R., 1988.

«Tik daudz baltu laimju savēlēts...»* (15. lpp.). Sarakst.: 1976, janv.
Vētra* (16. lpp.). Sarakst.: 1976, janv.

Tu nebļī viens* (17. lpp.). Sarakst.: 1976, janv.

Dažas replikas par baru* (20. lpp.). Sarakst.: 1976, janv.

«Nekāda leva es neesmu...»* (22. lpp.). Sarakst.: 1976, janv.

Gaujas serenāde* (36. lpp.). Sarakst.: 1976, febr.

Plecs ir aizņemts* (37. lpp.). Sarakst.: 1976, febr.

«Ko tu ar mani dari?»* (38. lpp.). Sarakst.: 1976, febr.

Vislabākā diena* (40. lpp.). Sarakst.: 1976, febr.

«Ja gribi šodien atrast...»* (41. lpp.). Sarakst.: 1976, febr.

«Es esmu plebejs...»* (42. lpp.). Sarakst.: 1976, febr.

Ugunsdzēsēja romans* (45. lpp.). Sarakst.: 1976, febr.

Rakstīt uz celma* (47. lpp.). Sarakst.: 1976, febr.

- «Tik skaļi, skaļi dārd...»* (48. lpp.). Sarakst.: 1976, febr.,
 Marta akordi* (49. lpp.). Sarakst.: 1976, febr.
 Gauļas dziesmiņa* (51. lpp.). Sarakst.: 1976, febr.
 «Ko tu, Andrej, lidumu līdli?»* (52. lpp.). Sarakst.: 1976, febr.
 Andrejs — krievu dzejnieks Andrejs Vozņesenskis (dz. 1933.),
 Acumirkļi* (55. lpp.). Sarakst.: 1976, febr.
 Piederība* (56. lpp.). Sarakst.: 1976, febr.
 Vienurīti* (57. lpp.). Sarakst.: 1976, febr.
 Radišana* («Tu vakarā ar saules lēktu» — 58. lpp.). Sarakst.: 1976,
 marts — maijs.
 «Es biju atkal ezim solīties...»* (60. lpp.). Sarakst.: 1976, marts —
 maijs.
 «Krit atkal ābeļsniegs...»* (61. lpp.). Sarakst.: 1976, marts —
 maijs.
 Lūgums* («Apstiprini, ka esmu» — 67. lpp.). Sarakst.: 1976,
 marts — maijs.
 «Tā dzeja top...»* (69. lpp.). Sarakst.: 1976, jūn.—jūl.
 «Trenc vienu vilni otrs ruds...»* (70. lpp.). Sarakst.: 1976, jūn.—
 jūl.
 «Ir katrai smaržai sava noturība...»* (71. lpp.). Sarakst.: 1976,
 jūn.—jūl.
 «No pelēkas krēslas...»* (72. lpp.). Sarakst.: 1976, jūn.—jūl.
 Jānim (75. lpp.). Sarakst.: 1976, jūn.—jūl. Pirmpubl. grām.: Peters J.
 Kalējs kala debesīs... R., 1981, 141. lpp. Veltīts dzejniekam Jānim
 Peteram.
 Post scriptum* (76. lpp.). Sarakst.: 1976, jūn.—jūl.
 Godīgi sakot* (77. lpp.). Sarakst.: 1976, aug.
 Puķuzīrņa prieks* (78. lpp.). Sarakst.: 1976, aug.
 Retumi* (82. lpp.). Sarakst.: 1976, aug.
 «Tu esi tas ozols...»* (83. lpp.). Sarakst.: 1976, aug.
 Trīs «Ja»* (87. lpp.). Sarakst.: 1976, sept.
 Balādīte par pēdējo patronu* (88. lpp.). Sarakst.: 1976, sept.
 Mošanās* («Pie notikumiem kā pie jūras junga» — 100. lpp.).
 Sarakst.: 1976, okt.
 Karnevāls* («Dzeltens lapu miljons krita» — 102. lpp.). Sarakst.:
 1976, okt.
 «Tā lūgšanās pēc stipra ienaidnieka...»* (103. lpp.). Sarakst.:
 1976, okt.
 Sadursme* (107. lpp.). Sarakst.: 1976, nov.
 «Tad, kad nevajag it nekā...»* (117. lpp.). Sarakst.: 1976, nov.
 Nošu papīrs* (123. lpp.). Sarakst.: 1976, dec.
 «Es sen jau esmu bēdzis raizēties...»* (124. lpp.). Sarakst.: 1976,
 dec.
 Vai tas nav saprotams? (128. lpp.). Sarakst.: 1976, dec.

- Mošanās uz ritmu* (129. lpp.). Sarakst.: 1976, dec.
 Disonanses* (130. lpp.). Sarakst.: 1976, dec.
 «Tūlīt manī tirgus tante aprīes...»* (131. lpp.). Sarakst.: 1976, dec.
 Ar atrunāšanos* (133. lpp.). Sarakst.: 1976, dec.
 Ordeņa brālis* (134. lpp.). Sarakst.: 1976, dec.
 Pārestība* (136. lpp.). Sarakst.: 1976, dec.
 «Es pie Gaujas atnācu pēc smiešanās...»* (138. lpp.). Sarakst.: 1976, dec.
 Rīgas ugunis* (147. lpp.). Sarakst.: 1976, dec.
 Noasa šķirsts* (148. lpp.). Sarakst.: 1976, dec.

1977

Šajā gadā sarakstītas 12 dzejoļu burtnīcas (11 pilnas, 1 nepilna) — arī bez labojumiem. Sevišķi daudz npublicētu dzejoļu.

«Taupoties mēs kļūstam tauki...» (157. lpp.). Sarakst.: 1977, janv. Pirmpubl.: Neatkarīgā Cīņa, 1990, 14. nov.

«Vissvarīgākais ir — kaut vienu vagu...» (171. lpp.). Sarakst.: 1977, janv. Pirmpubl.: Malienas Ziņas, 1990, 1. dec.

«Mulss radišanas mirkļa savādīgums...» (172. lpp.). Sarakst.: 1977, janv. Pirmpubl.: Malienas Ziņas, 1990, 1. dec.

Pavasariģais («Paņēmu meldiņu no melnā strazda» — 185. lpp.). Sarakst.: 1977, febr.—marts). Ar virsrakstu «Pavasariģais» (apakšvirsraksts — «Fragmenti») krājumā «Antracīts» publicēti divi dzejoļi: «Es esmu debesis iekritis» un «Asni izgrūž uz zemes atpakaļ». Līdz ar to cikls izjaukts, lai gan dzejoļu saistība nepārprotama — katrs nākamais sākas ar iepriekšējā pēdējo rindu. O. Vācietis tā darījis vairākkārt — atsevišķi ciklu dzejoļi publicēti gan krājumos, gan periodikā (cikls «Gaujas vasaras serenādes», kantāte «Zeme», librets «Dželsomino» u.c.). Diemžēl arī Kopotos rakstos ciklu vienotību vairs nav iespējams atjaunot (ar atsevišķiem izņēmumiem), neizjaucot dzejnieka dzīves laikā publicēto krājumu sakārtojumu un neignorējot Kopotu rakstu izveides principus.

Serenāde malū zvejniekam (208. lpp.). Sarakst.: 1977, jūn.—jūl. Sestais dzejolis ciklā «Gaujas vasaras serenādes». Pārējie publicēti periodikā un Kopotu rakstu 3. sējumā.

«Saki — kāpēc manai pūceļ...» (211. lpp.). Sarakst.: 1977, jūn.—jūl. Trešais dzejolis ciklā «Trīs dziesmas neesošai melodijai». Abi pirmie publicēti periodikā un Kopotu rakstu 3. sējumā.

Zeme. Kantāte (230. lpp.). Sarakst.: 1977, aug. Sevišķi izjaukts dzejojums. Rokrakstā (1977, № 7) sastāv no 17 dzejoļiem, kas numurēti. Piektais («Basām kājām dvēselīte») publicēts krājumā «Antracīts», otrais («Mazs ievas krūmiņš balts»), sestais («Tik melna nakts»), devītais («Civ laika zvirbulis»), desmitais («Kauc laika rats»), divpadsmitais («Uzvelc buras!»), piecpadsmitais («Nevienu siekstu neatstāj»

kur gājām») un sešpadsmitais («Noraus veco lapu kaudzi») — periodikā un Kopotu rakstu 3. sējumā.

«Es vairs neēdīšu maizl...» (249. lpp.). Sarakst.: 1977, sept.—okt. Viens no retajiem gadījumiem, kad O. Vācietis dzejoli uzrakstījis divreiz — arī 1978. gadā, ar virsrakstu «Nāve» un atšķirīgām trim pirmajām rindām. Respektējot šīs atšķirības, arī Kopotos rakstos dzejolis dots abos variantos.

1978

Sarakstītas 17 pilnas dzejoļu burtnīciņas. Aiz 17. burtnīcas seko 19. ar vienu dzejoli («Šķelmīga dziesmiņa»). Zem № 19 autors iekavās precizējis (18—19).

«Zem ūdens...»* (291. lpp.). Sarakst.: 1978, janv. Pirmpubl.: Draugs, 1987, № 11, 18. lpp.

Alegorija* (293. lpp.). Sarakst.: 1978, janv.

«Ko daudzies man pie ribām...»* (294. lpp.). Sarakst.: 1978, janv.

«Tas, ka man atvērties gribas...»* (295. lpp.). Sarakst.: 1978, janv.

«Ja es tavos lūpu kaktiņos...»* (296. lpp.). Sarakst.: 1978, janv.

Pirmpubl.: Karogs, 1987, № 11, 84. lpp.

«Glodenēs sīt aiz...»* (303. lpp.). Sarakst.: 1978, janv.

Rekviēma izskaņa* (304. lpp.). Sarakst.: 1978, janv.

«Kamertons dziest, koris paņem falšu...»* (305. lpp.). Sarakst.: 1978, janv.

Rezervāts* (308. lpp.). Sarakst.: 1978, janv.

Cenzūra* (310. lpp.). Sarakst.: 1978, janv. Pirmpubl.: Lit. un Māksla, 1987, 3. apr., 5. lpp.

Antiatsvešināšanās* (317. lpp.). Sarakst.: 1978, janv.

Piecas rindas par visu, kas apkārt* (318. lpp.). Sarakst.: 1978, janv.

Dresēts koncerts* (321. lpp.). Sarakst.: 1978, janv.

«Es nezinu, kas tas ir...»* (322. lpp.). Sarakst.: 1978, janv. Pirmpubl.: Karogs, 1987, № 11, 82. lpp.

«Neiztāsi tu sev to ziemu...»* (323. lpp.). Sarakst.: 1978, janv. Pirmpubl.: Karogs, 1987, № 11, 70. lpp.

«Nevar saglabāt sapņu tirsugu?»* (324. lpp.). Sarakst.: 1978, janv.

«Mana ģimene ir izputējusi...»* (325. lpp.). Sarakst.: 1978, janv.

Pirmpubl.: Karogs, 1987, № 11, 71. lpp.

«Šodien piesnigs eglēm līdz galtem...»* (326. lpp.). Sarakst.: 1978, janv. Pirmpubl.: Karogs, 1987, № 11, 83. lpp.

«Aizkriti sirdij aiz apvāršņa...»* (333. lpp.). Sarakst.: 1978, janv.

Sludinājums* (337. lpp.). Sarakst.: 1978, janv.

«Neizbēgt...» (338. lpp.). Sarakst.: 1978, janv. Pirmpubl.: Karogs, 1987, № 11, 71. lpp.

«Lai pastāvētu cilts...»* (343. lpp.). Sarakst.: 1978, janv. Pirmpubl.: Draugs, 1987, № 9, 2. lpp.

- Saknes* (344. lpp.). Sarakst.: 1978, janv.
- Tie mirkļi (345. lpp.). Sarakst.: 1978, janv. Pirmpubl.: Karogs, 1988, № 5, 48. lpp.
- Pēdas* («Divas taisni» — 347. lpp.). Sarakst.: 1978, janv.
- «Es tavu vēstuli izplūkāju...»* (350. lpp.). Sarakst.: 1978, janv.
- Uz pavasara pusli* (356. lpp.). Sarakst.: 1978, janv.
- Vakara lūgšana* (357. lpp.). Sarakst.: 1978, janv.
- «Tai baltā palātā tik balti...»* (359. lpp.). Sarakst.: 1978, janv.
- Kā sērkokciņš* (362. lpp.). Sarakst.: 1978, janv.
- Lokālpatriotisms* (366. lpp.). Sarakst.: 1978, janv. Krājumā «*Ex libris*» publicēts ar nosaukumu «Sanāktpatriotisms».
- «Es vēl ticu arvien...»* (367. lpp.). Sarakst.: 1978, febr.
- «Reizē ar rītu...»* (370. lpp.). Sarakst.: 1978, febr.
- «Mums ir atvēlēts laiks...»* (371. lpp.). Sarakst.: 1978, febr.
- «Ūdeni no asins noliet...»* (373. lpp.). Sarakst.: 1978, febr.
- Nodēdēts ritms* (374. lpp.). Sarakst.: 1978, febr. Pirmpubl.: Karogs, 1988, № 5, 49.—51. lpp.
- «Notek rītausma...»* (377. lpp.). Sarakst.: 1978, febr.
- Romance* (379. lpp.). Sarakst.: 1978, febr.
- Galīgi personiski* (380. lpp.). Sarakst.: 1978, febr.
- «Un neprasa debess, vai ļaus...»* (381. lpp.). Sarakst.: 1978, febr. Pirmpubl.: Karogs, 1988, № 5, 49. lpp.
- «Iesim prom...»* (382. lpp.). Sarakst.: 1978, febr. Pirmpubl.: Karogs, 1987, № 11, 85.—86. lpp.
- «Tu nemaz nedzirdēji...»* (383. lpp.). Sarakst.: 1978, febr.
- Mošanās* («Un atkal rīts ir klāt, pie joda» — 384. lpp.). Sarakst.: 1978, febr.
- «Gulšos šķērsām pār akaci...»* (385. lpp.). Sarakst.: 1978, febr.
- «Ja mēs divi uzreiz...»* (388. lpp.). Sarakst.: 1978, febr.
- Uz satikšanos* (389. lpp.). Sarakst.: 1978, febr.
- Balādiņe* (393. lpp.). Sarakst.: 1978, febr.
- «Lai tas ir pašapmāns...»* (394. lpp.). Sarakst.: 1978, febr. Pirmpubl.: Karogs, 1988, № 5, 51.—52. lpp.
- «Val vien uz nozāģēta...»* (400. lpp.). Sarakst.: 1978, febr.
- «Nāk nakts. Un nāk pie varas neons...»* (401. lpp.). Sarakst.: 1978, febr.
- «Kad nevar it neko vairs lēlu...»* (402. lpp.). Sarakst.: 1978, febr.
- «Kad es...»* (404. lpp.). Sarakst.: 1978, febr.
- Balāde par būtību* (405. lpp.). Sarakst.: 1978, febr.
- Došana* (406. lpp.). Sarakst.: 1978, febr.
- «Kad zibens nāks man acīs kost...»* (407. lpp.). Sarakst.: 1978, febr.
- Pie tilta* (417. lpp.). Sarakst.: 1978, marts.
- Vēja rādītāji (418. lpp.). Sarakst.: 1978, marts. Pirmpubl.: Draugs,

1987, № 11, 18. lpp. 1978. g. dzejnieka dzīvoklī Altonavas ielā sākas kapitālremonts, un Ojārs Vācietis ar dzīvesbiedri Ludmilu Azarovu aizbrauc uz Igauniju. Tur radušies šie dzejoļi («Vēja rādītāji», «Svešā pilsētā», «Margarita», «Tveicīgā viesnīcas numurā» u.c.).

Nostalgija («Vai es vēl paspēšu, Rīga» — 421. lpp.). Sarakst.: 1978, marts. Pirmpubl.: Draugs, 1987, № 11, 18. lpp.

Diena* (429. lpp.). Sarakst.: 1978, jūn. Pirmpubl.: Karogs, 1988, № 5, 52. lpp.

Matrožu svilpojams (433. lpp.). Sarakst.: 1978, jūn. Rokrakstā (1978, № 12) svitrots 5. pants:

*Saredzēt dzimteni
apvārsnis ledz,
bet naktī simtreiz
vāloāze kļiedza.*

«Es tevī gribu tikal atcerēties...»* (434. lpp.). Sarakst.: 1978. jūn. Pirmpubl.: Karogs, 1988, № 5, 52.—53. lpp.

«Un tad es aplksu...»* (436. lpp.). Sarakst.: 1978, jūn.

«Cik daudz ir vajadzīgs...»* (437. lpp.). Sarakst.: 1978, jūn.

«Trīs lietas mani mulsina...»* (438. lpp.). Sarakst.: 1978, jūn.

Par to* (439. lpp.). Sarakst.: 1978, jūn. Pirmpubl.: Karogs, 1987, № 11, 85. lpp.

«Pārāk labi...»* (440. lpp.). Sarakst.: 1978, jūn. Pirmpubl.: Karogs, 1987, № 11, 84.—85. lpp.

«Neceri zeltu nest azotē...»* (441. lpp.). Sarakst.: 1978, jūn.

Pēc manis* (443. lpp.). Sarakst.: 1978, jūn. Pirmpubl.: Lit. un Māksla, 1986, 14. nov., 9. lpp.

Nav nakts* (444. lpp.). Sarakst.: 1978, jūn.

Aklā lode* (445. lpp.). Sarakst.: 1978, jūn.

«Pie viena paša mirkļa turēdamies...»* (446. lpp.). Sarakst.: 1978, jūn.

Pirmatklājēji* (447. lpp.). Sarakst.: 1978, jūn.

Dziesmas miglānā vakarā*: Miers (452. lpp.); Mēs (452. lpp.); Ilgas (453. lpp.). Sarakst.: 1978, jūn.

«Vai tu maz zini...»* (454. lpp.). Sarakst.: 1978, jūn.

«Kā zeme vakar sauca sauli. Ārprāts!»* (455. lpp.). Sarakst.: 1978, jūn.

«No miglas...»* (458. lpp.). Sarakst.: 1978, jūn.

Īlgums* («Palidzi man» — 460. lpp.). Sarakst.: 1978, jūn.

Madaru ceļš* (461. lpp.). Sarakst.: 1978, jūl.

Liepiedzā* (462. lpp.). Sarakst.: 1978, jūl. Pirmpubl.: Draugs, 1987, № 9, 2. lpp.

Aiz dzeltenā lauka* (465. lpp.). Sarakst.: 1978, jūl.

«Vai, cik briesmīgi smaids var nokavēt!»* (466. lpp.). Sarakst., 1978, jūl.

- «Atdzenas mākonis...»* (470. lpp.). Sarakst.: 1978, jūl.
 Manta* (471. lpp.). Sarakst.: 1978, jūl.
 Vestule* («Nevajag plēst» — 473. lpp.). Sarakst.: 1978, jūl.
 Apmeklējums* (474. lpp.). Sarakst.: 1978, jūl.
 «Virši bitēm ir — medus...»* (476. lpp.). Sarakst.: 1978, jūl.
 Atvarains cilvēks (477. lpp.). Sarakst.: 1978, jūl. Pirmpubl.: Pad.
 Jaunatne, 1987, 9. sept.
 Gaišās acis* (478. lpp.). Sarakst.: 1978, jūl.
 «Pa tukšu istabu klist caurvējš...»* (483. lpp.). Sarakst.: 1978, aug.
 «Kad uznāk acīm lielais pelēkums...»* (486. lpp.). Sarakst.: 1978,
 aug.
 Vieta* (488. lpp.). Sarakst.: 1978, aug.
 «Aleja ar liepu lapām...»* (492. lpp.). Sarakst.: 1978, aug.
 «Es tevi mīlēšu vakar...»* (493. lpp.). Sarakst.: 1978, aug.
 In memoriam* («Pēdējo medu atnesusi» — 495. lpp.). Sarakst.:
 1978, aug.
 «No manas sirds spoles...»* (499. lpp.). Sarakst.: 1978, okt.
 Nāve* (500. lpp.). Sarakst.: 1978, okt. Sk. komentāru 816. lpp.
 dzej. «Es vairs neēdišu maizi...» (249. lpp.).
 Man dabūt* (501. lpp.). Sarakst.: 1978, okt.
 «Zaķīti, uzkrita sniegs...»* (503. lpp.). Sarakst.: 1978, okt.
 «Man nav bail čūskulājā...»* (508. lpp.). Sarakst.: 1978, okt.
 «Man nav bail no ashpainām grāmatām...»* (511. lpp.). Sarakst.:
 1978, okt. Pirmpubl.: Lit. un Māksla, 1985, 15. nov., 5. lpp.
 «Man ar vienu zaļu egles zaru...»* (512. lpp.). Sarakst.: 1978, okt.
 «Citi pa lledagu iet meklēt dzintaru...»* (514. lpp.). Sarakst.: 1978,
 okt.
 Tas lielais laiks* (516. lpp.). Sarakst.: 1978, okt. Pirmpubl.: Karogs,
 1987, № 11, 83.—84. lpp.
 Dzejas vakarā* (518. lpp.). Sarakst.: 1978, dec.
 «Un rīta vēsums...»* (520. lpp.). Sarakst.: 1978, dec.
 «Man vienreiz paprasīja...»* (523. lpp.). Sarakst. 1978, dec.
 Smiekls* (527. lpp.). Sarakst.: 1978, dec.
 Grēksūdze* (529. lpp.). Sarakst.: 1978, dec.
 «Met zvaigznes nost!»* (530. lpp.). Sarakst.: 1978, dec.
 Dzija ziema* (533. lpp.). Sarakst.: 1978, dec.
 Elēģija* (534. lpp.). Sarakst.: 1978, dec.
 Šķelmīga dziesmiņa* (537. lpp.). Sarakst.: 1978, dec.

1979

- Sarakstītas 24 dzejoļu burtnīcas (23 pilnas, pēdējā nepilna). Tāpat
 kā iepriekšējo gadu burtnīcās, arī šajās labojumu nav,
 «Kā zobeni...»* (538. lpp.). Sarakst.: 1979, janv.,
 Pulksteņa ezers* (540. lpp.). Sarakst.: 1979, janv., }

- Pērļu zvejnieki* (545. lpp.). Sarakst.: 1979, janv.
 Tautas dziesma* (546. lpp.). Sarakst.: 1979, janv.
 «Cauri ir diena rozā...»* (557. lpp.). Sarakst.: 1979, janv.
 Pār asinszāli* (561. lpp.). Sarakst.: 1979, janv.
 «Ar varu...»* (562. lpp.). Sarakst.: 1979, janv.
 «Tu esi vīgla pārsla...»* (567. lpp.). Sarakst.: 1979, janv.
 «Laiks nāks ar dzēšamo gumiju...»* (568. lpp.). Sarakst.: 1979, janv.
 «Mans iedomu zaķis...»* (570. lpp.). Sarakst.: 1979, janv.
 Puses* (588. lpp.). Sarakst.: 1979, febr.
 Cīruļu puteņi* (589. lpp.). Sarakst.: 1979, febr.
 Lāstekas* (590. lpp.). Sarakst.: 1979, febr.
 Galoša* (594. lpp.). Sarakst.: 1979, marts.
 «Dienas par sausām...»* (595. lpp.). Sarakst.: 1979, marts.
 «Zāles nomīršana ir...»* (607. lpp.). Sarakst.: 1979, marts.
 Austrumi sārtojas I, II, III (609. lpp.). Sarakst.: 1979, marts (I un II), 1979, okt., Nr 20 (III). Visas trīs daļas šeit tiek publicētas kopā.
 Ledus dienests* (613. lpp.). Sarakst.: 1979, marts.
 «Diena tevi izdangās...»* (616. lpp.). Sarakst.: 1979, marts.
 Vislabākie vārdi* (618. lpp.). Sarakst.: 1979, marts.
 «Val tiešām neviens...»* (621. lpp.). Sarakst.: 1979, marts.
 Vēlā vēstule* (623. lpp.). Sarakst.: 1979, marts.
 «Pārāk no baumām bēgt necenties...»* (624. lpp.). Sarakst.: 1979, apr.
 Baiļu ezers* (625. lpp.). Sarakst.: 1979, apr.
 «Galdīta cilvēka nākšanu jūt...»* (627. lpp.). Sarakst.: 1979, apr.
 «Ir tāds mūzikas instruments — rīts...»* (629. lpp.). Sarakst.: 1979, apr.
 «Kļūst ierasts savas upes krasts...»* (631. lpp.). Sarakst.: 1979, apr.
 Uz pavasari* (633. lpp.). Sarakst.: 1979, apr.
 Dienas atslēga* (634. lpp.). Sarakst.: 1979, apr.
 «Rīga ir bezgalīga...»* (635. lpp.). Sarakst.: 1979, apr.
 Tīrelkapu pastāvīgais apmeklētājs* (636. lpp.). Sarakst.: 1979, apr.
 «Mani apsūdz manas usnes...»* (638. lpp.). Sarakst.: 1979, apr.
 Sniegpulkstenīši* (642. lpp.). Sarakst.: 1979, apr.
 Maija dzejolis* (643. lpp.). Sarakst.: 1979, apr.
 «Es valrs nedzirdināšu...»* (648. lpp.). Sarakst.: 1979, apr.
 Uz dzīves ūdenslīmeņa* (649. lpp.). Sarakst.: 1979, apr.
 Kļavas* (652. lpp.). Sarakst.: 1979, apr.
 Alziešana* (653. lpp.). Sarakst.: 1979, maijs.
 Cerību trīslapīši* (655. lpp.). Sarakst.: 1979, maijs.
 «Kad ceļš uz Gaujas tiltu griež...»* (656. lpp.). Sarakst.: 1979, maijs.
 Atvadhimna sējējam* (657. lpp.). Sarakst.: 1979, maijs.

- «Kaut kam milzīgam...»* (658. lpp.). Sarakst.: 1979, maijs.
 Laika pārbide* (659. lpp.). Sarakst.: 1979, maijs.
 «Es nezinu, kur tu dzīvo...»* (660. lpp.). Sarakst.: 1979, maijs.
 «Pastiep roku...»* (661. lpp.). Sarakst.: 1979, maijs.
 Bezdzejas lauks* (663. lpp.). Sarakst.: 1979, maijs.
 No rīta* (664. lpp.). Sarakst.: 1979, jūn.
 «Plecas minūtes pirms liepu zieda...»* (667. lpp.). Sarakst.: 1979, jūn.
- «Par saviem darbiem klagājošu...»* (668. lpp.). Sarakst.: 1979, jūn.
 Tveice (669. lpp.). Sarakst.: 1979, jūn. Tāļivaldis Kalnājs (1922—1955), latviešu dzejnieks.
 Stūrītis Pārdaugavā* (670. lpp.). Sarakst.: 1979, jūn.
 Par visu dzīvo* (671. lpp.). Sarakst.: 1979, jūn.
 «Nevar uzrakstīt puslīdz...»* (672. lpp.). Sarakst.: 1979, jūn.
 «Uz mežu klusumu tu sauc...»* (680. lpp.). Sarakst.: 1979, aug.
 Karoga nešana* (681. lpp.). Sarakst.: 1979, aug.
 Valodas* (682. lpp.). Sarakst.: 1979, aug.
 «Ir jādzīvo ar to, ka visu redz...»* (685. lpp.). Sarakst.: 1979, aug.
- Dzīves rezidents* (687. lpp.). Sarakst.: 1979, aug.
 Ekspromts par savu ēnu* (696. lpp.). Sarakst.: 1979, aug.
 «Vēl daudz kas klāt šai dzīvei...»* (698. lpp.). Sarakst.: 1979, aug.
 «No zemes atrauj acis...»* (699. lpp.). Sarakst.: 1979, aug.
 «Man neliek mieru dīvalns motīvs...»* (713. lpp.). Sarakst.: 1979, aug.
- «Kad pēdējais gājputns...»* (717. lpp.). Sarakst.: 1979, aug.
 Iesim pa mūžu* (718. lpp.). Sarakst.: 1979, sept.
 «Būs pelēkai debesij pārtapt...»* (721. lpp.). Sarakst.: 1979, sept.
 Vēstule no ilguma* (722. lpp.). Sarakst.: 1979, sept.
 Zināma patiesība* (743. lpp.). Sarakst.: 1979, okt.
 Kardināli* (759. lpp.). Sarakst.: 1979, okt.
 «Brauciens paspēlēts...»* (760. lpp.). Sarakst.: 1979, okt.
 «Viens zibsnīgs...»* (765. lpp.). Sarakst.: 1979, okt.
 Un neatrast...* (767. lpp.). Sarakst.: 1979, nov.
 «No tavas sudrabainās balss...»* (776. lpp.). Sarakst.: 1979, nov.
 Bruģa akmenī* (778. lpp.). Sarakst.: 1979, nov.
 «Tik rātni koki stāv...»* (783. lpp.). Sarakst.: 1979, dec.
 Atzīšanās teraksts grāmatā* (788. lpp.). Sarakst.: 1979, dec.
 Met gaismu* (793. lpp.). Sarakst.: 1979, dec.
 «Es aizsajņojos līdz pavasarim...»* (797. lpp.). Sarakst.: 1979, dec.
 Tikums* (798. lpp.). Sarakst.: 1979, dec.
 Aprēķins* (803. lpp.). Sarakst.: 1979, dec.
 «Mikstā sniegā sīleg dziļi...»* (817. lpp.). Sarakst.: 1979, dec.
 Pelavas* (818. lpp.). Sarakst.: 1979, dec.

1932
 1931
 1930
 1929
 1928
 1927
 1926
 1925
 1924
 1923
 1922
 1921
 1920
 1919
 1918
 1917
 1916
 1915
 1914
 1913
 1912
 1911
 1910
 1909
 1908
 1907
 1906
 1905
 1904
 1903
 1902
 1901
 1900
 1899
 1898
 1897
 1896
 1895
 1894
 1893
 1892
 1891
 1890
 1889
 1888
 1887
 1886
 1885
 1884
 1883
 1882
 1881
 1880
 1879
 1878
 1877
 1876
 1875
 1874
 1873
 1872
 1871
 1870
 1869
 1868
 1867
 1866
 1865
 1864
 1863
 1862
 1861
 1860
 1859
 1858
 1857
 1856
 1855
 1854
 1853
 1852
 1851
 1850
 1849
 1848
 1847
 1846
 1845
 1844
 1843
 1842
 1841
 1840
 1839
 1838
 1837
 1836
 1835
 1834
 1833
 1832
 1831
 1830
 1829
 1828
 1827
 1826
 1825
 1824
 1823
 1822
 1821
 1820
 1819
 1818
 1817
 1816
 1815
 1814
 1813
 1812
 1811
 1810
 1809
 1808
 1807
 1806
 1805
 1804
 1803
 1802
 1801
 1800
 1799
 1798
 1797
 1796
 1795
 1794
 1793
 1792
 1791
 1790
 1789
 1788
 1787
 1786
 1785
 1784
 1783
 1782
 1781
 1780
 1779
 1778
 1777
 1776
 1775
 1774
 1773
 1772
 1771
 1770
 1769
 1768
 1767
 1766
 1765
 1764
 1763
 1762
 1761
 1760
 1759
 1758
 1757
 1756
 1755
 1754
 1753
 1752
 1751
 1750
 1749
 1748
 1747
 1746
 1745
 1744
 1743
 1742
 1741
 1740
 1739
 1738
 1737
 1736
 1735
 1734
 1733
 1732
 1731
 1730
 1729
 1728
 1727
 1726
 1725
 1724
 1723
 1722
 1721
 1720
 1719
 1718
 1717
 1716
 1715
 1714
 1713
 1712
 1711
 1710
 1709
 1708
 1707
 1706
 1705
 1704
 1703
 1702
 1701
 1700
 1699
 1698
 1697
 1696
 1695
 1694
 1693
 1692
 1691
 1690
 1689
 1688
 1687
 1686
 1685
 1684
 1683
 1682
 1681
 1680
 1679
 1678
 1677
 1676
 1675
 1674
 1673
 1672
 1671
 1670
 1669
 1668
 1667
 1666
 1665
 1664
 1663
 1662
 1661
 1660
 1659
 1658
 1657
 1656
 1655
 1654
 1653
 1652
 1651
 1650
 1649
 1648
 1647
 1646
 1645
 1644
 1643
 1642
 1641
 1640
 1639
 1638
 1637
 1636
 1635
 1634
 1633
 1632
 1631
 1630
 1629
 1628
 1627
 1626
 1625
 1624
 1623
 1622
 1621
 1620
 1619
 1618
 1617
 1616
 1615
 1614
 1613
 1612
 1611
 1610
 1609
 1608
 1607
 1606
 1605
 1604
 1603
 1602
 1601
 1600
 1599
 1598
 1597
 1596
 1595
 1594
 1593
 1592
 1591
 1590
 1589
 1588
 1587
 1586
 1585
 1584
 1583
 1582
 1581
 1580
 1579
 1578
 1577
 1576
 1575
 1574
 1573
 1572
 1571
 1570
 1569
 1568
 1567
 1566
 1565
 1564
 1563
 1562
 1561
 1560
 1559
 1558
 1557
 1556
 1555
 1554
 1553
 1552
 1551
 1550
 1549
 1548
 1547
 1546
 1545
 1544
 1543
 1542
 1541
 1540
 1539
 1538
 1537
 1536
 1535
 1534
 1533
 1532
 1531
 1530
 1529
 1528
 1527
 1526
 1525
 1524
 1523
 1522
 1521
 1520
 1519
 1518
 1517
 1516
 1515
 1514
 1513
 1512
 1511
 1510
 1509
 1508
 1507
 1506
 1505
 1504
 1503
 1502
 1501
 1500
 1499
 1498
 1497
 1496
 1495
 1494
 1493
 1492
 1491
 1490
 1489
 1488
 1487
 1486
 1485
 1484
 1483
 1482
 1481
 1480
 1479
 1478
 1477
 1476
 1475
 1474
 1473
 1472
 1471
 1470
 1469
 1468
 1467
 1466
 1465
 1464
 1463
 1462
 1461
 1460
 1459
 1458
 1457
 1456
 1455
 1454
 1453
 1452
 1451
 1450
 1449
 1448
 1447
 1446
 1445
 1444
 1443
 1442
 1441
 1440
 1439
 1438
 1437
 1436
 1435
 1434
 1433
 1432
 1431
 1430
 1429
 1428
 1427
 1426
 1425
 1424
 1423
 1422
 1421
 1420
 1419
 1418
 1417
 1416
 1415
 1414
 1413
 1412
 1411
 1410
 1409
 1408
 1407
 1406
 1405
 1404
 1403
 1402
 1401
 1400
 1399
 1398
 1397
 1396
 1395
 1394
 1393
 1392
 1391
 1390
 1389
 1388
 1387
 1386
 1385
 1384
 1383
 1382
 1381
 1380
 1379
 1378
 1377
 1376
 1375
 1374
 1373
 1372
 1371
 1370
 1369
 1368
 1367
 1366
 1365
 1364
 1363
 1362
 1361
 1360
 1359
 1358
 1357
 1356
 1355
 1354
 1353
 1352
 1351
 1350
 1349
 1348
 1347
 1346
 1345
 1344
 1343
 1342
 1341
 1340
 1339
 1338
 1337
 1336
 1335
 1334
 1333
 1332
 1331
 1330
 1329
 1328
 1327
 1326
 1325
 1324
 1323
 1322
 1321
 1320
 1319
 1318
 1317
 1316
 1315
 1314
 1313
 1312
 1311
 1310
 1309
 1308
 1307
 1306
 1305
 1304
 1303
 1302
 1301
 1300
 1299
 1298
 1297
 1296
 1295
 1294
 1293
 1292
 1291
 1290
 1289
 1288
 1287
 1286
 1285
 1284
 1283
 1282
 1281
 1280
 1279
 1278
 1277
 1276
 1275
 1274
 1273
 1272
 1271
 1270
 1269
 1268
 1267
 1266
 1265
 1264
 1263
 1262
 1261
 1260
 1259
 1258
 1257
 1256
 1255
 1254
 1253
 1252
 1251
 1250
 1249
 1248
 1247
 1246
 1245
 1244
 1243
 1242
 1241
 1240
 1239
 1238
 1237
 1236
 1235
 1234
 1233
 1232
 1231
 1230
 1229
 1228
 1227
 1226
 1225
 1224
 1223
 1222
 1221
 1220
 1219
 1218
 1217
 1216
 1215
 1214
 1213
 1212
 1211
 1210
 1209
 1208
 1207
 1206
 1205
 1204
 1203
 1202
 1201
 1200
 1199
 1198
 1197
 1196
 1195
 1194
 1193
 1192
 1191
 1190
 1189
 1188
 1187
 1186
 1185
 1184
 1183
 1182
 1181
 1180
 1179
 1178
 1177
 1176
 1175
 1174
 1173
 1172
 1171
 1170
 1169
 1168
 1167
 1166
 1165
 1164
 1163
 1162
 1161
 1160
 1159
 1158
 1157
 1156
 1155
 1154
 1153
 1152
 1151
 1150
 1149
 1148
 1147
 1146
 1145
 1144
 1143
 1142
 1141
 1140
 1139
 1138
 1137
 1136
 1135
 1134
 1133
 1132
 1131
 1130
 1129
 1128
 1127
 1126
 1125
 1124
 1123
 1122
 1121
 1120
 1119
 1118
 1117
 1116
 1115
 1114
 1113
 1112
 1111
 1110
 1109
 1108
 1107
 1106
 1105
 1104
 1103
 1102
 1101
 1100
 1099
 1098
 1097
 1096
 1095
 1094
 1093
 1092
 1091
 1090
 1089
 1088
 1087
 1086
 1085
 1084
 1083
 1082
 1081
 1080
 1079
 1078
 1077
 1076
 1075
 1074
 1073
 1072
 1071
 1070
 1069
 1068
 1067
 1066
 1065
 1064
 1063
 1062
 1061
 1060
 1059
 1058
 1057
 1056
 1055
 1054
 1053
 1052
 1051
 1050
 1049
 1048
 1047
 1046
 1045
 1044
 1043
 1042
 1041
 1040
 1039
 1038
 1037
 1036
 1035
 1034
 1033
 1032
 1031
 1030
 1029
 1028
 1027
 1026
 1025
 1024
 1023
 1022
 1021
 1020
 1019
 1018
 1017
 1016
 1015
 1014
 1013
 1012
 1011
 1010
 1009
 1008
 1007
 1006
 1005
 1004
 1003
 1002
 1001
 1000
 999
 998
 997
 996
 995
 994
 993
 992
 991
 990
 989
 988
 987
 986
 985
 984
 983
 982
 981
 980
 979
 978
 977
 976
 975
 974
 973
 972
 971
 970
 969
 968
 967
 966
 965
 964
 963
 962
 961
 960
 959
 958
 957
 956
 955
 954
 953
 952
 951
 950
 949
 948
 947
 946
 945
 944
 943
 942
 941
 940
 939
 938
 937
 936
 935
 934
 933
 932
 931
 930
 929
 928
 927
 926
 925
 924
 923
 922
 921
 920
 919
 918
 917
 916
 915
 914
 913
 912
 911
 910
 909
 908
 907
 906
 905
 904
 903
 902
 901
 900
 899
 898
 897
 896
 895
 894
 893
 892
 891
 890
 889
 888
 887
 886
 885
 884
 883
 882
 881
 880
 879
 878
 877
 876
 875
 874
 873
 872
 871
 870
 869
 868
 867
 866
 865
 864
 863
 862
 861
 860
 859
 858
 857
 856
 855
 854
 853
 852
 851
 850
 849
 848
 847
 846
 845
 844
 843
 842
 841
 840
 839
 838
 837
 836
 835
 834
 833
 832
 831
 830
 829
 828
 827
 826
 825
 824
 823
 822
 821
 820
 819
 818
 817
 816
 815
 814
 813
 812
 811
 810
 809
 808
 807
 806
 805
 804
 803
 802
 801
 800
 799
 798
 797
 796
 795
 794
 793
 792
 791
 790
 789
 788
 787
 786
 785
 784
 783
 782
 781
 780
 779
 778
 777
 776
 775
 774
 773
 772
 771
 770
 769
 768
 767
 766
 765
 764
 763
 762
 761
 760
 759
 758
 757
 756
 755
 754
 753
 752
 751
 750
 749
 748
 747
 746
 745
 744
 743
 742
 741
 740
 739
 738
 737
 736
 735
 734
 733
 732
 731
 730
 729
 728
 727
 726
 725
 724
 723
 722
 721
 720
 719
 718
 717
 716
 715
 714
 713
 712
 711
 710
 709
 708
 707
 706
 705
 704
 703
 702
 701
 700
 699
 698
 697
 696
 695
 694
 693
 692
 691
 690
 689
 688
 687
 686
 685
 684
 683
 682
 681
 680
 679
 678
 677
 676
 675
 674
 673
 672
 671
 670
 669
 668
 667
 666
 665
 664
 663
 662
 661
 660
 659
 658
 657
 656
 655
 654
 653
 652
 651
 650
 649
 648
 647
 646
 645
 644
 643
 642
 641
 640
 639
 638
 637
 636
 635
 634
 633
 632
 631
 630
 629
 628
 627
 626
 625
 624
 623
 622
 621
 620
 619
 618
 617
 616
 615
 614
 613
 612
 611
 610
 609
 608
 607
 606
 605
 604
 603
 602
 601
 600
 599
 598
 597
 596
 595
 594
 593
 592
 591
 590
 589
 588
 587
 586
 585
 584
 583
 582
 581
 580
 579
 578
 577
 576
 575
 574
 573
 572
 571
 570
 569
 568
 567
 566
 565
 564
 563
 562
 561
 560
 559
 558
 557
 556
 555
 554
 553
 552
 551
 550
 549
 548
 547
 546
 545
 544
 543
 542
 541
 540
 539
 538
 537
 536
 535
 534
 533
 532
 531
 530
 529
 528
 527
 526
 525
 524
 523
 522
 521
 520
 519
 518
 517
 516
 515
 514
 513
 512
 511
 510
 509
 508
 507
 506

DZEJOĻU VIRSRAKSTU UN PIRMO RINDU
ALFABĒTISKAIS RĀDĪTĀJS

- «Absurdas pavēles neizpilda...» 354
 «Acis tik gaišas» (Gaišās acis) 478
 Acumirkklis («Līst spīdīgs svina čiks») 55
 «Agrība» (Ekspresija) 19
 Aiz auklīpas («Tūlīt ikdienība nāks») 579
 Aiz dzeltenā lauka («Pāri pelēkas dzērves es laidīšu») 461
 Aiz katras robežas («Aiz katras robežas») 620
 «Aiziesim uz zaķu ciemu...» 737
 Aiziešana («Aiziešana ir aiziešana») 653
 «Aiziešana ir aiziešana» (Aiziešana) 653
 «Aizkrit acu klamburi» (Ritms bungām) 505
 «Aizkriti sirdij aiz apvāršņa...» 333
 «Ak, kas par čiekurlaikul!» 755
 «Ak, kas par vakarul!» (Gudrie vakari) 128
 Aklā lode («Zila dzelzs») 445
 Akmeņi («Nestādīti un nesēti») 428
 Akvarelis («Priedēs un uz akmens sarma») 387
 Alegorija («Un ēzē») 293
 «Aleja ar liepu lapām...» 492
 Alerģija («Nihil ir nihil») 349
 Amizanti («Zooparkā») 299
 Anekdote («Kad joku pliekano») 531
 Anno («Dzenis ka!») 736
 Antiatsvešināšanās («Miljons reižu...») 317
 Antiduets («Gribas mētru») 727
 Antiģints («Un — neticēts») 710
 Ap Slāmas kaķi («Kā apsvilis purniņš») 551
 «Apaļš» (Pulksteņa ezers) 540
 «Apjož par siksnu» (Pasaka) 435
 «Apmānīdamies...» 170
 Apmeklējums («Cilvēkam sakņu nav») 474
 Aprēķins («Jo svešāks») 803

- «Āpsēda lietuvēns mani» (Malkas skaldišana) 581
- «Apstiprini, ka esmu» (Lūgums) 67
- Ar atrunām («Vai, kā es smējos par viņu!») 791
- Ar atrunāšanos («Ar atrunāšanos — nevienam nepiederošs») 133
- «Ar atrunāšanos — nevienam neplederošs» (Ar atrunāšanos) 133
- Ar garantiju («Ar ledus garantiju») 184
- «Ar koka rokām nekoklē...» 176
- «Ar ledus garantiju» (Ar garantiju) 184
- «Ar milzu spēku un milzu kaislum» (Epitāfija) 632
- «Ar putnu notīm...» 606
- «Ar roku aizsniedzami» (Atsvešināšanās) 316
- «Ar sauli reizē izgāju ķert vārd» (Diena) 429
- «Ar sniega sāksanu smaržot...» 183
- «Ar svaru bumbām» (Pēc cīņas) 705
- «Ar šautru miegu» (Naktī uz 31-ajiem) 532
- Ar to nepietiek («Ar to nepietiek») 408
- Ar varu («Zibens iešķēla») 562
- «Ar visu tavu novēloto maiju» (Maija dzejolis) 643
- «Ar zeltītām asarām» (Kļavas) 652
- «Ārprāts! Nupat jau iet tā kā bibelē» (Polemiska frāze) 215
- «Aste ritenī» (Bez) 564
- Atbilde («Kas jauns dzīvē un mīlestībā?») 386
- «Atbrauca latvietis...» 622
- «Atderas mākonis...» 470
- Atdzerties («Paiet, paiet. Ieknābj») 246
- Atgriezeniskā saikne («Zināmā mērā ir tiesa») 297
- «Atkal ir projām...» 281
- «Atkal nokrīt kāds plīvurs...» 467
- «Atkal pa Gaujas senleju eļļiķi» (Nostalgija) 224
- «Atkal tie tilti» (Rīgas nakts tilti) 762
- Atklātne («Protams, magoņu nav») 193
- Atklātnes («Tos melnos kokus») 120
- «Atmet galvu» (Un pārsit vertikāli) 113
- Atmiņa («Jūs sakāt») 81
- «Atnāks, paskatīsies» (Mirkļis) 101
- Atplēsta tāss («Atplēsta tāss») 541
- Atsvešināšanās («Ar roku aizsniedzami») 316
- Atvadhimna sējējam («Blakus savam sėjumam») 657
- «Atvaino. Vēl bija tas» (*Post scriptum*) 76
- «Atvarains cilvēks...» 477
- Atvērtība («Naža ceļš pa dzīvu miesu») 205
- Atzišanās ieraksts grāmatā («Pie visiem svētiem») 788
- Augstiene («Šodien man tāda augstiene gadījusies») 409
- «Augstuma bailes...» 247

- Austrumi sārtojas I («Nu jau pār mirušu Mao») 609
 Austrumi sārtojas II («Nu jau ir atsārtojušies») 610
 Austrumi sārtojas III («Ilgāk nav kara») 612
 Avanss («Izmaksāts uz priekšu») 191
 «Ātra kā bauma...» 46
 Baidīties («Skrien siki šermuļi») 283
 «Baigs svešvārds» (Stress) 355
 Baiļu ezers («Neej peldēties baiļu ezerā») 625
 Balāde par būtību («Maza mājele — vārīgs dots») 405
 Balādīte («Bāleliņš ar bērnu zirgu») 393
 Balādīte par pēdējo patronu («— Maršl —») 88
 «Bāleliņš ar bērnu zirgu» (Balādīte) 393
 Banāls novēlējums («Katrurīt») 605
 Bargs sapnis («Tas cilvēks, kuram vārda dienas») 244
 «Bars ir lēts» (Dažas replikas par baru) 20
 Bērna gads («Bērns teica») 775
 «Bērnībā» (Nesaprašana) 330
 «Bērns teica» (Bērna gads) 775
 «Bet ū nebēdz...» 173
 Bez («Aste ritenī») 564
 «Bez gonga» (Raunds) 210
 Bezdzejas lauks («Viss vībotnēs») 663
 «Blakus savam sējumam» (Atvadhimna sējējam) 657
 «Bijušās nakts...» 750
 «Brauciens paspēlēts...» 760
 «Brauciet tikai pilnos kilometrus...» 352
 «Brīvība + Brālība + Vienlīdzība...» 432
 Bruģa akmeni («It nevienam neatzīsties») 778
 «Būdams» (Pilnzemes nakts) 706
 «Būs pelēkaī debesij pārtapt...» 721
 Būtība («Tikai zaudējušie zin to ārprātu») 260
 «Caur miglu vēl viens lietus nolīs...» 261
 «Caurī ir diena rozā...» 557
 «Celies no gultas...» 238
 Ceļabiedrs («Lai tiktus») 248
 Cenzūra («Tu pastāvi») 310
 «Ceriņi abpus ieliņām» (Mazpilsētas ceriņi) 707
 Ceriņu trislapiši («Pilsētai gribējās amestistu») 655
 «Cik daudz ir vajadzīgs...» 437
 «Cik daudz taisnības vajag» (Lai ietu uz bērēm) 65
 «Cik krāsu vien ir manā spektrā...» 269
 «Cik labi būtu...» 587

- «Cik mēs verdziski pielūdzam maskas...» 378
 «Cik neganti» (Dzīves rezidents) 687
 «Cik plati plezdamies...» 360
 «Cik troļļu» (Replika teorētiskā disputā) 25
 «Cilvēkam sakņu nav» (Apmeklējums) 474
 «Cilvēks no lidzenuma» (Staraja Planina) 146
 «Cilvēks pārvēršas karoga nešanā» (Karoga nešana) 681
 Cīruļu puteņi («Tavi puteņi, cīruļi») 589
 «Citi pa liedagu iet meklēt dzintaru...» 514
 «Čigānsaule, kur tu esi?» (Ilgas) 453
 Dabūtā saule («Dabūto sauli») 686
 «Dabūto sauli (Dabūtā saule) 686
 Dārgumi («Slinki rej sardzes suņi») 644
 Dažas replikas par baru («Bars ir lēts») 20
 «Debesis» (Tveice) 669
 «Debesis — rūgušpiens» (Uzzibsniēt bērniņai) 679
 «Deg visos kapos svecītes» (Mīrušo piemiņas diena) 502
 Diena («Ar sauli reizē izgāju ķert vārdu») 429
 «Diena atkal sarāvusies maziņa» (Mošanās uz ritmu) 129
 «Diena dziest jau un nodzisis lēnām» (Nodeldēts ritms) 374
 «Diena tev izdangās...» 616
 «Dienai ir klusums vārdā...» 575
 Dienas atslēga («Uzaust saule») 634
 «Dienas par sausām...» 595
 Dienas piedzimšana («Miegs miglaini vēl čukstēja») 751
 Disonanses. («Vai tev augstums ir ausis aizcirtis?») 130
 «Divas taisni» (Pēdas) 347
 «Divi puikas...» 145
 Divi uz naksnīga ceļa («Pa ceļu, kas melno kā mūžības upe») 517
 «Dod sniegavīram ledeni» (Došana) 406
 Došana («Dod sniegavīram ledeni») 406
 Dresēts koncerts («Kalnusi») 321
 «Drīz ziedēs zilie debess īrisi...» 188
 «Drīzumā es būšu atkal jauns...» 154
 «Dumjš...» 11
 «Dunēdami...» 615
 Dzejas vakarā («No sākuma viss vienkārši») 518
 «Dzeltens lapu miljons krita» (Karnevāls) 102
 «Dzenis ka!» (Anno) 736
 «Dzer no rīta debesmalu, bālā» (Rezignācija) 237
 «Dzērāji lamājas» (Dziļa ziema) 533
 Dzērvenes («Dzērves prom») 250

- «Dzērves prom» (Dzērvenes) 250
 Dzied cilvēks («Dzied cilvēks paša izdomātu dziesmu») 647
 «Dzied cilvēks paša izdomātu dziesmu» (Dzied cilvēks) 647
 Dziesmas miglainā vakarā (sk. dzej. «Miers», «Mēs», «Ilgas»)
 Dziļa ziema («Dzērāji lamājas») 533
 «Dzīve nav paplāte» (Intīmais) 676
 Dzīves rezidents («Cik neganti») 687
 «Dzīvs ir kaķis un pele» (Viņa apmātā diena) 109
- «Ej, vecmāt, prom» (Radišana) 285
 Ekspresija («Agrība») 19
 Ekspromts par lielvalsti («Viskiju dzeram») 695
 Ekspromts par savu ēnu («Kopš bērnības») 696
 Ekspromts par vilkšanu no loga («Un nesēdiet pie mana loga») 243
 Ekspromts uz Ventas tilta («Kur dīga Kuldīga?») 694
 Elēģija («Jūnijnaktis tvanīgās») 534
 «Ellīga sāpe...» 654
 Epitāfija («Ar milzu spēku un milzu kaislum») 632
 «Es aizsappojos līdz pavasarim...» 797
 «Es biju atkal ezim solīties...» 60
 Es brīnos par gaisu («Kaut kā līdzīga nemaz nav») 413
 «Es ceļos pirms saules...» 724
 «Es dzīvoju pēc vecā stila...» 738
 «Es eju droši» (Rakurss) 341
 «Es, elles priekšnieks, kustināts» (Ieraksts elles viesu grāmatā) 309
 «Es esmu plebejs...» 42
 «Es esmu tu» (Puses) 588
 «Es gaidīšu, lai ledus drūp...» 306
 «Es gribēju...» 194
 «Es gribēju teikt» (Istenība) 640
 «Es guļu zem ābeles» (Gravitācija) 494
 «Es ieradus uz dzīves pirāgiem» (Sūkstišanās) 448
 «Es izbrienu caur ābeļdārzu» (Pēc lielā spalguma) 591
 «Es jūrā neslikšu» (Nolemtība) 200
 «Es kļīstu dienām...» 271
 «Es laužos pie tevis...» 813
 «Es lūdzos reiz zaļo sienāzi» (Sienāža dziesma) 182
 «Es nesu asteres...» 240
 «Es nezinu, kas tas ir...» 322
 «Es nezinu, kur tu dzīvo...» 660
 «Es no tevis uzzināju...» 253
 «Es nozvērējos» (Stūrītis Pārdaugavā) 670
 «Es pie balta bērza smaidu» (Es pie bērza) 544
 Es pie bērza («Es pie balta bērza smaidu») 544

- «Es pie Gaujas atnācu pēc smiešanās...» 138
 «Es prasu mērkaķim» (Prasu mērkaķim) 550
 «Es sen jau esmu beidzis raizēties...» 124
 «Es skaidri zinu...» 487
 «Es tā pie dzimtās vietas pieradu» (Vietas) 219
 «Es tavu vēstuli izplūkāju...» 350
 «Es tekstus salīdzinu» (Teksti) 287
 «Es tevi gribu tikai atcerēties...» 434
 «Es tevi milēšu vakar...» 493
 «Es tikai iedzeršu šo blāzmu...» 161
 «Es to koku nestādīju...» 547
 Es un galdnieks («Sākumā») 674
 «Es vairs nedzirdināšu...» 648
 «Es vairs neēdišu maizi...» 249
 «Es vēl ūcu arvien...» 367
 Evo, Lūcijai («Vai, daiļā, apjaust varēsi») 119
- Frivolais («Puķuzīrņi») 807
- Gadījums («Nepateicīgs radījums») 197
 «Gaidīta cilvēka nākšanu jūt...» 627
 Gaišās acis («Acis tik gaišas») 478
 «Gaišs logs pie pamales» (Logs pie pamales) 513
 Gaita («Kā pulkstens iet») 257
 Galīgi personiski («Velnš zin kas ir ar mani šodien») 380
 Galoša («Milzīm nokrita galoša») 594
 «Galvu uz kakla» (Grozīt) 115
 «Gauja, velns lai tevi rautu» (Gaujas dziesmiņa) 61
 Gaujas aicinājums («Sirds no nemiera saraujas straujāk») 34
 Gaujas dziesmiņa («Gauja, velns lai tevi rautu») 51
 Gaujas serenāde («Vai es atkal gribu») 36
 Glazēta cūciņa («Paveras pamalē») 809
 «Glodenes sit aiz...» 303
 Godīgi sakot («Pavisam godīgi sakot») 77
 Gravitācija («Es guļu zem ābeles») 494
 Grēksūdze («Ko man nolādēt?») 529
 «Gribas mētru» (Antiduets) 727
 Grozīt («Galvu uz kakla») 115
 Gudrie vakari («Ak, kas par vakarul») 126
 «Gulšos šķērsām pār akaci...» 385
- Harmonija («Kaujos ar dzelonstieplēm») 642
 Homo («Maiju ar decembri») 780

- «Ienāca marsietis» (Vizīte) 150
- Ieraksts elles viesu grāmatā («Es, elles priekšnieks, kustināts») 309
- «Iesim pa mūsu mūžu» (Iesim pa mūžu) 718
- Iesim pa mūžu («Iesim pa mūsu mūžu») 718
- «Iesim prom...» 382
- Ievainojums («Tas pirmais ir») 300
- Ikdiena («Tolējbusā iņņa iņņu stumda») 369
- «Ilgāk nav kara» (Austrumi sārtojas III) 612
- Ilgas («Čigānsaule, kur tu esi?») 453
- In memoriam* («Pēdējo medu atnesusi») 495
- «Indijā» (Pēdējais) 320
- Informācijas blīvums («Viss prasa manu aci») 582
- Intimais («Dzīve nav paplāte») 676
- «Ir brīži» (Nepieplādāmība) 457
- «Ir burvju daudz» (Leļļu meistars) 536
- «Ir jādzīvo ar to, ka visu redz...» 685
- «Ir katrai smaržai sava noturība...» 71
- «Ir pasakas...» 292
- «Ir tāda profesija...» 222
- «Ir tāds mūzikas instruments — rīts...» 629
- «Ir tādas nakts» (Laika staigāšana) 747
- Ironija («Vai jums šrāgas izdotas») 560
- Īspasacība («Vēlā rudens vēlie krasti stingst») 106
- Īss jautājumiņš («Ja valstij visapkārt smiltis») 563
- Istenība («Es gribēju teikt») 640
- «It nekā vairs pēc brīža te nepaliks...» 358
- «It nevienam neatzīsties» (Bruģa akmenī) 778
- «Izgājušoziem» (Izmeklēta malka) 799
- Izklīst («No apvāršņa līdz apvāršnim») 528
- «Izmaksāts uz priekšu» (Avanss) 191
- Izmeklēta malka («Izgājušoziem») 799
- «Iznāk gluži apaļas rindas» (Rakstīt uz celma) 47
- Izsaukums («Zils minitaurēnītis dziedā») 79
- Izviridums («Tūlīt pat») 726
- «Ja, cilvēki, jūs zinātu» (Jums) 744
- «Ja citādi jūs nevarat...» 608
- «Ja es nebūtu griezijs no maģistrāles» (Madaru ceļš) 461
- «Ja es tavos lūpu kaktiņos...» 296
- «Ja esi upē iekritis» (Pamācīšanas) 206
- «Ja gribi šodien atrast...» 41
- «Ja ilgi uz asfalta tup...» 678
- Jā, jā («Pagaidām izņēmums») 156
- «Ja māju beidz no viena gala...» 190

- «Ja mēs divi uzreiz...» 388
- Ja pārāk («Ja pārāk atvērts kļuvis kāds») 684
- «Ja pārāk atvērts kļuvis kāds» (Ja pārāk) 684
- «Ja sapīts zirgs pēc atpišanas zvieg» (Trīs «ja») 87
- «Ja usne sētas malā aug...» 231
- «Ja valstij visapkārt smiltis» (Iss jautājumiņš) 563
- Jāntm («Tev ir tavs tārps») 75
- «Jau dzīves ķirurgs mazgā rokas...» 712
- «Jau veselu dienu vecs...» 416
- «Jau visa papilnam» (No jūras) 742
- Jautājumi izplatījumā («Tas jaunais cietsirdības vilnis») 577
- «Jēkabs nebija mājās, kad kaunu dalīja» (Kauns) 68
- «Jo svešāks» (Aprēķins) 803
- «Jo vairāk man padarītā» (Provinciālais) 708
- «Jocīgais» (Puķu tabaka) 740
- «Joka pēc...» 573
- Jums («Ja, cilvēki, jūs zinātu») 744
- «Jūnijnaktis tvanīgās» (Elēģija) 534
- «Jūs sakāt» (Atmiņa) 81
-
- «Kā apsvillis purniņš» (Ap Siāmas kaķi) 551
- «Kā caur ledu...» 167
- «Kā grīlojoši koku atspidumi...» 178
- Kā man iet («Nemaz») 431
- «Ka nav to mazo tautu laiks...» 711
- «Kā neizravē, tā man vājums...» 223
- «Kā pirmais un pēdējais vārds...» 254
- «Kā pulkstens iet» (Gaita) 257
- Kā sērkociņš («Kā sērkociņš») 362
- «Kā spulptūru caur pieļāvīgo mālu...» 177
- «Kā svešā vārdnīcā...» 163
- «Kā tā pasaule iet pār malām!» (Rīts) 334
- «Kā tam ačgārnam tuvumam pāri tikt?» 811
- «Kā tas iznāca, kaimiņ» (Metamorfoze) 213
- «Kā trusi ar kāpostu» (Šlāgeris par kultu) 346
- «Kā vētra ķeras zaros» (Vētra) 16
- «Kā zeme vakar sauca sauli, Ārprāts!» 455
- «Kā zobeni...» 538
- «Kad ceļš uz Gaujas tiltu griežas...» 658
- «Kad draudzība tev aizgāja» (Tu nebiji viens) 17
- «Kad Dziesmu svētku gājienš iet» (Kad gājienš iet) 217
- «Kad es...» 404
- «Kad es pamanu...» 596
- Kad gājienš iet («Kad Dziesmu svētku gājienš iet») 217

- «Kad grieze striķē izkapti» (Motīvs ar zemtekstu) 442
 «Kad joku pliekano» (Anekdote) 531
 «Kad man nāk krāsaini sapņi» (Krāsaini sapņi) 424
 «Kad man netiek zeme» (Sauja graudu) 619
 «Kad nāve pagriežas ar isto pusi...» 603
 «Kad nevar it neko vairs lielu...» 402
 «Kad pa Gauju baltas ievas» (Krēslas romance) 397
 «Kad par daudz» (Lokālpatriotisms) 366
 «Kad pēdējais gājputns...» 717
 «Kad tev pie pasta kastes ejams» (Pastkastes) 288
 «Kad uzlec saule, salna atkūst» (Līdz īstiem sniegiem) 746
 «Kad uznāk acīm lielais pelēkums...» 486
 «Kad vecenes» (Visiem piederošais) 414
 «Kad zibens nāks man acīs kost...» 407
 «Kad zviedri vēžu svētkus svin» (Vēžu svētki) 521
 «Kāds sals!» 164
 «Kāds šodien laiks?» 782
 «Kāds šodien vējš!» (Pelavas) 818
 Kailums («Uz slapjas, drēgnas zemes») 228
 «Kāju uz zemes liecl» 230
 «Kaķa solo» (Zaķusalas kalambūrs) 692
 «Kalnus!» (Dresēts koncerts) 321
 Kamēr («Kamēr sit sirds») 602
 «Kamēr sit sirds» (Kamēr) 602
 «Kamertons dziest, koris paņem falšu...» 305
 Kāpēc? («Kāpēc») 18
 «Kāpēc es tumsā nāku?» (Tīrelkapu pastāvīgais apmeklētājs) 636
 Kāpēc ko vajag («Vīriešu domas») 280
 «Kāpēc tā ziema...» 597
 Kapitālremonts («Tagad es zinu») 415
 Kāps zirnī («Kāps zirnī augšā») 466
 «Kāps zirnī augšā» (Kāps zirnī) 466
 Kardināl! («Skaties — acīs zemisks žēlums») 759
 Karnevāls («Dzeltens lapu miljons krita») 102
 Karnevāls («Satērpsimies») 491
 Karoga nešana («Cilvēks pārvērsas karoga nešanā») 681
 «Karsti tvanoša pļava pār krauju...» 204
 «Kas ir — ieraudzīt retu putnu?» (Retie putni) 241
 «Kas ir tas smalkais...» 796
 «Kas jauns dzīvē un mīlestībā?» (Atbilde) 386
 «Kas mani nospiež?» 504
 «Kas nāci bez klauvēšanas» (Labs vakars Tev) 201
 «— Kas šajā ezerā ķeras visvairāk?» (Mazs smiekliņš pie ezera) 650
 «Kas tev tai akmens zārkā» (Labs laiks) 155

- «Kas tie par spārnēm» (Žanriska ainīņa) 548
 «Kas tur pēkšņi aprauj elpu?» (Svešas bēres) 390
 «Kašu nav» (Moku kambaris) 286
 «Katra vakaru» (Rīgas ugunis) 147
 Katrubrid («Katribrid») 395
 «Katrurīt» (Banāls novēlējums) 605
 Kaujos ar dzeloņstieplēm» (Harmonija) 542
 Kauns («Jēkabs nebija mājās, kad kaunu dalija») 68
 «Kaut kā līdzīga nemaz nav» (Es brīnos par gaisu) 413
 «Kaut kāds jods pie auss man sīca» (Pērļu zvejnieks (malu)) 733
 «Kaut kam milzīgam...» 658
 «Kaut kur jaunā rajonā» (Sludinājums) 337
 Klusā daba («Kuras nav») 771
 Klusā daba ar jautājumu — cik pulkstens? («Tas melnais diegs
 lejā») 93
 Klusā daba ar pāris dvēselēm («Likloču grava ar lazdu jumtu») 94
 Klusā daba ar prauliem («Pieneņu elektrificētā») 96
 Klusā daba ar siena gubiņu («Tā plaut, velns rāvis») 97
 Klusā daba ar velosipēda ķēdi («Priēžu cekuli stāvie») 93
 Klusās dabas ar laika filē (sk. dzej. «Klusā daba ar velosipēda ķēdi»,
 «Klusā daba ar pāris dvēselēm», «Klusā daba ar prauliem», «Klusā
 daba ar siena gubiņu», «Klusā daba ar jautājumu — cik pulkstens?»)
- Kļavas («Ar zeltītām asarām») 652
 «Kļūst ierasts savas upes krasts...» 631
 «Ko darīt...» 720
 «Ko dauzies man pie ribām...» 294
 «Ko gan tā migla tur pielūdz» (Miers) 452
 «Ko man ar tevi padarīt?» (Šķelmīga dziesmiņa) 537
 «Ko man nolādēt?» (Grēksūdze) 529
 «Ko rāda vēja rādītāji» (Vēja rādītāji) 418
 «Ko tu, Andrej, lidumu lidi!» 52
 «Ko tu ar mani dari?» 38
 «Ko tu lamā...» 786
 «Ko tu man zīmē...» 169
 «Ko tu meklē manai aintai riteņus?» 141
 Koncertzālē («Tā es palieku bieži») 23
 Konfrontācija («Staipās») 189
 «Kopš bērnības» (Ekspromts par savu ēnu) 696
 Korpulence («Zinības arī ir barība») 348
 Krāsaini sappi («Kad man nāk krāsaini sappi») 424
 Krēslas romance («Kad pa Gauju baltas ievas») 397
 «Krit atkal ābeļsniegs...» 61
 «Kur dīga Kuldīga?» (Ekspromts uz Ventas tilta) 694
 «Kur nu pērles! Bāli grabuļi!» (Pērļu zvejnieki) 545

- «Kur paliek naglas...» 203
 «Kur pārdod biļetes...» 127
 «Kur tavi Meistari, Margarita» (Margarita) 425
 «Kuras nav» (Klusā daba) 771
 «Kuro dienu» (Ziemeļi) 800
 Kustība («Man sāpi vajaga») 270
 Kvadrātsakne («No katras kvadrātsaknes») 245

 «Ķopsītis ar Ķopsienti» (Runāšana) 630

 Labs laiks («Kas tev tai akmens zārkā») 155
 Labs vakars Tev («Kas nāci bez klauvēšanas») 201
 Labums («Paņirdz. Pazobo») 490
 «Lai būtu salna...» 236
 «Lai dzīvi tuvāk iepazītu...» 207
 Lai ietu uz bērēm («Cik daudz taisnības vajag») 65
 «Lai nolādētas ir» (Robinsons) 196
 «Lai pastāvētu cilts...» 343
 «Lai tas ir pašapmāns...» 394
 «Lai tiktu» (Ceļabiedrs) 248
 Laika pārbīde («Savas bērņības āpšu kalniņā») 659
 Laika staigāšana («Ir tādas naktis») 747
 Laiks («Ne sniegs, ne lietus») 272
 «Laiks apmācies...» 795
 «Laiks nāks ar dzēšamo gumiju...» 568
 «Laime, ka Zeme ir apaļa...» 39
 Lāstekas («Vai, ar kādām adatām») 590
 Ledus dienests («Nesmejies, lūdzu») 613
 Leģenda par vārdiem («Vārdu ir vairāk») 731
 Leļļu meistars («Ir burvju daudz») 536
 «Letiņi sanāca pelēkus zirņus ēst» (Sižets) 59
 «Līdakas brāl, sarāposimies!» (Serenāde malū zvejniekam) 208
 Līdz īstiem sniegiem («Kad uzlec saule, salna atkūst») 746
 «Liec, likten-zirnekli...» 263
 «Liec šodien savam dūcim mieru» (Svētku diena) 524
 Liepziedā («Tur it nekad, nekad nav būts») 462
 Lietaskoki («Visas lietas ir labas») 329
 «Līkloču grava ar lazdu juntu» (Klusā daba ar pāris dvēselēm) 94
 «Līktenīga...» 815
 «Līktens man iedeva» (Manta) 471
 «List spīdīgs svina čīks» (Acumirkļis) 55
 Logs pie pamales («Gaišs logs pie pamales») 513
 Lokālpatriotisms («Kad par daudz») 366
 «Lūdzu, divas biļetes» (Varžu koncerts) 64

- Lūgums («Apstiprini, ka esmu») 67
 Lūgums («Palidzi man») 460
 Lūpu kaktiņos («Lūpu kaktiņos») 89
- Madaru ceļš («Ja es nebūtu griezies no maģistrāles») 461
 Maija dzejolis («Ar visu tavu novēloto maiju») 643
 «Maiju ar decembri» (Homo) 780
 Maiņa («Tik daudz maiņu») 489
 Malka sprakst («... un maņ stāsta par karu») 43
 Malkas skaldišana («Apsēda lietuvēns mani») 581
 «Man ar vienu zaju egles zaru...» 512
 Man bez tevis («Man bez tevis») 754
 Man dabūt («Man dabūt visu») 501
 «Man dabūt visu» (Man dabūt) 501
 «Man ir pūce» (Nakts) 459
 «Man ir svarīgi...» 451
 «Man kokā vēl deg» (Vēstule no ilguma) 722
 «Man nav bail čūskulājā...» 508
 «Man nav bail no asiņainām grāmatām...» 511
 «Man neliek mieru dīvains motīvs...» 713
 «Man sāpi vajaga» (Kustība) 270
 «Man tad, kad rudens...» 509
 «Man tavus ziedus neaizsniegt...» 187
 «Man vienreiz paprasīja...» 523
 «Mana dzīvība...» 368
 «Mana ģimene izputējusi...» 325
 «Manā mūzamežā...» 580
 «Mana vislabākā diena ir tā» (Vislabākā diena) 40
 «Manas sabrūkošās mājas stute...» 262
 Manas universitātes («Mašīnu valodas esperanto») 158
 «Mani apsūdz manas usnes...» 638
 «Manī ir saradojušās...» 90
 «Mans iedomu zaķis...» 570
 Manta («Liktens man iedeva») 471
 «Manu draugu» (Spoguļi pierod) 766
 Margarita («Kur tavi Meistari, Margarita») 425
 «— Marš! —» (Balādiņe par pēdējo patronu) 88
 Marta akordi («Un rīta ūpsa nakti nokož») 49
 «Mašīnu, eļļu un trokšņu plūdos» (Noasa šķirsts) 148
 «Mašīnu valodas esperanto» (Manas universitātes) 158
 Mata galā («Mēs mata galā karājamies») 585
 Matrožu svilpojamais («Vētra mūs daudzkārt») 433
 «Maza mājele — vārīgs dots» (Balāde par būtību) 405
 «Maza, zila magonīte...» 777

- «Mazi bērni...» 398
 Mazpilsētas ceriņi («Ceriņi abpus ieliņām») 707
 «Mazs lopiņš, mazs pitekantropiņš...» 174
 «Mazs priedēns mazus zarus pleš» (Pēc manis) 443
 «Mazs prieka pērtikēns...» 264
 Mazs smiekliņš pie ezera (« — Kas šajā ezerā ķeras visvairāk?») 650
 Melns atvars («Nedzen prom») 729
 «Melo» (Tie mirkļi) 345
 Melodijas («Uz atkušņa strīpas») 53
 «Mēms bezvējš» (Uz pavasara pusi) 356
 Mērogs («Taigas klaidis ir zem tevis») 151
 Mēs («Pasvieda sarkanu ziedu man mirdama») 452
 «Mēs mata galā karājamies» (Mata galā) 585
 Met gaismu («Met savu gaismu») 793
 «Met savu gaismu» (Met gaismu) 793
 «Met zvaigznes nost!» 530
 Metamorfoze («Kā tas iznāca, kaimiņ») 213
 Mezgli («Ne jau visi mezgli ir») 592
 Meža grāmata («Varbūt es esmu lidumnieku pēctecis») 480
 Meža ķēniņa pili («Meža ķēniņa pili») 716
 Mežainis («Mežainim bija») 756
 «Mežainim bija» (Mežainis) 756
 Mežs («Stepē») 703
 «Miegš miglaini vēl čukstēja» (Dienas piedzimšana) 751
 «Migla jau mežu cērp» (Vakardziesmiņa) 559
 «Migla noslāpēja vārdus...» 639
 Miers («Ko gan tā migla tur pielūdž») 452
 «Mikstā sniegā stieg dziļi...» 817
 «Miljons reižu» (Antiatsvešināšanās) 317
 «Milzim nokrita galoša» (Galoša) 594
 Mirkļis («Atnāks, paskatīsies») 101
 Mirkļi («Mirkļu pārslīpas») 773
 «Mirkļu pārslīpas» (Mirkļi) 773
 Mirnijs («Šai mūsu Eldorado») 535
 «Miroņmazgājami balta rasa» (Rīts) 709
 Mirušo piemiņas diena («Deg visos kapos svecītes») 502
 Moku kambaris («Kāšu nav») 286
 Momentuzņēmums («Vēju saraustīta») 578
 Monstrs («Viņu — legions») 614
 Mošanās («Pie notikumiem kā pie jūras junga») 100
 Mošanās («Un atkal rīts ir klāt, pie joda») 384
 Mošanās uz ritmu («Diena atkal sarāvusies mazīņa») 129
 Motīvs ar zemtekstu («Kad grieze strīķē izkapti») 442
 «Mulss radišanas mirkļa savādīgums...» 172

- «Mums ir atvēlēts laiks...» 371
 «Mute neņem pretī maizi» (Nāve) 500
 Mūžs («Suņu burkšķi ir skaista puķe») 242
 «Nāc zilēt, vai cipars vai ģerbonis» (Piederība) 56
 «Nāk nakts. Un nāk pie varas neons...» 401
 Naktī uz 31-ajiem («Ar šautru miegu») 532
 Nakts («Man ir pūce») 459
 «Nav dabā tādas rakstu zīmes...» 403
 «Nav mākoņdebess...» 637
 Nav nakts («No smilgām») 444
 «Nav nekā neauglīgāka» (Pašapcere) 600
 «Nav neviena» (Tikai vienīgi) 84
 Nāve («Mute neņem pretī maizi») 500
 «Nāvot izlutināts ar siltu ziemu...» 153
 «Naža ceļš pa dzīvu miesu» (Atvērtība) 205
 «Ne ar saknēm...» 307
 «Ne jau visi mezglī ir» (Mezglī) 592
 «Ne pārlēkt» (Tā strīpa) 599
 «Ne sniegs, ne lietus» (Laiks) 272
 «Nebaidies, ka man šodien nav smieklu...» 252
 «Nebīstieties» (Uz saikšanos) 389
 «Neceri zeltu nest azotē...» 441
 «Nedzen prom» (Meln atvars) 729
 «Neej peldēties baiļu ezerā» (Baiļu ezers) 625
 «Neesl dadzis...» 583
 «Negaida varavīksnes» (Varavīksnes) 645
 «Neizbēgt...» 338
 «Neiztaisli tu sev to ziemu...» 323
 «Nekāda Ieva es neesmu...» 22
 «Neko, neko. Viss nāk un aiziet...» 181
 «Nemaz...» 328
 «Nemaz» (Kā man iet) 431
 «Neno dziedies...» 604
 «Nepateicīgs radījums» (Gadijums) 197
 Nepiepildāmība («Ir brīži») 457
 «Nerādi kartē» (Romancīte) 745
 «Neraudi...» 673
 «Nesakiet Jānim, ka melna mute...» 132
 Nesaprašana («Bērnībā») 330
 «Nesmejies, lūdzu» (Ledus dienests) 613
 «Nestādīti un nesēti» (Akmeņi) 428
 «Nevajag, nevajag» (Spriedums ziedēt) 73
 «Nevajag plēst» (Vēstule) 473

- «Nevar būt!» 24
- Nevar būt («Un atkal tam melnajam tukšumam») 226
- «Nevar saglabāt sappu tirsugu?» 324
- «Nevar sliktu teikt par tautu» (Tautas dziesma) 546
- «Nevar uzrakstīt puslīdz...» 672
- «Neviena» (Neviena nav mājās) 784
- Neviena nav mājās («Neviena») 784
- «Neviens» (Tvardovska acis) 353
- «Neviens isti nezīn stundu» (Sanāksšana) 26
- «Nihil ir nihil» (Alerģija) 349
- «No apvāršņa līdz apvāršnim» (Izklīst) 528
- No jūras («Jau visa papildnam») 742
- «No kam kalni nodiluši...» 233
- «No karsta asfalta» (Vēstule) 220
- «No katras kvadrātsaknes» (Kvadrātsakne) 245
- «No manas sirds spoles...» 499
- «No mīglas...» 458
- «No pelēkas krēslas...» 72
- No rīta («No rīta diena liekas») 664
- «No rīta» (Svētais homo) 10
- «No rīta diena liekas» (No rīta) 664
- «No sākuma viss vienkārši» (Dzejas vakarā) 518
- «No smilgām» (Nav nakts) 444
- «No tavas sudrabainās balss...» 776
- «No zemes atrauj acis...» 699
- Noasa šķirsts («Mašīnu, eļļu un trokšņu plūdus») 148
- Nodeldēts ritms («Diena dzied jau un nodzīsis lēnām») 374
- Nolemtība («Es jūrā neslikšu») 200
- Nostalgija («Atkal pa Gaujas senleju ellīšķi») 224
- Nostalgija («Vai es vēl paspēšu, Rīga») 421
- «Nostalgija pēc zaļā...» 522
- Nošu papīrs («Pār balto lapu nošu stīgas uzvilkta») 123
- «Noteikti ir kaut kur tuvumā...» 92
- «Notek rītausma...» 377
- «Nu es esmu iekūlies Sahārā...» 463
- «Nu jau ir atsārtojušies» (Austrumi sārtojas II) 610
- «Nu jau pār mirušu Mao» (Austrumi sārtojas I) 609
- «Nu, labi...» 628
- «Ņem mani vēl dziļāk...» 391
- Ordeņa brālis («Viņš bija pirmrindnieks») 134
- «Pa ceļu, kas melno kā mūžības upe» (Divi uz naksnīga ceļa) 517
- «Pa krietnam ēdis brokastis» (Var gadīties) 558

«Pa miegu...»	162
Pa tiesām («Pa tiesām mani vazā»)	165
«Pa tiesām mani vazā» (Pa tiesām)	165
«Pa tukšu istabu klist caurvējš...»	483
«Pa vienu nakti...»	164
«Pagaidām izņēmums» (Jā, jā)	156
«Paiet, paiet, Ieknābj» (Atdzerties)	246
«Paldies...»	251
«Palidzi man» (Lūgums)	460
Pamācīšanas («Ja esi upē iekritis»)	206
«Paņēmu meldiņu no melnā strazda» (Pavasariģais)	185
«Paņirdz, Pazobo» (Labums)	490
«Papagailis» (Sprosti)	617
Pār asinszāli («Pār sauleskrāsas asinszālēm»)	561
«Pār balto lapu nošu stīgas uzvilktas» (Nošu papīrs)	123
«Par daudzstāvu komunālsapņiem» (Sūdzēšanās)	255
«Par katru tukšredzes...»	168
«Par ko?» (Par to)	439
«Par saviem darbiem klaigājošu...»	668
«Pār sauleskrāsas asinszālēm» (Pār asinszāli)	561
Par to («Par ko?»)	439
«Par viņu...»	302
Par visu dzīvo («Par visu dzīvo»)	671
«Pār visu dzīvi apskaidrības gaismu...»	234
Paragrāfi («Pļāvējam»)	35
«Pārāk labi...»	440
«Pārāk no briesmām bēgt necenties...»	624
«Pārbrauca kaimiņš» (Valodas)	682
«Pārganījušies vārdi...»	769
Pārestība («Zilumu nav»)	136
«Pāri pelēkas dzērvēs es laidīšu» (Aiz dzeltenā lauka)	465
«Pārmetiet, ko gribat» (Plecs ir aizņemts)	37
Pasaka («Apjož par siksnu»)	435
Pasakas remonts («Visa kā»)	484
«Pastiep roku...»	661
Pastkastes («Kad tev pie pasta kastes ejams»)	288
«Pasvieda sarkanu ziedu man mirdama» (Mēs)	452
Pašapcere («Nav nekā neauglīgāka»)	600
«Paštiesa arī ir linčs...»	411
Pavasariģais («Paņēmu meldiņu no melnā strazda»)	185
«Paveras pamalē» (Glazēta cūciņa)	809
«Pavisam godīgi sakot» (Godīgi sakot)	77
«Pēc bezgalīgas iekšupkvēpšanas...»	267
Pēc ciņas («Ar svaru bumbām»)	705

- Pēc lielā spalguma («Es izbrienu caur ābeļdārzu») 591
- Pēc manis («Mazs priedēns mazus zarus pleš») 443
- Pēdas («Divas taisn!») 347
- Pēdas («Viss mežs pilns baltas, dzirksteļainas gaismas») 186
- Pēdējais («Indijā») 320
- «Pēdējo medu atnesusi» (*In memoriam*) 495
- Pelavas («Kāds šodien vējš!») 818
- Pērļu zvejnieki («Kur nu pērles! Bāli grabuliši») 545
- Pērļu zvejnieks (malu) («Kaut kāds jods pie auss man sīca») 733
- «Pie kājas kucēns piedūrās...» 753
- «Pie mājas superkuba» (Viņš) 104
- «Pie manis ir atnācis» (Tiešām zvēriņi) 665
- «Pie notikumiem kā pie jūras junga» (Mošanās) 100
- «Pie tilta...» 417
- «Pie viena paša mirkļa turēdamtēs...» 446
- «Pie visiem svētiem» (Atzišanās ieraksts grāmatā) 788
- «Piecas minūtes pirms liepu zieda...» 667
- Piecas rindas par visu, kas apkārt («Rīts...») 318
- «Piecelos» (Rakstīt savam laikam) 139
- Piederība («Nāc zilēt, vai cipars vai ģerbonis») 56
- «Piedod...» 265
- «Piemiedz aci — spīd» (Pirmais pavasara zvaniņš) 125
- «Pieneņu elektrificētā» (Klusā daba ar prauliem) 96
- Pieneņu ziedēšana («Tā pieneņu otrreiz») 723
- Piesacīšanās («Tur — aiz tā kalna uzacs») 179
- «Piesliesim velosipēdus...» 14
- Pievakare («Žagatēni acis bola») 74
- Pilnzemes nakts («Būdams») 706
- «Pilsētai gribējās ametistu» (Ceriņu trīslapīši) 655
- Pirmais pavasara zvaniņš («Piemiedz aci — spīd») 125
- Pirmatklājēji («Uz zaļās zemes tikpat kā nav stūru») 447
- Plecs ir aizņemts («Pārmetiet, ko gribat») 37
- Pludmalē («Visus») 515
- «Pļāvējam» (Paragrāfi) 35
- Polemiska frāze («Ārprāts! Nupat jau iet tā kā bibelē») 214
- Post scriptum* («Atvaino. Vēl bija tas») 76
- Prasu mērķaķīm («Es prasu mērķaķīm») 550
- Pravietojumi («Un tu satiksies ar ikdienišķību») 258
- «Priecīgais un izplūnītais» (Prieks) 175
- «Priedēs un uz akmens sarma» (Akvarelis) 387
- Prieks («Priecīgais un izplūnītais») 175
- «Priekšpilsētas garā» (Staba dziesma) 790
- «Priēžu cekuli stāvie» (Klusā daba ar velosipēda ķēdi) 93
- Problēmas («Vai rāpties kalnu galotnēs») 351

«Protams, magoņu nav» (Atklātne)	193
Provinciālais («Jo vairāk man padarītā»)	708
Puķu tabaka («Jocīgais»)	740
«Puķu un aplausu» (Vispatīkulītis)	566
Puķuzirņa prieks («Raibs kā dzeņa vēders»)	78
«Puķu zirņi» (Frivolais)	807
«Pulkstens ir tikai seši...»	427
Pulksteņa ezers («Apašs»)	540
Punkts («Punkts!»)	781
Puses («Es esmu tu»)	588
«Putns tevi pārļido pa vienu dienu...»	233
Radišana («Ej, vecmāt, prom»)	285
Radišana («Tu vakarā ar saules lēktu»)	58
«Raibs kā dzeņa vēders» (Puķuzirņa prieks)	78
Rakstīt savam laikam («Piecēlos»)	139
Rakstīt uz celma («Iznāk gluži apaļas rindas»)	47
Rakurss («Es eju droši»)	341
Randiņš («Tā nu mēs šovakar esam satikušies»)	159
«Rasā purpurs...»	209
Raudulīga dziesmiņa («Un ir atkal debess drūma»)	700
Raunds («Bez gonga»)	210
«Reālāk?»	412
«Reibst? Jā, galva reibst. No mara...»	192
«Reiz atkal būs dzīvi tie vēji» (Romance)	379
«Reiz mēs iesim atpakaļ...»	275
«Reiz tu atcerēsies» (Vēlā vēstule)	623
«Reizē ar rītu...»	370
Rekvīema izskaņa («Veļu nav»)	304
Replika teorētiskā disputā («Cik troļļu»)	25
Retie putni («Kas ir — ieraudzīt retu putnu?»)	241
Retumi («Visi mēs esam dejojāji»)	82
Rezervāts («Stāv mežs ar egļu asiem galiem»)	308
Rezignācija («Dzer no rīta debesmalu, bālā»)	237
«Rīga ir bezgalīga...»	635
Rīga. Jūnijs («Un pēkšņi saule riet»)	62
Rīgas nakts tilti («Atkal tie tilti»)	762
Rīgas uguns («Katru vakaru»)	147
Ritms bungām («Aizkrīt acu klamburi»)	505
Rīts («Kā tā pasaule iet pār malām!»)	334
«Rīts...»	239
Rīts («Mīroņmazgājami balta rasa»)	709
«Rīts...» (Piecas rindas par visu, kas apkārt)	318
Rīts («Tikai neņemiet cilvēkam rītu»)	214

- Robinsons («Lai nolādēts ir») 196
 Romance («Reiz atkal būs dzīvi tie vēji») 379
 Romancīte («Nerādi kartē») 745
 «Rudens savus valdījumus apjāj» (Zināma patiesība) 743
 Runāšana («Ķopsītis ar ķopsieni») 630

 Sadursme («Tas kautiņš atkal priekšā stāv») 107
 «Saki, kāpēc manai pūcei...» 211
 Saknes («Sīkstākās priedes aug jūrmalā») 344
 «Sākumā» (Es un galdnieks) 674
 Sanāksana («Neviens isti nezina stundu») 26
 «Sepni man atnāca...» 12
 Sapaņ apcerēšana («Vai ir vai neir sapaņ kaltīgums») 80
 «Satērpšimies» (Karnevāls) 491
 Satiksmes negadījumi («Uz ielas un visur kur») 519
 Sauja graudu («Kad man netiek zeme») 619
 «Saule tevi apzviļoja...» 230
 «Saulīt, nekriti priedēs» (Vakara lūgšana) 357
 «Savas bērniņas āpšu kalniņā» (Laika pārbīde) 659
 Serenāde malū zvejniekam («Līdakas brāl, sarāposimties!») 208
 6.00 no rīta («Zemes otrajā pusē») 422
 «Sevi jāuzņem tik daudz» (Tik daudz) 569
 Siena laiks («Sienā laiks — Dieva laiks») 469
 «Sienā laiks — Dieva laiks» (Siena laiks) 469
 Sienāža dziesma («Es lūdzos reiz zaļo sienāzi») 182
 «Sīkstākās priedes aug jūrmalā» (Saknes) 344
 «Sirds no nemiera saraujas straujāk» (Gaujas aicinājums) 34
 «Sizdams ar dūri pret galdu...» 749
 Sižets («Letīni sanāca pelēkus zirņus ēst») 59
 Skaidrs («Skaidrs, ka riebiģi») 298
 «Skaidrs, ka riebiģi» (Skaidrs) 298
 «Skaties — acis zemisks žēlums» (Kardināli) 759
 Skolotājs («Viņš redzēja tās durvis») 449
 «Skrien sīki šermuļi» (Baidīties) 283
 Slava manī («Slava man») 9
 Sliksnis («Uz savas mājas sliksni») 229
 «Slims, drudzains karstums...» 739
 «Slinki rej sardzes suņi» (Dārgumi) 644
 Sludinājums («Kaut kur jaunā rajonā») 337
 Smieklis («Uzraksti smieklu») 527
 «Snieg mīkstl zaķu snieģi» (Zaķu snieģi) 806
 Sniegpulkstenīši («Sniegpulkstenīši») 642
 «Sniegs logā dauzās...» 572
 «Sniegs netiek līdz zemei...» 274

- Spāru svētki («Uz mana jumta kores») 761
 «Spoguļdebes — pavedēja» (Strīds ar debesīm un zemi) 496
 Spoguļi pierod («Manu draugu») 766
 Spriedums ziedēt («Nevajag, nevajag») 73
 Sprosti («Papagailis») 617
 Staba dziesma («Priekšpilsētas garā») 790
 «Staipās» (Konfrontācija) 189
 Staraja Planina («Cilvēks no lidzenuma») 146
 «Starp mums...» 282
 «Starp mums ir ciets gaiss...» 335
 Statika («Un neriebst kokam galva») 576
 «Stāv mežs ar egļu asiem galiem» (Rezervāts) 308
 «Stepē» (Mežs) 703
 Stress («Baigs svešvārds») 355
 Strīds ar debesīm un zemi («Spoguļdebes — pavedēja») 496
 Stūrītis Pārdaugavā («Es nozvērējos») 670
 Sūdzēšanās («Par daudzstāvu komunālsapņiem») 255
 Sūkstišanās («Es ierados uz dzīves pīrāgiem») 448
 «Suņu burkšķi ir skaista puķe» (Mūžs) 242
 Svešā pilsētā («Svešā pilsētā») 423
 Svešas bēres («Kas tur pēkšņi aprauj elpu?») 390
 Svētais homo («No rīta») 10
 Svētķu diena («Liec šodien savam dūcim mieru») 524
 «Svin zeme katru rītu» (Vārda diena) 256

 «Šai mūsu Eldorado» (Mīrnījs) 535
 «Šai zilajā kailsala naktī» (Zini...) 525
 Šķelmīga dziesmiņa («Ko man ar tevi padarīt?») 537
 Šlāgeris par kultu («Kā trusi ar kāpostu») 346
 «Šodien man tāda augstiene gadījusies» (Augstiene) 409
 «Šodien piesnigs eglēm līdz galiem...» 326

 Tā dzeja top...» 69
 Tā dzīvē iet («Tā dzīvē iet») 13
 «Tā es palieku bieži» (Koncertzālē) 23
 «Tā figūra...» 289
 «Tā lūgšanās pēc stipra ienaidnieka...» 103
 Tā nav krēsla («Tā nav krēsla») 216
 «Tā nu mēs šovakar esam satikušies» (Randiņš) 159
 «Tā plaut, velns rāvis» (Klusā daba ar siena gubiņu) 97
 «Tā pieneņu otrreiz» (Pieneņu ziedēšana) 723
 «Tā spalgā strīpa gar apvārsni...» 719
 Tā strīpa («Ne pārlēkt») 599
 «Tad, kad nevajag it nekā...» 117

- «Tai baltā palātā tik balti...» 359
 «Tai Velna alā, kas pie Lojas...» 199
 «Tagad es zinu» (Kapitālremonts) 415
 «Tai neciešami uzfrizētā parkā» (Uz asfalta) 284
 «Taigas klaidis ir zem tevis» (Mērogs) 151
 «Taisnī, kad cukurains sniegs krīt» (Veidenbaunis atnāk) 701
 «Tam vajadzēja notikt...» 456
 «Tas bija bērniības rīts» (Zem) 91
 «Tās četrslieņgās» (Telpa) 273
 «Tas cilvēks, kuram vārda dienas» (Bargs sapnis) 244
 «Tas ir tik vienkārši» (Vienkāršība) 430
 «Tas jaunais cietirdības vilnis» (Jautājumi izplatījumā) 577
 «Tas kautiņš atkal priekšā stāv» (Sadursme) 107
 «Tas, ka man atvērties gribas...» 295
 Tas lielais laiks («Tas lielais laiks») 516
 «Tas melnais diegs tur lejā» (Klusā daba ar jautājumu — cik pulkstens?) 98
 «Tās nav klintis...» 231
 «Tas pirmais ir» (Ievainojums) 300
 «Tas «sen»...» 143
 «Tas stadions kā milzu katls virmo» (Vieta) 488
 «Taupties mēs kļūstam tauki...» 157
 Tautas dziesma («Nevar sliktu teikt par tautu») 546
 «Tavi puteņi, cīruļi» (Cīruļu puteņi) 589
 «Tavs smaids ir zibens silts...» 549
 «Tec, saulīte, tecēdama...» 816
 Teksti («Es ņekstus salīdzinu») 287
 Telpa («Tās četrslieņgās») 273
 Teļība («Teļš lēca gaisā. Badija sauli») 140
 «Teļš lēca gaisā. Badija sauli» (Teļība) 140
 «Tev...» 221
 «Tev ir laiks...» 789
 «Tev ir tavs tārps» (Jānim) 75
 «Ticiet uz vārda, ka ir paši labākie...» 225
 Tie mirkļi («Melo») 345
 Tiešām zvēriģi («Pie manis ir atnācis») 665
 Tik daudz («Sevi jāuzņem tik daudz») 569
 «Tik daudz baltu laimju savēlēts...» 15
 «Tik daudz maiņu» (Maiņa) 489
 Tik maz («Tik maz nokūkot») 714
 «Tik maz nokūkot» (Tik maz) 714
 «Tik rātni koki stāv...» 783
 «Tik skaļi, skaļi dārd...» 48
 «Tikai nepemiet cilvēkam rītu» (Rīts) 214

- Tikai vienīgi («Nav neviena») 84
 «Tikai zaudējusie zin to ārprātu» (Būtība) 260
 «Tikmēr...» 266
 Tikums («Un cieniņa visās mājās») 798
 Tīrelkapu pastāvīgais apmeklētājs («Kāpēc es tumsā nāku!») 636
 «To mūziku, ko sienāzis...» 8
 «Tos melnos kokus» (Atklātnes) 120
 «Tos smukos vārdus pavāļāt...» 7
 «Tramvaji Dumji. Bet man tev jāsaka...» 332
 «Trenc vienā vilnī otrs ruds...» 70
 Trīs «ja» («Ja sapīts zirgs pēc atpīšanas zvieg») 87
 «Trīs lētas mani mulsina...» 438
 «Trolejbusā igns ignu stunda» (Ikdiena) 369
 «Tu atnāci galvu noliekt...» 268
 «Tu, dziesma, trīsli vēlvienreiz...» 234
 «Tu esi tas ozols...» 83
 «Tu esi viegla pārsļa...» 567
 Tu nebiji viens («Kad draudzība tev aizgāja») 17
 «Tu nemaz nedzirdēji...» 383
 «Tu postāvi!» (Cenzūra) 310
 «Tu rakstīsi visus...» 752
 «Tu vakarā ar saules lēktu» (Radišana) 58
 «Tu zini — ketru dienu vārdi mainās» (Vārda dienas) 122
 «Tūlīt ikdienība nāks» (Aiz aukliņas) 579
 «Tūlīt mani tirgus tante apries...» 131
 «Tūlīt no debesīm kritīs» (Vēla rudens klaunāde) 276
 «Tūlīt pat (elzviridums) 726
 «Tur —» 142
 «Tur — aiz tā kalna uzacs» (Piesacīšanās) 179
 «Tur it nekad, nekad nav būts» (Liepziedā) 462
 «Turp» (Uz nakti) 364
 Tvardovska acis («Neviens») 353
 Tveice («Debesis») 669
 «Tveicīgā viesnīcas numurā...» 426
 «Ūdeni no asins noliet...» 373
 Ugunsdzēsēja romance («Uz sarkanās nelaires mašīnas strādāt») 45
 Ukrainu dziesma («Un vasaras kastaņu nakts») 340
 «Un atkal rīts ir klāt, pie joda» (Mošanās) 384
 «Un atkal tam melnajam tukšumam» (Nevar būt) 226
 «Un cieniņa visās mājās» (Tikums) 798
 «Un ēzē» (Alegorija) 293
 «Un intīmi tādās» (Zaļā) 593
 «Un iz atkal debess drūma» (Raudulīga dziesmiņa) 700

- «Un kāpēc man kājās ir kādi tur...» 336
 «... un man stāsta par karu» (Malka sprakst) 43
 «Un mani noķer Kubas dziesma...» 584
 Un neatrast... («Visu pilsētu iziet») 767
 «Un — neticēts» (Antiģints) 710
 «Un neprasa debess, vai ļaus...» 381
 «Un nereihs kokam galva» (Statika) 576
 «Un nesēdēt pie mana loga» (Ekspromts par vilkšanu no loga) 243
 Un pārsit vertikāli («Atmet galvu») 113
 «Un pēkšņi saule riet» (Rīga. Jūnijs) 62
 «Un rīta lapsa nakti nokož» (Marta akordi) 49
 «Un rīta vēsums...» 520
 «Un rudens arumu» (Vienurīti) 57
 «Un tad es apklusu...» 436
 «Un tu satiksies ar ikdienišķību» (Pravietojumi) 258
 «Un vasaras kastapa nakts» (Ukrainu dziesma) 340
 «Un vēl bija tas bezdibens...» 212
 «Un viņš nositās pret savu pārākumu...» 410
 «... un viņš stāsta man...» 571
 Un zaudē («Un zaudē bargumu») 646
 «Un zaudē bargumu» (Un zaudē) 646
 Uz asfalta («Tai neciešami uzfrizētā parkā») 284
 «Uz atkušņa strīpas» (Melodijas) 53
 Uz dzīves ūdenslīmeņa («Visu laiku — apļi») 649
 «Uz galvas uzkrīt ķieģelis...» 86
 «Uz ielas un visur kur» (Satiksmes negadījumi) 519
 «Uz mana jumta kores» (Spāru svētki) 761
 «Uz mežu klusumu tu sauc...» 680
 Uz nakti («Turp») 364
 Uz pavasara pusi («Mēms bezvējš») 356
 Uz pavasari («Zemes rūsganais varš») 633
 Uz rītu («Uz rītu») 464
 «Uz sarkanās nelaimes mašīnas strādāt» (Ugunsdzēsēja romānce) 45
 Uz satikšanos («Nebīstieties») 389
 «Uz savas mājas sliekšni» (Sliekšnis) 229
 «Uz slapjas, drēgnas zemes» (Kailums) 228
 «Uz zaļās zemes tikpat kā nav stūru» (Pirma klājēji) 447
 «Uzaust saule» (Dienas atslēga) 634
 «Uzrakstu smieklu» (Smieklis) 527
 Uz zibsnīt bērniņai («Debesis — rūgušpiens») 679
 «Val, ar kādām adatām» (Lāstekas) 590
 «Val, cik briesmīgi smaīdu var nokavēt!» 466
 «Val, daiļā, apjaust variēsi!» (Evo, Lūcija!) 119

«Vai es atkal gribu» (Gaujas serenāde)	36
«Vai es vēl paspēšu, Rīga» (Nostalgija)	421
«Vai ir vai neir sapņa kaitīgums» (Sapņa apcerēšana)	80
«Vai jaunas ēdības izdotas» (Ironija)	560
«Vai jūs zināt, cik jāsaugel krāsu...»	116
«Vai, kā es smējos par viņu» (Ar atrunām)	791
«Vai rāpties kalnu galotnēs» (Problēmas)	351
«Vai tas nav saprotams?»	128
«Vai tev augstums ir ausis aizcirtis?» (Disonanses)	130
«Vai tiešām neviens...»	621
«Vai tu maz zini...»	454
«Vai vien uz nozāģēta...»	400
Vakara lūgšana («Saulīt, nekriti priedēs»)	357
Vakardziesmiņa («Migla jau mežu cērp»)	559
«Vakarvēji» (Vēlā atgriešanās)	757
Valodas («Pārbrauca kaimiņš»)	682
Var («Var bērēs iet kā kristībās»)	198
«Var bērēs tet kā kristībās» (Var)	198
Var gadīties («Pa krietnam ēdis brokastis»)	558
Varavīksnes («Negaida varavīksnes»)	645
«Varbūt es esmu lidumnieku pēctecis» (Meža grāmata)	480
Vārda diena («Svin zeme katru rītu»)	256
Vārda dienas («Tu zini — katru dienu vārdi mainās»)	122
«Vārdi ir vairāk» (Legenda par vārdiem)	731
Varžu koncerts («Lūdzu, divas biļetes»)	64
Veldenbaums atnāk («Taisni, kad cukurains sniegs krit») 701	
Vēja rādītāji («Ko rāda vēja rādītājs»)	418
«Vēju saraustīta» (Momentuzņēmums)	578
«Vēl arvien stāv daudz teātru...»	479
«Vēl daudz kas klāt šai dzīvei...»	698
«Vēl saule gulēja...»	734
Vēlā atgriešanās («Vakarvēji»)	757
Vēla rudens klaunāde («Tūlīt no debesīm kritīs»)	276
«Vēlā rudens vēlie krasti stingst» (Ispasacīņa)	106
Vēlā vēstule («Reiz tu atcerēties»)	623
«Vēlms parāvis!»	232
«Vēlms zin kas ir ar mani šodien» (Galīgi personiski)	380
«Veļu nav» (Rekvīema izskaņa)	304
Vēstule («Nevajag plēst»)	473
Vēstule («No karsta asfalta»)	220
Vēstule no ilguma («Man kokā vēl deg»)	722
Vētra («Kā vētra ķeras zaros»)	16
«Vētra mūs daudzkārt» (Matrožu svilpojamaļs)	473
Vēzu svētki («Kad zviedri vēzu svētkus svin»)	521

- Vienkāršība («Tas ir tik vienkārši») 430
 Vienos vienīgos Jurgos («Vienos vienīgos Jurgos tu dzīvo») 761
 «Vienos vienīgos Jurgos tu dzīvo» (Vienos vienīgos Jurgos) 763
 «Viens saka: — Lasies! —» 63
 «Viens zibsnīgs...» 765
 Vienurīt («Un rudens arumu») 57
 Vieta («Tas stadions kā milzu katls virmo») 488
 Vietas («Es tā pie dzimtās vietas pieradu») 219
 Viņa apmātā dienā («Dzīvs ir kaķis un pele») 109
 «Viņam...» 105
 «Viņam ir jāpaveicas...» 108
 «Viņas zin» (Visiem zināmais) 688
 Viņš («Pie mājas superkuba») 104
 «Viņš bija pirmrindnieks» (Ordeņa brālis) 134
 «Viņš redzēja tās durvis» (Skolotājs) 449
 «Viņš savu Veneru tēš...» 118
 «Viņu — legions» (Monstrs) 614
 «Viriešu domas» (Kāpēc ko vajag) 280
 Virs un zem («Zied zvaniņi un kurviši») 218
 «Virši bitēm ir — medus...» 476
 «Visa kā» (Pasakas remonts) 484
 «Visas lietas ir labas» (Lietaskoki) 329
 «Visi mēs esam dejojāji» (Retumi) 82
 Visiem piederošais («Kad vecenes») 414
 Visiem zināmais («Viņas zin») 688
 «Viskiju dzeram» (Ekspromts par lielvalsti) 695
 Vislabākā diena («Mana vislabākā diena ir tā») 40
 Vislabākie vārdi («Vislabākos vārdus priekš cilvēkiem») 618
 «Vislabākos vārdus priekš cilvēkiem» (Vislabākie vārdi) 618
 Vispatīkulītis («Puķu un aplausu») 566
 «Viss...» 144
 «Viss mežs pilns baltas, dzirksteļainas gaismas» (Pēdas) 186
 «Viss prasa manu aci» (Informācijas blīvums) 582
 «Viss vībotnēs» (Bezdejas lauks) 663
 «Vissvarīgākais ir — kaut vienu vagu...» 171
 «Visu laiku — apļi» (Uz dzīves ūdenslīmeņa) 649
 «Visu pilsētu iziet» (Un neatrast) 767
 «Visur viņš taisīja jokus...» 327
 «Visus» (Pludmalē) 515
 Vizīte («Ienāca marsietis») 150

 «Zaķīti, uzkrīta sniegs...» 503
 Zaķusalas kalambūrs («Kaķa solo») 692
 Zaķu sniegi («Snieg mīkstī zaķu sniegi») 806

- Zaļā («Un intīmi tādas») 593
- «Zāles nomiršana ir...» 607
- Zem («Tas bija bērības rīts») 91
- «Zem dziļa, balta sniega...» 195
- «Zem ūdens...» 291
- Zeme (sk. dzej. «Kāju uz zemes liec», «Saule tevi apzīļoja», «Ja usne sētas malā aug», «Tās nav klintis», «Vēln parāvis», «No kam kalni nodiluši», «Putns tevi pārlido pa vienu dienu», «Pār visu dzīvi apskaidrības gaismu», «Tu, dziesma, trīsī vēlvienreiz»]
- «Zeme dun...» 510
- «Zemes otrajā pusē» (6.00 no rīta) 422
- «Zemes rūsganais varš» (Uz pavasari) 633
- «Zemeslode apstājusies...» 598
- «Zibens iešķēla» (Ar varu) 562
- «Zied zvaniņi un kurviši» (Virš un zem) 218
- Ziemeļi («Kuro dienu») 800
- Ziemeļvējš (sk. dzej. «Logs pie pamales», «Pludmalē»]
- «Zila dzelzs» (Aklā lode) 445
- «Zila, zila, gara, gara...» 543
- «Zils minitaurēnītis ziedā» (Izsaukums) 79
- «Zilumu nav» (Pārestība) 136
- «Zināmā mērā ir tiesa» (Atgriezeniskā saikne) 297
- Zināma patiesība («Rudens savus valdījumus apjāj») 743
- «Zināt, kas kož visstiprāk?» 626
- Zinī... («Šai zilajā kailsala naktī») 525
- «Zinības arī ir barība» (Korpulence) 348
- «Zooparkā» (Amizanti) 299
- «Žagatēni acis bola» (Pievakare) 74
- Žanriskā ainiņa («Kas tie par spārnēm») 548
- «Žilbstoši spīdot un drūpot...» 574

SATURS

DZĪVES LAIKĀ NEPUBLICĒTĀ DZEJA

1976 — 1979

1976

Nº 1 (janvāris)

- «Tos smukos vārdus pavāļāt...» 7
«To mūziku, ko sienāzis...» 8
Slava man! 9
Svētais homo 10
«Dumjš...» 11
«Sapņi man atnāca...» 12
Tā dzīvē iet 13
«Piesliesim velosipēdus...» 14

Nº 2 (janvāris)

- «Tik daudz baltu laimju savēlēts...» 15
Vētra 16
Tu nebiji viens 17
Kāpēc? 18
Eksprestija 19
Dažas replikas par baru 20
«Nekāda leva es neesmu...» 22
Koncertzālē 23
«Nevar būt!» 24
Replika teorētiskā disputā 25

Nº 3 (februāris)

- Saņākšana («Neviens īsti nezina stundu») 23
Gaujas aicinājums 34

Paragrāfi 35

- Pļāvējam 35
Spļāvējam 35
Ļāvējam 35
Māvējam 35
Sev 35

Gaujas serenāde 36

Plecs ir aizņemts 37

«Ko tu ar mani dari?» 38

«Laime, ka Zeme ir apaļa...» 39

Vislabākā diena 40

«Ja gribi šodienu atrast...» 41

«Es esmu plebejs...» 42

№ 4 (februāris)

Malka sprakst 43

Ugunsdzēsēja romance 45

«Ātra kā bauma...» 46

Rakstīt uz celma 47

«Tik skaļi, skaļi dārd...» 48

Marta akordi 49

Gaujas dziesmiņa 51

«Ko tu, Andrej, līdumu līdī!» 52

Melodijas 53

Acumirkļis 55

Piederība 56

Vienurīt 57

№ 5 (marts — maijs)

Radišana («Tu vakarā ar saules lēktu») 58

Sižets 59

«Es biju atkal ezim solīties...» 60

«Krit atkal ābeļsniegs...» 61

Rīga. Jūnijs 62

«Viens saka: — Lasies!» 63

Varžu koncerts 64

Lai ietu uz bērēm 65

Lūgums («Apstiprini, ka esmu») 67

Kauns 68

№ 6 (jūnijs — jūlijs)

«Tā dzeja top...» 69

«Trenc vienu vilni otrs ruds...» 70

«Ir katrai smaržai sava noturība...»	71
«No pelēkas krēslas...»	72
Sprīdums ziedēt	73
Pievakare	74
Jānim	75
Post scriptum	76

[№ 7 (jūlijs) — Dželsomīno]

№ 8 (augusts)

Godīgi sakot	77
Puķuzirņa prieks	78
Izsaukums	79
Sapņa apcerēšana	80
Atmiņa	81
Retumi	82
«Tu esi tas ozols...»	83

№ 9 (septembris)

Tikai vienīgi	84
«Uz galvas uzkrīt ķieģelis...»	86
Trīs «ja»	87
Balādiņe par pēdējo patronu	88
Lūpu kaktiņos	89
«Manī ir saradojušās...»	90
Zem	91

№ 10 (oktobris)

«Noteikti ir kaut kur tuvumā...»	92
Klusās dabas ar laika filē	93
Klusā daba ar velosipēda ķēdi	93
Klusā daba ar pāris dvēselēm	94
Klusā daba ar prauliem	96
Klusā daba ar siena gubiņu	97
Klusā daba ar jautājumu — cik pulkstens	98

№ 11 (oktobris)

Mošanās («Pie notikumiem kā pie jūras junga»)	100
Mirkļis	101
Karnevāls («Dzeltens lapu miljons krita»)	102

«Tā lūgšanās pēc stipra ienaidnieka...»	103
Viņš	104
«Viņam...»	105
Ispasaciņa	106

№ 12 (novembris)

Sadursme	107
«Viņam ir jāpaveicas...»	108
Viņa apmātā diena	109
Un pārsit vertikāli	113
Grozīt	115
«Vai jūs zināt, cik jāsauc krāsu...»	116
«Tad, kad nevajag it nekā...»	117
«Viņš savu Veneru tēš...»	118
Evo, Lūcijai	119

№ 13 (decembris)

Atklātnes	120
Vārda dienas	122
Nošu papīrs	123
«Es sen jau esmu beidzis raizēties...»	124
Pirmais pavasara zvaniņš	125
Gudrie vakari	126
«Kur pārdod biļetes...»	127
«Vai tas nav saprotams?»	128

№ 14 (decembris)

Mošanās uz ritmu	129
Disonanses	130
«Tūlīt mani tirgus tante aprīs...»	131
§§... («Nesakiet Jānim, ka melna mute»)	132
Ar atrunāšanos	133
Ordeņa brālis	134
Pārestība	136
«Es pie Gaujas atnācu pēc smiešanās...»	138
Rakstīt savam laikam	139

№ 15 (decembris)

Teļība	140
«Ko tu meklē manai aītai rīteņus?»	141

- «Tur...» 142
 «Tas «sen»...» 143
 «Viss...» 144
 «Divi puikas...» 145
 Staraja Planina 146
 Rīgas ugunis 147

№ 16 (decembris)

- Noasa šķirsts 148
 Vizīte 150

1977

№ 1 (Janvāris)

- Mērogs 151
 «Nāvot izlutināts ar siltu ziemu...» 153
 «Drīzumā es būšu atkal jauns...» 154
 Labs laiks 155
 Jā jā 156
 «Taupoties mēs kļūstam tauki...» 157
 Manas universitātes («Mašīnu valodas esperanto») 158
 Randiņš 159

№ 2 (Janvāris)

- «Es tikai iedzeršu šo blāzmu...» 161
 «Pa miegu...» 162
 «Kā svešā vārdnīcā...» 163
 «Pa vienu nakti...» 164
 «Kāds sals!» 164
 Pa tiesām 165
 «Kā caur ledu...» 167
 «Par katru tukšredzes...» 168
 «Ko tu man zīmē...» 169
 «Apmānīdamies...» 170
 «Vissvarīgākais ir — kaut vienu vagu...» 171
 «Mulss radīšanas mirkļa savādīgums...» 172
 «Bet tu nebēdz...» 173
 «Mazs lopiņš, mazs pitekantropiņš...» 174
 Prieks 175
 «Ar koka rokām nekoklē...» 176

Nr 3 (februāris — marts)

- «Kā skulptūru caur pieļāvīgo mālu...» 177
«Kā grīļojoši koku atspīdumi...» 178
Piesacīšanās 179
«Neko, neko. Viss nāk un aiziet...» 181
Sienāža dziesma 182
«Ar sniega sākšanu smaržot...» 183
Ar garantiju 184
Pavasariņgais («Paņēmu meldiņu no melnā strazda») 185
Pēdas («Viss mežs pilns baltas, dzirksteļainas gaismas») 186
«Man tavus ziedus neaizsniegt...» 187
«Diž ziedēs zilie debess irisi...» 188
Konfrontācija 189
«Ja māju beidz no viena gala...» 190
Avanss 191
«Reibst? Jā, galva reibst. No marta...» 192
Atklātne 193
«Es gribēju...» 194

Nr 4 (marts — aprīlis — maijs)

- «Zem dziļa, balta sniega...» 195
Robinsons 196
Gadījums 197
Var 198
«Tai Velna alā, kas pie Lojas...» 199
Nolemtība 200
Labs vakars Tev 201
«Kur paliek naglas...» 203
«Karstī cvanoša plava pār krauju...» 204
Atvērtība 205
Pamācīšanas 206

Nr 5 (jūnijs — jūlijs)

- «Lai dzīvi tuvāk iepazītu...» 207
Serenāde maļu zvejniekam 208
«Rasā purpurs...» 209
Raunds 210
«Saki — kāpēc manai pūcei...» 211
«Un vēl bija tas bezdibens...» 212
Metamorfoze 213

Nº 6 (jūlijs = augusts)

- Rīts («Tikai nepemiet cilvēkam rītu») 214
Polemiska frāze 215
Tā nav krēsla 216
Kad gājiens iet 217
Virš un zem 218
Vietas 219
Vēstule («No karsta asfalta») 220
«Tev...» 221
«Ir tāda profesija...» 222
«Kā neizravē, tā man vājums...» 223
Nostalģija («Atkal pa Gaujas senleju eilīški») 224
«Ticiet uz vārda, ka ir paši labākie...» 225
Nevar būt («Un atkal tam melnajam tukšumam») 226

Nº 7 (augusts)

- Kailums 228
Sliekšanās 229
Zeme 230
«Kāju uz zemes lieci» 230
«Saulē tevi apzīļoja...» 230
«Ja usne sētas malā aug...» 231
«Tās nav kliūtis...» 231
«Vēlms parāvis!» 232
«No kam kalni nodiluši...» 233
«Putns tevi pārlido pa vienu dienu...» 233
«Pār visu dzīvi apskaidrības gaismu...» 234
«Tu, dziesma, trīsi vēlvienreiz...» 234

Nº 8 (septembris)

- «Lai būtu salna...» 236
Rezignācija 237
«Ceļies no gultas...» 238
«Rīts...» («Un es meklēju tajā») 239
«Es nesu asteres...» 240
Retie putni 241
Mūžs 242
Ekspromts par vilkšanu no loga 243
Bargs sapnis 244
Kvadrātsakne 245

№ 9 (septembris — oktobris)

- Aldzerties 246
«Augstuma bailes...» 247
Ceļabiedrs 248
«Es vairs neēdišu maizi...» 249
Dzērvenes 250
«Paldies...» 251
«Nebaldies, ka man šodien nav smieklu...» 252
«Es no tevis uzzināju...» 253
«Kā pirmais un pēdējais vārds...» 254

№ 10 (oktobris — novembris)

- Sūdzēšanās 255
Vārda diena 256
Gaita 257
Pravietojumi 258
Būtība 260
«Caur miglu vēl viens lietus nolīs...» 261
«Manas sabrūkošās mājas stute...» 262
«Liec, likten-zirneklī...» 263
«Mazs prieka pērtiķēns...» 264
«Piedod...» 265
«Tikmēr...» 266
«Pēc bezgalīgas iekšupkvēpšanas...» 267
«Tu atnāci galvu noliekt...» 268
«Cik krāsu vien ir manā spektrā...» 269
Kustība 270
«Es klistu dienām...» 271

№ 11 (decembris)

- Ļalks 272
Telpa 273
«Sniegs netiek līdz zemei...» 274
«Reiz mēs iesim atpakaļ...» 275
Vēla rudens klaunāde 276
Kāpēc ko vajag 280
«Atkal ir projām...» 281
«Starp mums...» 282
Baidīties 283
Uz asfalta 284
Radišana («Ej, vecmāt, prom») 285
Moku kambaris 286
Teksti 287

Nº 12 (decembris)

Pastkastes 288

1978

Nº 1 (Janvāris)

«Tā figūra...» 289

«Zem ūdens...» 291

«Ii pasakas...» 292

Alegorija 293

«Ko dauzies man pie ribām...» 294

«Tas, ka man atvērties gribas...» 295

«Ja es tavos lūpu kaktiņos...» 296

Atgriezeniskā saikne 297

Skaidrs 298

Amizanti 299

Ievainojums 300

«Par viņu...» 302

«Glodenes sīt aiz...» 303

Rekviēma izskaņa 304

Nº 2 (Janvāris)

«Kamertons dzīest, koris paņem falšu...» 305

«Es gaidīšu, lai ledus drūp...» 306

«Ne ar saknēm...» 307

Rezervāts 308

Ieraksts elles viesu grāmatā 309

Nº 3 (Janvāris)

Cenzūra 310

Atsvešināšanās 316

Antiatsvešināšanās 317

Piecas rindas par visu, kas apkārt 319

Pēdējais 320

Dresēts koncerts 321

«Es nezīnu, kas tas ir...» 322

«Neiztāisi tu sev to ziemu...» 323

«Nevar saglabāt sappu tirsugu?» 324

«Mana ģimene izputējusi...» 325

№ 4 (janvāris)

- «Šodien piesnīgs eglēm līdz galiem...» 326
«Visur viņš taisīja jokus...» 327
«Nemaz...» 328
Lietaskoki 329
Nesaprašana 330
«Tramvaji. Dumji. Bet man tev jāsaka...» 332
«Aizkriti sirdij aiz apvārsņa...» 333
Rīts («Kā tā pasaule iet pār malām») 334
«Starp mums ir ciets gaiss...» 335
«Un kāpēc man kājās ir kādi tur...» 336
Sludinājums 337
«Neizbēgt...» 338
Ukraiņu dziesma 340
Rakurss 341

№ 5 (janvāris)

- «Lai pastāvētu cilts...» 343
Saknes 344
Tie mirkli 345
Slāgeris par kultu 346
Pēdas («Divas taisni») 347
Korpulence 348
Alerģija 349
«Es tavu vēstuli izplūkāju...» 350
Problēmas 351

№ 6 (janvāris)

- «Brauciet tikai pilnos kilometrus...» 352
Tvardovska acis 353
«Absurdas pavēles neizpilda...» 354
Stress 355
Uz pavasara puslī 356
Vakara lūgšana 357
«It nekā vairs pēc brīža te nepaliks...» 358
«Tai baltā palātā tik balti...» 359
«Cik plati plezdamies...» 360
Kā sērķociņš 362
Uz nakti 364
Lokālpatriotisms 366

Nº 7 (februāris)

- «Es vēl ticu arvien...» 367
«Mana dzīvība...» 368
Ikdiena 369
«Reizē ar rītu...» 370
«Mums ir atvēlēts laiks...» 371
«Ūdeni no asins noliet...» 373
Nodēdētā ritms 374
«Notek rītausma...» 377
«Cik mēs verdziski pielūdzam maskas...» 378
Romance 379
Galīgi personiski 380
«Un neprasa debess, vai ļaus...» 381
«Iesim prom...» 382

Nº 8 (februāris)

- «Tu nemaz nedzirdēji...» 383
Mošanās («Un atkal rīts ir klāt, pie joda») 384
«Gulšos šķērsām pār akaci...» 385
Atbilde 386
Akvarelis 387
«Ja mēs divi uzreiz...» 388
Uz satikšanos 389

Nº 9 (februāris)

- Svešas bēres 390
«Nem mani vēl dziļāk...» 391
Balādiņa 393
«Lai tas ir pašapmāns...» 394
Katrubrīd 395
Krēslas romance 397
«Mazi bērni...» 398
«Vai vien uz nozāģēta...» 400
«Nāk nakts. Un nāk pie varas neons...» 401
«Ka i nevar it neko vairs lielu...» 402

Nº 10 (februāris)

- «Nav dabā tādas rakstu zīmes...» 403
«Kad es...» 404
Balāde par būtību 405
Došana 406

- «Kad zibens nāks man acīs kost...» 407
 'Ar to neptetiek 408
 Augstiene 409
 «Un viņš nositās pret savu pārākumu...» 410
 «Paštiesa arī ir līnča...» 411
 «Reālāk?» 412
 Es brīnos par gaisu 413
 Visiem piederošais 414
 Kapitālremonts 415

Nr 11 (marts)
 «Jau veselu dienu vecs...» 416
 «Pie tilla...» 417
 Vēja rādītāji 418
 Nostalgija («Vai es vēl paspēju, Rīga») 421
 6.00 no rīta 422
 Svešā pilsētā 423
 Krāsaini sapņi 424

Nr 12 (jūnijs)
 Margarita 425
 «Tveicīgā viesnīcas numurā...» 426
 «Pulkstens ir tikai seši...» 427
 Akmeņi 428
 Diena 429
 Vienkāršība 430
 Kā man iet 431
 «Brīvība + Brālība + Vienlīdzība...» 432
 Matrožu svilpojams 433
 «Es tevi gribu tikai atcerēties...» 434
 Pasaka 435
 «Un tad es aplusu...» 436
 «Cik daudz ir vajadzīgs...» 437
 «Trīs lietas mani mulsina...» 438
 Par to 439
 «Pārāk labi...» 440
 «Neceri zeltu nest azotē...» 441

Nr 13 (jūnijs)
 Motīvs ar zemitestu 442
 Pēc manīs 443
 Nav nakts 444

- 'Aklā lode 445
 «Pie viena paša mirkļa turēdamies...» 446
 Pirmatklājēji 447
 Sūkstišanās 448
 Skolotājs 449
 «Man ir svarīgi...» 451
 Dziesmas miglainā vakarā 452
 Miers 452
 Mēs 452
 Ilgas 453
 «Vai tu maz zini...» 454
 «Kā zeme vakar sauca sauli. Āīprāts!» 455
 «Tum vajadzēja notikt...» 456
 Nepiepildāmība 457
 «No miglas...» 458
 Nakts 459
 Lūgums («Palidzi man») 460

Nº 14 (jūlijs)

- Madaru ceļš 461
 Liepziedā 462
 «Nu es esmu iekūlies Sahārā...» 463
 Uz rītu 464
 Aiz dzeltenā lauka 465
 «Vai, cik briesmīgi smaidu var nokavēt!» 466
 «Atkal nokrīt kāds plīvurs...» 467
 Kāps zīrnī 468
 Siena laiks 469
 «Atdzenas mākonis...» 470
 Manta 471
 Vēstule («Nevajag plēst») 473
 Apmeklējums 474
 «Virši bitēm ir — medus...» 476
 «Atvarains cilvēks...» 477
 Galšās acis 478

Nº 15 (augusts)

- «Vēl arvien stāv daudz teātru...» 479
 Meža grāmata 480
 «Pa tukšu istabu kļīst čaurvējš...» 483
 Pasakas remonts 484
 «Kad uznāk acīm lielais pelēkums...» 486
 «Es skaidri zinu...» 487

Vieta	488
Matņa	489
Labums	490
Karnevāls	491
«Aleja ar liepu lapām...»	492
«Es tevi mīlēšu vakar...»	493
Gravitācija	494
<i>In memoriam</i> («Pēdējo medu atnesusi»)	495

Nē 16 (oktobris)

Strīds ar debesīm un zemi	496
«No manas sirds spoles...»	499
Nāve	500
Man dabūt	501
Mīrušo piemiņas diena	502
«Zaķīti, uzkrita sniegs...»	503
«Kas mani nospiež?»	504
Ritms bungām	505
«Man nav bail čūskulājā...»	508
«Man tad, kad rudens...»	509
«Zeme dun...»	510
«Man nav bail no ashpainām grāmatām...»	511
«Man ar vienu zaļu egles zaru...»	512
Logs pie pamales	513
«Citi pa liedagu tet meklēt dzintaru...»	514
Pludmalē	515
Tas lielais laiks	516

Nē 17 (decembris)

Dvi uz naksnīga ceļa	517
Dzejas vakarā	518
Satiksmes negadījumi	519
«Un rīta vēsums...»	520
Vēžu svētki	521
«Nostalgija pēc zaļā...»	522
«Man vienreiz paprasīja...»	523
Svētku diena	524
Zini...	525
Smiekls	527
Izkliet	528
Grēksūdze	529
«Met zvaigznes nost!»	530
Anekdote	531

Nakti uz 31-ajiem	532
Dzija ziema	533
Elēģija	534
Mirnijs	535
Leļļu meistars	536

№ 18 — № 19 (decembris)

Šķelmīga dziesmiņa	537
--------------------	-----

1979

№ 1 (Janvāris)

«Kā zobeni ...»	538
Pulksteņa ezers	540
Atplēsta tāss	541
Harmonija	542
«Zila, zila, gara, gara ...»	543
Es pie bērza	544
Pērļu zvejnieki	545
Tautas dziesma	546

№ 2 (Janvāris)

«Es to koku nestādiju ...»	547
Žanriskā ainīņa	548
«Tavs smaids ir zibens silts ...»	549

№ 3 (Janvāris)

Pīasu mērkaķim	550
Ap Siāmas kaķi	551
«Cauri ir diena rozā ...»	557

№ 4 (Janvāris)

Var gadities	558
Vakardziesmiņa	559
Ironija	560
Pār asinszāli	561
Ar varu	562
Īss jautājumiņš	563
Bez	564

- Vispatikulītis 566
 «Tu esi viegla pārsla...» 567
 «Laiks nāks ar dzēšamo gumiju...» 568
 Tik daudz 569
 «Mans iedomu zaķis...» 570

№ 5 (Janvāris)

- «... un viņš stāsta man...» 571
 «Sniegs logā daudzās...» 572
 «Joka pēc...» 573
 «Žilbstoši spīdot un drūpot...» 574
 «Dienai ir klusums vārdā...» 575
 Statika 576
 Jautājumi izplatījumā 577
 Momentuzņēmums 578
 Aiz aukliņas 579
 «Manā mūžamežā...» 580

№ 6 (februāris)

- Malkas skaldīšana 581
 Informācijas blīvums 582
 «Neesi dadzis...» 583
 «Un mani noķer Kubas dziesma...» 584
 Mata galā 585
 «Cik labi būtu...» 587
 Puses 588
 Ciruļu puteni 589
 Lāstekas 590
 Pēc lielā spalģuma 591
 Mezgli 592

№ 7 (marts)

- Zaļā 593
 Galoša 594
 «Dienas par sausām...» 595
 «Kad es pamanu...» 596
 «Kāpēc tā ziema...» 597
 «Zemeslode apstājusies...» 598
 Tā stripa 599
 Pašapcere 600
 Kamēr 602
 «Kad nāve pagriežas ar īsto pusī...» 603

- «Neno dziedies...» 604
 Banāls novēlējums 605
 «Ar putnu notīm...» 606

Nº 8 (marts)

- «Zāles nomīšana Ir...» 607
 «Ja citādi jūs nevarat...» 608
 Austrumi sārtos I 609
 Austrumi sārtos II 610
 Austrumi sārtos III 612
 Ledus dienests 613
 Monstrs 614

Nº 9 (marts)

- «Dunēdami...» 615
 «Diena tevi izdangās...» 616
 Sprostī 617
 Vislabākie vārdi 618
 Sauja graudu 619
 Aiz katras robežas 620
 «Vai tiešām neviens...» 621
 «Atbrauca latvietis...» 622
 Vēlā vēstule 623

Nº 10 (aprīlis)

- «Pārāk no briesmām bēgt necenties...» 624
 Balju ezers 625
 «Zināt, kas kož visstiprāk?» 626
 «Caidīta cilvēka nāksanu jūt...» 627
 «Nu, labi...» 628
 «Ir tāds mūzikas instruments — rīts...» 629
 Runāšana 630
 «Kļūst ierasts savas upes krasts...» 631
 Epitāfija 632
 Uz pavasari 633
 Dienas atslēga 634
 «Rīga ir bezgalīga...» 635
 Tīrēkapa pastāvīgais apmeklētājs 636
 «Nav mākondebess...» 637

- «Mani apsūdz manas usnes...» 638
«Migla noslāpēja vārdus...» 639

№ 11 (aprīlis)

- Istenība 640
Sniegpulkstenīši 642
Maija dzejolis 643
Dārgumi 644
Varavīksnes 645
Un zaudē 646
Dzied cilvēks 647
«Es vairs nedzirdināšu...» 648
Uz dzīves ūdenslīmeņa 649
Mazs smieklīšs pie ezera 650
Kļavas 652

№ 12 (maijs)

- Alziešana 653
«Ellīga sāpe...» 654
Ceriņu trislapiši 655
«Kad ceļš uz Gaujas tiltu griež...» 656
Atvadhimna sējējam 657
«Kaut kam milzīgam...» 658
Laika pārbīde 659
«Es nezīnu, kur tu dzīvo...» 660
«Pastiep roku...» 661
Bezdzejas lauks 663

№ 13 (jūnijs)

- No rīta («No rīta diena liekas») 664
Tiešām zvērīgi 665
«Piecas minūtes pirms liepu zieda...» 667
«Par saviem darbiem kļaiģājošu...» 668
Tveice 669
Stūrītis Pārdaugavā 670
Par visu dzīvo 671
«Nevar uzrakstīt puslīdz...» 672
«Neraudi...» 673
Es un galdnieks 674

№ 14 (jūnijs)

- Intīmais 676
«Ja ilgī uz asfalta tup...» 678
Uzzibsnīt bērņibai 679

№ 15 (augusts)

- «Uz mežu klusumu tu sauc...» 680
Karoga nešana 681
Valodas 682
Ja pārāk 684
«Ir jādžīvo ar to, ka visu redz...» 685
Dabūtā saule 686
Dzīves rezidents 687
Visiem zināmais 688
Zaķusalas kalambūrs 692

№ 16 (augusts)

- Ekspromts uz Ventas tilta 694
Ekspromts par lielvalsti 695
Ekspromts par savu ēnu 696
«Vēl daudz kas klāt šai dzīvei...» 698
«No zemes atrauj acis...» 699
Raudulīga dziesmiņa 700
Veidenbaums atnāk 701
Mežs 703
Pēc cīņas 705
Pilnzemes nakts 706
Mazpilsētas ceriņi 707
Provinciālais 708

№ 17 (augusts)

- Rīts («Miroņmazgājami balta rasa») 709
Antiģints 710
? («Ka nav to mazo tautu laiks...») 711
«Jau dzīves ķīrurģs mazgā rokas...» 712
«Man neliek mieru dīvains motīvs...» 713
Tik maz 714
Meža ķēniņa pili 716
«Kad pēdējais gājputns...» 717

№ 18 (septembris)

- Iesim pa mūžu 718
«Tā spalgā strīpa gar apvārsni...» 719
«Ko darīt...» 720
«Būs pelēkai debesij pārtapt...» 721
Vēstule no ilguma 722
Pieneņu ziedēšana 723
«Es ceļos pirms saules...» 724
Izviridums 726
Antiduets 727
Melnas atvars 729
Legenda par vārdiem 731
Pērļu zvejnieks (malu) 733

№ 19 (oktobris)

- «Vēl saule gulēja...» 734
Anno... 736
«Aiziesim uz zaķu ciemu...» 737
«Es dzīvoju pēc vecā stila...» 738
«Slims, drudzains karstums...» 739
Puķu tabaka 740
No jūras 742
Zināma patiesība 743
Jums 744
Romancīte 745
Līdz īstiem sniegiem 746
Laika staigāšana 747
«Sizdams ar dūri pret galdu...» 749
«Bijušās nakts...» 750

№ 20 (oktobris)

- Dienas piedzimšana 751
«Tu rakstīsi visus...» 752
«Pie kājas kucēns piedūrās...» 753
Man bez tevis 754
«Ak, kas par čiekurlaikul!» 755
Mežainis 756
Vēlā atgriešanās 757
Kardināl 759
«Brauciens paspēlēts...» 760
Spāru svētki 761

- Rīgas nakts tilti 762
Vienos vienīgos Jurgos 763
«Viens zibsnīgs...» 765

№ 21 (novembris)

- Spoguļi pierod 766
Un neatrast... 767
«Pārganījušies vārdi...» 769
Klusā daba 771
Mirkļi 773
Bērna gads 775
«No tavas sudrabainās balss...» 776
«Maza, zila maģonīte...» 777
Brūga akmenī 778
Homo 780
Punkts 781
«Kāds šodien laiks?» 782

№ 22 (decembris)

- «Tik rātni koki stāv...» 783
Neviena nav mājās 784
«Ko tu lamā...» 786
Atzišanās ieraksts grāmatā 788
«Tev ir laiks...» 789
Staba dziesma 790
Ar atrunām 791
Met gaismu 793
«Laiks apmācies...» 795
«Kas ir tas smalkais...» 796
«Es aizsappojos līdz pavasarim...» 797

№ 23 (decembris)

- Tikums 798
Izmeklēta malka 799
Ziemeļi 800
Aprēķins 803
Zaķu sniegi 806
Frivolais 807
Glazēta cūciņa 809
«Kā tam ačgārnām tuvumam pāri tikt?» 811
«Es laužos pie tevis...» 813
«Liktenīga...» 815
«Tec, saulīte, tecēdama...» 816

«Mikstā satēgā stīg dziļi ...» 817
Pelavas 818

Vija Kaņepe. Komentāri 819

Dzejoļu virsrakstu un pirmo rindu alfabētiskais
rādītājs 829

OJARS VĀCIETIS
KOPOTI RAKSTI 10 SEJUMOS

6. sējums. Dzeja

Galvenais redaktors *Uldis Norietis*

Redaktore Ildze Krontāle
Mākslinieciskā redaktore Maija Dragūne
Tehniskā redaktore Irēna Soide
Korektore Sarmīte Liniņa

Nodota salikšanai 18.03.92. Parakstīta iespēšanai
21.01.93. Reģistrācijas apliecība № 2-0306. Formāts
84×108/32. Tipogrāfijas papīrs. Baltikas garnitūra,
Augstspiedums. 46,2 uzsk. iespiedl.; 29,95 izdevn. l.
Pasūt. 225-5. Izdevniecība «Liesma», LV-1155 Rīgā,
Aspazijas bulv. 24. Izdevn. 3/33570. Iespiesta tipog-
rāfijā «Rota», LV-1417 Rīgā, Blaumaņa ielā 38/40.

24. 12. 1954

1954. gada 24. decembris
1954. gada 24. decembris

1954. gada 24. decembris

1954. gada 24. decembris

1954. gada 24. decembris

1954. gada 24. decembris

1954. gada 24. decembris

1954. gada 24. decembris

1954. gada 24. decembris

1954. gada 24. decembris

1954. gada 24. decembris

1954. gada 24. decembris

1954. gada 24. decembris

1954. gada 24. decembris

1954. gada 24. decembris

1954. gada 24. decembris

1954. gada 24. decembris

1954. gada 24. decembris

1954. gada 24. decembris

1954. gada 24. decembris

Vācietis O.

Va 047 Kopoti raksti: 10 sēj. / Sast. L. Azarova-Vāciēte, V. Kaņepe; Māksl. O. Bērziņš. — R.: Liesma, 1989. —

6. sēj. Dzeja / Koment. V. Kaņepe. 1993. — 876 lpp.; 1 lp. il. — Dzejoļu virsrakstu un pirmo rindu alf. rād.: 829. — 854. lpp.

ISBN 5—410—00761—1

Tautas dzejnieka Ojāra Vācieša (1933—1983) Kopotu rakstu sestajā sējumā ievietoti 1976.—1979. gadā rakstītie, bet dzejnieks dzīves laikā npublicētie dzejoļi.

V 4702370202—3
M801(111)—93 93

84L7-5

Va 012 Kõõli laskid: 10 051 V. Kõõli-Vahele.
 V. Kõõli: 012. O. Kõõli. — R.: Liimaa.
 1992 —
 8. 051. Kõõli V. Kõõli V. Kõõli 1992 —
 012 laskid: 1 ja II — Kõõli vahele suhtes
 Kõõli 012: 051 — 052 laskid.
 1992 5 — 110 — 00701 — 1

Liimaa vahele O. Kõõli (1912—1987) Kõõli laskid
 Kõõli laskid 1992—1992 Kõõli laskid
 Kõõli laskid 1992 Kõõli laskid

Skard's

Rust og nye
skovs stige!
Dug med den
sikke stige!
Vores zene
100 spottige!
Ladrige.

Andre nager
stige de
Zita p...
nyes stige.
Ladrige
en de p...
Ladrige.

Adoi, ei,
ni alle dine.
Judo, ei,
juest den dine,
vakt den
p...
Ladrige.

1/2

Kontroleksemplārs

LATVIJAS NACIONĀLĀ BIBLIOTEKA

0301017408

Arz omni bija
tīrai kīra.
Arz omni bija
tīrai kīra.
Ar omni prieta
tīrai kīra.
Arzija.

Arzija
pūt kaulu kuoži.
Arzija
Arzija.
Arzija
Arzija kuoži
Arzija.

